

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЪРК КЪСЛЪР АРКТИЧЕСКО ТЕЧЕНИЕ

Част 20 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Боян Николов, 2011

chitanka.info

В памет на Лей Хънт.

И да, наистина го имаше Лей Хънт.

Скъп приятел, бонвиван, умен човек и неуморим донжуан с успехи с жените, които караха всички да му завиждат.

Споменаваха го във встъпленията на десет книги за Дърк Пит. Той винаги се стремеше към по-съществени роли в повествованието, но не се оплакваше, защото обичаше известността.

Така че сбогом, приятелю, много ни липсваш.

ПРОЛОГ

ПЪТ КЪМ СМЪРТТА

Април 1848

Проливът Виктория

Северният Ледовит океан

Викът проехтя из кораба като вой на ранен звяр — скръбен вопъл, изпълнен с молба за смърт. Отговориха му, после пак и пак, докато мракът не се изпълни със сатанинска сьюита. Когато силата ѝ се изчерпа, последва миг на стресната тишина, прекъсната от вопъл на още една измъчена душа. Членовете на екипажа, които все още бяха на себе си, се вслушваха в звуците и се молеха собствената им смърт да настъпи по-леко.

Капитан Джеймс Фицджеймс лежеше в каютата си и слушаше. Държеше сребрист камък. Доближи го до очите си, а после го заплю. Какъвто и да беше този камък, изглежда, тъкмо той бе проклел кораба. Бе пропит от духа на смъртта. Двама моряци от китоловната лодка се бяха прекатурили зад борда, докато носеха първите образци, и бързо намериха смъртта си в ледените води. След това друг моряк загина в бой с ножове, докато се опитваше да размени парче от камъка за тютюн с един побъркал се дърводелец. А през последните няколко месеца повече от половината му екипаж се побърка — бавно и необратимо. Вина за това безспорно имаше и заседналият живот през зимата, макар че определена роля явно играеше и камъкът.

Остро почукване на вратата прекъсна мислите му.

За да си спести силите, които би му отнело ставането, той просто каза отпаднало:

— Влез.

На вратата се появи кормчията — нисък, с изцапан пуловер и с мръсно слабо червендалесто лице.

— Капитане, един-двама отново се напъват да проникнат през заграждението.

— Иди при лейтенант Феърхолм — нареди Фицджеймс и бавно се надигна. — Кажи му да събере хората.

Хвърли камъка на койтока и тръгна след кормчията.

Мръсният коридор бе осветен едва-едва от малки фенери. Кормчията сви по един проход и Фицджеймс продължи сам. След няколко крачки спря пред барикада от щайги и бурета, които успешно, макар и временно, преграждаха пътя към предните помещения. От отгатышната страна на купчината долиташе шум от местене на сандъци и пышкане.

— Пак почват, сър — каза морякът, който стоеше до барикадата с мускет в ръце. Очите му бяха подпухнали от недоспиване. Нямахте и двайсет и по страните му все още растеше мърляв мъх, а не истинска брада.

— Скоро и без това им оставяме кораба — уморено отвърна Фицджеймс.

Дървената стълба зад тях изскърца — трима души се качваха от долната палуба. В коридора нахлу облак леден въздух и спря, когато последният намести платнището за люка на мястото му. Първият, болезнено слаб мъж с дебел офицерски шинел — лейтенант Феърхолм — се обърна към Фицджеймс:

— Сър, складът с боеприпасите е непокътнат. — От дъха пред устата му се образува облаче пара. — Макдоналд вече събира хората в голямата офицерска каюта. — Кимна към пистолета в ръката си и добави: — Въоръжени сме.

Фицджеймс огледа другите двама — изпити морски пехотинци с мускети в ръце и каза тихо:

— Благодаря, лейтенант. Да не се открива огън обаче, освен ако не получите пряка заповед.

Изад преградата долетя остър писък, последва яростно дрънчене на тигани и тенджери. Звучите ставаха все по-безумни. А какви гадости имаше от другата страна на преградата, можеха само да гадаят.

— Стават все по-ожесточени — каза лейтенантът.

Фицджеймс кимна. Изобщо не беше подготвен за перспективата да укротява полудял екипаж, когато подаде документи за работа в Службата за арктически изследвания. С излъчването си на умен и любезен човек бързо бе напреднал в кариерата на офицер от Кралския

военноморски флот и получи командването на първия си военен кораб още на трийсет. Сега, на трийсет и шест, той, когото някога наричаха „красавеца на военноморския флот“, бе изправен пред най-тежкото си изпитание.

Нямаше нищо чудно, че част от екипажа се беше побъркала. Службата през арктическата зима на кораб, заклещен от ледовете, беше нещо ужасно. Приковани месеци наред в мрак и невероятен студ, хората бяха принудени да живеят в теснотията на долната палуба. А към пораженията от скорбута и премръзването се добавяха и войнствените плъхове, клаустрофобията и психозата от принудителната изолация. Достатъчно мъчително беше да се изкара и една арктическа зима, а екипажът на Фицджереймс вече се изправяше пред трета, като към страданията му се прибавяха и оскъдните дажби. Смъртта на водача на експедицията сър Джон Франклин бе понижила още повече и без това едва тлеещия оптимизъм.

Фицджереймс обаче усещаше, че има и нещо по-зловещо. Когато един от помощниците на боцмана раздра дрехите си, покатери се на мачтата и започна да ругае и да проклена носещите се ледени късове, това би могло да се приеме и за изолиран случай на лудост. Но когато три четвърти от личния състав започнаха да вият насън, да ломотят неразбираемо и да халюцинират, явно ставаше дума за друго. И когато поведението им постепенно започна да се изражда в насилствени прояви, Фицджереймс без много шум премести засегнатите в предната палуба и ги постави под карантина.

— Има нещо в кораба, което ги влудява — каза Феърхолм, все едно четеше мислите му.

Фицджереймс отвори уста да му отговори, но в същия миг една щайга полетя откъм горната част на преградата и едва не го удари по главата. В отвора се показва бледото лице на някакъв кльощав човек, чиито очи грееха в червено заради отразената светлина от свещите. Той бързо се шмугна в отвора и залази по преградата. Когато човекът със залитане стъпи на крака, Фицджереймс видя, че е един от огнярите на хранената с въглища парна машина на кораба. Въпреки студа огнярят не носеше риза, но пък държеше голям касапски нож, откънат от корабния камбуз.

— Къде са агнетата за колене? — извика той и вдигна ножа.

Преди да започне да сече, един от морските пехотинци го спря с приклада на мускета си — удари го по бузата. Ножът издрънча в една от щайгите, а човекът се строполи на палубата със стичаща се по лицето кръв.

Фицджеймс се извърна от загубилия съзнание огняр към хората от екипажа около себе си. Уморени, измъчени и отслабнали, те го гледаха за указания.

— Напускаме кораба — нареди той. — Веднага. Все още ни остава малко повече от час светлина. Тръгваме към „Терор“. Лейтенант, донесете зимното облекло в офицерската каюткомпания.

— Колко шейни да вземем?

— Няма да вземаме шейни. Всеки сам ще си носи припасите. И без излишна екипировка.

— Разбрано, сър. — Феърхолм тръгна да донесе тежките шуби, ботушите и ръкавиците, които екипажът използваше при излизане от кораба, а Фицджеймс се върна в каютата си и взе компаса, златния си часовник и няколко писма, адресирани до семейството му. Отвори корабния дневник, с трепереща ръка написа няколко реда, после въздъхна примирено и го затвори. Според традицията би трябвало да го вземе със себе си, но той реши да го остави в писалището, върху купчина дагеротипни фотографии.

Единайсет мореплаватели — запазилата ума си част от първоначалния шейсет и осем членен екипаж — го очакваха в офицерската каюткомпания. Капитанът навлече дебела шуба, обу дебелите си ботуши и поведе хората си навън.

Беше като да прекрачиш прага към леден ад.

От мрачните влажни вътрешности на кораба излязоха в блестящия свят на ослепително бялото. Виещите хали запращаха трилиони ледени кристалчета в лицата им. Беше поне минус четирийсет. Небето се беше сляло със земята и в зашеметяващия бял вихър човек не можеше да прецени кое е горе и кое — долу. Като се бореше с поривите му, Фицджеймс мина по заснежената палуба и слезе по подвижната стълба.

Вторият кораб, „Терор“, бе скован от леда на километър от тях. Безмилостните ветрове обаче ограничаваха видимостта само до метър-два. Ако не успееш да намерят „Терор“ в жестокия вятър, щяха да се лутат из ледената пустош, докато не умрат. На всеки трийсетина метра

между двата кораба тъкмо заради това бяха забучени указателни колчета, но заслепяващият вихър превръщаше откриването им в огромно предизвикателство.

Фицджеймс извади компаса и провери дали се движат в посока дванайсет градуса, накъдето беше „Терор“. Беше точно на изток, но близостта на северния магнитен полюс отклоняваше стрелката на компаса. Като се молеше наум ледовете да не са се раздвижили след последните измервания, Фицджеймс се наведе над компаса и тръгна напред, пръв на въжето, за което се държаха хората му. Заклатушкаха се по леда като огромна стоножка.

Леденият вятър и навяващият сняг хапеха лицето му. Той отброи сто крачки — едва пристъпваше в снега, — спря и се огледа. Въздъхна облекчено, като видя първото указателно колче. Стигна до него, погледна отново компаса и продължи към следващото.

Колоната се движеше от колче към колче, преодоляваше с мъка възвишенията, чиято височина често надхвърляше десет метра. Фицджеймс беше съсредоточил цялата си енергия върху придвижването — умишлено бе пропъдил от съзнанието си мисълта за изоставения в ръцете на сбирщина луди кораб. Дълбоко в себе си знаеше, че това е въпрос на оцеляване, а след три години в Арктика нищо друго нямаше значение.

И изведнъж мощен бумтеж разгроми мечтите му. Дори във воя на вятъра звукът беше оглушителен, все едно гръмна огромен топ. Но капитанът беше наясно с причината. Трясъкът идваше от леда под краката им, натрупан на дебели слоеве, които се местеха ритмично в процеса на свиване и разширяване.

Двата кораба на експедицията попаднаха в ледения плен през септември 1846 година и бяха изместени на над трийсет километра от Бофоровото ледено течение. Лятото на 1847 беше необичайно мразовито и това отново постави под въпрос възможността корабите да се освободят и през идващото лято. Междувременно всяко разместване на леда би могло да се окаже фатално и да разтроши здравия кораб като кибритена кутийка. След шейсет и седем години Ърнест Шакълтън щеше да наблюдава безпомощно как корабът му „Ендюранс“ загива от разширяващ се леден блок в Антарктика.

Със свито сърце Фицджеймс ускори крачка. Въжето в ръката му се опъна, докато следващите го се мъчеха да поддържат темпото, но

той не забави ход. Стигна до последното колче, взря се във виелицата и успя да различи някакво тъмно очертание.

— Ето го — извика на хората зад себе си. — Хайде, почти стигнахме.

Изкачиха се по назъбено ледено възвишение и накрая видяха „Терор“.

Дългият трийсет метра кораб беше почти същият като техния, чак до боядисания в черно корпус с широка златна надлъжна линия. Сега, със свалени платна и с чергилото, покрило задната палуба, почти не приличаше на кораб. Върху изолационните прегради имаше натрупани преспи сняг, а централната мачта и парапетите бяха покрити с дебел слой лед.

Фицджеймс пръв се качи на кораба и с учудване видя на покритата с лед палуба няколко моряци. Един юнкер се приближи и поведе Фицджеймс и хората му към камбуза. Там един стюард им поднесе бренди. Докато сваляха леда от дрехите си, грееха ръце на кухненската печка и се наслаждаваха на топлината на алкохола в стомасите си, капитанът оглеждаше оживлението на кораба — моряците си подвикваха и разместваха сандъци в главния коридор.

Хората от „Терор“, както и собственият му екипаж, не изглеждаха никак добре. Бяха бледи и измършавели и се бореха с различни фази на скорбута. Самият Фицджеймс вече бе загубил два зъба от болестта, а недостигът на витамин С бе разхлабил венците му, имаше и кървави язви по скалпа. Макар да разполагаха с бурета лимонов сок, от който редовно се раздаваше на екипажа, с времето сокът явно бе изгубил въздействието си. Съчетана с недостига на прясно месо, болестта не бе подминала нито един човек. А както знаеха всички моряци, ако не се вземат мерки, скорбутът в последна сметка се оказва фатален.

Дойде и капитанът на „Терор“ — набит ирландец, казваше се Франсис Крозиър. Бе ветеран на арктическите експедиции и беше прекарал в морето по-голямата част от живота си. Надеждата да открие проход между Атлантическия и Тихия океан някъде из непроучените арктически области бе примамила и него, както и мнозина други. Откриването на Северозападния проход навярно беше последното голямо постижение в мореплаването, заветната цел на изследователите. Десетки се бяха опитвали да го постигнат и се бяха

провалили. Тази експедиция обаче беше различна. Снабдена с два оборудвани за арктическите условия кораба и под командването на енигматичния си водач сър Джон Франклин, експедицията очакваше почти гарантиран успех. Но Франклин бе починал предната година след опита си да преодолее крайния север на американското крайбрежие прекалено късно в края на лятото. Незащитени в открито море, корабите се оказаха в плен на леда. Своенравният Крозиър беше твърдо решен да осигури безопасност за екипажа си и дори да извлече слава от провала, който ги беше сполетял.

— Изоставили сте „Еребус“? — с негодувание се обърна той към Фицджеймс.

По-младият капитан кимна.

— Да. Останалите членове на екипажа се побъркаха напълно.

— Получих съобщението ти. Това е твърде необичайно. При моите хора също имаше един-два случая на временно обезумяване, но не сме се сблъскали с подобно масово явление.

— Изключително гадно е — притеснено отвърна Фицджеймс. — Сега съм просто благодарен, че се магнах от оная лудница.

— Вече можем да ги броим за мъртви — промърмори Крозиър. — А същото може скоро да сполети и нас.

— Ледената покривка. Започва да се пропуква.

Крозиър кимна. Зоните с натиск в ледената покривка често се пропукват в резултат от движението под тях. Макар пропукванията да стават главно през есента и рано през зимата, при първоначалното заледряване на откритото море, разместванията от пролетното размразяване също може да станат опасни.

— Дъските на корпуса скърцат в протест — каза Крозиър. — Изобщо около главата ни кръжат най-лоши неща. Наредих повечето ни храна да се струпа на леда отвън и да се махнат излишните лодки. Както е тръгнало, изглежда, ще изгубим и двата кораба по-рано, отколкото си мислехме — добави с гримаса. — Само се моля бурята да попремине, преди да започнем окончателната евакуация.

След като хапнаха набързо оскъдни порции консервирано овнешко и пащърнак, Фицджеймс и хората му се присъединиха към екипажа на „Терор“, за да помогнат в разтоварването на продуктите. Оглушителните трясъци от разместването на ледовете се бяха поразредили, но корпусът на „Терор“ продължаваше да скърца. Щом

изнесоха и последния сандък на леда, всички се прибраха в мрачния кораб и зачакаха природата да си каже думата.

Две денонощия тревожно се вслушваха в пукота на леда и се молеха корабът да бъде пощаден. Не беше писано обаче да стане така. Краят на надеждите им дойде бързо — ударът ги смаза без предупреждение. Масивният кораб се издигна нагоре, после полегна на една страна и част от корпуса му се пръсна като спукан балон. Пострадаха само двама души, но разрушенията бяха такива, че изобщо не можеше да става дума за ремонт. Само за миг „Терор“ получи направление за воден гроб; оставаше само да се определи часът за раздялата с него.

Крозиър нареди екипажът да се евакуира и натовари още провизии в три от останалите лодки — бяха им сложили плазове, за да ги теглят по леда като шейни. През последните девет месеца Крозиър и Фицджеймс предвидливо бяха оставили няколко лодки с храна по предполагаемия маршрут. Сега складът в Земята на крал Уилям щеше да е добре дошъл за бездомните екипажи. Между уморените моряци и припасите обаче имаше около петдесет километра пустота, покрита с неравен лед.

— Бихме могли да завземем „Еребус“ — подхвърли Фицджеймс.

— Хората са прекалено грохнали от битките помежду си и с природата — отвърна Крозиър. — Корабът ти или ще отиде на дъното, както ще се случи с „Терор“, или ще изкара още едно нещастно лято в плен на ледовете, това е истината.

— Господ да се смили над душите им — въздъхна Фицджеймс.

Екипи от по осем души затеглиха тежките лодки по неравния лед към сушата. За щастие вятърът бе отслабнал, а температурата се покачи до по-поносимите минус осемнайсет. Но свръхнапрежението, на което се подлагаха полугладните и премръзнали хора, бързо започна да си казва думата.

Като дърпаха и бутаха омразния си товар, след пет мъчителни дни стигнаха един чакълест остров — Земята на крал Уилям, известна днес като остров Кинг Уилям. Голата равнина много трудно би могла да се нарече гостоприемна — бруленият от ветровете остров с размера на щата Кънектикът разполагаше с екосистема, която едва-едва поддържаше минимум флора и фауна. Дори местните инуити го

отбягваха, тъй като не го смятаха за достатъчно добра земя за лов на карибу и тюлени.

Това обаче беше неизвестно на Крозиър и хората му. От оскъдните си излизания с шейните те се досещаха, че става дума за остров в противовес с общото становище на географите през 1845 година, че това е част от северноамериканския континент. Крозиър, изглежда, знаеше това, както и още нещо: даваше си сметка, че от северозападния край на Земята на крал Уилям, мястото, където се намираха, са на почти 1600 километра от най-близкото цивилизовано място. Една жалка компания от Североизточна Канада, която поддържаше търговска фактория в тия далечни земи, при устието на Грейт Фиш Ривър, може би беше най-големият им шанс за спасение. Но откритото море между Земята на крал Уилям и устието на тази река, някъде над 300 км, означаваше, че трябва да продължат да влачат проклетите лодки по леда.

При склада Крозиър даде на моряците няколко дни почивка, като по изключение отпусна и пълни дажди, за да съберат сили за изнурителния път, който ги очакваше. А после вече нямаше как да чака — всеки загубен ден преди есенните снегове би се отразил на усилията им да достигнат заселниците в Хъдсън Бей. Опитният капитан не си правеше илюзии, че всички ще стигнат до края, че дори и до половината на пътя. Но с известен късмет неколцина от най-здравите моряци щяха да стигнат целта навреме, за да изпратят спасителна група за останалите. Това беше единственият им шанс.

Отново започнаха мъчителното теглене на лодките и установиха, че крайбрежният лед се преодолява по-лесно. Горчивата реалност обаче се завърна бързо с чувството, че са предприели поход на смъртта. Недохранените тела не издържаха на физическото напрежение от безкрайното пресилване в хапещия студ. Най-ужасното, навярно дори повече от студа, беше неутолимата жажда. След като малките им газени печки останаха без гориво, нямаше как да топят лед, за да се сдобият с прясна вода. По-отчаяните пълнеха уста със сняг, за да разтопят няколко капки, а после трепереха от студ. Също като керван, прекосяващ Сахара, пътешествениците се сблъскаха с последствията от обезводняването наред с останалите си страдания. Ден след ден и един по един хората започнаха да вехнат и да умират.

Отначало копаеха плитки гробове, но след това започнаха да изоставят мъртвците върху леда, тъй като се налагаше да пестят силите си.

Изкачиха едно снежно възвишение и Фицджеймс вдигна ръка и спря. Двата екипа от по осем души спряха зад него и хората отпуснаха ремъците. Тежката дървена лодка, натъпкана с храна и оборудване, тежеше над деветстотин килограма. Да я влачат бе все едно да мъкнат по леда носорог. Изтощените моряци се свлякоха на колене.

Небето беше ясно и снегът блестеше ослепително. Фицджеймс сваля защитната си маска и мина от човек на човек — казваше на всекиго по нещо окуражително и същевременно преглеждаше крайниците на хората си за следи от измръзване. Беше почти приключил с втория екип, когато един от моряците се провикна:

— Сър, това е „Еребус“! Освободил се е от леда!

Фицджеймс се обърна. Човекът, който бе извикал, се освободи от ремъците си, забърза към брега и стъпи на замръзналото море.

— Стрикланд! — викна строго Фицджеймс. — Спри!

Морякът все едно не го чу — бързаше по коварния лед към едно тъмно петно на хоризонта, Фицджеймс се вгледа в него и сърцето му подскочи. На хоризонта — далече-далече от тях — ясно се виждаше черният корпус и мачтите на голям кораб. Нямахте кой друг да е, освен „Еребус“.

Стрикланд имаше право. Корабът явно се беше освободил от ледения плен.

Фицджеймс отиде до лодката, бръкна под една седалка, извади сгъваем далекоглед и го насочи към далечния кораб. Да, наистина беше „Еребус“. Със свитите си платна и празната палуба приличаше на кораб-призрак. Без особено вълнение Фицджеймс се зачуди дали лудите в него знаят, че се движат. Вгледа се по-внимателно и видя, че корабът всъщност не плува, а продължава да е замръзнал в огромна плоча лед и се движи с кърмата напред.

„Еребус“ беше запечатан в ледена плоча, която се бе отцепила от замръзналото море и се носеше на юг. Шансовете му да оцелее мъничко се бяха повишили, но рискът разгъващият се лед да го строши като орехова черупка си оставаше.

— Рийд, Съливан, настигнете Стрикланд и го върнете — заповяда Фицджеймс.

Двамата се втурнаха след Стрикланд, а Фицджеймс заоглежда кораба в опит да открие някакви повреди по корпуса или следи от живот. Разстоянието обаче беше прекалено голямо, за да види такива подробности. В мислите си се върна към командира на експедицията Франклин, чийто труп лежеше в сандък с лед в трюма. Не беше изключено останките му все пак да бъдат кремирани в Англия, помисли си капитанът с ясното съзнание, че собствените му шансове да се завърне у дома, жив или мъртъв, не са кой знае какви.

След половин час Рийд и Съливан се завърнаха. И двамата гледаха в земята. Съливан държеше шала, с който Стрикланд бе загръщал лицето и врата си.

— Къде е Стрикланд? — попита капитанът.

— Пропадна — обясни Съливан, корабен техник с тъжни сини очи. — Опитавме се да го издърпаме, но потъна, преди да го хванем както трябва. — И вдигна замръзналия шал, за да покаже какво са успели да спасят.

Не че имаше значение. И да го бяха измъкнали, щеше да умре, преди да го преоблекат в сухи дрехи. На Стрикланд всъщност му беше провървяло. Поне беше умрял без мъки.

Фицджеймс тръсна глава и извика на хората си:

— Да тръгваме!

По пътя на юг напрежението растеше. Лека-полека моряците се разделиха на две групи в зависимост от физическото си състояние. Крозиър и малка група от „Терор“ поеха по маршрут покрай брега с петнайсетина километра преднина пред останалите. Фицджеймс ги следваше, а на няколко километра по-назад кретаха три-четири групи изоставащи, най-слабите и най-болните — те всъщност можеха спокойно да се броят за умрели. Фицджеймс вече бе загубил трима от хората си и сега разполагаше само с тринайсет души за тежкия товар.

Слабият вятър и умерената температура бяха обнадеждаващи, но скоро нещата се промениха. Като приближаващ се траурен креп от запад се надигнаха черни облаци и връхлетяха яростно. Зли вихрушки плъзнаха по леда и безмилостно зашибаха острова. Вятърът бе толкова безмилостен, че Фицджеймс нареди да обърнат лодката и да потърсят спасение под корпуса ѝ. Цели четири дни вятърът блъскаше по лодката

като чук. Затворени почти без храна и без топлина, освен от собствените си тела, изтощените хора започнаха да се предават.

Също като другите Фицджеймс ту изпадаше в унес, ту идваше на себе си. Когато краят наближи — а с него и краят на бурята, — го обзе странен пристъп на енергия, може би заради любопитството на умирация. Той се изкатери през телата на другарите си и се измъкна навън. Краткото стихване на урагания вятър бе изчистило гледката надалече.

Мачтите на „Еребус“ стърчаха като черни кръстове далече-далече над белия лед.

— Какви загадки таиш? — възкликна Фицджеймс. Мислеше си, че вика, макар че думите, отронили се от пресъхналите му устни, бяха само едва чут шепот. След миг безжизнените му очи останаха завинаги вперени в хоризонта.

А „Еребус“ продължи да се носи като окован в лед ковчег. И също като екипажа си, в крайна сметка щеше да стане жертва на суровата арктическа природа — последната следа от опита на Франклин да мине през Северозападния проход. С изчезването му споменът за полуделия екипаж на Фицджеймс щеше да избледнее. Но без капитанът му да го знае, корабът наистина криеше голяма загадка — загадка, от която щеше да зависи оцеляването на целия човешки род.

ПЪРВА ЧАСТ

ДЪХЪТ НА ДЯВОЛА

1.

Април 2011

Вътрешният пролив

Британска Колумбия

Двайсетметровият риболовен кораб беше онова, което би трябвало да бъдат всички такива кораби, но точно такива се срещаха рядко. Мрежите му бяха навити внимателно на ролките, а по палубата всичко беше на мястото си. По корпуса и по кабините нямаше ръжда и мръсотия, а най-уязвимите места бяха прясно боядисани. Дори предпазните гуми за акостиране явно се почистваха редовно. Макар да не беше най-доходоносното корабче в северните морета край Британска Колумбия, „Вентура“ спокойно можеше да се нарече най-добре поддържаното.

Отличният му външен вид беше отражение на характера на собственика му — педантичният работлив травматолог Стив Милър, на когото му беше писнало да кърпи пострадалите при автомобилни катастрофи в Индианаполис и се бе завърнал в родния си малък град в северозападната част на Тихия океан, за да се захване с нещо различно. Имаше добра сметка в банката и обичаше морето, така че най-добрият избор изглеждаше промишленият риболов. Сега, докато управляваше корабчето си в лекия утринен дъждец, Милър се чувстваше доволен и това личеше от широката му усмивка.

Един младеж с чорлава черна коса пъхна глава в кабинката на руля и попита:

— Днес къде ще я гоним, капитане?

Милър погледна през люка, после вирна нос и подуши вятъра.

— Ами... Бъки, според мене покрай западния бряг на остров Гил, сто на сто там. Иди да дремнеш още малко, защото скоро разгъваме мрежите.

— Готово, шефе. Имам цели... двацет минути.

— По-скоро осемнайсет — усмихна се Милър и погледна окачената морска карта. Завъртя руля няколко градуса и насочи корабчето към средата на тясната пролука между двата зелени хълма

пред носа. Минаваха през Вътрешния пролив, лентичка защитено море, която се простираше от Ванкувър до Джуно. Защитен от десетки обрасли с борове острови, извиващият се воден път напомняше по нещо за красивите норвежки фиорди.

Като повечето независими риболовци, Милър търсеше главно тихоокеанска съомга и я ловеше близо до заливите или в открития океан. Щеше да е доволен дори само да покрие разходите си, тъй като знаеше, че малцина могат да забогатеят с риболов в тези води. И все пак, въпреки ограничения си опит, успяваше да реализира и малка печалба благодарение на доброто планиране и ентусиазма си.

Отпи глътка кафе и погледна малкия екран на радара. Забеляза два плавателни съда на север, пусна руля и излезе от кабинката, за да нагледа мрежите за трети път тази сутрин. Увери се, че по тях няма дупки, и се върна на мостика.

Бъки стоеше до перилото — явно се беше отказал от дрямката, за да пуши. Дръпна от марлборото, кимна на Милър и погледна към небето. Неизменните сиви облаци бяха прекалено рехави, за да докарат нещо по-сериозно от слабо ръмене. Бъки погледна към пролива Хеката и към зелените острови от западната му страна. Вляво от носа забеляза необичайно плътен облак — движеше се съвсем близо до повърхността. Мъглите бяха нещо обичайно по тия места, но в тази имаше нещо особено. На цвят беше по-бяла от нормалните морски мъгли и някак по-бухнала. Бъки дръпна дълбоко, издуха дима и тръгна към мостика.

И Милър бе забелязал белия облак и дори беше насочил бинокъла си към него.

— И ти ли го видя, шефе? Доста странен облак, нали?

— Да. А не виждам наоколо други кораби, от които да се е отделил — отвърна Милър и отново огледа хоризонта. — Трябва да е някакъв пушек или изгорели газове, дошли от Гил.

— Или нечия пещ за опушване на риба е гръмнала. — Бъки се захили широко, така че се видяха кривите му зъби.

Милър остави бинокъла и хвана руля. Маршрутът им покрай остров Гил минаваше право през средата на облака. Той сви притеснено устни, но не направи опит да промени курса.

Когато доближиха облака, Милър се втренчи във водата и се намръщи. Цветът на морето видимо се промени — от зелено към

кафяво, дори медночервено. Върху ръждивата повърхност се носеха мъртви съомги, обърнали към небето сребристите си кореми.

А после рибарският кораб навлезе в мъглата.

Моментално почувстваха промяна в температурата — като че ли някой ги загърна със студено мокро одеяло. Милър усети някаква мокрота в гърлото си, придружена от кисел вкус. Някакво бучене мина през главата му и той усети силно стягане в гръдния кош. Краката му изтръпнаха, а пред очите му затрепкаха звезди.

В кабината нахълта втори моряк, червендалест младеж с дълги бакенбарди, и изпъшка:

— Капитане... Задушавам се...

Очите му бяха изцъклени, лицето му беше мораво. Милър направи крачка към него, но младежът се строполи на пода в несвяст.

Милър отчаяно се хвърли към радиото на корабчето. Зави му се свят и му причерня. Бъки също бе паднал в безсъзнание.

Милър успя да сграбчи радиото и се опита да повика помощ, но не можа да изговори нищо. Свлече се на колене. Някой сякаш смазваше цялото му тяло с огромен чук. Стягането в гърдите му стана непоносимо. Той се помъчи да остане в съзнание, но усети как чезне в пустотата. Продължи да се бори отчаяно и изпъшка дълбоко за последен път, когато ледената ръка на смъртта го сграбчи и стисна.

2.

— Уловът е на борда — извика Съмър Пит към мостика. — Давай към следващото вълшебно място.

Високата грациозна океанографка, облечена в синьо-зелен дъждобран, стоеше на откритата задна палуба на изследователския кораб и навиваше кордата на „въдицата“ си. Уловът ѝ потрепваше на вятъра. Не беше риба, а сива пластмасова тубичка — казваше се Нискиново шишенце и служеше за вземане на дълбочинни проби от морската вода. Съмър внимателно взе шишенцето, обърна се към щурвала — и изведнъж двигателят под палубата изрева. Рязкото движение едва не я запрати върху дъските.

— По-леко с газта — извика тя.

— Просто исках да те видя на палци — отвърна Дърк Пит. — Чудесна имитация на пияна балерина.

Коментарът му ядоса Съмър още повече, но после тя видя нещата откъм смешната страна и отговори закачливо:

— Не се учудвай, ако намериш кофа мокри миди в койката си довечера.

— Нямам нищо против, ако преди това са полети с хубав сос — отвърна Дърк, намали оборотите на двигателя, погледна дигиталната навигационна карта на монитора и добави: — Между другото това е проба 17-F.

Съмър изля шишенцето в чиста стъкленица, записа данните за пробата върху етикета и сложи стъкленицата в защитена от стиропор кутия, където имаше още десетина проби. Изследването, започнало като рутинно наблюдение върху планктона по крайбрежието на Южна Аляска, прерасна в нещо по-сериозно, когато Канадският отдел по риболов и океанско дело разбра за работата им и ги помоли да продължат с оценките си чак до Ванкувър. Освен като корабен маршрут Вътрешният пролив е важен за миграцията на няколко вида китове, което пък привлече вниманието на морските биолози. Микроскопичният планктон е ключът към водната хранителна верига, тъй като привлича черупчестите същества, а те са основната храна за

някои китове. Дърк и Съмър осъзнаха колко важно е да снимат пълна екологична картина на района и затова измолиха разрешение от шефовете си в Националната агенция по морско и подводно дело да разширят изследванията си.

— Колко ни остава до следващия пункт? — попита Съмър, седна на едно дървено столче и се загледа във вълните.

Дърк отново погледна монитора и проследи малкото черно триъгълниче в горната част на екрана. Една от запамятаващите компютърни програми отбелязваше разгледаните вече обекти и предлагаше възможен път до следващите.

— Около тринайсет километра. Имаме достатъчно време да похапнем. — Отвори хладилника с крак, извади сандвич и кутия безалкохолно, после застопори руля, за да не се отклонят от маршрута.

Четиринайсетметровото алуминиево корабче се носеше по вълните на пролива като стрела. Беше боядисано в синьо-зелено както всички изследователски кораби на Националната агенция по морско и подводно дело, имаше оборудване за подводна работа в студени води, екипировка за морски наблюдения и дори апаратура за подводни видеоснимки. Удобствата за екипажа бяха абсолютно минимални, но иначе корабчето предлагаше чудесни условия за крайбрежна изследователска работа.

Дърк коригира курса надясно, за да остави място за разминаване с насрещния лъскаво бял туристически кораб на фирмата „Принсес“. Туристите от палубата радостно им помахаха, а Дърк не им остана длъжен и ги поздрави, като подаде ръка от страничния люк.

— Като че ли на всеки час минава по един — подхвърли Съмър.

— Повече от трийсет обслужват пролива през летните месеци, така че тук прилича на главната магистрала в Джърси.

— Изобщо нямаш представа каква блъсканица е на главната магистрала в Джърси.

Дърк тръсна глава.

— Добре де. Тогава значи прилича на шосе Н-1 в Хонолулу по най-натовареното време.

Двамата бяха израснали в Хавай, където обикнаха морето. Майка им поощряваше отрано интереса им към морската биология и ги насърчаваше да свикнат с щуркането от деца. Двуйайчните близнаци Дърк и Съмър имаха атлетични фигури и споделяха интереса си към

приключенията. Прекараха по-голямата част от детството си близо до морето. Продължиха да се интересуват от едни и същи неща и в университета, където и двамата изучаваха океанология. По някаква причина обаче се дипломираха на различни места — Съмър като магистър в Института по океанография „Скипс“ в Сан Диего, а Дърк завърши Нюйоркския колеж по маринистика.

Едва на смъртния одър на майка си научиха кой е баща им — шефът на Националната агенция по морско и подводно дело, който също се казваше Дърк. Емоционалната среща на тримата доведе до близки връзки между хора, които никога дотогава не се бяха виждали. И сега близнаците работеха под негово ръководство в отдела за специални проекти към агенцията. Беше най-хубавото възможно назначение, тъй като им позволяваше да пътуват по света заедно, за да изследват океаните и да разкриват някои от безкрайните загадки на дълбините. Разминаха се с един рибарски кораб, запътил се на север, и половин километър по-нататък Дърк спря двигателя, Съмър отиде до кърмата. Два делфина морска свиня се показаха на повърхността и я загледаха любопитно.

— Внимавай да не ги удариш, като го хвърляш това нещо — предупреди я Дърк. — Да удариш морска свиня е на лошо.

— А ако удариш брат си?

— Много, много по-лошо. — Той се усмихна, когато делфините се гмурнаха под водата, огледа се да види дали ще се покажат пак, и пак видя рибарското корабче. Бе променило курса си и сега плуваше на юг. Като че ли плуваше в кръг и както беше тръгнало, скоро щеше да се озове точно пред тях.

— По-добре побързай, Съмър. Онзи там май изобщо не гледа накъде плува.

Съмър погледна приближаващия се кораб и хвърли шишето във водата. Снабденото с тежест съоръжение бързо потъна и когато оразмерената корда се опъна, Съмър я дръпна рязко и шишенцето се преобърна и се напълни с вода. Докато навиваше въдицата, Съмър погледна рибарското корабче. То беше само на трийсетина метра и носът му бе насочен право към тях.

Дърк натисна бутона на сирената и тя зави, но не последва никаква реакция. Рибарският кораб продължаваше все така право към тях.

Дърк запали двигателя, мина на няколко метра вляво от корабчето и забави ход.

— На мостика май няма никого — извика Съмър.

— Да, никой не ми отговори — отвърна той. — Ела да поемеш руля.

Съмър скочи в кабинката, остави водната проба, намести се на седалката и попита:

— Искаш да се качиш там ли?

— Да. Изравни скоростта и ни долепи до борда.

Съмър подкара след рибарския кораб, доближи го и застана до него. Той се движеше във все по-разширяващи се кръгове и тя с тревога погледна предстоящия курс. По-широкият завой в комбинация с прилива щеше да насочи кораба право към остров Гил и само след няколко минути той щеше да задере крайбрежните скали.

— По-добре побързай — каза тя на брат си. — Всеки момент ще остърже скалите.

Дърк кимна и й направи знак да приближи корабчето още повече. Беше се покатерил на носа, готов да скочи, и когато разстоянието стана само метър, се хвърли на площадката до макаратата за мрежи. Съмър веднага намали и се задържа на няколко метра назад.

Дърк се промъкна покрай мрежите, отиде при щурвала и се натъкна на сцена на ужасите. Трима мъже бяха проснати на палубата и на лицата им бе застинало изражение на ужас. Ръката на единия някак странно стискаше един молив. От сивите бледи лица на Дърк му стана ясно, че са мъртви, но за всеки случай провери пулса им. С учудване забеляза, че по труповете няма белези — нито кръв, нито рани. След като не откри признаци на живот, той хвана руля, изправи курса на кораба, обади се по радиото на Съмър да го следва и насочи кораба към най-близкото пристанище.

Какво ли беше убило тези хора? Побиха го тръпки.

3.

Охранителят пред Белия дом на входа откъм Пенсилвания Авеню гледаше с учудване човека, който се приближаваше по тротоара. Беше нисък, но ходеше напето, с изпъчени гърди и вирнат нос, с вид на голям началник. Имаше огненочервена коса и козя брадичка и на охранителя му се стори, че прилича на петле, тръгнало към курника. Но не видът и поведението привличаха най-силно вниманието, а голямата пура, която стърчеше от устата му.

— Чарли, това не е ли вицепрезидентът? — обърна се той към другаря си в кабинката. Колегата му обаче говореше по телефона и не го чу.

Междувременно човекът се приближи до площадката отпред и каза с твърд глас:

— Добър вечер. Имам среща с президента в осем часа.

— Ще ми покажете ли документите си? — притеснено попита охранителят.

— Никога не нося такива глупости — отвърна дребничкият човек и извади пурата от устата си. — Казвам се Сандекър.

— Добре, сър. Но все пак ми трябват някакви документи — настоя охранителят и се изчерви.

Сандекър го изгледа неприязнено, но после омекна.

— Ясно ми е, че си гледаш работата, момче. По-добре звънни на началника на кабинета Мийд и му кажи, че съм на входа.

Преди обърканият пазач да отговори, колегата му показва глава от къщичката на охраната и каза:

— Добър вечер, господин вицепрезидент. Пак среща с президента късно вечерта, а?

— Добър вечер, Чарли — отговори Сандекър. — Ами да. Както е тръгнало, можем да разговаряме спокойно само по това време.

— Защо не влизате?

Сандекър пристъпи напред, но спря.

— Виждам, че имате нов човек на тази работа. — Обърна се към онемелия пазач, който го беше спрял, и стисна ръката му. —

Продължавай все така, момче. — После тръгна полека към Белия дом.

Макар да беше изградил кариерата си почти изцяло в столицата, Джеймс Сандекър никога не се бе водил част от изисканото общество. Беше пенсиониран адмирал и бе широко известен с възгрубия начин, по който дълги години бе ръководил Националната агенция за морско и подводно дело. Искрено се изненада, когато президентът го покани да замени избрания му вицепрезидент, починал по време на работа. Макар да нямаше и една политическа молекула в тялото си, Сандекър знаеше, че би могъл да е много надежден защитник на каузата на околната среда и океаните, към която отдавна имаше слабост, и затова с готовност прие предложението.

Като вицепрезидент Сандекър направи всичко възможно да избегне бюрократичната администрация около поста си. Непрекъснато дразнеше полагащия му се екип от тайните служби с това, че бягаше от тях, когато му хрумне. Беше маниак на тема физкултура и често тичаше съвсем сам в парка. Работеше в сградата Айзенхауер вместо в полагащия му се кабинет в Западното крило, тъй като всячески отбягваше политическите клюки около властта. Дори при лошо време обичаше да ходи пеша по Пенсилвания Авеню, когато имаше срещи в Белия дом; предпочиташе да подиша чист въздух, вместо да минава през подземния тунел между двете сгради. При хубаво време често тръгваше за Капитолия пеша за огромен ужас на агентите на Сикрет Сървис, които бяха задължени да го следват.

След като премина още една проверка при входа на западното крило, Сандекър, придружаван от служител на Белия дом, пое към Овалния кабинет. Влезе през северозападната врата, мина по синия килим и седна срещу президента. Погледна го и потръпна вътрешно.

Президентът Гарнър Уорд изглеждаше ужасно. Независимият кандидат от Монтана, който на вид и по характер донякъде приличаше на Теди Рузвелт, изглеждаше като че ли не е спал цяла седмица. Под зачервените му очи имаше торбички, лицето му беше посивяло и отпуснато. Взря се в Сандекър мрачно, което също беше нетипично за него.

— Гарнър, ти май съвсем си престанал да спиш напоследък — каза Сандекър загрижено.

— Няма как — уморено въздъхна президентът. — Положението ни в момента е ужасно.

— Разбрах, че бензинът върви към десет долара за галон. Поредната петролна криза се усеща и тук.

Страната беше изправена пред още един неочакван поврат в цените на петрола. Иран наскоро бе спрял целия си износ на нефт в отговор на санкциите от страна на Запада, а стачките в Нигерия намалиха износа от Африка почти до нула. Още по-лошо за САЩ беше спирането на всички петролни доставки от Венесуела, предизвикано от непоследователния президент на страната. Цената на бензина и на останалите горива нарасна повсеместно и снабдяването ставаше нередовно.

— То само това да беше. — Президентът махна с ръка и побутна едно писмо към Сандекър. — Това е от канадския министър-председател — продължи Уорд. — По силата на закон за ограничаване на парниковите газове, приет от парламента им, канадското правителство е започнало да закрива петролните си операции по поречието на Атабаска. Министър-председателят със съжаление ни съобщава, че всички петролни доставки за САЩ ще бъдат спрени, докато кризата с водородните емисии не бъде преодоляна.

Сандекър прочете писмото и поклати глава.

— Доставките от Атабаска са около петнайсет процента от петролния ни внос. Това не е голям удар върху икономиката си.

Последното увеличение на цените вече се усещаше из цялата страна. Стотици хора в Североизтока измряха при голямото застудяване през зимата, когато газьолът им за отопление се изчерпа. Самолетните фирми, компаниите за автомобилни превози и свързаните с тях транспортни услуги бяха пред прага на банкрута, а стотици хиляди работници от други промишлени отрасли вече бяха съкратени. Цялата икономика беше изправена пред рухване, а правителството, неспособно да подобри условията, беше станало обект на злостни нападки.

— Не е нужно да се сърдим на канадците — съгласи се президентът. — Затварянето на обектите около Атабаска всъщност е доста благороден жест, като се имат предвид данните за засилващото се глобално затопляне.

— Да. Току-що получих доклад от Националната агенция за морско и подводно дело за океанските температури. Затоплянето обхваща моретата много по-бързо, отколкото се предвиждаше, като

равнището им същевременно се повишава. Изглежда, нищо не може да спре разтапянето на полярните ледени шапки. А повишаването на морското равнище ще предизвика глобални катаклизми, каквито трудно можем да си представим.

— Като че ли нямаме достатъчно проблеми и сега — промърмори президентът. — А и не е само това. Изправени сме пред потенциално опустошителни икономически последствия. Глобалната кампания срещу употребата на въглища също набира сили. Много страни вече сериозно възнамеряват да обявят бойкот на американските и китайските стоки, ако не престанем да използваме въглища.

— Проблемът е — въздъхна Сандекър, — че топлоелектрическите централи са най-големият източник за парникови газови емисии... и осигуряват половината от необходимото ни електричество. Освен това ние разполагаме с най-големите запаси от въглища в света. Дилемата, пред която стоим, е наистина болезнена.

— Не съм сигурен, че нацията ни би устояла икономически при един международен бойкот — въздъхна президентът, облегна се в стола си и разтри слепоочията си. — Страхувам се, Джим, че сме достигнали преломен момент по отношение и на икономиката, и на околната среда. Ако не вземем нужните мерки, ни предстоят сериозни бедствия.

Нещата очевидно се влошаваха и Сандекър ясно виждаше, че това се отразява зле на президента.

— Време е за нелеки решения — съгласи се той. И като съжали първия човек в държавата, когото смяташе за близък приятел, добави: — Но не е по силите ти да ги вземеш сам, Гарнър.

В уморените очи на президента изведнъж просветна гневно пламъче.

— Може би не е. Пък и защо да се захващам? От десетина години очаквахме това да се случи, но никой не си мръдна и пръста да направи нещо. Предишните правителства гледаха главно как да подпомогнат петролните компании и подхвърляха трохи за проучванията по възобновяемите енергийни източници. Същото се отнася и до глобалното затопляне. Конгресът с прекалено усърдие защитаваше въгледобивната промишленост, без да го е грижа, че тъкмо тя постила пътя за бъдещото унищожение на планетата. Всички знаеха,

че икономическата ни зависимост от чуждестранния петрол някой ден ще ни излезе през носа. И ето че този ден дойде.

— За това, че предшествениците ни бяха недалновидни, спор няма — съгласи се Сандекър. — Вашингтон никога не е бил град на смелите. Длъжни сме обаче пред американския народ да поправим грешките им, доколкото това е възможно.

— Американският народ — с болка в гласа повтори президентът. — И какво би трябвало да му кажа сега? Извинявайте, но си бяхме заровили главите в пясъка. Извинявайте, но сега сме изправени пред жесток недостиг на гориво, хиперинфлация, зашеметяваща безработица и икономическа депресия. А... извинявайте също, че останалата част от света иска да не горим повече въглища, така че ви изключваме и осветлението.

Отпусна се в стола си, взря се в стената с празен поглед и добави:

— Не мога да им предложа чудо.

След дълго мълчание Сандекър каза тихо:

— Не е нужно да им предлагаш чудо, а просто да споделиш болката им. Ще е горчив хап, но ще се наложи да вземем решение да се пренасочим към друг, непетролен енергиен източник. Обществеността може и да бъде гъвкава, ако въпросът е важен. Постави нещата пред хората, Гарнър, и те ще застанат рамо до рамо с нас, ще приемат жертвите, които им предстоят.

— Може би — съгласи се унило президентът. — Но дали ще застанат до нас и когато разберат, че е станало прекалено късно?

4.

Елизабет Финли отиде до прозореца на спалнята и погледна небето. Ръмеше леко още от сутринта и нямаше изгледи да престане. Обърна се и към водите на пристанището на Виктория, които миеха вълнолома зад къщата ѝ. Те също бяха тихи, само тук-там се мяркаше бялата пяна на по-големите вълни. Съвсем нормален пролетен ден за корабоплаване в тукашните води.

Облече дебел пуловер и стар жълт дъждобран и излезе от скъпия си крайбрежен дом. Построена от покойния ѝ съпруг през 90-те години, шестоъгълната къща имаше широки панорамни прозорци, които осигуряваха хубав изглед към центъра на Виктория отвъд пристанището. Ти Джей Финли я беше искал точно така — постоянно да му напомня за любимия му град. Той беше изключителна личност и най-влиятелният човек на местната политическа сцена. Като наследник на богатство, добито от строежа на канадските тихоокеански железници, навлезе в политиката още млад и стана известен и дългогодишен депутат за областта Виктория. Умря неочаквано от инфаркт, но би се радвал, ако знаеше, че другарката му в 35-годишния им брак с лекота бе спечелила мястото му в парламента.

Елизабет Финли беше фина жена, но същевременно обичаше силните изживявания; произхождаше от най-първите заселници в Канада и много се гордееше с това. Онова, което виждаше като вредни външни влияния върху Канада, я безпокоеше и тя упорито настояваше за по-строги имиграционни закони и за повече ограничения върху чуждестранната собственост и инвестиции. И макар това да безпокоеше бизнес средите, широката общественост я уважаваше заради смелостта, прямотата и честността ѝ.

Елизабет Финли мина през подредената си градинка и се спусна по стъпалата към солидния дървен док, който свързваше имението със залива. Черният ѝ лабрадор радостно я следваше по петите и размахваше опашка в безкрайно блаженство.

До дока бе закотвена двайсетметрова яхта. Беше почти двайсетгодишна, но блестеше като нова заради полаганите грижи. До

яхтата имаше петметрова дървена спортна платноходка с жълт корпус. Също като яхтата, и тя изглеждаше като нова с полираните си метални украшения, прясната боя и новите платна.

Един слаб прошарен човек слезе от яхтата и поздрави Финли.

— Добрутро, госпожо Финли. Да излезете с „Императрицата на Колумбия“ ли смятате?

— Не, Едуард, днес съм в настроение за малко плаване с платна. Това е най-хубавият начин да си проветря главата от политиката в Отава.

— Чудесна идея — отвърна той, докато тя и кучето се качваха в платноходката, после отвърза въжетата от носа и кърмата и я изтласка от дока, докато Финли нагласяше грота.

— Пазете се от товарните кораби, госпожо Финли. Трафикът днес изглежда доста оживен.

— Благодаря, Едуард. Ще се върна до обед.

Бризът бързо изду грота и Финли започна да маневрира в пристанището, без да прибягва до извънбордовия мотор. Пое на югоизток, като заобиколи един ферибот, тръгнал към Сиатъл, сложи си спасителната жилетка и се огледа. Бреговете на остров Виктория отминаваха вляво от нея. Островърхите сгради от началото на XX век приличаха на редица кукленски къщички. В далечината напред се виждаше сериозно струпване на товарни кораби по протока Хуан де Фука, които по-нататък щяха да поемат иди към Ванкувър, или към Сиатъл. Тук-там се виждаха платноходки и рибарски лодки, но имаше предостатъчно място за всички. Финли се размина с една малка моторница, чийто самотен пътник ѝ помахаша дружелюбно.

Тя вдиша дълбоко соления въздух, вдигна яка, за да не я дразнят мокрите пръски, насочи носа към малката група острови на изток от Виктория и остави лодката да се движи без управление, докато умът ѝ правеше същото. Преди двацет години с Ти Джей бяха плавали през Тихия океан с много по-голяма лодка. Докато се уединяваше в отдалечени кътчета от океана, тя бе открила, че самотата ѝ носи най-голямо удовлетворение. Винаги бе смятала платноходката за уникален лечебен инструмент. Само няколко минути във водата с нея прочистваха стреса от деня и умиряваха чувствата, ѝ. Често се шегуваше, че на страната ѝ трябват повече платноходки и по-малко психолози.

Малката лодка леко се плъзгаше по вълните. Когато приближи остров Дискавъри, Финли се насочи на югоизток. Стадо китове се показва на повърхността и Финли го следва няколко минути, а когато китовите се гмурнаха, отново обърна към острова. Наоколо нямаше други плавателни съдове, ако се изключи моторницата, с която се беше разминала и която, изглежда, се движеше в широки кръгове пред нея.

А после моторницата спря и човекът на нея започна да оправя въдицата си. Финли промени курса наляво, за да го подмине откъм брега, и докато го заобикаляше съвсем близо, се стресна, като чу силно цопване, последвано от вик за помощ.

Човекът размахваше бясно ръце във водата — сигурен признак, че не може да плува. А и тежкото яке му пречеше и го повличаше под водата. Финли рязко завъртя руля и хвана полъх на вятъра, който тласна лодката към давящия се.

Видя, че е широкоплещест, с къса коса и обветрено лице. И въпреки отчаяното му пляскане в очите му изобщо нямаше страх. Дори сякаш изгледа с раздразнение черния лабрадор, който стоеше до перилото и лаеше.

Финли беше достатъчно опитна да не се опитва да се бори с човек в подобно състояние, така че се огледа, взе въжето от кърмата и ловко му го подхвърли. Той успя да го увие около ръката си, преди да потъне отново. С крак, опрян в перилото, Финли дръпна въжето с всички сили. Човекът отново изскочи на повърхността на метър и нещо от кърмата, като с мъка се опитваше да си поеме въздух.

— Спокойно — подвикна му Финли. — Ей сега ще ви извадя. — Придърпа го още малко и уви въжето за една кука.

Човекът видимо се окопити, хвана се за кърмата и протегна ръка нагоре.

Финли механично сграбчи дебелата му китка. Преди да успее да го дръпне обаче усети, че я дърпа той — рязко и силно, оттласкваше се с крака от кърмата на платноходката. Тя изгуби равновесие, преметна се през перилата и се озова във водата с главата напред.

Смайването на Елизабет Финли бе надминато от още по-големия шок при сблъсъка с ледената вода. Тя спря да диша от студа, после се овладя и зарита да излезе на повърхността. Само че не можа.

Давещият се бе пуснал китката ѝ, но вместо това я бе стиснал над лакътя и я дърпаше още по-надълбоко. Единствено спасителната ѝ

жилетка с опънатото докрай вързано за лодката въже му пречеше. Беше захапал мундщука на дихателен апарат, от който излизаше върволица мехурчета. Докато се извиваше, за да се освободи от ръката му, Финли се допря в него и усети под дрехите му гъбест слой.

Неопрен. Изведнъж осъзна целия ужас на положението. Този човек искаше да я убие.

Страхът и паниката изпревариха само с миг прилива на адреналин, който я накара да рита и да удря с всички сили. Лакътят ѝ улучи мъжа в лицето и изби мундщука от устата му. Той я пусна да си го нагласи и тя отчаяно зарита, за да излезе на повърхността. Другата му ръка обаче я сграбчи за глезена тъкмо преди главата ѝ да се покаже на повърхността и това реши съдбата ѝ.

Финли се бори отчаяно още цяла минута; дробовете ѝ роптаеха за въздух. А после пред очите ѝ се спусна тъмна пелена. Въпреки целия ужас изведнъж се зачуди какво ли му е на лабрадора, чийто приглушен лай се чуваше и под водата. Накрая, когато притокът на кислород към мозъка престана, силите я напуснаха; тя несъзнателно се опита да поеме въздух и дробовете ѝ се напълниха със студена солена вода.

Убиецът държа отпуснатия ѝ труп под водата още две минути, после предпазливо изплува до лодката и го пусна. Огледа се за други съдове, не видя, доплува до моторницата и се качи на борда. Свали широкото си яке, под което носеше кислороден апарат и широк колан с тежести, и свали и тях. Смъкна и неопреновия костюм, облече сухи дрехи и запали извънбордния двигател.

На борда на платноходката черният лабрадор продължаваше да лае сърдито по стопанката си, която се носеше безжизнено до кърмата.

Убиецът го изглежда без никакво състрадание, после обърна моторницата и спокойно пое към Виктория.

5.

Пристигането на „Вентура“ в пристанището на Китимат веднага предизвика оживление. За повечето от единайсетте хиляди жители покойните рибари бяха добри съседы, приятели или познати. Новината се разпространи само минути след като Дърк пристана на кея на Кралската конна полиция и се насъбраха хора, но един едър полицай бързо ги прогони зад временното заграждение.

Веднага дойде линейка да откара трите покрити трупа, а Дърк и Съмър влязоха в една от мръсните пристанищни бараки, за да дадат показания за нерадостната си находка.

— И тримата ли бяха мъртви, когато се качихте на борда?

Монотонният глас на човека, който вземаше показанията им, съответстваше на лицето му. Полицейският началник на Китимат гледаше Дърк и Съмър с немигащи сиви очи над малък нос, разположен над безизразна уста. Дърк веднага определи инспектора като неосъществен юрист, озовал се на твърде малка за амбициите си служба.

— Да — отвърна Дърк. — Първото, което направих, беше да проверя пулса им, макар цветът на кожата и температурата им да показваха, че са умрели доста време преди да се кача на борда.

— Местихте ли труповете?

— Не. Само хвърлих одеяла върху тях, когато доближихме пристанището. Според мен са умрели на мястото, където са паднали.

Инспекторът поклати глава. Лицето му не изразяваше нищо.

— Преди да стигнете там, чухте ли някакви сигнали за помощ по радиото? Имаше ли други плавателни съдове в района?

— Не сме чули сигнали за помощ — каза Съмър.

— Единственият друг плавателен съд, който видяхме, беше някакъв туристически кораб по протока. Но той беше вече на няколко мили на север, когато попаднахме на „Вентура“ — добави Дърк.

Инспекторът погледна морето, после затвори тефтерчето с бележките си.

— И какво мислите, че се е случило? — И вдигна вежди, което почти не промени вида на безизразното му лице.

— За това трябва да си кажат думата патолозите — отвърна Дърк, — но ако питате мене, бих казал отравяне с въглероден окис. Може би ауспухът под кабинката не е бил добре уплътнен.

— Всички са открити там, така че това е възможно — съгласи се инспекторът. — Вие усетихте ли нещо?

— Не, нищо ми няма. За всеки случай отворих прозорците.

— А можете ли да добавите нещо друго във връзка със случая?

Дърк се замисли за миг, после го погледна и каза:

— Не. Освен онзи странен надпис пред седалката.

Инспекторът повдигна вежди.

— Покажете ми.

Качиха се на „Вентура“ и отидоха на мостика. Дърк застана до руля и посочи основата му с крак. Инспекторът клекна, за да вижда по-добре; явно се притесняваше, че е пропуснал нещо при първоначалния оглед. На няколко сантиметра от палубата имаше блед надпис, надраскан с молив. Мястото изглеждаше подходящо за последно съобщение от умиращ човек, проснат на пода.

Полицаят извади фенерче и освети надписа. Видя се името РУДИ, написано с несигурна трепереща ръка. Инспекторът се наведе и вдигна един жълт молив, паднал до преградата.

— Мястото е достъпно от позицията, където беше капитанът — каза замислено Дърк. — Може би е паднал бързо и не е успял да стигне до радиото.

Инспекторът изсумтя, недоволен от пропуска си при първия оглед.

— Това не значи кой знае какво. Може някой просто да си е написал името. — Изгледа Съмър и Дърк и попита: — А вие каква работа имате в пролива Хеката?

— Ние сме служители на Националната агенция за морско и подводно дело и правим изследване на фитопланктона във Вътрешния пролив — обясни Съмър. — По поръчка на отдела по риболов проучваме водите между Джуно и Ванкувър.

Инспекторът погледна служебния им катер, кимна и каза:

— Ще ви помоля да останете в Китимат още ден-два, докато приключи първоначалното разследване. Може да си оставите

корабчето тук, това е докът на общината. На две преки има мотел, ако ви е нужен. Имате ли нещо против да дойдете в кабинета ми утре следобед към три? Ще изпратя кола да ви вземе.

— Добре е, че сме от полза — сухо отвърна Дърк. Малко се беше подразнил, че се отнасят с тях като със заподозрени.

След разговора Дърк и Съмър скочиха на кея. Едно корабче от изкуствен материал, почти като тяхното, с бучене се приближаваше към дока. Плуваше прекалено бързо и носът му се удари в ръба доста силно, макар че двигателят бе спрял навреме. Висок човек със спортен костюм изскочи на палубата, слезе на кея и бързо тръгна към тях. Имаше някакво сурово излъчване в чертите му, но същевременно Съмър долови и благородство в големите му тъмни очи.

— Вие ли сте хората, които са открили „Вентура“? — попита той. Гласът му беше изразителен, което според Съмър малко противоречеше на външния му вид.

— Да — отвърна Дърк. — И аз го докарах в пристанището.

Човекът кимна делово, после тръгна към полицейския инспектор, който тъкмо слизаше на сушата. Двамата заговориха оживено.

— Не може да се каже, че ни посрещнаха особено сърдечно — промърмори Дърк, докато се качваха на тяхното корабче. — Дали всички тук са любезни като мечки гризли?

— Все пак донесохме прекалено много вълнения в заспалия малък Китимат — отвърна Съмър.

След като взеха водните проби и тръгнаха към пощата, се увериха, че градът не е толкова заспал. В Китимат цареше оживление заради очакваното разширение на пристана за дълбоководни кораби на югозапад. Международната промишленост, без да вдига шум, беше забелязала добрите пристанищни условия покрай града и бе започнала да го превръща в най-натоварения пункт на север от Ванкувър. Някогашната топилна пещ за алуминий на „Алкън“ беше модернизирана за един милиард долара, а дърводобивът и туризмът не спираха растежа си.

В пощата изпратиха водните проби до лабораторията на агенцията в Сиатъл, регистрираха се в мотела и вечеряха в едно близко заведение. Преди да се върнат в мотела, се качиха на корабчето да си вземат някои неща. Преди да слязат, Съмър за момент спря и погледна

„Вентура“. Полицията беше приключила огледа и корабът беше пуст — с потискащия вид на засегнато от нещастие място. Дърк забеляза угрижеността на сестра си, спря до нея и каза:

— Нищо не можем да направим. Днес беше наистина тежък ден. Да вървим в мотела да поспим.

— Просто си мислех за онзи надпис. Какво се е опитал да каже капитанът? Дали не е някакво предупреждение?

— Умрели са бързо. Дори не знаем дали е било последно съобщение.

Съмър отново се замисли за надписа и поклати глава. Сто на сто означаваше нещо — в това беше сигурна. Но нищо не ѝ идваше наум. А и нямаше на какво да се опре. Но някак си щеше да го разбере.

6.

Оформлението на ресторанта никога не би могло да стане образец за вътрешна архитектура, но пушената съомга и яйцата заслужаваха най-висока оценка, мислеше си Дърк. Погледна главата на лос, която висеше точно над Съмър, без да спира да дъвче, и се усмихна. По стените имаше още десетина препарирани животински глави и всичките като че ли се взираха в тях с немигащите си стъклени очи.

— Тия глави като нищо ще ме направят вегетарианка — изсумтя Съмър и направи гримаса срещу озъбилата ѝ се мечка гризли.

— Обаче човекът, който ги препарира, сигурно е сред най-големите богаташи на Китимат — отвърна Дърк.

— Най-вероятно и мотелът е негов.

Тъкмо когато им донесоха кафето един висок човек застана на вратата на ресторанта. Огледа се и тръгна към тяхната маса. Беше човекът, който бе слязъл на кея предния ден.

— Може ли да седна при вас? — попита той.

— Разбира се, заповядайте — отговори Дърк, стана и му подаде ръка. — Аз съм Дърк Пит. А това е сестра ми Съмър.

— Приятно ми е — отвърна мъжът и се ръкува и с двамата. — Аз съм Тревър Милър. Брат ми Стив беше капитанът на „Вентура“.

— Приемете най-искрените ни съболезнования — каза Съмър. Виждаше, че загубата на брат му го е потресла много дълбоко.

— Беше изключителен човек — въздъхна Тревър Милър. Погледна Съмър и се усмихна притеснено. — Извинете за грубото ми държане вчера. Току-що ми бяха съобщили за смъртта на брат ми по радиото и просто не бях на себе си.

— Разбирам ви — каза тя. — И ние бяхме потресени.

Тревър ги разпита за подробности и Съмър му разказа как са попаднали на корабчето, докато са изучавали пролива Хеката.

— Брат ви е ловил риба по тези места от доста време, нали? — попита Дърк.

— Не, само от две-три години. Всъщност той беше лекар. Отказа се от професията си и се залови със страст за рибарството. И се справяше много добре въпреки ограниченията, налагани в наши дни върху промишления риболов.

— Малко необичайна промяна на кариерата — подхвърли Съмър.

— Израснахме край морето. Баща ни беше инженер в тукашната минна компания и страстен рибар. Винаги сме имали лодка. Стив отделяше цялото си свободно време за морето. Дори се беше промъкнал тайно на един рибарски кораб, докато беше в гимназията.

— И „Вентура“ е много хубав — каза Дърк. — Никога не съм виждал толкова съвършено поддържан рибарски кораб.

— Стив казваше, че „Вентура“ е гордостта на Северозапада. Беше малко перфекционист. Винаги поддържаше корабчето си безупречно чисто, а екипировката — в идеална форма. И тъкмо това прави всичко още по-тревожно. — Той погледна през прозореца; отнесенният поглед се беше върнал в очите му. Обърна се към Дърк и попита тихо: — Всички бяха мъртви, когато ги открихте, нали?

— Да, за съжаление. Корабчето кръжеше накъдето му хрумне без никого на руля.

— Щеше да се забие в скалите на остров Гил, ако Дърк не се бе качил на борда — обади се Съмър.

— Радвам се, че сте го направили — каза Тревър. — Аутопсията показва, че всички са умрели от задушаване. Полицията е сигурна, че причината е отравяне с въглероден окис. И все пак аз прегледах цялата „Вентура“ и не открих никакъв признак за изтичане на газ.

— Двигателят е доста по към кърмата спрямо кабинката, което прави нещата още по-странни. Може би изобщо не е имало изтичане, а само смесване на вятъра и условията на работа на двигателя, което е позволило изгорелите газове да се съберат в кабината — предположи Дърк. — Все пак изглежда странно, че и тримата са се предали толкова бързо.

— Може и да не е толкова необичайно — намеси се Съмър. — Помните ли случая преди няколко години с удавянията на почиващите от лодките — къщи на езерото Пауел? Накрая откриха, че изгорелите газове са се събирали под кърмата на лодките и са блокирали движенията на плуващите във водата.

— Но Стив беше много предпазлив — каза Милър.

— Всеки може да бъде изненадан от невидим убиец — вдигна рамене Дърк.

Разговорът явно се отразяваше зле на Тревър — той беше пребледнял от напрежение. Съмър му доля кафе и каза:

— Ако можем да помогнем с нещо, обърнете се към нас на всяка цена. — От нежните ѝ сиви очи струеше неподправена загриженост.

— Благодаря ви за опита да помогнете на брат ми и екипажа му, както и че сте спасили „Вентура“. Цялото ми семейство ви е признателно. — Тревър се поколеба и добави: — Всъщност бих ви помолил за още нещо. Бихте ли могли да ме отведете до мястото, където се е случило това?

— Ама то е на почти сто километра от тук — възкликна Дърк.

— Можем да вземем моята лодка. Тя вдигна петдесет километра в час. Наистина искам да видя къде точно е станало.

Съмър погледна часовника на стената — беше закачен под озъбена пума.

— Имаме среща с полицейския инспектор чак в три следобед. Мисля, че ще можем да отидем до там и да се върнем.

— Трябва да проверя какви са резултатите от подводните наблюдения, за да видя дали няма нещо за носене в лабораторията в Сиатъл — каза Дърк. — Какво ще кажеш ти да отидеш с господин Милър, а пък аз да се оправя с инспектора, ако се забавите?

— Нека минем на „ти“, наричайте ме Тревър. А и ще я върна навреме. — Тревър се усмихна на Съмър, все едно иска разрешение от баща ѝ да я изведе, и тя с учудване установи, че се изчервява.

— Запази ми мястото под ярката лампа за разпитите — каза на Дърк. — Ще се видим в три.

7.

Докато се качваха, Съмър видя върху корпуса надпис „ПРИРОДНИ РЕСУРСИ, КАНАДА“ и щом потеглиха, седна до Тревър и попита:

— Какво работиш с отдела за природни ресурси?

— Крайбрежна екология за службата по горите — отвърна той и заобиколи един кораб, който правеше маневра в средата на канала. — Работя главно с промишленото разрастване на крайбрежието около Северна Британска Колумбия. Добре е, че седалището ми е в Китимат, тъй като разширяването на пристанището ми осигурява много работа. — Обърна се към нея и се усмихна. — Е, работата ми е доста скучна в сравнение е онова, което вие с брат ви правите за Националната агенция за морско и подводно дело.

— Да събираш планктон по Вътрешния пролив не е най-голямото изживяване на света — отвърна тя.

— Любопитно ми е да видя резултатите ви. Имаме данни за повишена концентрация на смъртността в някои райони наоколо, макар самият аз да не съм попадал на тях.

— О, нямам нищо против да работя с колега, любител на морските дълбини — отвърна тя.

Корабчето се плъзгаше с лекота по спокойните води. По малките зелени островчета стърчаха дебели борове — поредица красиви препятствия. Краткотраен дъжд ги обля за няколко минути и остави след себе си сива тъмнота, но когато наближиха остров Гил, видимостта нарасна на три-четири километра. Съмър премести поглед от радара към хоризонта и установи, че наоколо няма други плавателни съдове.

— Чакай, дай аз да управлявам — каза тя и се изправи. Тревър с нежелание се отмести, а Съмър насочи корабчето към острова, намали скоростта и зави на север.

— Намираме се приблизително на мястото, където забелязахме „Вентура“ да идва от северозапад, на около два километра от нас.

Направи завой, без да бърза, и полека-лека ни излезе напречно. Щеше да ни удари, ако не бяхме променили курса.

Тревър гледаше и се опитваше да си представи сцената.

— Току-що бях взела поредната проба. Не видяхме никого на мостика, а и опитът ни да се свържем по радиото остана без резултат. Доближихме се борд до борд и Дърк се прехвърли на „Вентура“. И... — Гласът ѝ заглъхна.

Тревър кимна, отиде до перилата и се загледа над водата. Беше започнало отново да ръми. Съмър го остави насаме с мислите му за няколко минути, после тихо се приближи и го хвана за ръката.

— Съжалявам за брат ти.

Той стисна ръката ѝ, но остана загледан в далечината. А после погледът му изведнъж се съсредоточи — бяло облаче се бе появило над водата на два-сет-три-сет метра от носа и бързо се увеличаваше.

— Прекалено бяло е за мъгла — с недоумение заяви Съмър. Освен това забеляза и че с приближаването на облачето във въздуха се разнася остър мирис.

Мъглявината вече се бе издула до края на носа. Слабият дъждец неочаквано премина в порой и Тревър и Съмър се шмугнаха в кабинката. През люка видяха как приближаващият се бял облак се стопи под сивите струи.

— Много странно — отбеляза Съмър, докато Тревър палеше двигателя. Той насочи корабчето към Китимат и увеличи скоростта — а после забелязаха във водата умрели риби.

— Дяволският дъх — прошепна Тревър.

— Какво?!

— Дяволският дъх — повтори той и я погледна разтревожено. — Един местен жител хайсла ловял риба в този район преди няколко седмици и бил изхвърлен мъртъв на един от островите. Властите заявиха, че се бил удавил, най-вероятно блъснат от кораб, който не е забелязал лодката му в мъглата. Или че бил получил инфаркт, не помня точно. — Дъждът беше намалял, но Тревър продължаваше внимателно да следи водата пред тях.

— И какво? — подкани ги Съмър.

— Не се замислих особено за случая. Но преди няколко дни брат ми открил лодката на същия хайсла, докато ловял риба в района, и ме помоли да я върна на семейството му в селцето Китамаат, обитавано

изцяло от хайсла. Правил съм някои крайбрежни проучвания за селцето, така че познавам добре доста негови жители. Чичото на покойния почна да ме уверява, че го бил убил Дяволският дъх.

— В смисъл?

— Дяволът бил решил, че времето на рибаря е дошло, затова хвърлил студен бял дъх на смъртта, който убил него и всичко живо наоколо.

— Тоест рибите и така нататък, за които са докладвали, така ли?

Тревър се усмихна криво.

— Е, старецът беше доста пиян. А и хайсла намесват свръхестественото във всичко.

— И на мене ми звучи малко като бабини деветини — съгласи се Съмър.

Думите обаче не спряха внезапната студена тръпка, която пробяга по гърба й.

Останалата част от пътя изминаха в мълчание — и двамата си мислеха за странните думи на човека от племето хайсла и доколко те имат отношение към нещата, които бяха видели току-що.

Докато се връщаха към Китимат, един вертолет прелетя съвсем ниско над главите им и се насочи към северния бряг на канала, където сред дърветата имаше някакво предприятие. В залива се издаваше дървен кей, за който бяха вързани няколко лодки и голяма луксозна яхта. На поляната зад кея имаше огромна палатка за празненства.

— Частен ловен обект за богатите, а? — подметна Съмър.

— Не е толкова изискано. Това е прототип на завод за преработка на въглеродни съединения на компании ята „Тера Грийн Индъстрис“. Докато го утвърждаваха, участвах в комисия за оценка на мястото.

— Познавам технологията за работа с въглерода. Събиране и втечняване на промишления въглероден двуокис, след което продуктът се вкарва в земята под океанското дъно. Доста скъп начин за премахване на замърсителите от атмосферата обаче.

— Съвременните закони за ограничаване на парниковите газови емисии повишават значението на тази технология. Контролът върху промишления въглероден двуокис в Канада е особено строг. Компаниите наистина могат да търгуват с въглеродните си запаси, но

цената за обработката им си остава по-висока от очакванията. Минните и енергийните компании отчаяно търсят по-евтини алтернативи. Гоайет очаква да спечели много от обработката на въглерода, ако му разрешат да разшири процеса.

— За Мичъл Гоайет, магната по средствата за опазване на природната среда, ли става дума?

— Да, той е собственикът на „Тера Грийн“. Гоайет е нещо като културен герой за много канадци. Построил е язовири, инсталации за електричество с вятърна и слънчева енергия из цялата страна, докато предлага и технологии с използване на водородно гориво.

— Познавам кампанията му за пропаганда на вятърни електростанции по крайбрежието на Атлантическия океан с цел производството на чиста енергия. Но това там — Съмър кимна към луксозната италианска яхта — не ми прилича да гори водород.

— Е, той не живее отшелническият живот на истински борец за чиста околна среда. Наистина стана милиардер благодарение на движението, но без да се превърне в маниак. Някои твърдят, че дори не вярва в идеалите на движението и ги използва единствено за да печели.

— И явно е успял — каза тя, без да сваля поглед от яхтата. — А защо е построил предприятието тук?

— Защото тук е Атабаска. Богатите на петрол пясъци на Атабаска, Албърта, изискват огромно количество енергия, за да се преработи суровината в нерафиниран нефт. Вторичният продукт от процеса е въглеродният двуокис в големи количества. Новото споразумение за парниковите газове ще сложи край на операциите по рафинирането, ако не намерят начин да решат проблема с двуокиса. И тук на сцената излиза Мичъл Гоайет. Петролните компании вече строят тръбопровод до Китимат. Гоайет ги склони да започнат и допълнителен тръбопровод за отвеждане на втечнения въглероден двуокис.

— Да, видяхме два малки танкера в канала — каза Съмър.

— Борихме се с всички сили с тръбопровода заради страха от разливи, но търговският интерес надделя. Междувременно Гоайет убеди правителството, че ключът за успеха на предприятието му е то да се разположи по крайбрежието, и дори получи безплатно земята от Отдела по природните ресурси.

— И все пак е жалко, че са започнали строежа в такова чисто място.

— В отдела имаше много възражения, но в крайна сметка министърът на природните ресурси приключи въпроса, като подписа разрешението. Всъщност чух, че той щял да е сред гостите за официалното откриване днес.

— А ти не си ли поканен?

— Поканата ми сигурно се е загубила по пощата. — И се засмя.

Съмър за първи път го виждаше да се смее и се изненада от топлината в очите му.

Спряха до корабчето на НАМПД и Дърк, който пишеше нещо на компютъра си, слезе на кея да ги посрещне. Беше намръщен.

— Върнахме се преди три, дори ни остана време — отбеляза Съмър, като си погледна часовника.

— Посещението при полицейския началник е най-малката ни грижа в момента — отвърна Дърк. — Току-що получих лабораторните резултати от водните проби, които вчера изпратихме в Сиатъл.

— И защо си толкова мрачен?

Дърк ѝ подаде една разпечатка, кимна към морето и каза:

— Кристалночистите води покрай Китимат, изглежда, са на път да изтравят всичко, което плува из тях.

8.

Мичъл Гоайет пресуши кристалната чаша шампанско „Крюг Кло дю Мезнил“ с явно удоволствие и я остави върху масичката наблизитъкмо когато покривът на палатката започна да се къдри от перките на пристигащия хеликоптер.

— Моля за внимание, господа — каза той с дълбокия си глас. — Това трябва да е министър-председателят. — Отдели се от малката група провинциални политици, излезе от палатката и тръгна към хеликоптерната площадка.

Гоайет беше едър и внушителен и се държеше изискано, на границата с превзетото. С раздалечените си очи, пригладената назад с брилянтин коса и постоянната си усмивка имаше излъчването на глиган. При все това се движеше плавно, почти грациозно, което противоречеше на явната му арогантност. Имаше излъчването на човек, натрупал богатството си с ум, измами и сплашване на опонентите.

Макар да не беше герой от история, в която беднякът става богаташ, Гоайет бе успял да превърне семейното си наследство в малко богатство, когато една енергийна компания плати висока цена за земя, която да се използва за водноелектрически проект. Гоайет предвидливо успя да договори процент от енергийните приходи срещу земята, като правилно предвиди нарастването на нуждите от енергия на процъфтяващия Ванкувър, пусна в ход редица капиталовложения, закупи права за минералната и дърводобивната промишленост, за топлинни енергийни източници, дори закупи собствени топлоелектрически станции. Чрез мощна рекламна кампания, насочена към алтернативните енергийни източници, си изгради име на човек, подкрепян в делата си от правителството. И тъй като капиталите му бяха предимно частни, малцина знаеха колко точно природен газ, въглища и петрол притежава, както и за пълното лицемерие на внимателно изградения му обществен образ.

Вертолетът „Сикорски S-76“ се завъртя отгоре, после опря колелата си в кръглата хеликоптерна площадка. Двата двигателя спряха

и помощник-пилотът излезе и отвори страничната врата за пътниците. Един нисък човек с лъскава сребриста коса слезе и наведен тръгна под въртящите се перки; последваха го двама помощници.

— Господин премиер, добре дошли в Китимат и новото ни предприятие „Тера Грийн“ — поздрави го Гоайет със свръхширока усмивка. — Как мина полетът?

— Хм, машината е чудесна. А и дъждът спря, така че можахме да се порадваме на гледката. — Канадският министър-председател Барет, фин човек, изградил се до голяма степен сам, разтърси ръката на Гоайет. — Радвам се, че се виждаме отново, Мич. И благодаря за превоза. Не знаех, че си похитил и един от министрите в собствения ми кабинет.

И кимна към оплешивяващия човек с посърнал поглед, който тъкмо слизаше от вертолета.

— Министърът на природните ресурси Джеймсън изигра важна роля за легализацията на предприятието ни тук — лъчезарно съобщи Гоайет и се обърна към Джеймсън. — Добре дошли на завършения продукт.

Министърът не беше така възторжен и с малко принудена усмивка отвърна:

— Радвам се, че предприятието е влязло в строя.

— Първото от много, с ваша помощ. — Гоайет се обърна към премиера и му намигна.

— Да, директорът по планирането на вашата фирма ми каза, че вече сте започнали нов обект в Ню Брънзуик. — Барет кимна към вертолета.

— Директорът по планирането ли? — попита объркано Гоайет, проследи погледа на министър-председателя и се обърна към вертолета. Още един човек слезе от него, вдигна ръце към небето, присви очи срещу слънцето и прокара длани по късата си коса. Макар да отговаряше на всички изисквания за облекло на високопоставен служител, шитият по поръчка син костюм не прикриваше атлетичната му фигура. Гоайет едва не зяпна от учудване, когато човекът се приближи.

— Господин Гоайет — със самодоволна усмивка каза мъжът със синия костюм. — Разполагам с документ за отнемане на правата ви

върху собствеността във Ванкувър, който трябва да подпишете. — И за по-голям ефект дори потупа кожената папка, която носеше.

— Чудесно — изпухтя Гоайет и хвърли поглед към наетия си охранител, който стоеше до частния му вертолет. — Защо не ме изчакате в кабинета на директора? След малко ще ви обърна внимание.

После покани премиера в бялата палатка. На фона на пиеси, изпълнявани от струнен квартет, поднесоха вина и ордьоври, след което Гоайет поведе високопоставените лица към входа на предприятието. Един инженер с лице на клоун, който се представи като мениджър на завода, пое групата, за да направят кратка обиколка. Огледаха две големи помпени станции, след което мениджърът им показва няколко огромни резервоара, частично прикрити от боровете.

— Въглеродният двуокис се изпомпва като течност от Албърта и се складира в резервоарите — обясни мениджърът. — После под налягане се вкарва в земята под нас. Тук е изкопан осемстотинметров кладенец, първоначално през твърд слой скала, после през по-шуплест седиментен слой, изпълнен със солена вода. Това е най-добрата възможна геологична среда за задържане на въглеродния двуокис: тя на практика не позволява никакво изтичане на повърхността.

— А какво ще стане, ако има земетресение? — попита премиерът.

— Тук сме на повече от петдесет километра от най-близката позната сеизмична линия, така че не е особено вероятно да ни сполети силен трясък. А дълбочините, на които складираме продукта си, фактически изключват всяка възможност той да бъде освободен по геологически причини.

— Каква част от произвеждания в рафинериите на Атабаска въглероден двуокис обработваме тук?

— Доста незначителна, за съжаление. Трябва ни повече техника, за да поемем целия продукт от петролните залежи в пясъците и да го обработим.

Гоайет наблегна на нуждата от въвеждане на сериозна търговска политика за продукта:

— Както знаете, върху петролното производство в Албърта бяха наложени сериозни ограничения заради по-строгите закони за въглеродните емисии. Новите правила ще се отразят особено зле върху електростанциите в Изтока, които се захранват от въглища.

Икономическите последствия за цялата страна ще са значителни. Но в момента вие стоите върху решението на проблема. Вече сме открили в района още места, подходящи за преработка на въглерод. Нужна ни е единствено помощта ви, за да продължим развитието им.

— Може и така да е — сухо каза премиерът, — но лично на мен не ми допада идеята крайбрежието на Британска Колумбия да се превърне в сметище за промишлените отпадъци на Албърта. — Беше израсъл във Ванкувър и все още споделяше гордостта на местните жители от провинцията.

— Не бива да се забравя данъкът, който Британска Колумбия налага върху всеки метричен тон прехвърлян през границата въглерод, част от който се връща във федералната хазна. Фактът е, че по този начин провинцията си осигурява безопасна печалба. Освен това може би сте обърнали внимание на пристанищните ни съоръжения. — Гоайет посочи една голяма сграда на отсрещния бряг на заливчето. Разполагаме с над сто и петдесет метров покрит док, където да приемаме танкерите с втечнения въглероден двуокис. Превозът вече е започнал и възнамерявам да ви покажа, че сме в състояние да обработваме въглеродните отпадъци от Ванкувър паралелно с дърводобивната и минната промишленост по крайбрежието. Ако ни позволите да построим такива предприятия из цялата страна, ще можем да поемем голяма част от националните квоти. А ако се вземат предвид допълнителните възможности на крайбрежните ни предприятия, ще можем да поемаме и американски и китайски въглерод, при това с добра печалба.

Очите на политика светнаха, когато чу за възможността в държавната хазна да влязат допълнителни постъпления, но все пак той попита:

— А може ли да се каже, че технологията е напълно безопасна?

— Тук не става въпрос за ядрени отпадъци, сър. Това предприятие е изпълнено като прототип и работи безупречно вече няколко седмици. Господин премиер, в тази инициатива не може да има загуба. Аз строя и обслужвам заводите, осигурявам и безопасността им. Правителството трябва само да ми разреши да започна, а после да получи своя дял.

— Остава ли достатъчно и за вас?

— Ще се оправя. — Гоайет се ухили като хиена. — От вас и от министъра на ресурсите ми е нужно единствено продължение на разрешителното да използвам обекта и тръбопровода. И това няма да ни затрудни, нали, министър Джеймсън?

Джеймсън го погледна като бито куче и отвърна:

— Не мисля, че ще са намерят много неща, които да сложат край на доверието помежду ни.

— Добре тогава — отсече Барет. — Изпратете ми предложенията си и ще ги обсъдя със съветниците си. А сега има ли още малко от това хубаво шампанско?

Когато групата се отправи обратно към мокрия бюфет, Гоайет задържа министъра на ресурсите малко назад и каза:

— Надявам се, че си получил благополучно беемвето. — Този път се усмихваше като акула.

— Щедър подарък, който достави огромно удоволствие на жена ми. Бих предпочел обаче бъдещите компенсации да не бият толкова на очи.

— Не се безпокой. Вноските за твоя дял към офшорния тръст вече са направени.

— А какви са тези глупости за строеж на нови предприятия по крайбрежието? И двамата знаем, че на геологията тук не може да се разчита. Така нареченият ти втечнител ще достигне пълния си капацитет за броени месеци.

— Обектът ще е в експлоатация неопределено дълго време — наставнически заяви Гоайет. — Проблемът с капацитета е разрешен. Докато изпращаш на инспекция същия екип геолози, няма да имаме проблеми с плановете за разширение по крайбрежието. Главният геолог любезно се съгласи да преразгледа заключенията си срещу минимално заплащане. — И пак се захили.

Джеймсън се намръщи. Беше наясно, че корупцията във ведомството му се вихри далече отвъд досега на собствените му нечисти ръце. Така и не можеше да си спомни коя точно беше сутринта, когато се събуди и си даде сметка, че Гоайет всъщност го притежава. Беше преди няколко години. Двамата се бяха срещнали на хокеен мач по времето, когато Джеймсън за първи път беше внесъл кандидатурата си за място в парламента и реши, че в лицето на Гоайет е попаднал на заможен доброжелател, който споделя собствените му

прогресивни виждания за бъдещето на страната. Даренията за политическите кампании нарастваха паралелно с кариерата на Джеймсън, но в един момент, без да се усети, той бе изпуснал контрола. Приносите към кампаниите ставаха все по-често безплатни пътувания със самолет и подарени ваканции и накрая се превърнаха в явни парични подкупи. Амбициозен по сърце, със съпруга и четири деца, които да издържа със заплата на държавен служител, Джеймсън приемаше парите, без да се замисли, като си внушаваше, че нещата, за които подкрепя Гоайет, са справедливи. Едва когато стана министър на ресурсите обаче той видя и другата страна на Гоайет. Общественото мнение, че той е защитник на околната среда, беше само хитро измислена фасада и прикриваше истинската същност на Гоайет — жаден за пари мегаломан. Зад всяка вятърна електростанция, която откриваше под водопада от обществени овации, той експлоатираше пет-шест ТЕЦ-а, чийто действителен собственик често се губеше сред подробностите на корпоративните субсидии. Лъжливи искове за минни права, подправени данни за околната среда и преки федерални помощи на предприятията на Гоайет — всичко това минаваше с парафа на министъра. Подкупите в отплата бяха несекващи и щедри. Джеймсън успя да си купи елегантна къща в един от най-изисканите квартали на Отава Рокклиф Парк и да събере повече от достатъчно пари, за да изпрати децата си да учат в най-най-скъпите училища. И все пак никога не бе смятал да изпусне нещата чак толкова, макар сега да му беше ясно, че не може да се измъкне.

— Нямам представа дали ще мога да поддържам тези неща още дълго — уморено призна той на Гоайет.

— Ще ги поддържаш толкова дълго, колкото ми е нужно — отсече Гоайет и очите му станаха студени като лед. — Освен ако не искаш да прекараш остатъка от дните си в затвора Кингстън.

Джеймсън клюмна, въздъхна и кимна. Уверен в покорността му, Гоайет се усмихна и посочи палатката.

— Хайде. Ела да отидем при премиера и да прием за богатствата, които ще получим с негова помощ.

9.

Клей Зак беше вдигнал крака върху бюрото на заводския мениджър и прелистваше някаква книжка за първите заселници. Чу как вертолетът излита и погледна небрежно през панорамния прозорец.

Гоайет влезе след няколко секунди — изглеждаше леко отегчен — и подхвърли:

— Горкият ми директор по планирането. Изглежда, си пропусна полета.

— Насам летяхме доста притеснено — отвърна Зак, докато прибираще книгата в чантата си. — Бяхме натъпкани като сардели с всичките тия политици на борда. Наистина трябва да използваш „Юрокоптер ЕС-155“. Лети много по-бързо. А и не трябва да губиш толкова много от времето си в разговор с тия проститутки. Между другото, министърът на природните ресурси май никак не те обича.

Без да обръща особено внимание на думите му, Гоайет се настани в кожения фотьойл срещу бюрото и каза:

— Премиерът току-що бе осведомен за смъртта на Елизабет Финли. Обявиха го за нещастен случай.

— Да. Паднала в морето и се удавила. Човек с нейните възгледи би трябвало да може да плува — усмихна се Зак.

— Всичко оправи, нали?

По лицето на Зак премина сянка.

— Знаеш, че услугите ми са скъпи тъкмо затова. Освен ако кучето й не говори, няма никакви причини да се мисли, че случаят не е само печално произшествие. — Облегна се в стола си и вдига очи към тавана. — Заедно с Елизабет Финли си отива и движението за спиране износа на нефт и природен газ за Китай. — Наведе се напред и посочи Гоайет с пръст. — Интересно колко би излязла подобна законодателна промяна на операциите по добив на петрол в Мелвил?

Гоайет се взря в очите на убиеца, но не прочете нищо там. Обветреното лице не показваше никакви чувства. Беше с изражението на съвършения играч на покер. Тъмните очи изобщо не бяха прозорец

към душата му... ако изобщо имаше душа, помисли си Гоайет. Да държиш на работа наемен убиец си беше игра с огъня, но Зак беше тактичен професионалист. А и дивидентите, които носеше, бяха огромни.

— Сумата не би била дребна — отговори накрая той.

— И това ни води до въпроса за моя хонорар.

— Ще ти се плати според уговорката. Половината сега и половината след като приключат разследването на случая. Преводът, както и преди, ще бъде до сметката ти на Каймановите острови.

— Което ще е първата от много спирки за парите — усмихна се Зак. — Може би е дошло време да проверя какво е положението в полога на златната ми кокошчица и да изкарам няколко седмици заслужена отпуска в слънчевите Кариби.

— И аз мисля, че раздялата ти за малко с канадска земя е добра идея. — Гоайет се поколеба и се зачуди дали да продължи мисълта си. Човекът вършеше добре работата си, трябваше да му го признае, и винаги покриваше следите. — Имам още един проект за тебе — каза накрая. — Дребна работа. И то в Съединените щати. Този път няма да има трупове.

— За какво става дума? — Зак още не беше отказвал поръчки. Макар убедено да мислеше, че Гоайет е кретен, трябваше да признае, че плаща добре. Изключително добре.

Гоайет му подаде една папка.

— Можеш да я прочетеш по време на обратния си полет. Отвън те чака шофьор, който ще те откара до летището.

— Пътуване с граждански полет? Ако нещата вървят така, ще ти трябва нов директор по планирането.

Зак се надигна и излезе от кабинета с походката на император. Гоайет остана загледан във вратата, като клатеше глава.

10.

Лиза Лейн разтри уморените си очи и отново огледа периодичната таблица — стандартно помагало, каквото окачват във всички кабинети по химия по света. Опитната специалистка по биохимия отдавна познаваше списъка на известните елементи и навярно можеше да ги изброи в обратен ред, ако някой поискаше това от нея. Но сега се взираше в таблицата с надежда за вдъхновение, за нещо, което да предизвика появата на нова идея.

Търсеше устойчив катализатор, който да разделя кислородната молекула от въглеродната. Докато шареше по периодичната таблица, погледът ѝ спря върху четиридесет и петия елемент, родий, със символ Rd. Програмата за моделиране в компютъра на Лейн редовно ѝ сочеше някакво метално съединение като възможен катализатор. Досега родият изглеждаше най-доброто вещество, макар да беше изцяло неефективен и ужасно скъп благороден метал. Изследването ѝ в лабораторията по технология на околната среда в университета „Джордж Вашингтон“ се наричаше „Проект Синьо небе“ и навярно трябваше да си остане така. И все пак потенциалната рентабилност в случай на успех беше така огромна, че просто не можеше да се пренебрегне. Трябваше да се намери решение.

Докато се взираше в квадратчето, означаващо родий, тя забеляза, че предходният елемент има сходен символ, Ru. Завъртя разсеяно кичур от дългата си кафява коса и произнесе названието на глас: рутений. Промеждутъчен метал от семейството на платината. Елемент, който още не бе изпробвала.

— Боб — подвикна тя на жилавия човек с лабораторна престилка, седнал пред съседния компютър, — получихме ли изобщо пробата рутений, която поисках?

Боб Хамилтън Отмести поглед от монитора.

— Рутений. Това вещество не може да се достави току-така. Говорих с поне двайсет снабдители и нито един го нямаше на склад. Накрая ме препратиха към магазин за геоложки образци в Онтарио, който разполагал с ограничено количество. Беше по-скъпо от пробата

ти родий, така че поръчах само петдесет грама. Сега ще видя в склада дали образецът е дошъл.

Излезе от лабораторията и тръгна по коридора към малкия склад, където държаха под ключ специалните доставки. Асистентът зад прозореца с решетка извади една малка кутия и я сложи на гишето. Боб я взе, върна се в лабораторията и я остави на бюрото на Лиза.

— Имаш късмет. Пристигнал е вчера.

Лиза вдигна капачето и видя няколко стружки метал без блясък, поставени на пластмасова подложка. Взе една, сложи я на поставка и я разгледа с микроскопа. Парченцето приличаше на уголемена рошава снежна топка. След като измери масата на образца, тя го постави в херметически затворено отделение, прикрепено към масов спектрометър. Към уреда бяха прикачени поне четири компютъра и няколко газови бутилки под налягане. Лиза седна пред една от клавиатурите и набра команда, с която активира началото на изпитателна програма.

— Това ли ще ти осигури билета за раздаване на Нобеловите награди? — попита Боб.

— Ако се получи, ще съм доволна и на билет за следващия мач на футболното първенство. — Погледна към стенния часовник и попита: — Защо не отидем да хапнем нещо? Ще ми трябва поне час, за да получа предварителните резултати.

— Готово — съгласи се Боб, смъкна престилката и се опита да я надбяга до вратата.

След като изяде сандвича си с пуйка в бюфета, Лиза се върна в миниатюрния си кабинет в дъното на лабораторията. След минутка и Боб показа глава от вратата и възкликна изумено:

— Лиза, бързо ела да видиш!

Лиза го последва до лабораторията и сърцето ѝ прескочи, когато го видя да отива право към спектрометъра. Боб посочи един от мониторите, на който се виждаха редица цифри покрай пулсираща хистограма.

— Забравила си да извадиш родия, преди да започнеш новия тест. Но погледни резултатите. Оксалатните показания са извън всички граници!

Лиза погледна монитора и потрепери. Детекторът на спектрометъра беше подредил молекулярния резултат от

предизвиканата химическа реакция. Катализаторът рутений успешно бе разрушил връзките във въглеродния двуокис и ги бе прегрупирал в двувъглеродното съединение оксалат. За разлика от предишните й катализатори, комбинацията от рутений и родий беше създала продукт без остатъчни материали. Беше попаднала на резултат, който търсеха учените от цял свят.

— Не мога да повярвам — промърмори Боб. — Каталитичната реакция е без отклонения.

Лиза усети, че й се завива свят, и седна на един стол. Провери отново и отново резултата; търсеше грешка, но не намираше. Накрая си наложи да приеме възможността, че е направила важно откритие.

— Налага се да съобщя на доктор Максуел — каза тя.

Доктор Хорас Максуел бе директорът на университетската лаборатория.

— Максуел? Полудя ли? Той ще дава показания пред Конгреса след два дни.

— Знам. Очаква се й аз да се явя с него.

— На това му казват самоубийствена акция. — Боб поклати глава. — Ако му кажеш как стоят нещата, той ще даде показания, които ще осигурят издръжката на лабораторията.

— И какво лошо има в това?

— Ще е лошо, ако резултатите не могат да се възпроизведат. Един лабораторен тест не решава проблемите на вселената. Нека проверим отново всичко, преди да отидем при Максуел. Или поне да изчакаме, докато даде показанията си.

— Знаеш ли, прав си. Можем да повторим експеримента по друг начин за всеки случай. Може да ни попречи единствено липсата на рутений.

— О, за това няма защо да се тревожим — измърмори Боб.

11.

Пътническият самолет на „Еър Канада“ летеше високо над Онтарио и през люка на първа класа пейзажът долу приличаше на зелен шал, съшит от отделни парчета. Клей Зак обаче не се интересуваеше от гледката, а от красивите крака на младата стюардеса, която разнасяше напитки. Тя усети погледа му и му донесе пластмасова чашка мартини.

— Последното питие, което мога да ви поднеса. — Усмихна му се закачливо. — Скоро кацаме в Торонто.

— Така ще му се насладя още повече — отвърна той също с усмивка.

Беше с памучни панталони цвят каки и син пуловер и приличаше на обикновен търговски посредник, тръгнал на поредната конференция. Истината беше различна.

Като единственото дете на самотна майка алкохоличка, Клей Зак беше израснал в бедняшки квартал на Съдбъри, Онтарио, без никой да се грижи за него. На петнайсет години напусна училище и се хвана на работа в близките мини за никел, където заякна физически. Добрата си форма пазеше и сега, след двайсет години. Животът му на миньор обаче не продължи дълго, защото още в началото той заби кирката си в ухото на друг работник, понеже онзи го напсува.

След като напусна Онтарио, Клей се установи под ново име във Ванкувър и се включи в бизнеса с наркотици. Силата и уменията му бяха подложени на сериозна проверка, когато постъпи на работа като бодигард към местния трафикант на метамфетамин Шведа. Парите пълнеха джоба му лесно, но при разпределянето им Зак проявяваше необикновена интелигентност. Макар и самоук, той имаше ненаситен апетит за книги; сериозно изучаваше бизнес и финанси. Вместо да профука нечистата си печалба по евтини жени и лъскави коли като подчинените си, той мъдро ги вложи в акции и недвижима собственост. Край на доходната му наркокариера обаче сложи едно нападение от засада.

То не беше дело на полицията, а на един хонконгски доставчик, който се стремеше да разшири контрола си върху пазара. Шведа и придружителите му бяха избити по време на една нощна сделка в неспокойния ванкувърски Станли Парк. Зак успя някак да избегне огъня и да избяга невредим през едни шубраци.

Разумно изчака благоприятния случай, за да си отмъсти, като прекара седмици в проследяване на луксозна яхта, наета от китайския синдикат. Постави бомба със закъснител — работа, за която беше подготвен по време на стажа си в никеловите мини, — и взриви яхтата заедно с всички хонконгски сътрудници на борда. Докато наблюдаваше експлозията от малък скутер наблизо, забеляза, че човек от една съседна яхта пада във водата от взривната вълна. Даде си сметка, че властите няма да се разтревожат особено от смъртта на известен наркотрафикант, но биха задълбочили търсенията си, ако допълнителната жертва е виден и заможен човек, така че бързо измъкна изпадналия в несвяст човек от водата.

Когато уплашеният Мичъл Гоайет дойде на себе си, благодарността му беше нетипично голяма.

— Вие спасихте живота ми — кашляше той. — Ще ви възнаградя за това.

— По-добре ми дайте работа — отвърна Зак.

Смя се много на тази история след години, когато я припомни на Гоайет. Дори Гоайет призна, че случаят е смешен. По онова време важният човек отдавна беше започнал да уважава подривните таланти на някогашния миньор и отново и отново го наемаше за най-различни задачи. Знаеше обаче, че може да разчита на Зак единствено ако му плаща добре, затова винаги го държеше под око. От своя страна Зак пък обичаше самостоятелността си и макар да се разбираше с Гоайет и да се радваше на възнаграждението си, му се харесваше и да дразни богатия си и властен работодател.

Самолетът кацна на международното летище „Пиърсън“ в Торонто няколко минути преди разписанието. Зак надмогна влиянието от мартинитата, които бе изпил в салона на първа класа, и тръгна към бюро за коли под наем. От щанда взе ключовете на четириместен седан и пое на юг, като се придържаше към западното крайбрежие на езерото Онтарио. Измина повече от сто километра по крайбрежната магистрала и излезе при знак НИАГАРА. На километър и половина под

прочутия водопад мина по моста „Рейнбоу“ и на границата с щата Ню Йорк подаде на служителя фалшив канадски паспорт.

Остана му кратък път на юг до Бъфало. Стигна до градската аерогара достатъчно рано, за да хване спокойно полупразен самолет „Боинг 767“ до Вашингтон, този път с фалшива американска самоличност. По здрач самолетът мина над река Потомак и се насочи към националното летище „Рейгън“. Зак за първи път идваше в националната столица и затова, както си му е редът, разглеждаше забележителностите на града от таксито. Докато се любуваше на мигащите червени светлинни върху Монумента на Вашингтон, се запита дали Джордж би сметнал извисяващия се обелиск за абсурд.

Настани се в хотел „Мейфлауър“, прегледа папката, която му беше дал Гоайет, после слезе с асансьора до облицования с дървена ламперия ресторант на партера. Там откри спокойна ъглова маса, поръча си мартини и си погледна часовника. В седем без петнайсет слаб човек със занемарена брада дойде при масата му.

— Господин Джоунс? — Гледаше Зак с неспокоен поглед. Зак му кимна.

— Да. Заповядайте, моля.

— Аз съм Хамилтън, Боб Хамилтън от лабораторията по технологии и околна среда към университета „Джордж Вашингтон“ — представи се човекът. Погледна нерешително Зак, пое дълбоко дъх и предпазливо седна срещу него.

12.

Нещо, което би могло да се определи като чудо, пристигна на бюрото на президента малко след срещата му със Сандекър. Беше поредното писмо от канадския министър-председател с предложение за потенциално решение на разрастващата се криза. Миналата година, без да се вдига шум, било открито богато находище на природен газ в откъсната част на канадската Арктика. Първоначалните наблюдения показвали, че обектът, разположен във водите на пролива Вайкаунт Мелвил, можел да се окаже един от най-големите запаси от природен газ в света. Частната фирма, открила находището, вече била изпратила флотилия танкери, готова да превози газа до Америка.

Това беше точно стимулантът, който президентът търсеше, за да могат глобалните му намерения да се опрат на реална основа. Бързо се сключи споразумение газът да бъде закупен. Макар пазарната цена да бе малко надмината, компанията обеща да достави целия газ, който добие. Или поне това гарантираше изпълнителният директор на частната изследователска фирма някой си Мичъл Гоайет.

Като пренебрегна доводите на икономическите и политическите си съветници, че действа прекалено прибързано, президентът моментално реагира на новината. В обръщение по националните телевизии от Овалния кабинет той запозна обществеността с амбициозните си намерения.

— Скъпи сънародници, живеем под угрозата на сериозна опасност — каза той пред камерите. Нормалният му весел тон бе засенчен от духа на тържественост. — Всекидневният ни живот е застрашен от енергийната криза, докато самият ни живот по-нататък е заплашен от криза на околната среда. Зависимостта ни от чуждестранния петрол повлече зад гърба си пагубни икономически последствия, които всички чувстваме, макар да не се отказваме от емисиите на опасни парникови газове. Появяват се все повече тревожни нови доказателства за това, че губим битката срещу глобалното затопляне. Заради собствената ни безопасност и заради безопасността на целия свят аз постановявам Съединените щати да

изпълняят националната си цел за въглероден неутралитет до 2020 година. Ще има хора, които ще нарекат тази цел драстична, дори невъзможна, но друг избор нямаме. Тази вечер отправям призив към частната промишленост, научните учреждения и правителствените ни агенции да намерят отговор на енергийните ни проблеми чрез алтернативни горива и възобновяеми източници. Петролът не бива и не може да бъде горивото, което ще движи бъдещата ни икономика. Тези дни в Конгреса ще бъде представен пакет от финансови разчети, които ще очертаят бъдещето на специфичните ни капиталовложения в нови изследвания и технологии... С необходимите ресурси и с твърда воля, аз съм убеден, че заедно ще успеем. И все пак още днес трябва да направим саможертвата да намалим емисиите и да ограничим зависимостта си от нефта — спънките, които задушават икономиката ни. Поради появилите се напоследък източници на природен газ аз постановявам всички наши заводи, захранвани с въглища и петрол, да бъдат преустроени за работа с природен газ до две години. С удоволствие мога да ви съобщя, че китайският президент Жен ще въведе подобни закони и в своята страна. Освен това скоро ще представя директиви за родните производители на автомобили да форсират производството на коли на природен газ и с хибридно захранване, като тази инициатива, надявам се, ще бъде възприета и на международно равнище. — Направи пауза и приключи: — Предстоят ни трудни дни, но с общи усилия можем да достигнем един по-сигурен утрешен ден. Благодаря ви.

Докато изключваха камерите, шефът на президентския кабинет — ниският оплешивяващ Чарлс Мийд се приближи до Уорд.

— Чудесно, сър. Смятам, че словото ви ще умири антивъглищните фанатици и ще спре замисления от тях бойкот.

— Благодаря, Чарли, надявам се да си прав. В едно отношение речта ми е много резултатна. Ще постигне резултата да елиминира всичките ми шансове за преизбиране — отвърна президентът с малко крива усмивка.

13.

Зала 2318 на административната сграда Рейбърн беше нетипично претъпкана с журналисти и зрители. Публичното изслушване на парламентарната подкомисия по енергия и околна среда рядко привличаше повече от шепа зяпачи. В светлината на президентския указ за парниковите емисии обаче последвалата медийна истерия предизвика трескаво внимание към подкомисията и предварително насроченото ѝ изслушване. Темата беше състоянието на новите технологии в помощ на битката срещу глобалното затопляне.

Насъбралата се тълпа бавно притихна, когато една странична врата се отвори и осемнайсетте членове на Конгреса заеха местата си на подиума. Последна влезе красива жена с коса с цвят на канела. Беше с тъмнолилаво сако и пола от фирмата „Прада“, почти в същата отсянка като виолетовите ѝ очи.

Лорън Смит, конгресмен от седма област на Колорадо, не пожела да пожертва женствеността си, когато дойде на работа в Конгреса преди няколко години. Минаваше четиридесетте и все още имаше излъчването на красива и стилна жена, макар колегите ѝ отдавна да бяха разбрали, че красотата и модното облекло ни най-малко не ѝ пречат да проявява ерудиция и ум на политическата арена.

Тя се придвижи елегантно по подиума и зае мястото си до пълничкия белокоос конгресмен от Джорджия, който председателстваше днешното заседание.

— Моля за внимание — започна той със силен южняшки акцент. — Като вземам под внимание обществения интерес към темата, ще прескоча встъпителните бележки и направо ще дам думата на първия ни оратор. — Обърна се и намигна на Лорън, която в отговор му се усмихна. Бяха колеги и приятели от много години, макар да бяха от различни партии: бяха всъщност от малцинската конгресмени, които можеха да загърбят партийните пристрастия заради доброто на страната.

Промишлени и научни капацитети един след друг говориха за последните енергийни алтернативи, при които отделяният въглерод е

нула. Макар да предлагаха обещаващи дългосрочни проекти, всички оратори се разколебаваха, когато подкомисията настояваше за технологични решения за сегашния момент.

— Производството на водород все още не е усъвършенствано в достатъчна степен — твърдеше един експерт. — Какво би станало според вас, ако всички в страната притежаваха автомобил с водородно гориво? Наличният водород не би стигнал за храненето дори на малка част от тези машини.

— Колко далече сме от решението? — попита представителят от Мисури.

— Най-малко десет години — отговори специалистът.

Залата бързо се изпълни с шушукане. В края на краищата всички оратори казваха едно и също. Технологичното усъвършенстване и подобрението на продуктите бяха обективна действителност, но прогресът напредваше с бебешки стъпки, а не напористо и на скокове. Нямаше предстоящ пробив, който да удовлетвори условията на президента и да спаси страната и света от физическото и икономическо разорение, които идваха със засиленото глобално затопляне.

Един от последните оратори беше нисък човек с очила — шефът на лабораторията по технологии и околна среда към университета „Джордж Вашингтон“ в Мериленд. Лорън се усмихна на Лиза Лейн, когато я видя да заема мястото до доктор Хорас Максвел. След като директорът на лабораторията направи встъпителното си изказване, Лорън стана и започна с въпросите.

— Доктор Максвел, вашата лаборатория е в предните редици на изследователите по въпроса за алтернативните горива. Можете ли да ни кажете какви технологични нововъведения да очакваме от вас в близко бъдеще?

Максвел кимна, после заговори с грачещия си глас:

— Имаме няколко изключителни изследователски програми с използване на слънчевата енергия, биогоривата и водородния синтез. Като пряк отговор на вашия въпрос обаче трябва да призная, че нямаме напълно готов продукт, който да се приложи в строгата нова програма на президента.

Лорън забеляза как Лиза прехапа устни при последната забележка на Максвел. Останалите членове на Конгреса поеха инициативата и още час въртяха Максвел на шиш, макар да беше ясно,

че от него няма да дойде нищо ново и неочаквано. Президентът бе поел собствен кръстоносен поход и беше предизвикал най-светлите умове в промишлеността и науката да разрешат енергийния проблем, но явно не постигаше целта си.

Когато дадоха почивка и журналистите се втурнаха към телефоните да направят съобщенията си, Лорън стана, благодари на доктор Максвел за участието му, после поздрави Лиза.

— Здравей, съквартирантке. — И с усмивка прегърна старата си приятелка от университета. — Смятах, че си още в нюйоркската лаборатория Брукхайвън.

— Не, напуснах я преди няколко месеца, за да се присъединя към програмата на доктор Максвел. Оказа се, че неговите финанси за ориентирани към по-далечното бъдеще проекти са по-големи. — Тя се усмихна. — Все си мисля да ти се обадя, откакто се върнах във Вашингтон, но... все съм затрупана с работа!

— Мога само да ти съчувствам. След речта на президента работата на вашата лаборатория изведнъж стана много важна.

Лицето на Лиза стана сериозно и тя каза тихо:

— Но аз наистина бих искала да поговоря с тебе за работата си.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно? Съпругът ми идва да ме вземе след половин час. Ще се радваме да седнем някъде заедно.

Лиза се замисли.

— Добре. Само да кажа на доктор Максвел, че не е нужно да ме кара до вкъщи. Мъжът ти няма да има нищо против да ме повози, нали?

— Возенето на хубави момичета е едно от любимите му занимания — засмя се Лорън.

Лорън и Лиза стояха на северните стъпала на сградата Рейбърн и гледаха как редицата лимузини и скъпи мерцедеси се изнизва през почетната алея и откарва по-заможните членове на Конгреса и вечно кръжащите около тях лобисти. Лиза се разсея от появата на водача на мнозинството и един реставриран открит автомобил едва не отнесе бедрото ѝ с високата си броня. Висок мъж с катраненочерна коса и искрящи зелени очи изскочи от колата, грабна Лорън и я целуна със страст.

— Лиза — каза Лорън, докато го отблъскваше с известно смущение, — това е съпругът ми Дърк Пит.

Пит видя изненадата в очите на Лиза и се усмихна сърдечно, докато стискаше ръката ѝ.

— Не се притеснявайте. Газя хубавите момичета само ако са в състава на Конгреса.

Лиза се изчерви. В погледа му усети приключенски дух, смекчен от топло сърце.

— Поканих Лиза да вечеря с нас — обясни Лорън.

— Радвам се, че е приела. Надявам се само да нямате нищо против малко вятър. — Пит посочи колата.

— Брей какво возило — възкликна Лиза. — Каква марка е?

— Обърн Спийдстър 1932. Едва снощи успях да пренастроя спирачките и реших, че ще е забавно да я видим как върви.

Лиза огледа лъскавата кола. Беше боядисана в кремаво и синьо. Отпред имаше две сбутани една до друга седалки, а каросерията отзад беше триъгълна и се стесняваше като лодка към задната броня.

— Мисля, че няма да се съберем и тримата — тъжно заяви тя.

— Ще се съберем, освен ако някой не възразява да се вози отзад — отвърна Пит и свали лъскавия гюрук на задната част, при което се разгъна скрита седалка.

— Господи, винаги съм искала да се повозя на допълнителна задна седалка — възкликна Лиза и без никакво колебание стъпи на стъпалото и се качи в колата. — Дядо все ми разказваше как се возел на допълнителната седалка на бащиния си пакард по време на депресията.

— Това е най-хубавият начин да се запознаеш със света — пошегува се Пит и ѝ намигна, преди да подаде ръка на Лорън, за да ѝ помогне да се настани отпред.

Вляха се в натовареното движение по главната улица, минаха по моста „Джордж Мейсън“ и се насочиха на юг към Вирджиния. Когато градските забележителности започнаха да се смаляват зад гърба им, Пит подаде повече газ, тихият мощен дванайсетцилиндров двигател откликна и „Обърн“-ът бързо превиши разрешената скорост. Докато колата ускоряваше ход, Лиза се кикотеше и махаше на насрещните коли като момиченце, радваше се на вятъра, който рошеше косата ѝ. Отпред Лорън постави ръка на коляното на Пит и му се усмихна — у

съпруга ѝ, независимо къде се намираше, винаги се чувстваше нещо приключенско.

Пит подмина Маунт Върнън и излезе на главната магистрала. На едно малко кръстовище зави по черен път, който криволичеше през разпръснати дървета, и скоро стигнаха до малък ресторант на река Потомак. Пит паркира и изгаси мотора. Въздухът се изпълни с упойващия мирис на подправка за раци.

— Най-добре приготвяните раци в цялата област — заяви Пит.

Ресторантът беше стара крайречна къща, преустроена в заведение, украсена сепло и с уютна атмосфера. Настаниха ги на маса с изглед към Потомак.

— Лорън каза, че сте химик изследовател в университета „Джордж Вашингтон“ — каза Пит, след като си поръчаха бира и раци.

— Да, участвам в група по околната среда, която се занимава с проблемите около глобалното затопляне — отвърна Лиза.

— Ако някога това ви дотегне, Националната агенция по морско и подводно дело може да ви предложи работа по най-перспективните теми на подводните проучвания — предложи ѝ той с усмивка. — Ние имаме голям екип, който изследва ефекта от затоплянето на океана и повишеното киселинно равнище. Току-що се запознах с резултатите от работата по въглеродното насищане на океаните и възможното ускоряване на поглъщането на въглерода в големите дълбочини.

— След като цялото внимание е насочено към атмосферата, се радвам, че някой полага грижи и за океаните. Като че ли на моята работа е намерен известен паралел. Аз работя по проект, свързан с намаляването на въглерода във въздуха. Много бих искала да видя и резултатите от изследванията на вашия екип.

— Резултатите са предварителни, но може и да ви бъдат от полза. Ще ви изпратя копие. Или още по-добре, ще ви ги оставя сутринта. Аз самият трябва да се явя в Капитолия — добави и хвърли поглед към Лорън.

— Всички изпълнителни агенции трябва да оправдаят годишния си бюджет — обясни Лорън. — Особено онези, които се ръководят от изменници и пирати. — Засмя се, прегърна Пит, после се обърна към приятелката си: — Лиза, струва ми се, че днешните разисквания за твоя проект те разтревожиха. Разкажи ми повече за него.

Лиза отпи голяма глътка бира и погледна Лорън с доверие.

— Не съм говорила за това с никого, освен с асистента си в лабораторията, но мисля, че попаднах на нещо много важно. — Говореше тихо, като че ли се боеше да не я чуят от съседните маси.

— Продължавай — подкани я Лорън, повлияна от искреното ѝ изражение.

— Проучването ми включваше работа с въглеродородите на молекулярно ниво. Открихме важен катализатор, който, предполагам, ще позволи да се започне изкуствена фотосинтеза в голям мащаб.

— Тоест както при растенията? Да превръщате светлината в енергия?

— Явно си спомняш ботаниката. Но за всеки случай... Вземете онова растение например. — Посочи една голяма папрат до прозореца. — То улавя светлинната енергия от слънцето, водата от почвата и въглеродния двуокис от въздуха, за да произведе въглеродородите, горивото си за растеж. Единственият му отпадъчен продукт е кислородът, а той пък позволява на нас да оцелеем. Това е основният цикъл на фотосинтезата.

— И все пак действителният процес е толкова сложен, че учените не могат да го възпроизведат — вметна Пит, чийто интерес нарастваше.

Сервитьорката застла масата и постави пред тях малко възвишение от изпускащи пара сини раци. Когато започнаха да ги обработват с дървените чукчета, Лиза продължи:

— Прав сте в най-общи линии. Елементите на фотосинтезата успешно са репродуцирани в лабораторни условия, но никога с ефективността, която наблюдаваме в природата. А сложността е съвсем реална. Тъкмо затова стотиците учени, които работят върху изкуствената фотосинтеза, се насочват само към един-единствен компонент от процеса.

— Включително и ти? — уточни Лорън.

— Включително и аз. Проучванията в нашата лаборатория бяха насочени към способността на растенията да разлагат молекулите на водата до индивидуалните им елементи. Ако успеем да възпроизведем процеса ефективно — а някой ден ние безспорно ще го направим, — ще разполагаме завинаги с неизчерпаем източник на евтино водородно гориво.

— А твоят пробив е в друга насока, така ли? — попита Лорън.

— Вниманието ми беше насочено към една реакция, наречена Фотосистема I, и разлагането на въглеродния двуокис, което става по време на процеса.

— А какви са основните предизвикателства към това? — попита Пит.

Лиза отвори втория си рак и изсмука месото от задната му щипка.

— Тези raci са наистина прекрасни. Основният ми проблем беше да разработя ефективно средство, което да задейства химическото разпадане. В природата тази функция се изпълнява от хлорофила, но в лабораторни условия той се разлага прекалено бързо. Онова, към което се стремях аз, беше да открия изкуствен катализатор, който да разложи молекулите на въглеродния двуокис.

Лиза побутна храната си настрани и отново заговори тихо:

— И точно тук намерих решението. По-точно казано, препънах се в него. По погрешка забравих пробата от родий в опитната стъкленица и добавих вътре друг елемент, рутений. Под въздействието на светлината реакцията беше мигновена — димеризация на молекулите на CO_2 в оксалат.

Лорън избърса ръце, отпи глътка бира и се оплака:

— От тая химия започна да ми се върти главата!

— Сигурна ли си, че не е от бирата или от специалните подправки? — захили се Пит.

— Извинявайте — каза Лиза. — Повечето ми приятели са биохимици, затова понякога забравям да сваля словесната си работна престилка.

— Главата на Лорън е по-добра за обществената политика, отколкото за наука — пошегува се Пит. — Говорехте за резултата от експеримента си...

— Иначе казано, каталитичната реакция преобразува въглеродния двуокис в просто съединение. С допълнителна обработка можем да стигнем до гориво на базата на въглерода, като етанол например. Критичната реакция в случая обаче е фактическото разлагане на въглеродния двуокис.

Купчината raci се бе трансформирала в маса строшени щипки и празни черупки. Сервитьорката, жена на средна възраст, сръчно разчисти масата и донесе кафе и лимонов пай.

— Извинявай, но не съм убедена, че схванах какво ми обясняваш — каза Лорън между две хапки.

Лиза се обърна към прозореца, в който трептяха светлинните от отсрещния бряг на реката.

— Убедена съм, че с помощта на моя катализатор може да се построи съоръжение за изкуствена фотосинтеза с голяма производителност.

— А дали би могло да се разрасне до промишлени измерения? — попита Пит.

Лиза кимна.

— Убедена съм, че може. Нужна е само малко светлина, родий и рутений.

— Значи твърдиш, че можем да изградим устройство, което да преработва въглеродния двуокис в друго, безвредно вещество — каза Лорън. — И че процесът може да се приложи към електростанциите и останалите промишлени замърсители?

— Да, такава е перспективата. И не само това.

— Какво искаш да кажеш?

— Могат да се построят стотици предприятия. Колкото до намаляването на въглерода, процесът може да се сравни с поставяне на цяла борова гора в кутийка.

— Тоест става дума за реално намаление на въглеродния двуокис в атмосферата — заключи Пит.

Лиза отново кимна.

Лорън грабна ръката ѝ, стисна я и прошепна невярващо:

— Тогава... ти си открила решението за глобалното затопляне!

Лиза погледна стеснително пая си и кимна.

— Процесът е стабилен. Има още работа, но не виждам защо да не проектираме голямо предприятие за изкуствена фотосинтеза и да го построим за няколко месеца. Ще ни трябват само пари и политическа подкрепа.

— Но нали изслушването беше днес? — каза Лорън. — Защо доктор Максвел не спомена нищо за това?

— Още не съм му казала — тихо отвърна Лиза, гледаше папратта. — Направих откритието само преди няколко дена. И естествено, то доста ме развълнува. Асистентът ми ме убеди да не казвам на доктор Максвел преди изслушването, преди да сме сигурни в

результатите. Пък и двамата се страхувахме от медийния шум, който ще последва.

— Имате право за това — съгласи се Пит.

— Значи все още се колебаеш за резултатите? — попита Лорън.

Лиза тръсна глава.

— Получихме едни и същи резултати цели десет пъти. За мене няма никакво съмнение, че катализаторът работи.

— Тогава е време да се действа — отсече Лорън. — Кажи на Максвел утре, а аз ще ви подкрепя с безобидни въпроси от страна на публиката. А после ще се опитам да ни уредя среща с президента.

— С президента? — Лиза се изчерви.

— Абсолютно! Ще ни трябва президентско разрешение за спешния строеж — поне докато не се уреди въпросът за извънредно финансиране на проекта. А щом решението на въпроса е в ръцете ни, той без съмнение ще действа незабавно.

Лиза замълча, явно развоят на събитията ѝ дойде в повече. Накрая обаче кимна и каза:

— Права си, разбира се. Ще го направя. Утре.

Пит плати сметката и се качиха в колата. По обратния път предимно мълчаха, тъй като си мислеха за важността на откритието на Лиза. Когато Пит спря пред къщата ѝ в квартал Александрия, Лорън също слезе и прегърна старата си приятелка.

— Гордея се с това, което си направила. Помниш ли, шегувахме се как ще променим света. А сега ти наистина го промени.

— Благодаря ти, че ми вдъхна смелост да продължа — отвърна Лиза. — Лека нощ, Дърк.

— Лека нощ. Утре сутринта ще донеса доклада за океанския въглерод.

Лиза се прибра, Лорън се качи в колата, Пит включи лоста за скоростите на първа, потегли и попита:

— В Джорджтаун или в хангара?

Тя притисна рамо до неговото.

— Тази нощ в хангара.

Пит се усмихна и подкара към летище „Рейгън“.

Макар да бяха женени, те все още държаха отделните си жилища. Лорън харесваше голямата си градска къща в Джорджтаун, но все пак прекарваше повече време в жилището на Пит.

Навлязоха в района на аерогарата и Пит пое по един пращен страничен път, мина през охранявана електрическа порта и накрая спря пред слабо осветен хангар, който изглеждаше изоставен от десетилетия. Набра кода си върху един безжичен предавател и страничната врата на хангара се плъзна настрани. Десетки тавански лампи се включиха и осветиха нещо, което можеше да се оприличи единствено на музей на транспорта. Десетки съвършено лъснати стари автомобили бяха грижливо подредени в центъра. До едната стена върху релси стоеше царствен железопътен вагон „Пулман“. Имаше старинна ръждясала моторница с примитивен външен двигател, наклонена на една страна, и разнебитена полунадуваема лодка.

Пит вкара колата в хангара и фаровете ѝ осветиха два самолета по-навътре. Единият беше стар тримоторен „Форд“, а другият — лъскав „Месершмит ME-162“ от Втората световна война. Самолетите, както и много от колите в колекцията, бяха спомени от отминали приключения. Дори моторницата и лодката разказваха история за опасност и загубена любов; Пит ги пазеше от сантиментални подбуди, за да му напомнят за нетрайността на живота.

Пит спря до един ролс-ройс „Силвър Гоуст“ модел 1921, който беше в период на подновяване, и изключи двигателя. Докато вратата на гаража се затваряше, Лорън въздъхна:

— Какво ли биха казали избирателите ми, ако знаеха, че живея в изоставен хангар край аерогарата?

— Сигурно щяха да те съжалят и да увеличат даренията си за кампаниите ти — засмя се Пит.

После я хвана за ръка и я поведе по витата стълба към едно таванско помещение в ъгъла. Лорън беше използвала брачните си права и бе принудила Пит да преустрои кухнята и да добави към апартамента нова стая, която използваше като място за упражнения и кабинет. Нямаше намерение да рискува обаче, затова изобщо не беше докосвала месинговите амбразури, картините с кораби и десетките мореплавателни принадлежности, които придаваха на жилището подчертано мъжки облик.

— Наистина ли мислиш, че откритието на Лиза ще може да преобърне хода на глобалното затопляне? — попита Лорън, докато наливаше вино — „Пино Ноар“ специална реколта.

— Ако се вложат достатъчно средства, няма защо да се мисли, че нещо би му попречило. Разбира се, преминаването от лабораторията към реалното производство е винаги по-проблематично, отколкото си мислят хората. Ако вече има работен проект обаче, по-трудната част е изпълнена.

Лорън му подаде едната чаша.

— Когато новината гръмне, ще стане много напрегнато. — Беше наистина ужасена от времената, в които живееха.

Пит я прегърна през кръста и я привлече към себе си.

— Така е — усмихна ѝ се жадуващо. — Все още обаче разполагаме с тази нощ, преди да завият вълците.

14.

След като остави Лорън до станцията на метрото на аерогарата, откъдето да вземе влака до Капитолия, Пит отиде до сградата на Агенцията за морско и подводно дело — висока стъклена постройка до самия бряг на река Потомак, взе екземпляр от доклада за поглъщането на въглерода от океана, върна се при „Обърн“-а и потегли към същинския Вашингтон, на северозапад по Масачузетс Авеню.

Пролетният ден в столицата беше прекрасен. Още седмици деляха жителите ѝ от потискащата с влажността си лятна жегата, когато всичко наоколо подсказваше, че градът е построен върху блато. Топлата сутрин все още беше приятно време за движение с открита кола. Макар да знаеше, че би било по-добре да остави колата в хангара, Пит не можа да устои на изкушението да я покара пак. Старата кола беше учудващо подвижна, пък и повечето други коли му правеха път, щом я видеха.

Пит отговаряше изцяло на впечатлението за анахронично явление, което създаваше у минувачите. Любовта му към старите самолети и коли беше дълбока, като че ли в друг живот бе израснал сред древни машини. Влечението му към тях съвпаднаше с влечението му към морето и загадките, свързани с изследването на дълбините. Винаги го гризеше някакво безпокойство и това го тласкаше към все нови и нови пътешествия. Но може би чувството му за история го отличаваше от повечето хора, защото той можеше да разрешава проблемите на съвременния свят с отговори от миналото.

Откри лабораторията по технологии и околна среда на тиха уличка до Рок Крийк Парк, близо до ливанското посолство. Успя да паркира точно пред триетажната тухлена сграда и отиде до входа с океанското изследване под мишница. Пазачът му издаде посетителски пропуск и го упъти как да стигне до кабинета на Лиза на втория етаж.

Пит отиде до асансьора, изчака един чистач в сив гащеризон да избути някаква количка и се качи. Чистачът, широкоплещест черноок мъж, го изгледа изпитателно, после му се усмихна добродушно. Пит натисна копчето за втория етаж и зачака търпеливо асансьорът да се

изкачи. Чу приглушено дън, когато кабината доближаваше втория етаж, но преди вратите да се отворят, силно сътресение го повали на пода.

Детонацията разтrese цялата сграда като земетресение. Асансьорът изтрака, а после токът спря и се възцари тъмнина. Пит разтри цицината на тила си, предпазливо се изправи и опита контролните бутони. Нито едно от копчетата не реагираше. Той пипнешком намери средата на вътрешната врата и успя да я отвори. Външните врати към втория етаж бяха на десетина сантиметра от нея — и на трийсет сантиметра над пода на асансьора. Пит се пресегна към аварийното лостче, отвори ги и се измъкна на площадката.

Алармата виеше и заглушаваше множеството крясъци. През гъстата пелена прах Пит видя десетки хора да се блъскат пред стълбището. Пораженията изглеждаха най-сериозни по главния коридор. Експлозията не бе достатъчно силна, за да срути сградата, но беше избила доста прозорци и няколко вътрешни стени. Пит с огорчение си даде сметка, че центърът на взрива е съвсем близо до лабораторията На Лиза.

Забърза натам, като правеше път на задавените от праха кашлящи учени. Под краката му скърцаха строшени стъкла. Пребледняла жена излезе с несигурни стъпки от един кабинет и той я попита:

— Кой е кабинетът на Лиза Лейн?

Жената посочи една зееща дупка от лявата страна на коридора и продължи към стълбището.

Пит отиде при дупката на мястото на вратата и влезе. Във въздуха висеше гъст облак бял прах, който бавно се източваше през строшения панорамен прозорец. Отвън вече се чуваха сирените на пристигащите на помощ коли.

Лабораторията представляваше бъркотия от тлееща електроника и смет. Една газова горелка бе забита от взрива в страничната стена. Опушените останки и надупчените стени потвърдиха най-лошите му опасения. Лабораторията на Лиза беше епицентърът на експлозията. Поне стените бяха на местата си и дори някои мебели бяха останали здрави, така че взривът явно не беше напълно унищожителен. Пък и сред хората, които бе видял, нямаше зле пострадали. Това обаче не можеше да се твърди за работилите тук.

Заоглежда стаята, като викаше Лиза. За малко да я пропусне — една врата от библиотека бе паднала върху нея и отдолу се подаваше само покрита с прах обувка. Пит бързо отмести вратата и видя Лиза. Левият ѝ крак бе изкривен неестествено, а блузата ѝ беше просмукана с кръв. Беше в съзнание обаче и по очите ѝ пролича, че го позна.

— Не са ли те учили да се пазиш от химически опити, които могат да гръмнат? — с пресилена усмивка попита Пит.

Опипа окървавеното ѝ рамо и откри продълговато парче стъкло, стърчащо от блузата. Не изглеждаше забито дълбоко, затова той рязко го измъкна, после бързо натисна раната с длан, за да спре кръвенето. Лиза се намръщи, после припадна.

Без да спира да натиска раната, Пит провери пулса ѝ с другата си ръка. Един пожарник с брадва нахлу в стаята и Пит извика:

— Доведете лекар!

Пожарникът го изгледа стреснато, после каза нещо по радиото си. Екипът от спешната помощ пристигна след минути. Пит ги последва, когато качиха Лиза на носилката и после в линейката.

— Пулсът ѝ е слаб, но мисля, че ще издържи — каза един от медиците, преди колата да потегли към университетската болница „Джорджтаун“.

— Господине, дайте да видя това — разтревожено каза друг медик, още съвсем младеж, и посочи ръката на Пит.

Той чак сега видя, че целият му ръкав е в кръв.

— Спокойно. Това не моята кръв.

Стигна до бордюра и спря изумен. „Обърн“-ът беше покрит с натрошени стъкла, вдлъбнатини и драскотини от торпедото до багажника. Парче от решетка бе пробило радиатора и резултатът беше локва антифриз под колата. Отломка от мазилка се бе забила в кожената седалка. Пит погледна нагоре и поклати глава — без да знае, бе паркирал точно под кабинета на Лиза.

Огледа хаоса наоколо. Сирените виеха, десетки сътрудници на лабораториите се лутаха объркано. От сградата все още се вдигаше дим, макар че пожари, слава богу, нямаше. Пит беше сигурен, че експлозията не е случайна. Стисна зъби и усети как у него постепенно се надига гняв.

Застанал зад храстите от отсрещната страна на улицата, Клей Зак наблюдаваше бъркотията със задоволство. След като линейката с Лиза замина и димът започна да се разсейва, той тръгна към мястото, където беше паркирал колата си под наем — беше на няколко пресечки. Разкопча сивия гащеризон, свали го и го хвърли в една кофа за смет, после се качи на колата и внимателно подкара към националното летище „Рейгън“.

15.

Над тихите води около Китимат висеше ниска мъгла. Далечно боботене на камион из градските улици се понесе над водата и наруши утринната тишина.

В кабината на работното корабче на Националната агенция по морско и подводно дело Дърк остави чашата горещо кафе, запали двигателя и той замърмори тихо във влажния въздух. Дърк погледна през люка, забеляза високия мъж, който се приближаваше по кея, и съобщи:

— Ухажорът ти пристига съвсем навреме.

Съмър погледна брат си укоризнено и излезе на задната палуба. Тревър Милър се приближи с тежка чанта в ръка.

— Добрутро — поздрави го Съмър. — Успя ли?

Тревър й подаде чантата, после се качи на борда. Гледаше я с възхищение.

— Да. За наш късмет китиматската община има плувен басейн с олимпийски размери. Директорът на комплекса с радост се раздели със своя анализатор на качеството на водата срещу каса бира.

— Цената на науката — обади се Дърк от кабината.

— Резултатите явно ще се различават от данните в компютърния анализ на агенцията, но поне ще ни позволят да измерим нивата на рН.

— Което ще ни даде приблизителна представа. Ако установим ниско ниво на рН, ще разберем, че киселинността е нараснала. А увеличението на киселинността може да се дължи на повишеното количество въглероден двуокис в морската вода — обясни Съмър. Отвори чантата, извади качествен портативен анализатор на вода и няколко пластмасови съдинки и добави: — Важното е да се повторят измерванията за висока киселинност, дадени в лабораторията. Само по този начин ще свършим работата.

Резултатите от лабораторията в Сиатъл бяха изненадващи. Нивото на рН в няколко водни проби, взети около устието на канала Дъглас, беше триста пъти по-малко от базовите равнища, измерени на останалите места по вътрешния пролив. Най-голяма тревога будеше

последната проба, взета само минути преди „Вентура“ едва да не се блъсне в корабчето на НАМПД. Резултатите от пробата сочеха киселинност не особено различна от разяждащите свойства на киселината в акумулаторите.

— Благодаря, че ми помагате — каза Тревър, докато Дърк насочваше корабчето към пролива. — Все пак това е само местен проблем.

— Международните граници не важат за водата — отвърна Дърк. — Ако явлението влияе на околната среда, трябва да го проучим.

Съмър виждаше, че Тревър е сериозно разтревожен, въпреки че се старееше да не го показва. Така и не казаха нищо за възможната връзка на това със смъртта на брат му.

— Вчера разговаряхме с полицейския инспектор — подхвана тихо Съмър. — Той обаче нямаше какво да добави за смъртта на брат ти.

— Да — малко хладно отвърна Тревър. — Приключил е случая с доклад, че смъртта им е случайна. Твърди, че най-вероятно изгорелите газове са се събрали при щурвала и са станали причина за нещастиято. Разбира се, няма доказателства... — Гласът му заглъхна.

Съмър помисли за странния облак, който бяха видели над водата, за зловещата история на племето хайсла за Дяволския дъх и тръсна глава.

— Аз също не вярвам.

— Нямам представа каква е истината. Може би това ще ни помогне. — Тревър махна към чантата с анализатора.

Дърк караше корабчето с максимална скорост и след два часа стигнаха пролива Хеката. Щом уредите показаха, че са на мястото, откъдето бяха взели последната водна проба, Дърк изключи двигателя. Съмър спусна шишето за проби зад борда; взе вода, после я сравни с показанията на анализатора.

— Показанията за рН са около 6,4. Много под крайната стойност, която открихме онзи ден, но все пак под нормалното ниво за морската вода.

— Достатъчно ниски, за да смутят живота на фитопланктона, което е равносилно на смъртна присъда за хранителната верига — подхвърли Дърк.

Съмър се загледа във ведрата красота на остров Гил и малките протоци и поклати глава.

— Трудно е човек да си представи каква е причината за високото ниво на киселинност в такова девствено място.

— Може би някой преминаващ голям товарен кораб с течащо дъно или друг, който направо е излял токсични отпадъци — предположи Дърк.

Тревър поклати глава.

— Не е особено вероятно тук. По принцип търговският трафик е от другата страна на остров Гил. Единствените плавателни съдове тук са рибарските лодки и фериботите. Понякога и по някой туристически кораб за Аляска.

— Трябва да вземем повече проби, за да установим къде точно е източникът — заключи Съмър, постави етикет на пробата и взе ново шише.

През следващите няколко часа Дърк правеше все по-широки кръгове с корабчето, а Съмър и Тревър вземаха десетки нови проби. За тяхно разочарование никоя от тях не достигна ниското рН ниво, докладвано от сиатълската лаборатория. Оставиха корабчето да дрейфува, седнаха да обядват, а после Дърк разпечата една диаграма и им я показа.

— Движихме се в постепенно разширяващи се кръгове, които достигнаха радиус от тринайсет километра. Оказа се, че там са най-високите ни показатели. А всичко по на юг е в рамките на нормалните рН нива. На север от там обаче положението е съвсем различно. Намаляването на рН нивата е твърде осезаемо.

— Увеличава се там, където теченията са най-силни — отбеляза Тревър. — Спокойно би могло да се дължи и на еднократен разлив на замърсители.

— А дали не е природно явление? — замислено каза Съмър. — Подводен вулканичен минерал, който създава висока киселинност?

— Сега, след като вече знаем къде да търсим, ще намерим отговора — отсече Дърк.

— Нищо не разбирам — призна си Тревър.

— Технологията на Националната агенция по морско и подводно дело ще ни дойде на помощ — каза Съмър.

— Имаме странично сканиращ сонар и подводен робот с дистанционно управление. Каквото и да се намира на дъното, в края на краищата ще го открием.

— Това, разбира се, ще почака за някой друг ден — прекъсна я Дърк, понеже вече ставаше късно, запали двигателя и се насочи към Китимат с 45 километра в час. Когато приближиха, Дърк чак подсвирна, като видя танкера за втечен газ в покрития док в един от малките заливи.

— Не мога да повярвам, че товарят и разтоварват тук!

— Сигурно ги разтоварват в предприятието на Мичъл Гоайет за обработка на въглерод — каза Съмър. Докато тя и Тревър обясняваха на Дърк как действа предприятието, той даде газ и пое към танкера.

— Какво си намислил? — попита Съмър.

— Обработка на въглерод. Въглеродният двуокис и киселинността вървят винаги заедно, ти сама го каза — отвърна той. — И може би това е връзката с танкера.

— Танкерите докарват въглероден двуокис, който се разтоварва в предприятието. Възможно е някой случайно да е протекъл в потока — замислено каза Тревър. — Макар че точно този танкер трябва да е пристигнал нощес или рано сутринта.

— Тревър е прав — съгласи се Съмър. — Танкера го нямаше вчера, а и не го видяхме в канала. — Тя огледа кея на предприятието. Луксозната яхта на Гоайет, както и останалите лодки, бяха изчезнали до една.

— Не виждам нищо лошо да вземем проби и да се уверим, че всичко им е наред — отсече Дърк.

Само след секунди един тъмен скутер с рев излезе от покрития док и се насочи право към тях. Дърк не му обърна внимание, запази курса и увеличи скоростта.

— Някой все пак бди, а? — промърмори той. — А още сме на поне два километра. Май са доста чувствителни.

Скутерът направи широк кръг и се изравни с научното корабче. На борда му имаше трима души с непретенциозни кафяви униформи на охранители. Нямаше обаче нищо непретенциозно в тежките автомати „Хеклер Кох НК416“, които лежаха в скутовете им.

— Приближавате се към частни води — излая единият през мегафон. — Обърнете незабавно. — Единият от партньорите му, ниско

подстриган набит ескимос, за по-голяма изразителност размаха оръжието си към корабчето.

— Искам да полова риба в протока — извика в отговор Дърк и посочи. — Ей там има една дупка, която гъмжи от съомга.

— Никакъв риболов — проехтя гласът през мегафона.

Ниско подстриганият се изправи и за миг насочи автомата си към Дърк, после му направи знак с приклада да обърне. Дърк спокойно завъртя руля надясно и се изтегли, като се престори, че не е забелязал заплахата за живота си, дори помахаша приятелски на скутера. Щом корабчето обърна, Съмър небрежно се наведе през перилото на задната палуба и загреба едно шише вода.

— Каква е тази страхотна охрана? — попита Дърк, докато бързо стопяваха последните няколко километра до Китимат.

— Твърдят, че се опитват да запазят фирмената си технология, но кой може да каже със сигурност? — отвърна Тревър. — Компанията започна да проявява признаци на параноя още когато се появи. Доведоха си собствен екип строители и собствени работници след това. Казват, че нито един местен жител не е бил наеман за каквото и да е. На всичко отгоре работниците имат собствени къщи на територията на предприятието. И изобщо не се появяват в града.

— Ти бил ли си в предприятието?

— Не. Намесата ми е само външна — доклади за опазване на природната среда, такива неща. Прегледах плановете и обиколих обекта, докато се строеше, но никога не са ме канили, след като получиха всички разрешителни за строежа. Отправих няколко молби да се запозная с предприятието, след като започна работа, но шефовете ми така и не ме подкрепиха.

— Човек с връзките на Мичъл Гоайет може да предизвика много страх на определени места — замислено каза Дърк.

— Точно така. Говори се, че самият договор за закупуване на мястото е получен с много натиск. Одобрението от строителните и природозащитните власти за обекта дойде съвсем гладко. Понякога обаче и най-добре поддържаните колела могат да забуксват.

Съмър прекъсна разговора, като се появи на мостика със стъкленица вода в ръка.

— Киселинното ниво е нормално, поне откъдето взехме пробата.

— Прекалено далече е, за да сме сигурни — каза Тревър и замислено погледна обекта.

Дърк си имаше свои грижи. Той обичаше да играе по правилата, но не можеше да понася те да му се налагат с авторитарна грубост. Съмър често се шегуваше, че ако го помолиш с добро, щял и ризата от гърба си да свали. Но когато някой му кажел, че няма право да се занимава с нещо, ставал истински дявол. И така си беше. Сблъсъкът със скутера на охраната беше уязвил достойнството му и беше събудил подозренията му. Така че Дърк изчака, докато Тревър си тръгна — щяха да се срещнат за вечеря след час, — и каза на Съмър:

— Искан ми се да разгледам това предприятие по-отблизо.

Съмър погледа първите светлини на Китимат, после му отговори по начин, който той най-малко очакваше:

— Знаеш ли, мисля, че и аз искам същото.

16.

Лорън и Пит пристигнаха в университетската болница „Джорджтаун“ и малко след шест лесно получиха разрешение да отидат в стаята на Лиза Лейн. Като се има предвид, че се беше докоснала до смъртта само преди няколко часа, тя изглеждаше учудващо свежа. На лявото ѝ рамо имаше огромна превръзка, а счупеният ѝ крак беше гипсиран и вдигнат във въздуха. Беше бледа от загубата на кръв, но изглеждаше напълно на себе си и явно им се зарадва.

Лорън я целуна по бузата, а Пит постави до леглото голяма ваза с розови лилии и отбеляза с усмивка:

— Като гледам, докторите са те закърпили отлично.

— Как си, мила? — попита Лорън и седна до леглото.

— Много добре, като се има предвид какво стана — с малко пресилена усмивка отвърна Лиза. — Обезболяващите не ми помагат много, но лекарите твърдят, че кракът ми ще зарасне идеално. Само да не забравя да си отменя часовете по аеробика за следващите няколко седмици.

Обърна се към Пит и продължи сериозно:

— Преляха ми шест банки кръв. Лекарят каза, че съм имала голям късмет. Щяла съм да умра от загуба на кръв, ако не ме беше открил. Благодаря, че ми спаси живота.

Пити намигна.

— Твърде важна си и не можем да си позволим да те загубим.

— Наистина си извадила късмет — намеси се Лорън. — Дърк ми каза колко разрушена е била лабораторията. Поразително е, че никой в сградата не е загинал.

— Доктор Максуел намина да ме види малко преди вас. Обеща да ми купи нова лаборатория. — Тя се усмихна. — Мисля, че малко го разочаровах, като му казах, че не знам какво се е случило.

— Защо, ти не знаеш ли какво е предизвикало експлозията? — попита Лорън.

— Не. Според мен е гръмнала някоя съседна лаборатория.

— От онова, което видях, изглежда, че центърът на експлозията е тъкмо в твоята — каза Пит.

— Същото твърди и доктор Максвел. Не съм сигурна дали ми повярва, когато му казах, че нищо в моята лаборатория не би могло да предизвика толкова голям взрив.

— Беше си наистина сериозна работа — съгласи се Пит.

Лиза кимна и продължи:

— Докато лежах тук, си представих всички неща и всички уреди в лабораторията. Всички материали, с които работим, са инертни. Имаме няколко газови камери за експерименти, но доктор Максвел каза, че те били здрави. Екипировката ни е по принцип безвредна. Просто няма летливи елементи. Не мога да се сетя за нещо, което би предизвикало подобен взрив.

— Недей обвинява себе си — каза Лорън. — Може да е било нещо в сградата, някой стар газопровод или...

Прекъсна ги една намусена сестра, която влезе, повдигна горната част на леглото на Лиза и сложи пред нея поднос с вечеря.

— По-добре да си тръгваме и да те оставим да се наслаждаваш на болничните гастрономични удоволствия — каза Пит.

— Сигурна съм, че няма да могат да се сравнят със снощните раци — отвърна Лиза с усмивка. После се намръщи. — Между другото, доктор Максвел спомена, че една стара кола, паркирана пред сградата, пострадала сериозно от експлозията. Да не е „Обърн“-ът?

Пит кимна и се навъси.

— Да, за съжаление. Но не се тревожи. И той, като теб, ще стане като нов.

На вратата се почука и се появи слаб човек със занемарена брада.

— Здравей, Боб — каза Лиза. — Ела да те запозная с приятелите си. — И представи Лорън и Пит на асистента си Боб Хамилтън. — Радвам се, че се измъкна без драскотина.

— За щастие бях в бюфета да обядвам, когато лабораторията гръмна — отвърна той и погледна Лорън и Пит някак несигурно.

— Това си е късмет — съгласи се Лорън. — И вие ли сте така поразен от случилото се като Лиза?

— Че как иначе? Не е изключено да е имало теч в някой от резервоарите ни под налягане, но мисля, че все пак е нещо в самата

сграда. Случайна злополука, но на каквото и да се дължи, за жалост всички проучвания на Лиза са унищожени.

— Всички? — попита Пит.

— Да. Всички компютри с базите данни са изгърмели.

— Сигурно ще успеем някак да сглобим материала, като се върна в лабораторията... ако още имам лаборатория — прошепна Лиза.

— Ще изискам от ректора на университета „Джордж Вашингтон“ да гарантира, че всичко е наред, преди отново да стъпиш в тази сграда — отсече Лорън.

После се обърна към Боб.

— Тъкмо си тръгнахме. Радвам се, че се запознахме, Боб. — Наведе се и пак целуна Лиза. — Пази се, мила. Утре ще мина да те видя пак.

— Наистина ужасно изпитание — каза на Пит, докато вървяха по ярко осветения болничен коридор към асансьора. — Така се радвам, че ще се оправя!

В отговор Пит само леко кимна, затова тя се взря в зелените му очи. Погледът му беше отнесен, какъвто го бе виждала при много случаи, обикновено когато Пит се мъчеше да издири някое корабокрушение или да разгадае тайната на древен документ.

— Какво има? — попита Лорън разтревожено.

— Обяд — загадъчно отвърна той.

— Обяд?

— Кога отиват да обядват повечето хора? — попита той.

Тя го изгледа с недоумение.

— Между единайсет и половина и един, защо?

— Аз влязох в сградата непосредствено преди експлозията. Беше десет и петнайсет. А нашият приятел Боб вече е бил отишъл да обядва. — Той смръщи вежди. — Пък и съм сигурен, че го видях от другата страна на улицата, когато откарвах Лиза с линейката. И май не се тревожеше особено, че колежката му може и да е умряла.

— Сигурно е бил в шок. Пък и ти сигурно си бил в шок. Може би е от онези, които отиват на работа в пет сутринта, така че огладняват в десет. — Погледна го скептично и поклати глава. — Понякога измисляш и по-умни неща.

— Права си — съгласи се той и я хвана за ръката. — Пък и кой съм аз да споря с политик?

17.

Наближаваше края на работния ден и министър Артър Джеймсън подреждаше нещата върху махагоновото си бюро. За жалост един от сътрудниците му почука по отворената врата и влезе. Просторният консервативно подреден кабинет на министъра на природните ресурси, разположен на двайсет и първия етаж на небостъргача „Сър Уилям Логан“, имаше прекрасен изглед към Отава, така че сътрудникът не се сдържа и погледна през прозореца, докато вървеше към бюрото на шефа си. Седнал на високия си кожен стол, Джеймсън погледна старинния часовник, който показваше, че наближава четири. Надеждите му, че ще може да си тръгне по-рано, се стопиха.

— Казвай, Стивън — обърна се министърът към младичкия сътрудник, който малко приличаше на Джим Кери. — С какво ще ми помрачиш уикенда?

— Не се безпокойте, сър, няма природни катастрофи — усмихна се сътрудникът. — Само един кратък доклад от тихоокеанския център за горите в Британска Колумбия, който реших, че трябва да ви покажа. Един от теренните ни еколози е докладвал за необичайно високи нива на киселинност във водите около Китимат.

— Китимат ли? — Министърът изведнъж настръхна.

— Да. Нали току-що се върнахте от посещение в предприятие за преработка на въглерод там?

Джеймсън кимна, взе папката и бързо прегледа доклада. Видимо се успокои, след като проучи приложената карта.

— Тези данни са от място на стотина километра от Китимат, във Вътрешния пролив. Там изобщо няма промишлени предприятия. Сигурно има грешка при вземането на проби. Знаеш колко често постъпват неверни доклади — уверено заключи той, спокойно затвори папката и я плъзна по бюрото.

— Може би трябва да се обадим в офиса ни в Британска Колумбия, за да поискаме нови проби.

Джеймсън се позамисли, после каза:

— Да, така е най-разумно. Звънни им в понеделник и поискай нов тест. Няма смисъл да де вълнуваме, преди резултатите да са се потвърдили.

Сътрудникът кимна, но не се обърна да излезе. Джеймсън го погледна бащински.

— Защо още не си си тръгнал, Стивън? Заведи годеницата си на вечеря. Чух, че до реката открили страхотно ново бистро.

— Не ми плащате достатъчно, за да вечерям там — ухили се младежът. — Но вие явно бързате. Приятен уикенд, сър. Ще се видим в понеделник.

Джеймсън се загледа в гърба на сътрудника си. Изчака стъпките му да утихнат в коридора и чак тогава грабна папката и прочете подробностите в доклада. На пръв поглед резултатите не бяха свързани с предприятието на Гоайет, но той усещаше друго. Беше затънал прекалено много, за да се противопоставя на Гоайет. Вдигна телефона и бързо набра номера — знаеше го наизуст. Докато апаратът даваше един, два, три сигнала, той нервно изскърца със зъби. Накрая се обади женски глас.

— Предприятия „Тера Грийн“.

— Министърът на природните ресурси Джеймсън се обажда — рязко каза той. — Дайте ми Мичъл Гоайет.

18.

Щом течението ги отдалечи достатъчно от кея, Дърк запали двигателя и бавно пое по канала. Небето донякъде се бе прочистило и звездите хвърляха малко светлина върху водата. Шумът от пристанищната кръчма беше единственият звук, който изпрати отдалечаващото се корабче.

Дърк държеше курс в средата на канала, като следваше светлината от мачтата на далечен риболовен кораб, тръгнал посред нощ да търси ценната тихоокеанска съомга.

След като светлините на Китимат се изгубиха зад тях, плаваха няколко километра в мрак. Взеха първия голям завой на канала и водата пред тях заблестя като излъскан метал, отразила ярките светлини на „Тера Грийн“.

Прожекторите бяха високо и високите борове хвърляха причудливи сенки. Единствено огромният покрит док не беше осветен, така че не можеха да видят танкера за втечен газ в него.

Съмър извади бинокъл за нощно виждане и проучи брега.

— На Западния фронт всичко е спокойно — каза след минута. — Успях да надникна под похлупака, но не видях признаци на живот по дока или на кораба.

— По това време пазачите няма как да са повече от двама-трима, които да гледат екраните на охранителните камери.

— Да се надяваме да са си пуснали някой мач по телевизията, за да можем спокойно да си вземем водните проби и да се махаме.

Подминаха предприятието и когато след няколко завоя на канала вече нямаше кой да ги види, Дърк завъртя руля надясно, придвижи корабчето почти до брега, загаси всички светлини и намали газта, без да откъсва поглед от включения ехолот. Съмър гледаше с бинокъла за нощно виждане за препятствия и от време на време прошепваше на брат си как да промени курса.

Като се движеха съвсем бавно, допълзяха на километър от „Тера Грийн“. Едно малко заливче им осигури прикритие — малко по-напред светлината на прожекторите заливаше водната повърхност. Съмър

бавно спусна предната котва и Дърк изгаси двигателя. Шепотът на лек вятрец премина през близките борове — единственият шум в иначе потайната нощна тишина. Вятърът донесе и воя на помпи и бученето на генератори.

Облякоха неопреновите водолазни костюми и Дърк си погледна часовника и каза:

— Започва отливът. Ще имаме малко насрещно течение на отиване, но пък на връщане ще ни носи.

Не че това беше особено важно — и той, и Съмър бяха отлични плувци и често участваха в океански маратони.

Съмър закопча на колана си малка чантичка, в която имаше празни контейнери за проби. Сложиха си плавниците и Съмър погледна звездите и се засмя.

— Среднощно плуване в Тихия океан. Звучи почти романтично.

— Не виждам нищо романтично в плуването във вода с температура пет градуса — изсумтя Дърк, преди да захапне шнорхела.

Кимнаха си, преобърнаха се назад, цопнаха в студената черна вода, размахаха плавници и се насочиха към фабриката. Плуваха близо до повърхността и главите им от време на време се показваха като на двойка дебнещи алигатори. За да не хабят кислорода в бутилките, използваха шнорхелите и вдишваха през тях студения нощен въздух.

Течението беше малко по-силно, отколкото беше предвидил Дърк, подведен от близостта на едно разклонение на река Китимат в края на канала. Въпреки ледената вода Дърк усети, че се поти във водолазния костюм.

На около километър от завода Съмър го потупа по рамото, той я погледна и видя, че сочи към брега. В сенките на борове бе закотвена лодка. Беше със затъмнени люкове като собствения им плавателен съд и в оскъдната светлина не можеше да се прецени колко е голяма.

Дърк кимна на Съмър и заплува към вътрешността на канала, като увеличи разстоянието между тях и лодката. Продължиха да плуват с отмерени движения и спряха на около двеста метра от завода. Дърк примижа към заслепяващата светлина на прожекторите и се опита да прецени какво има отпред.

От някаква голяма Г-образна сграда, която граничеше с покрития док, се разнасяше бучене на помпите и генераторите, с които втечняваха въглеродния двуокис. До друга сграда малко встрани имаше

вертолетна площадка. Там, изглежда, бяха офисите. Дърк предположи, че жилищата за работниците се намират по пътя към Китимат. Вдясно от него в канала се издаваше дълъг кей; черният скутер, който ги бе пресрещнал през деня, бе привързан за него.

Съмър извади едно шишенце от чантичката, взе проба от водата и прошепна:

— Взех две предварителни проби по пътя насам. Ако вземем една-две и покрай дока, ще сме обхванали базата.

— При следващото спиране — отвърна той. — Дай сега да преминем на подводно придвижване.

Отчете посоката по ръчния си компас, пъкна мундщука в устата си, изкара мехур въздух от кислородния апарат, гмурна се и внимателно заплува към покрития док.

Вдигнатата от гофрирана ламарина постройка беше сравнително тясна и предлагаше само метър и нещо свободно пространство за спрелия кораб. И все пак докът, дълъг поне колкото футболно игрище, беше приютил деветдесетметровия танкер без затруднения.

Луминесцентният циферблат на компаса едва се виждаше в мастилената вода и Дърк с мъка следеше посоката. Когато доближиха входа на дока, водата взе да просветлява от крайбрежните светлини. Дърк продължи да плува, докато пред него не се очерта тъмният силует на танкера. Като се издигаше плавно, той показва глава на повърхността точно под перилото на кърмата. Бързо огледа дока и се увери, че е празен в този късен час. Освободи едното си ухо от качулката, за да провери за гласове, но помпите бумтяха толкова силно, че не би се чул и вик. Той се оттласна внимателно от кораба, за да го огледа по-добре.

Макар да изглеждаше голям от гледната точка на Дърк, корабът всъщност беше миниатюрен за танкер. Проектиран с аеродинамична палуба, той можеше да пренася 2500 кубични метра втечен природен газ в двата си хоризонтални резервоара под палубата. Тъй като беше построен за крайбрежно транспортиране, изглеждаше като джудже пред големите океански превозвачи, които побираха над петдесет пъти повече втечен газ.

Навярно беше десет-петнайсет годишен, но беше поддържан съвестно. Дърк не знаеше какви конструктивни изменения са правени за пренасянето на CO₂, но не смяташе, че са сериозни. Макар понякога

да беше с по-голяма плътност от втечнения природен газ, CO₂ не се нуждаеше от екстремно високи температура и налягане, за да се втечни. Погледна нагоре към името, „Чичуя“, изписано със златни букви отстрани, и забеляза регистрацията от Панама Сити, отбелязана по-долу в бяло.

На няколко метра от него се появиха мехурчета и главата на Съмър се показва на повърхността. Тя огледа кораба и дока, после кимна на брат си, извади шишенце и взе проба. Дърк я остави да довърши, посочи ѝ носа и се гмурна. Съмър заплува след него. Като следваха тъмните очертания на корпуса, двамата стигнаха до кърмата. Дърк огледа знаците за дълбочината на потапяне и забеляза, че съдът е натоварен само петдесетина сантиметра под означението за максимална водоизместимост.

Съмър вдигна глава към тръбите за зареждане, които висяха като дебели пипала над палубата от помпените устройства върху дока — те се огъваха и люлееха от напора на течния CO₂ в тях. Облачета бяла пара струяха от покрива на сградата с помпите — кондензация от охлаждания и поставен под налягане газ. Съмър извади последното шишенце от чантичката и взе проба.

Чудеше се дали водата гъмжи от замърсители. Прибра шишенцето и заплува към брат си, който вече беше до дока.

Дърк ѝ посочи входа към дока и прошепна:

— Натам.

Съмър кимна, започна да се обръща и внезапно спря. Гледаше съчленените тръби над главата на Дърк. После вдигна пръст и ги посочи. Дърк също вдигна глава, огледа тръбите, но не забеляза нищо нередно.

— Какво има? — прошепна той.

— Мисля... — отвърна тя, без да откъсва поглед от тръбите. — Мисля, че въглеродният двуокис се изпомпва в кораба.

Дърк отново погледна тръбите. В тях наистина имаше някакъв ритъм, но по него не можеше да се прецени накъде се движи втечненият газ. Отново погледна сестра си. Догадките ѝ обикновено се оказваха правилни. Трябваше да провери.

— Мислиш ли, че това означава нещо? — попита Съмър.

— Трудно е да се каже — отвърна тихо Дърк. — Някак си няма смисъл да изливат въглероден двуокис в кораба. Може би от Атабаска

има тръбопровод за втечен природен газ, който минава оттук.

— Тревър спомена, че имало само малък петролопровод и тръбата за двуокиса.

— Забеляза ли някаква разлика във водоизместимостта между сутринта и сега?

— Не обърнах внимание — отвърна Съмър. — Макар че корабът би трябвало да стои по-високо във водата, ако разтоварват газ.

Дърк изгледа тежкия кораб.

— Онова, което знам за танкерите за втечен природен газ — а то не е много, — е, че течността се товари в тях от помпи на сушата, а на борда те имат собствени помпи за допълнително разпределяне. Ако съдим по звука, помпената сграда на брега явно работи.

— Може само да изтласкват газа до временни резервоари под земята.

— Може. Само че е прекалено шумно да преценим дали работят и помпите на кораба. — Той изплува до дока, вдигна глава и се огледа. Докът и видимите части на кораба бяха пуси. Дърк смъкна кислородния си апарат и колана с тежестите и ги окачи на близкия кнехт.

— Да не би да се качваш на борда? — прошепна Съмър с тон като че ли брат й е луд.

Дърк се ухили.

— А как иначе ще разгадаем мистерията, драги ми Уотсън?

Ако останеше да чака брат си във водата, Съмър щеше да се изнерви твърде много, затова неохотно закачи и своето подводно снаряжение до неговото и го последва на палубата. Докато вървеше след него, не се сдържа и промърмори:

— Благодаря, Шерлок.

19.

Дори мониторът да показваше някакво движение, то едва-едва се виждаше. Съвсем в реда на нещата беше охранителят алеут да го пропусне. Случаен поглед към екрана на един от мониторите обаче разкри лека вълничка във водата близо до кърмата на танкера. Гардът бързо натисна бутона за увеличаване на образа и мярна някакъв тъмен предмет тъкмо преди той да се потопи. Навярно някакъв залутал се тюлен, помисли си гардът, но пък това му даваше възможност да се откъсне от скуката.

Пресегна се към радиото и повика наблюдателя от „Чичуя“.

— Обаждам се от охраната на завода. На видеото видях нещо във водата до кърмата ви. Ще огледам да проверя.

— Разбрано — отговори му сънен глас. — Ще оставя светлините включени.

Гардът си облече якето, взе фенерче и спря пред шкафа с оръжието. Погледна големия автомат НК, но се отказа, взе един „Глок“ и го сложи в кобура си.

— Не че с пистолет мога да убия тюлен — измърмори и излезе.

От танкера се носеше какофония от механични звуци, породена от охлаждания газ, който минаваше през тръбите. Дърк знаеше, че един-двама работници би трябвало да следят процеса, но би следвало да се намират някъде в недрата на кораба или в сградата с помпите отвън. Макар кеят да беше слабо осветен, самият кораб бе окъпан в ярка светлина и всичко се виждаше като на длан. Дърк прецени, че ще им трябват само минута-две да се качат и да проверят дали помпите на кораба работят.

Тръгнаха по ръба на кея към централния трап в средата на кораба. Подгизналите им костюми жвакаха, докато ходеха, но те не се опитваха да прикрият шума — воят и туптенето на помпената станция бяха силни и заглушаваха всички други звуци.

Заглушиха и бумтежа на двигателя на моторницата, приближаваща се към покрития док.

Гардът с лекота вкара малката лодка под навеса, без да пали светлините. Помота се около кърмата, без някой да го види, после мина покрай външната страна на танкера. Когато заобиколи носа и започна да се връща, забеляза закачените на кнехта акваланги. Бързо изгаси двигателя и ги огледа.

Съмър го видя първа — долови някакво движение, докато се канеше да се качи по трапа. Дърк бе на две крачки пред нея.

— Не сме сами — прошепна тя и кимна към гарда.

Дърк погледна бързо към охранителя, който в момента беше с гръб към тях.

— Да се качваме на борда. Там ще успеем да му се изплъзем, ако ни види.

Приведе се и се затича по трапа. Съмър го следваше отблизо. Виждаха се много добре от мястото на гарда и очакваха той да извика, но така и не чува нищо. Сنيшиха се в горния край на рампата, където той вече не можеше да ги види.

Но изведнъж над тях изникна смътна сянка и нещо се мярна над нея. Дърк твърде късно осъзна, че нещото е палка, стоварваща се върху главата му. Клекна, но не можа да избегне удара. Качулката му го смекчи, но въпреки това пред очите му заплува броеница от звезди, а коленете му омекнаха. Той се опита да стане, залитна над перилото, праметна се през него и полетя надолу.

За секунда мярна как Съмър протяга ръце към него, но не чу отчаяния й писък.

Летя към водата сякаш цяла вечност. Изненадващо, но не изпитваше никаква болка. Усети само студения мирис на мрака, преди всичко да стане черно.

20.

Сянката се раздвижи и Съмър видя огромен мъж с чорлава брада и блеснали от ярост очи. Той я погледна, ухили се и размаха заплашително палката.

Съмър за миг замръзна, после несъзнателно отстъпи, местеше очи от брадация към тъмните води долу. Дърк още не се бе показал. Усети, че рампата се клати под краката ѝ, обърна се и видя, че гардът от кея тича към нея. Беше алеут, с униформа и гладко избръснат. Изглеждаше по-добра алтернатива от звяра на кораба. Тя бързо се обърна към него и извика:

— Брат ми падна във водата! Ще се удави!

И понечи да мине покрай гарда. Той обаче извади пистолет и го насочи към корема ѝ.

— Нарушили сте частна собственост — отвърна алеутът с монотонен глас, в който не се долавяше никакво състрадание. — Ще ви задържим, докато не се свържем с длъжностните лица от компанията.

— Дай аз да я заведа в ареста — викна грубиянинът от палубата. — Ще ѝ покажа какво значи нарушаване. — Изсмя се и по брадата му закапаха слюнки.

— Това е грижа на бреговата охрана, Джонсън — надменно заяви гардът от бреговия караул.

— Двигателят ни се повреди. Ние просто търсехме помощ — умолително се обади Съмър. — Брат ми...

Погледна зад борда и се сви от уплаха. Водата под трапа бе гладка. Нямаше никаква следа от Дърк.

Гардът ѝ махна с пистолета си да слиза и изръмжа на Джонсън:

— Извади и мъжа, ако успееш. Ако е още жив, докарай и него в караулното. — Със строг поглед му затвори устата. — И се моли заради собствената си кожа още да е жив.

Брадацият изсумтя и тръгна след тях. Докато я водеха по кея, Съмър неуспешно се мъчеше да открие Дърк във водата и молеше гарда да спре, но той все едно не я чуваше. Докато минаваха под една

лампа, тя видя студените му очи и спря да го моли. Може и да не беше отявлен садист като охранителя от кораба, но изобщо не би се поколебал да ѝ тегли куршума. Тя продължи с наведена глава, обзета от отчаяние. Вече бяха минали няколко минути, откакто Дърк бе паднал във водата, а и сигурно беше в безсъзнание. Трябваше да приеме горчивата реалност. Брат ѝ вече го нямаше и тя не можеше да направи нищо.

На три метра под повърхността, безнадеждно обграден от чернота, Дърк беше в безсъзнание, но изобщо не беше мъртъв. В отделни мигове можеше да проникне през заобикалящия го воал и да почувства нещо. Усети, че тялото му се движи във водата без никакви усилия. После нещо натисна устните му и последва чувството, че в устата му е втъкнат течащ градински маркуч.

Някой го влачеше нанякъде. Чу някакъв глас да произнася името му, после каза още нещо, което той не разбра. Гласът изчезна заедно с отдалечаващи се стъпки. Дърк се опита да отвори очи, но клепките му сякаш бяха запечатани. Болката в главата се върна и стана жестока, цял рояк звезди избухна ярко пред затворените му очи. А после светлините, звуците и болката отново блажено изчезнаха.

21.

Изведоха Съмър от дока и я прекараха покрай сградата, където беше помпената станция. Неочакваната жестокост, проявена към брат ѝ, беше удар за нея, но тя се помъчи да потисне чувствата си и да разсъждава логично. Какво толкова важно в предприятието би могло да оправдае това поведение? Наистина ли изпомпваха CO₂ в танкера? Погледна през рамо към гарда, който вървеше на няколко крачки след нея с изваден пистолет.

Дори наемната охрана се държеше като че ли ставаше дума за свръх секретна инсталация.

Бученето от помпите понамаля и когато доближиха административната сграда и съседното караулно помещение, Съмър чу шумолене в храстите вляво. Спомни си препарираната мечка гризли в кафето и бързо отстъпи вдясно. Обърканият гард вдигна оръжието си към нея и погледна към храстите. И изведнъж някакъв силует се надигна от тях и замахна с ръка. Гардът се извъртя, за да стреля, но нещо тежко го удари в лицето, преди да натисне спусъка. Беше колан за гмуркане с оловни тежести. Освен че беше ударен, гардът и падна лошо, но все пак успя да се надигне на коляно, насочи оръжието към непознатия и натисна спусъка.

Ако Съмър не го беше изритала в челюстта, куршумът сигурно щеше да улучи. Жестокият удар в устата обаче го запрати високо във въздуха и просна самия гард в несвяст на земята. Пистолетът падна от ръката му.

— Тези хубави крака били по-опасни, отколкото си мислех — каза познат глас.

Съмър погледна към храстите и видя Тревър Милър. Хилеше се. Също като нея беше с костюм за гмуркане. Изглеждаше малко задъхан.

— Тревър! — възкликна тя. — Защо си тук?

— По същата причина като теб. Да се махаме! — Той вдигна пистолета на гарда и го запрати в храстите, после сграбчи ръката ѝ и се затича към дока. Докато се мъчеше да бяга със същата скорост, Съмър видя, че в съседната сграда светва лампа.

Стигнаха до мястото, където бе вързана лодката на охраната, и Съмър каза задъхано:

— Дърк падна във водата.

— Знам — отвърна Тревър и й посочи лодката.

Проснат на пейката до кърмата, зашеметен и объркан, лежеше Дърк. Все пак успя да вдигне глава и намигна на сестра си. Съмър бързо скочи в лодката и прекна до него учудена и облекчена.

— Как успя да се измъкнеш? — И вдигна вежди, като забеляза на слепоочието му засъхнала кръв.

Дърк с мъка повдигна едната си ръка и посочи Тревър, който отвърза въжетата, а после скочи в лодката.

— Уви, нямаме време за банални благодарности — усмихна се малко насила Тревър, запали двигателя, даде газ, заобиколи задната част на танкера, изведе лодката от покрития док, насочи я по течението на канала и увеличи газта докрай.

Съмър прегледа раната на Дърк под светлината на звездите. На главата му се бе издула голяма цицина. Качулката на подводния му костюм го беше спасила от дълбока рана, ако не и от по-печална участ.

— Бях забравил да си сложа предпазната каска — изпъшка той, докато напразно се опитваше да фокусира погледа си върху Съмър.

— Главата ти и без това е прекалено твърда, за да се счупи — отсече тя и се засмя облекчено.

Лодката пореше вълните в тъмнината. След малко Тревър, който се движеше близо до брега, намали газта и спря до корабчето си с надпис: „ПРИРОДНИ РЕСУРСИ, КАНАДА“. Помогна на Дърк и Съмър да се качат, пусна лодката на охраната по течението, бързо вдигна котва и се насочи към Китимат.

Състоянието на Дърк бързо се подобряваше, само малко му се виеше свят и го болеше главата. Когато стигнаха пристанището и Тревър му помогна да слезе на кея, той стисна ръката му и каза:

— Благодаря ти, че ме измъкна. Ако не беше ти, вече щях да спя вечен сън на дъното.

— Беше си чист късмет. Плувах покрай дока, когато чух лодката да пристига. Бях се скрил под трапа, когато дойде гардът. А после чух гласа на Съмър, точно преди да плъоснеш във водата. Падна само на метър от мене. Щом видях, че не мърдаш, веднага ти натиках

мундщука на кислородния апарат в устата. По-трудното беше да задържа и двама ни под водата, за да не ни видят.

— И като си помисли човек, че един федерален служител нарушава частната собственост — подметна Съмър.

— За всичко сте виновни вие — отвърна Тревър. — Непрекъснато говорехте колко важни са водните проби, така че реших — трябва да знаем това свързано ли е със завода, или не. — И подаде на Съмър чантичка с няколко малки съда с проби.

— Надявам се да съвпаднат с моите. — Съмър посочи своите контейнери. — Разбира се, ще ни трябва и корабчето ни, за да направя анализа.

— Таксиметрова служба „Милър“ е на ваше разположение. Сутринта имам насрочена среща за проверка в една мина, но мога спокойно да ви отделя цял следобед.

— Това ще е чудесно. Благодаря, Тревър. При следващата ни среща може би трябва да работим в по-близък контакт. — И го погледна закачливо.

Тревър примижа хитро и отвърна:

— Щом си навита.

22.

Разпокъсани парчета лед се носеха по бурните води на пролива Ланкастър: в сумрака приличаха на назъбени сладкиши, пуснати в море от какао. На мътния фон на остров Девън се виждаше голям черен кораб, който оставяше след себе си облаци черен пушек.

— На дванайсет километра е, сър. И плува право към нас. — Кормчията, червенокос мичман с клепнали уши, вдигна глава от радара и зачака отговор от капитана.

Капитан Дик Уебър свали бинокъла, но продължи да гледа към далечния плавателен съд.

— Не спирай наблюдението, докато не разберем кой е — отвърна той, без да поглежда мичмана.

Кормчията завъртя малко руля и продължи да наблюдава радара. Двайсет и пет метровият патрулен катер на канадската брегова охрана се движеше бавно през тъмните води на Северния Ледовит океан, за да се срещне с приближаващия се плавателен съд. Определен за контрол върху вноса на забранени товари през източния край на Северозападния проход, катерът, „Харп“ беше поел задълженията си само от няколко дни. Макар зимният лед да се топеше все така преждевременно, това беше първият транспортен кораб, с който катерът влизаше в контакт този сезон. След месец-два щеше да е пълно с високотонажни танкери и контейнеровози, предвождани от ледоразбивачи, за да преминат транзитно през Крайния север.

Само преди няколко години всички биха се изсмели на самата мисъл в Северозападния проход да се въвежда полицейски контрол. Откакто хората бяха предприели първите си експедиции към Арктика, основната част от зимните ледени масиви си оставаше постоянно вледенена, освен за няколко дни през лятото. Единствено дръзките изследователи навремето и отделни ледоразбивачи сега се осмеляваха да атакуват скования океан. Глобалното затопляне обаче бе променило и това — сега морето беше годно за плаване месеци наред.

Учените са изчислили, че през последните трийсет години арктическият лед е намалял с над четиридесет хиляди квадратни мили.

За явлението най-голяма вина има рефлексивният ефект на явлението алbedo. Арктическият лед отразява до деветдесет процента от слънчевата радиация. Когато се стопи, морската вода се облъчва със същата радиация, но отразява едва десет процента от нея. Това води до рязко затопляне и температурите в Арктика се повишават два пъти повече в сравнение с останалите части на света.

Уебър гледаше как носът на катера му се врязва в ледената киша и ругаеше наум онова, което му бяха причинили глобалните климатични промени. Бяха го прехвърлили от Квебек и приятната длъжност на кораб по река Лорънс в едно от най-отдалечените кътчета на планетата. А работата му тук не беше по-сложна от събирането на такса на някоя магистрала.

Не можеше да обвинява преките си началници, тъй като те просто изпълняваха указанията на канадския министър-председател, следващ политиката си на сплашване. Когато замръзналите открай време части на Северозападния проход започнаха да се топят, министър-председателят побърза да обяви Прохода за вътрешно канадско пространство и осигури средства за изграждане на голямо арктическо пристанище в Нанисивик. Скоро последваха и обещания да се създаде флот от военни ледоразбивачи и да се изградят нови арктически военни бази. Лобистките интереси на някои заинтересувани фирми накараха парламента да подкрепи министър-председателя и в налагането на строги ограничения към международните съдове, ползващи Прохода.

По закон всички кораби, плаващи под неканадски флаг, които искат да минат транзит през Прохода, бяха длъжни да съобщят маршрута си на бреговата охрана и да платят такса, подобна на таксата за Панамския канал, а при пресичането на участъци с ограничен достъп да бъдат придружени от канадски граждански ледоразбивач. Няколко държави, сред които Русия, Дания и САЩ, не одобряваха претенциите на Канада и избягваха да пътуват в тия води. Но останалите развити страни охотно сътрудничеа в името на икономическия прогрес. Транспортните кораби, свързващи Европа и Източна Азия, спестяваха хиляди мили от обичайните си маршрути, като избягваха Панамския канал. Икономииите нарастваха още повече, когато корабите — прекалено големи, за да минат през Панамския канал — избягваха и алтернативния път около нос Хорн. С потенциала

си да снижи цената дори за един товарен кораб с хиляди долари прекият арктически път бързо привлече вниманието на големи и малки търговски превозвачи.

И понеже топенето на ледовете бе по-бързо, отколкото предвиждаха учените, вече няколко транспортни компании бяха започнали да използват полярните води. През по-голямата част от годината много участъци от маршрута бяха задръстени от дебели ледени късове, но през лятото в Прохода нямаше лед. Мощните ледоразбивачи винаги бяха на разположение на по-амбициозните превозвачи, които искаха да използват Северозападния проход между април и септември. Ставаше все по-очевидно, че до едно-две десетилетия той ще стане използваем целогодишно воден път.

Уебър гледаше приближаващия се черен търговски кораб и си мислеше колко би се радвал, ако проходът вземе, та замръзне. От друга страна, този кораб поне разсейваше монотонността от вирането в айсбергите.

— Разстоянието помежду ни е четири километра и намалява — доложи кормчията.

Уебър се обърна към дългурестия радист, който се бе подпрял в ъгъла на мостика.

— Хопкинс, поискай да се идентифицира и да съобщи какъв товар превозва.

Радистът продължи опитите си да се свърже с кораба, но в отговор получаваше единствено мълчание. Провери радиото, после отправи въпроса си още няколко пъти.

— Не отговаря, сър — заключи накрая озадачено. Опитът му с разминаващите се кораби в Арктика говореше, че изолираните им екипажи всъщност са по-склонни да бърборят ненужно.

— Продължавай да се опитваш — нареди Уебър. — А вече сме и достатъчно близо за визуален контакт.

— Само два километра — потвърди кормчията.

Уебър отново вдигна бинокъла и огледа кораба.

Беше сравнително малък контейнеровоз с дължина не повече от 120 метра. На вид изглеждаше скоро произведен, но — странно — на горната му палуба се виждаха само няколко контейнера. Уебър знаеше от опит, че подобни кораби обикновено товарят контейнерите на шест-седем реда. Освен това, като погледна знаците за дълбочината на

потапяне, видя, че знакът за нормално газене е на около метър над водата. Като продължи във вертикална посока нагоре и подмина затъмнения мостик, погледът му се спря на мачтата зад надстройката. С учудване забеляза, че там се вее флагът на Съединените щати.

— Американското знаме — измърмори той. Националността го учуди, тъй като — по настояване на правителството си — американските кораби неофициално бойкотираха Прохода. Уебър фокусира бинокъла върху носа и разчете името „Атланта“ — едва-едва, защото вечерната светлина бе започнала да помръква.

— Името на кораба е „Атланта“ — каза на Хопкинс. Радистът кимна и се опита да се свърже със съда по име, но отговор отново нямаше.

Уебър закачи бинокъла на една метална кука, измъкна голяма папка, отвори я и започна да търси „Атланта“ в компютърните разпечатки. Всички неканадски съдове бяха длъжни да уведомят бреговата служба деветдесет и шест часа преди преминаването си. Уебър провери дали файлът не е осъвременяван по сателитния канал, но името „Атланта“ отново го нямаше.

— Подходите вляво на носа. Хопкинс, съобщи им, че са навлезли в канадски териториални води, и им нареди да спрат и да ни допуснат на борда за проверка.

Докато Хопкинс предаваше съобщението, кормчията коригира курса, погледна екрана на радара и докладва:

— Каналът пред нас се стеснява, сър. Има дебели ледени плочи, които могат да застрашат левия ни борд. На около три километра от нас са.

Уебър кимна, без да откъсва поглед от „Атланта“. Товарният кораб се движеше учудващо бързо, с почти трийсет километра в час. Когато катерът на бреговата охрана се приближи, Уебър отново забеляза, че товарният кораб се движи твърде самоуверено. Защо ли изобщо такъв леко натоварен кораб бе решил да мине през Прохода?

— Един километър, докато го засечем — предупреди кормчията.

— Мини отдясно. Доближи ни на сто метра — нареди капитанът.

Черният търговски кораб не обръщаше никакво внимание на катера на бреговата охрана — или поне канадците си мислеха така. Ако обръщаха по-сериозно внимание на радарните данни, щяха да

забележат, че американците едновременно увеличават скоростта и леко променят курса.

— Но защо не отговарят? — промърмори кормчията — постоянните радиоповиквания на Хопкинс му бяха омръзнали.

— Ей сега ще им привлечем вниманието — закани се Уебър, отиде до таблото и натисна бутон, който задейства мощната морска сирена. Два силни сигнала отекнаха над водата.

Но отново не последва нищо.

На Уебър не му оставаше голям избор. За разлика от Съединените щати, канадската брегова охрана действаше като цивилна организация. Екипажът на „Харп“ нямаше военна подготовка и на кораба нямаше оръжие.

Кормчията, с поглед върху екрана на радара, доложи:

— Скоростта не се намалява. Всъщност мисля, че се увеличава. Сър, по пътя ни има ледено образувание. — Уебър усети в гласа му тревожни нотки. С приковано другаде внимание, кормчията не бе съобщил навреме за ледения масив, който сега се бе изправил от лявата им страна. Вдясно забързаният товарен кораб беше само на десетина метра от тях.

Уебър вдигна глава към високия мостик на „Атланта“ и се запита какъв ли глупак го командва. После забеляза, че носът на тежкия кораб завива към неговия катер, даде си сметка, че това не е игра, и изкрещя:

— Дай наляво!

Последното, което би очаквал, беше товарният кораб да се обърне към тях, но в един миг по-големият съд се озова буквално върху „Харп“. Като буболечка под крака на слон, катерът бясно се мъчеше да избегне съкрушителния удар. В светкавична реакция на заповедта кормчията извъртя руля вляво докрай. Но „Атланта“ беше прекалено близо.

Страничният борд на товарния кораб блъсна „Харп“ със силен глух тътен. Ударът обаче дойде в кърмата, тъй като по-малкият съд почти се беше измъкнал. Съприкосновението наклони силно „Харп“ и почти го преобърна. За секунди, които се сториха на екипажа като вечност, катерът постепенно възстанови нормалното си положение и се отдалечи от опасната близост с товарния кораб. Рискът обаче не беше отминал. Без екипажът да го знае, ударът бе изтръгнал кормилната верига. С все още въртящо се бясно витло, катерът се устреми право

към близкия леден масив, вряза се на около метър в плътния лед и рязко спря.

Уебър помогна да спрат двигателя и бързо прецени в какво състояние са катерът и екипажът. Най-тежките наранявания бяха порязвания и синини, но катерът не се бе отървал така леко — освен смачкания нос имаше и повреда в обшивката на корпуса. На „Харп“ му предстоеше да остане в плен на ледовете четири дни, преди да дойде влекач да го измъкне и да го изтегли за ремонт.

Уебър изруга и погледна на запад. За секунда видя светлините на търговския кораб, преди да изчезнат във вдигащата се мъгла. Уебър поклати глава и процеди през зъби:

— Нагъл мръсник! Ще си платиш за това!

Но това така и не стана. Яростно нарастващ бурен фронт не позволи на разузнавателния самолет на канадските ВВС СР-140 да изпълни задачата, поставена от бреговата охрана. Когато накрая самолетът успя да излети от базата си в Грийнуд, Нова Скотия, и стигна протока Ланкастър, бяха минали повече от шест часа. По на запад един флотски ледоразбивач и един кораб за връзка на бреговата служба бяха блокирали Прохода при Остров Принц Уелски в очакване на „Атланта“. Големият черен кораб обаче така и не пристигна.

Канадската брегова охрана и ВВС проучваха плавателните води около протока Ланкастър в продължение на три дни, за да търсят кораба нарушител. Всички маршрути бяха огледани няколко пъти. И все пак американският товарен кораб така и не се появи. Озадачени, канадските власти без излишен шум спряха издирването, като оставиха Уебър и екипажа му да се чудят как странният кораб е изчезнал сред арктическия лед.

23.

Доктор Кевин Бю погледна потъмняващия хоризонт на запад и се намръщи. Само преди часове слънцето грееше ярко, въздухът беше спокоен и термометърът показваше минус 7 градуса. След това обаче барометърът пропадна като камък в пропаст, което се придружи от постепенно нарастване на западните ветрове. На четиристотин метра от леда сивите арктически води се вълнуваха без външни белези, докато не стигнеха ръба му, където се разбиваха в облаци пръски.

Той пристегна качулката на канадката си, извърна се от режещия вятър и огледа дома си през последните няколко седмици. За лукс или удобство Лаборатория за проучване на ледовете 7 не би получила много точки в справочниците за мобилни жилища. Лагерът се състоеше от шест сглобяеми сгради, скупчени в полукръг и с входи на юг. Три миниатюрни спални бяха натикани до едната стена на най-голямата сграда, комбинация от камбуз, столова и заседателна зала. Една ниска постройка отсреща служеше за лаборатория и радио кабина, а покрита със сняг барака по-нататък бележеше края на лагера.

Изследователската лаборатория беше един от няколкото временни лагера сред ледовете на Канадския отдел по риболов и океанско дело. Бе изградена като плаващ научен център, който да наблюдава и изучава движението на арктическата ледена покривка. Откакто Лаборатория 7 бе започнала работа преди година, лагерът се бе придвижил с около триста километра — местеше се заедно с гигантски леден блок на юг през Бофортово море. В момента бе разположен на двеста и четиридесет километра от северноамериканското крайбрежие на ръба на леден шелф на север от територията Юкон. Приближаващото лято означаваше разтрошаване на ледения блок и всекидневното измерване на леда под краката им показваше, че топенето е доста сериозно и е намалило дебелината на блока от деветдесет на трийсет и шест сантиметра. Според Бю той и екипът му от четирима души разполагаха с две седмици, преди да разглобят лагера и да се евакуират с помощта на самолета „Туин Отър“.

Арктическият океанограф закрачи тежко към радио кабината. През свистенето на ледените частички, които се носеха над земята, чу воя на форсиран дизелов двигател. Погледна покрай постройките на лагера и видя жълтия булдозер, който почистваше сто и петдесет метровата писта. Тя беше жизненоважна, тъй като чрез нея самолетите всяка седмица доставяха храна и други припаси. Бю беше направил каквото трябва да бъде почистена по всяко време.

Без да обръща внимание на сновящия булдозер, Бю влезе в помещението, което служеше едновременно за лаборатория и радио кабина, като изтърси снега от краката си в преддверието. Отвори следващата врата, подмина няколкото коша, пълни с научни списания и апаратура, и се обърна към тъгла, където се помещаваше сателитната радиостанция. Скот Кейс, сякаш вечно ококорен, с руса коса и весела усмивка, вдигна глава и го погледна. Кейс беше отличен физик и се занимаваше с изучаването на слънчевата радиация по полюсите, но като всички останали в лагера изпълняваше различни длъжности, включително старши оператор по съобщенията.

— Атмосферните условия отново объркаха радиосигналите ни. — Оплака се той на Бю. — Сателитната връзка е изцяло прекъсната, а и наземната не е по-добра.

— Сигурен съм, че идващата буря няма да подобри положението — отвърна Бю. — Дали в Туктояктук изобщо имат представа, че се опитваме да се свържем с тях?

— Не знам — отвърна Кейс. — Но повикванията ни нямат отговор.

Шумът на булдозера току пред самата сграда разтреса тънките стени.

— Поддържааш пистата чиста за всеки случай? — попита Кейс.

— Ние сме в графика за доставки на Туктояктук днес следобед. Може и да не знаят, че ще се озовем в центъра на снежна буря до час. Продължавай с опитите, Скот. Виж дали ще успееш да отмениш полета за днес, заради безопасността на пилотите.

Преди Кейс да посегне отново, радиото изпраця и един властен глас надделя над статичното електричество и отекна по високоговорителя:

— Лаборатория за проучване на ледовете 7, Лаборатория 7. Тук изследователски кораб на Агенцията за морско и подводно дело

„Нарвал“. Чувате ли ме, край?

Бю изпревари Кейс, взе микрофона и отговори бързо:

— „Нарвал“, аз съм доктор Кевин Бю от Лаборатория 7. Какво има?

— Доктор Бю, не искаме да ви се бъркаме, но прихванахме опитите ви да се свържете с базата на бреговата охрана в Туктояктук, както и много техни повиквания без отговор. Изглежда, лошото време ви пречи да се свържете. Можем ли да ви съдействаме, като предадем съобщение от ваше име?

— Ще сме ви много благодарни. — Бю помоли американския кораб да препрати съобщение до Туктояктук да забавят полета на самолета с доставките двацет й четири часа заради лошото време и след няколко минути, „Нарвал“ препредаде потвърждението от страна на Туктояктук.

— Приемете искрената ни благодарност — каза Бю. — Това ще спести на някое момче от летците много неприятни мигове.

— Приятно ни беше да услужим. Между другото, къде се намира лагерът ви?

Бю съобщи последните данни за местоположението на плаващия лагер, а плавателният съд му даде своите координати.

— Там всички ли сте в добра форма да се преборите с идващата буря? Изглежда, ще е неприятна — попитаха от „Нарвал“.

— Справяли сме се с всичко, което добрата вещица на Севера ни е поднасяла досега, но все пак благодаря — отговори Бю.

— Успех, Лаборатория 7. „Нарвал“, край.

— Е, не може да се каже, че американците не принадлежат на Арктика, нали? — каза Бю на Кейс, кимна му и излезе.

На петдесет и шест километра на югозапад капитан Бил Стенсет внимателно и загрижено проучи метеорологичната прогноза. Внушителен човек със скандинавски черти и телосложение на защитник в американския футбол, Стенсет се бе сблъсквал с бури във всички световни океани. И все пак сблъсъкът със стихията в заледената Арктика притесняваше опитния капитан на „Нарвал“.

— Според последната прогноза вятърът ще се усили още — измърмори той. — Изправени сме пред доста сериозна буря. Не бих

искал да съм на мястото на ония приковани към леда нещастници — добави и кимна към радиото.

Застаналият зад Стенсет на мостика Руди Гън потисна измъчената си усмивка. Плаването сред напора на мощната арктическа буря изобщо нямаше да е приятно. С удоволствие би отишъл на мястото на хората от лабораторията за проучване на ледовете, които най-вероятно по време на стихията щяха да си бъдат в топло иглу и да играят на дама. Страстта на Стенсет да се бори с океаните явно беше белег на заклетия моряк, който никога не се чувства добре, стъпил на твърда земя.

Гън не споделяше тези предпочитания. Макар да беше завършил военноморското училище в Анаполис и да бе изкарал няколко години в плаване, сега корабът му беше главно бюро. Като заместник-директор на Националната агенция по морско и подводно дело, Гън обикновено работеше в централния офис във Вашингтон. С ниско и жиливо тяло, с очила с рогови рамки на носа, той беше пълна физическа противоположност на Стенсет. И все пак споделяше донякъде страстта към океанографските предизвикателства и често се оказваше на разположение, когато трябваше да се изпита нов плавателен съд или апарат за подводна работа.

— Лично аз бих съчувствал повече на белите мечки — промърмори Гън. — След колко време ще ни удари бурята?

Стенсет погледна растящия брой бели гребени по вълните около носа и отвърна:

— Около час. Най-много два. Предлагам до половин час да извадим и да обезопасим „Блъдхаунд“.

— Няма да им хареса да ги върнем в базата толкова скоро. Ще сляза в командната кабина да съобщя какво е положението. Капитане, съобщи ми, ако времето се влоши по-скоро, отколкото очакваме.

Стенсет кимна, а Гън излезе от мостика и тръгна към кърмата. Шейсетметровият изследователски кораб стоеше сравнително стабилно сред все по-бурното море, но на Гън му се наложи да се хване няколко пъти за перилата, за да не падне. Стигна до кърмата и огледа врязаната в корпуса дълбока платформа за влизане под водата. Вълните вече я заливаха, по палубата се сипеха пръски. Руди се спусна по няколко стъпала, отвори вратата с надпис „Лаборатория“ и влезе в

голямо помещение. В дъното му беше секторът с ограничен достъп с многобройни монитори на стената.

— Вече на дъното ли са? — попита Гън двамата дежурни.

— Да — отвърна единият. — На три километра източно от нас. Всъщност току-що навлязоха в канадски води.

— Имате ли връзка на живо?

Сътрудникът кимна и му подаде комплекта си от слушалки с микрофон.

— „Блъдхаунд“, тук „Нарвал“. На повърхността има рязко влошаване на времето. Прекъснете наблюдението й се върнете.

След дълга пауза дойде отговорът, примесен с много шум от статичното електричество.

— Разбрано, „Нарвал“ — отвърна дрезгав глас с тексаски акцент. — Прекъсваме наблюдението след трийсет минути. „Блъдхаунд“, край.

Гън се канеше да настоя да побързат, но се отказа. Нямаше смисъл да се спори с ония двама твърдоглавци. Свали слушалките и се отпусна във високия работен стол, за да изчака половин час.

24.

Както кучешката порода, на която дължеше името си „Блъдхаунд“ проучваше света с нос до земята, макар че в случая земята беше на шестстотин метра под повърхността на Бофортово море, а носът беше твърд електронен сензор. Титаниевият спускаем апарат за двама души „Блъдхаунд“ беше изграден специално за изследване на дълбочинните хидротермални отвори. Гейзерите под морското дъно, които бълваха свръх нагрятата вода от земната кора, нерядко изнасяха и приказни съкровища от необичайни растителни и животински образци. Подводните изследователи от агенцията обаче повече се интересуваха от потенциалните минерални залежи, свързани с хидротермалните отвори. Отворите често изхвърляха от дълбочините по морското дъно богати на минерали смеси от вещества като манган, желязо и дори злато. Прогресът в областта на подводните минни разработки превръщаше полетата с хидротермални отвори във важни находища за утрешния ден.

— Температурата на водата се повиши с още един градус. Коминът трябва да пуши някъде наблизо — избоботи с басовия си глас Джек Далгрен.

Седнал в удобния стол на втория пилот, якият машинен инженер бе вперил стоманения си син взор в монитора, подръпваше каубойския си мустак и оглеждаше скучното сиво дъно, осветено ярко от шест мощни прожектора. Нищо в подземния пейзаж не подсказваше, че наблизо може да има хидротермален отвор.

— Сигурно сме тръгнали по следите на няколко земни хълцукания — отвърна пилотът Ал Джордино, изгледа Далгрен и добави: — Или оригвания.

Ниският широкоплещест Джордино се чувстваше най-добре на пилотското място. Беше изкарал години в групата за специални проекти към НАМПД и беше управлявал всичко — от дирижабли до батискафи, — а сега ръководеше отделението за подводна техника. За Джордино изграждането й изпитването на прототипове за плавателни съдове като „Блъдхаунд“ беше повече страст, отколкото професия.

Двамата с Далгрен бяха изкарали две седмици в изучаване на арктическото дъно и търсене на термални отвори. Тъй като разполагаха с данни от предишни подводни изследвания, се насочиха направо към участъци с подпочвени пукнатини или някакви размествания на пластовете. Тези особености се смятат за признаци на вулканична дейност и потенциални находища на активни термални отвори. Проучванията засега бяха безрезултатни и това обезкуражаваше инженерите, които чакаха да изпробват съоръженията за подводна работа.

Далгрен си погледна часовника.

— Изминаха дваисет минути, откакто Руди се обади да се връщаме. Сигурно вече много се е притеснил. Най-добре да натискаме бутона за изкачване, защото вместо пред една, ще се озовем срещу две бури горе.

— Руди никога не е доволен, ако няма за какво да се оплаква — отвърна Джордино, — но човек така или иначе не може да спечели, ако дразни боговете на климата. — Завъртя лостовете пред себе си, обърна батискафа на запад и заплуваха съвсем малко над дъното.

След няколкостотин метра стигнаха район, осеян с множество малки скали. По-нататък започнаха да стават по-големи, а и самото дъно се издигаше. Далгрен погледна батиметричната карта и се опита да установи местоположението им.

— Изглежда, това е малка подводна планина. По някаква причина сеизмолозите са решили, че не е особено обещаваща.

— Те разсъждават така, защото са прекарвали прекалено много години в офиси, където климатът се контролира.

Далгрен остави картата, погледна монитора и възкликна:

— По дяволите! Температурата на водата е скочила с десет градуса!

— И самата геология на дъното се променя — отбеляза Джордино. — Да ти кажа, тук изглежда подходящо за отвор. Да видим дали можем да установим температурата на водата в центъра.

Докато той коригираше курса, Далгрен четеше на глас данните за температурата. По-високите стойности съвпаднаха с рязкото издигане на дъното. Висока купчина скали препречи пътя им и Джордино изправи апарата с носа нагоре, за да ги преодолеят.

А зад скалите обстановката се промени изцяло. Сивият неугледен лунен пейзаж се преобрази в многоцветен подводен оазис. Жълти безгръбначни, червени тръбни червеи и ярки златисти морски паяци покриваха морското дъно с килим в цветовете на дъгата. Една синя писия се стрелна край люка, последвана от пасаж полярни трески със сребърни люспи. Само за миг бяха преминали от унил черно-бял свят в богата на цветове колония, гъмжаща от живот.

— Вече знам как се е чувствала Дороти, когато се е озовала в Оз — промърмори Далгрин.

— Каква е температурата на водата?

— Надмина 22 градуса и още се качва. Поздравления, шефе, току-що си купи термален отвор.

Джордино кимна доволно и каза:

— Отбележи къде се намираме. После бързо пробваме с детектора на минерали, преди Руди...

Радиото изведнъж изпраща и отекна напрегнат глас:

— „Нарвал“ вика „Блъдхаунд“... „Нарвал“ вика „Блъдхаунд“. Моля, изплувайте незабавно. Вълнението е три метра и нараства още. Повтарям, нареждам да изплувате незабавно.

— ... преди Руди да ни е извикал горе — довърши изречението на Джордино Далгрин.

Джордино се захили.

— Правило ли ти е впечатление, че гласът на Руди се вдига с няколко октави, когато е изнервен?

— Последния път, като го видях изнервен, разписваше ведомостта за заплатата ми — отвърна Далгрин.

— Е, нали все пак не искаме да издраскаме боята на новата си хубавица в тия камънаци. Да съберем няколко бързи проби и да изплуваме.

Далгрин изпрати радиограма на Гън, после се зае с пулта на изкуствената ръка на „Блъдхаунд“. Джордино насочи апарата към купчинка скални буци с големината на грейпфрут и издигна антената на сензора над нея. Като използваше стоманената изкуствена ръка като метла, Далгрин побутна няколко парчета в коша под сензора. Бордовите компютри бързо определиха плътността и магнитните свойства на образците.

— Съставът им е вулканичен и това обяснява наличието на пироксен. Също и манган и желязо. Освен това се отчитат никелов, платинен и меден сулфид — каза Далгрен.

— Наистина е многообещаващо начало. Запази данните в паметта на компютъра. Ще накараме момчетата от лабораторията да разтрошат пробите, за да видим доколко верни са показанията на сензора. След като бурята отмине, можем да проучим обекта изцяло.

— Изглежда добър.

— Все още съм малко разочарован, драги ми тексасецо. — Джордино поклати глава и въздъхна театрално.

— Че няма злато ли?

— Да, че няма злато. Предполагам, че най-доброто, което мога да направя, е да се покажа на повърхността с фалшиво златно кюлче.

За досада на Далгрен смехът на Джордино ехтя през повечето време, докато „Блъдхаунд“ се издигаше.

25.

Бофортово море кипеше от четириметровите вълни и почти урагания вятър и „Блъдхаунд“ наистина имаше проблеми с качването на „Нарвал“ — стоманените й бордове се блъскаха силно във възглавниците по ръбовете на платформата.

— Това, което едва не смачкахте, е подводница за десет милиона долара — изсумтя Гън на Джордино, щом двамата с Далгрен влязоха в командния център. — Знаете, че нямаме право да пускаме и прибираме апарата в такова време.

Като че ли за потвърждение на думите му корабът се разтресе невероятно силно.

— По-спокойно, Руди — лъчезарно се усмихна Джордино и запрати по него едно от мокрите камъчета.

Заместник-директорът на НАМПД инстинктивно го хвана. Пръски изцапаха ризата му.

— Намерили сте нещо, така ли? — попита той. Веждите му се сключиха, докато оглеждаше камъчето.

— И то какво! — отвърна Далгрен. — Попаднахме на термични отклонения и Ал докара апарата до самия отвор. Сладка цепнатина от километър и половина, от която се излива гореща супа с много топчета.

Изражението на Гън омекна.

— Най-добре ще е да сте открили нещо свястно, след като излизате толкова късно. — Очите му станаха като на дете в сладкарница. — Видяхте ли някакви признаци за находище?

— Да, и то доста голямо — отвърна Джордино. — Мярнахме само част, но то, изглежда, заема широка площ.

— А сензорите? Как се държа „Блъдхаунд“?

— Ами... виеше като койот при пълнолуние — отговори Далгрен с усмивка. — Сензорите отчетоха над тринайсет елемента.

— Разбира се, лабораторният анализ ще покаже доколко уредите на „Блъдхаунд“ са отчели верни резултати — добави Джордино. — Според сензорите парчето в ръката ти е тъпкано с манган и желязо.

— По дъното сигурно се въргалат достатъчно такива елементи, за да се купят още хиляда блъдхаунда, Руди — подхвърли Далгрен.

— Сензорите показаха ли наличието на някакво злато? — попита Гън.

Джордино извъртя очи към тавана и изпъшка:

— Ти да не ме мислиш за цар Мидас бе?

26.

Пролетната буря, както става обикновено, не обхващаше голяма площ, но докато напредваше на югоизток по Бофортово море, удряше със силата на боксьор тежка категория. Яростните пориви на вятъра със скорост над сто километра в час подреждаха падащия сняг в хоризонтални плоскости и превръщаха снежинките в твърди ледени парченца. Вихрушките спускаха тъмни пердета върху белия лед и арктическият север се превръщаше в епицентър на истинска диващина.

Кевин Бю се вслушваше в скърцането на подпорите на столовата и в трептенето на навеса от падащата косо суграшица. Допи кафето си и се опита да се съсредоточи върху научното списание, разтворено на масата пред него. Макар да беше изживял десетки бури по време на службата си в Арктика, яростта им все още го притесняваше. Останалите членове на екипа бяха спокойни, но Бю с мъка се съсредоточаваше, когато целият лагер като че ли можеше да бъде отнесен.

Едрият брадат готвач — а по съвместителство и дърводелец — Бенсън, който седеше от другата страна на масата, се ухили.

— Яката духа, а?

— Направо ще ни отнесе — отвърна Бю притеснено.

— Е, ако ще ни отнася, по-добре да ни стовари някъде, където времето е топло и напитките са по-вкусни, ако са студени — отвърна Бенсън и отпи глътка кафе. Видя, че Бю е допил чашата си, и се изправи. — Дай да ти наля още.

Отиде до голямата лъскава кафеварка, напълни чашата, тръгна обратно към Бю — и изведнъж замръзна и се вслуша. На лицето му се изписа озадачено изражение. Покрай оглушителния шум от вятъра долавяше ниско механично бучене. Не това обаче го разтревожи, а някакво допълнително остро прашене.

Бю също го чу и се напрегна. Стори му се, че чува вик откъм лагера... а после целият свят се разцепи.

Със силно скърцане задната стена на столовата се разпадна и на нейно място се появи огромен сив клин. Откъснат от подпорите си, навесът на столовата отлетя и вътре нахлу леден въздух. Бю с ужас видя как сивата маса погълна Бенсън сред фонтан от пяна и лед. В един миг готвачът стоеше пред него с чаша кафе в ръка. В следващия вече го нямаше.

Подът под Бю се изкоруби и го запрати заедно с масата към входната врата. Той с мъка се изправи и се взря в огромния сив гигант. Беше кораб, измъти най-последно обърканието му ум, и се беше врязал в средата на лагера през тънкия лед под него.

Фучащият сняг придаваше на кораба призрачен вид, но Бю все пак успя да разчете цифрата 54, изписана с бяло на носа. А после видя и американско знаме на мачтата. Инстинктивно направи крачка към кораба и за малко да стъпи в черната река, която остана след него.

Замаяно се отърси от шока, вдигна смачканата си канадка от пода и прекрачи покрай останките от входната врата. Като се бореше с вятъра, се опита да прецени състоянието на лагера; забеляза, че подът под краката му се люлее странно. Направи няколко крачки надясно и стигна ръба на ледения блок. Тук се бяха намирали трите спални. Вместо тях сега имаше само парчета лед, плуващи в тъмната вода.

Сърцето му изстина: един от хората му, освободен от дежурство, преди малко беше легнал да спи. В неизвестност оставаше съдбата на още двама души — на радиста Кейс и на техника Куинлън.

Обърна се към сградата на лабораторията, тръгна натам и едва не падна във водата — широка метър и нещо пролука в леда го разделяше от лабораторията. Макар разумът да не подкрепяше решението му, той се засили и я прескочи. Насили се да продължи, закрачи срещу вятъра и стигна до вратата. Пое си дъх, отвори я рязко и замръзна.

Вътрешността на лабораторията, както и столовата, беше заличена от минаването на кораба. Зад вратата нямаше почти нищо; във водата на метър от него плуваха разпръснати останки. По чудо радио кабината някак се бе спасила и все още — отделена от стената — си стоеше изправена. През свистящия вятър Бю чу гласа на Кейс — радистът викаше за помощ.

Бю се приближи. Кейс седеше на бюрото си и говореше по недействащото радио. Генераторите бяха едно първите неща в

плаващия лагер, които бяха потънали при удара на кораба, и в лагера вече изобщо нямаше електричество.

Бю постави ръка на рамото на Кейс и радистът бавно свали слушалките. Погледът му беше премрежен от страх. В този миг под тях се чу прашене и подът се разтресе.

— Това е ледът! — изкрещя Бю. — Да бягаме!

Дръпна Кейс и двамата се измъкнаха от бараката и побягнаха; прашенето като че ли ги преследваше. Изкачиха се на малко възвишение, обърнаха се и видяха как ледът под лабораторията и радио кабината се разчупва като строшено огледало. Остатъците от сградите потънаха. За по-малко от две минути целият лагер изчезна.

На Бю му се стори, че чува вик. Взря се през фучащата стихия и се вслуша. Но преди да чуе нещо, видя човек във водата близо до мястото, където се беше намирала радио кабината.

— Това е Куинлън — извика Кейс и се втурна към давящия се техник.

Куинлън бързо губеше битката със стихията. Повлечен от канадката и ботушите си, щеше да потъне веднага, ако не се беше вкопчил в едно плаващо парче лед. Не му бяха останали сили да се измъкне сам от водата.

Бю и Кейс изтичаха до ръба на леда, хванаха Куинлън за ръцете и отчаяно го задърпаха, но той се показва само няколко сантиметра и отново пропадна. С просмуканите си дрехи и ботуши Куинлън, който иначе беше със среден ръст, сега тежеше към сто и петдесет килограма. Бю и Кейс разбраха грешката си, затова започнаха да го плъзгат, докато накрая не го измъкнаха целия.

— Трябва да го махнем от тоя вятър — викна Бю, вдигна глава и се огледа за някакво прикритие. Всички останки от лагера, дело на човешка ръка, бяха отнесени и се виждаше само малка смачкана част от бараката за складиране, която сега се отдалечаваше върху леден отломък с големината на лек автомобил.

— Изринатият сняг покрай пистата — сети се Кейс и посочи.

Куинлън беше натрупал покрай пистата няколко големи купчини сняг и макар по-голямата част от временното летище да липсваше, Кейс имаше право. Една висока купчина бе само на петдесетина метра от тях.

Повлякоха Куинлът за ръцете като чувал картофи. Добре знаеха, че е на косъм от смъртта, но ако искаха да му дадат дори минимален шанс за оцеляване, трябваше да го махнат от поривите на вихрушката с температура минус 30 градуса. Като пышкаха и се потяха въпреки студа, извлякоха Куинлът до триметровата снежна могила, която спираше най-злите пориви на силния западен вятър.

Бързо смъкнаха мокрите дрехи на Куинлът — те вече бяха замръзнали — и го разтриха със сняг, за да премахнат и останалата влага. После увиха главата и тялото му със сухите си канадки. Куинлът беше посинял и трепереше неудържимо, но все още беше в съзнание, което означаваше, че има шанс да оцелее. Изкопаха дупка в купчината сняг, натикаха в нея първо Куинлът и после изпъзяха покрай него с надеждата да споделят телесната си топлина с другаря си.

Бю надникна от жалкото им прикритие и видя, че водният пролив между убежището им и здравата ледена покривка се е разширил. Вече бяха на плаващ леден блок, бавно поел пътя си към Бофортово море. На всеки няколко минути ученият чуваше дълбок грохот, когато леденият блок се удряше в по-малки отломки, и си даваше сметка, че е само въпрос на време, преди собственото им ледено убежище да бъде разтрошено на парченца и тримата да бъдат погълнати от морето.

Ако никой не научеше за критичното им положение, за тях нямаше надежда. Разтреперан в жестокия студ, Бю се замисли за безмилостния сив кораб, който ги беше покосил така неочаквано и безпричинно. Колкото и да се мъчеше, замръзналият му ум не можеше да осмисли тази брутална постъпка. Като тръсна глава, за да прогони призрачния образ на престъпния плавателен съд, той погледна другарите си с тъга и съчувствие и зачака смъртта да дойде и за тримата.

Радиосигналът беше с лошо качество и еднократен. Множеството опити на радиста на „Нарвал“ да потвърди съобщението бяха посрещнати с пълно мълчание.

Капитан Стенсет прочете съобщението, надраскано на ръка от радиста, поклати глава и го погледна отново.

— „Мейдей, мейдей. Тук Лаборатория за проучване на ледовете 7. Лагерът ни се разпада...“ — четеше той на глас. — Само това ли получи?

Радистът кимна и Стенсет се обърна към кормчията.

— Пълен напред със скоростта за аварийни случаи. Дай наляво, курс нула-едно-пет. — После погледна помощник-капитана. — Искam приблизителните координати на лабораторията. И качи още трима наблюдатели на мостика.

Наведе се над рамото на радиста.

— Уведоми местните щатски и канадски брегови служби за подадения сигнал и им кажи, че имаме грижата. Предупреди и останалите съдове наоколо, ако има такива. Гън и Джордино също да дойдат на мостика.

— Сър, най-близката брегова служба е канадска, в Туктояктук. Това е на повече от триста километра.

Стенсет се загледа в силния сняг, който се блъскаше в люковете на мостика. Какво ли им беше на хората в лагера?

— Тогава значи ангелът им спасител трябва да е и вълшебник — изсумтя накрая.

„Нарвал“ беше проектиран за максимална скорост от четиридесет и три километра в час, но дори с пълна газ трудно би достигнал повече от двайсет и два в това бурно море. А точно сега бурята беше в кулминацията си и ветровете вееха с повече от сто и десет километра в час. Морето представляваше бясна стихия с десетметрови вълни, които люшкаха и подмятаха кораба като коркова тапа. Кормчията притеснено следеше показанията на автопилота и очакваше уредът да излезе от строя заради постоянните корекции,

които трябваше да се добавят, за да се задържи корабът в посока североизток.

Тъй и Джордино дойдоха на мостика и се запознаха със зова за помощ от лагера за проучване на ледовете.

— Малко рано за сезона е ледът да се троши така — каза замислено Гън и потри брадичката си. — Макар че тънкият движещ се леден пласт може да се разбие и по-неочаквано. Обикновено обаче това не става без предизвестие.

— А може да ги е изненадало някое малко пропукване, засегнало част от лагера, например радио кабината или генераторите — каза Стенсет.

— Да се надяваме да не е нещо по-лошо — отвърна Гън, загледан в стихията отвън. — Доколкото имат някакво прикритие от бурята, засега би трябвало да са добре.

— Има и още една възможност — тихо се обади Джордино. — Не е изключено леденият лагер да е бил разположен прекалено близо до морето. Бурята спокойно може да е разбила предната част на леденото поле и да е разрушила лагера.

Другите двама мрачно кимнаха: знаеха, че шансовете за спасение в такъв случай намаляват драстично.

— Какви са прогнозите за бурята? — попита Гън.

— Още шест до осем часа, преди да стихне. Налага се да я изчакаме, преди да свалим спасителен екип на леда — обясни Стенсет.

— Сър — прекъсна го кормчията, — пред нас има голям леден блок.

Стенсет вдигна глава и видя покрай лявата страна на носа да преминава айсберг с големината на къща.

— Отнемете по една трета от мощността на всички двигатели. Какво е разстоянието до лагера?

— Без малко трийсет километра, сър.

Стенсет пристъпи към големия екран на радара и нагласи обсега му на трийсет километра. Тънка назъбена зелена линия преминаваше през горния десен ъгъл на екрана, но не се движеше. Капитанът посочи една точка съвсем близо до линията, до която според концентричните кръгове на екрана имаше точно трийсет километра.

— Според данните лагерът е тук.

— Ако преди не е бил непосредствено до водата, вече е — отбеляза Джордино.

Гън спря пръст върху една зацапана точка в края на екрана и каза:

— Близо до мястото на лагера има кораб.

Наистина имаше. И се движеше на югоизток. Стенсет нареди на радиста да се свърже с него, но никой не им отговори.

— Може да е незаконен китоловец — предположи капитанът. — Японците понякога се промъкват в Бофортово море да ловят белуха.

— Плаването в тези води е толкова опасно, че сигурно не им остава време да погледнат радиото — обади се Джордино.

Вече доближаваха ледения шелф и изчисленото място на лагера, така че забравиха за непознатия кораб. Около „Нарвал“ започнаха да се събират все по-големи ледени парчета. Вече целият екипаж знаеше за спасителната операция. Учените изоставиха наблюденията си и се качиха на палубата. Облечени в пълно защитно облекло, всички се подредиха покрай перилата и започнаха да оглеждат пейзажа за другарите си арктически изследователи.

„Нарвал“ пристигна на съобщеното местоположение на лагера и Стенсет го приближи на трийсетина метра от ледената покривка. Корабът бавно пое покрай назъбения лед, като заобикаляше множеството наскоро отделени парчета. Капитанът нареди да се запалят всички светлини и многократно подаде сигнал с оглушителната корабна сирена. Мощният вятър започна леко да стихва и понякога дори можеше да се види нещо през вихреция се сняг. Всички се взираха в ледения шелф в опит да открият следа от лагера или от обитателите му.

Но нямаше нищо.

28.

Леденият блок се беше смалил от размерите на крайцер до големината на малка къща. Бурните морски вълни се стоварваха върху него, отчупваха парчета и ги раздробяваха. И докато убежището им се смаляваше, возенето върху него започваше все повече да друса при навлизането им в Бофортово море. Смаляващият се леден блок подскачаше в бурното море, а вълните направо го изяждаха. Освен че трепереше от жестокия студ, Бю откри, че допълнително го измъчва и морска болест.

Като гледаше двамата мъже до себе си обаче едва ли имаше право да се оплаква. Куинлът беше на път да изпадне в безсъзнание от хипотермия, а и Кейс не беше особено далече от същата участ — седеше свит на топка, а изцъклените му очи бяха приковани безизразно в една точка. На всичките си опити да ги заговори Бю получаваше в отговор единствено примигване.

Бю си мислеше да свали канадките от Куинлът, за да могат двамата с Кейс да се постопят, но се отказа. Макар Куинлът да беше на практика умрял, собствените им изгледи за спасение не бяха кой знае колко подобри. Загледа се в неспокойните сиви води и се замисли дали да не се хвърли в морето. Така поне нещата щяха да приключат бързо. Но се отказа — да направи десетте крачки до водата щеше да му коства прекалено много сили.

Внезапно голямо парче лед до тях се отчупи и се понесе в тъмното море.

Убежището им вече беше само колкото микробус и се люлееше сред големите вълни. Бю се изкачи с мъка на върха, очакваше заледената купчина всеки момент да се преобърне и да запрати тримата на сигурна смърт в ледените прегръдки на морето. Бе въпрос на минути возенето им да приключи завинаги.

И тогава през носения от вятъра сняг видя ярка светлина, блестеше като слънце след внезапно спрял дъжд. Заслепи го и той стисна клепачи. Когато след секунди отвори очи, светлината я нямаше. Сигурно му се беше привидало.

Вятърът запращаше сняг право в лицето му. Бю въздъхна и се отпусна победен.

29.

Облеченият в яркожълт костюм за екстремални условия Джалгрен се качи на надуваемата лодка от десантен, тип и провери дали джипиесът и радиото са на мястото си в непромокаемия контейнер. Запали двигателя и изчака набития мъж, който устремно се приближаваше по палубата.

Ал Джордино нямаше време да си облече защитен костюм — просто грабна една канадка от мостика и се втурна към лодката. Докато скачаше вътре, Джалгрен даде знак с вдигнат палец на моряка, който веднага спусна лодката в морето. Джалгрен изчака Джордино да я отвърже и форсира мотора. Малката лодка заподскача по високите вълни, като запращаше ледени пръски към небето.

— Целта ни е на двеста метра вляво от носа — викна Джордино. — Право пред нас има леден блок, така че трябва да заобиколиш от там — добави и махна наляво.

През пелената на заслепяващия сняг Джалгрен едва-едва различаваше пред себе си мъглява бяла маса. Погледна компаса, насочи лодката наляво и подкара само на няколко метра от леда. Намали едва когато реши, че е стигнал до отсрещната страна.

Пред тях подскачаха десетки малки ледени блокове, вятърът и ледените частици ограничаваха видимостта до по-малко от петнайсет метра. Джордино беше клекнал на носа, оглеждаше морето като орел в търсене на плячка и даваше указания на Джалгрен накъде да завие. Преведе ги между няколко малки ледени блока и изведнъж посочи една по-висока ледена буца и викна:

— Това е!

Плаващият леден къс изглеждаше на Джалгрен като всички останали. Освен че имаше черно петно на върха. Когато се приближиха, видяха, че е човек, проснат по очи. Джалгрен бързо заобиколи ледената буца, като се оглеждаше за място, където да спре, но всички стени бяха стръмни, почти вертикални. Изведнъж видяха двама мъже, свити в някаква дупка на метър и нещо над водата.

— Блъсни я в леда под тях — викна Джордино.

Далгрен кимна и отвърна:

— Дръж се здраво.

Отдалечи лодката, за да набере инерция, после увеличи газта и я насочи право към айсберга. Носът се плъзна по ледения край, преди да се забие в снежната стена под двамата премръзнали мъже.

Джордино бързо се изправи, изтръска снега от главата и раменете си и се усмихна на Кейс, който го гледаше апатично.

— Трябват ви само пет минути с малко гореща супа, приятели — заяви Джордино, грабна Куинлън като парцалена кукла и го смъкна в лодката, после хвана ръката на Кейс и дръпна и него. Далгрен извади сухи одеяла от един сандък и бързо зави и двамата, после попита:

— Можеш ли да достигнеш другия?

Джордино погледна клатещата се снежна буца, която се издигаше на два метра над главата му.

— Да. Но не гаси двигателя. Мисля, че това ледено кубче всеки момент ще се разпадне.

Закатери се по леда, като удряше с юмрук, за да закрепил ръката си, после правеше същото й с крак. Айсбергът се клатеше и въртеше и на няколко пъти Джордино насмалко да падне във водата. Изкачи се възможно най-бързо, подаде глава над ръба и видя проснатия по корем Бю. Хвана го за единия крак, дръпна го, нагласи го на рамо и внимателно започна да се спуска.

Бю беше отпуснат като чувал с картофи, но силният италианец изобщо не си поплюваше — бързо направи няколко стъпки и скочи с него в гумената лодка. Сложи го до останалите, а после запъна силните си къси крака в ледената буца и избута лодката от нея, та да се отдалечат по-бързо.

В този момент огромна вълна връхлетя върху лодката. Джордино се преметна вътре и затисна проснатите на дъното мъже с тялото си.

Лодката застана почти вертикално. Голямата вълна отмина с порой от ледени пръски и лодката хлътна в браздата зад нея. Далгрен обърна лодката с носа към следващата вълна, която бе съвсем малко по-малка.

Щом опасността отмина, Далгрен и Джордино се обърнаха и видяха как двете вълни се стоварват върху айсберга. Първата го преобърна настрани и преди той да се изправи, връхлетя и втората.

Когато вълните отминаха, на повърхността се клатушкаха само ледени късове.

Ако не бяха дошли в последния момент, Бю, Кейс и Куинлън щяха да бъдат пометени в леденото море от вълните близначки и щяха да загинат за секунди.

30.

Добре опакованият Руди Гън ги чакаше и щом пристигнаха, прати ранените в медицинския пункт. Бю и Кейс бързо дойдоха на себе си, но Куинлът остана в безсъзнание няколко часа, въпреки че корабният лекар полагаше всички усилия да повиши телесната му температура. Сърцето на Куинлът на два пъти спря да бие и двата пъти бяха положени трескави усилия да бъде съживен. Накрая температурата му достигна 37 градуса, а кръвното му налягане се стабилизира.

Веднага щом се преоблякоха, Джордино и Далгрен отидоха при Гън на мостика.

— Известно ли ни е дали е възможно там да има и други оцелели? — попита Гън двамата си уморени колеги.

Далгрен поклати глава.

— Попитах единствения човек в съзнание същото. Каза ми, че в станцията имало още двама души, но бил сигурен, че и двамата загинали, когато корабът се врязал в лагера.

— Кораб?

— И не какъв да е кораб — намръщено продължи Далгрен. — Боен кораб на военноморския флот на САЩ. Смачкал леда и унищожил научната база.

— Не може да бъде! — възкликна Гън.

— Само ти предавам какво ми каза човекът.

Гън замълча, но изражението му остана недоверчиво.

— Въпреки това ще потърсим още малко — каза накрая. — Поздравявам ви за тази героична спасителна операция, особено при тези ужасни условия.

— Далгрен да е герой? — подхвърли Джордино. — Това не мога да го приема.

— Заради тази забележка вече почти твърдо решавам да не ти дам и капка „Джак Даниълс“ — върна си го Далгрен.

Джордино сложи ръка на рамото на тексасеца и го изведе от мостика.

— Само една глътка, приятелю, и ще уредя да станеш герой на всички времена.

През следващите два часа „Нарвал“ преброди околностите, но сред парчетата лед попадна само на разпокъсаните остатъци от син навес. Накрая Гън неохотно нареди търсенето да се прекрати.

— В Прудхоу имат по-добри съоръжения, но Туктояктук е с осемдесет километра по-близо от останалите пристанища. Имат и летище — обясни Стенсет, докато гледаше картата на северноамериканското крайбрежие.

— Да предпочетем по-близкото място — реши Гън. — Най-добре ще е да ги свалим на сушата час по-скоро. Нека бъде Туктояктук.

Градът се намиреше на северноканадското крайбрежие, на изток от границата с Аляска. Областта беше доста на север от Полярния кръг, а и отвъд северната растителна зона — хълмист каменист терен, през повечето време покрит със сняг.

„Нарвал“ се бори с неспокойните води цели четиринайсет часа, докато пролетната буря накрая се смири. В Бофортово море все още имаше високи вълни, когато корабът на Националната агенция по морско и подводно дело навлезе в защитените води на пристанището Кугмалит до град Туктояктук. Един полицейски патрулен катер преведе „Нарвал“ до градския промишлен док, където му беше запазено място. Само за минути пострадалите учени бяха извозени в местния медицински център. Грижливата медицинска проверка там установи, че са в състояние да пътуват, и ги качиха на самолет за столицата на областта Йелоунайф.

Едва на следващия ден, когато тримата пристигнаха в Калгари със специален правителствен самолет, историята им попадна в заглавията на вестниците. Започна медиен цирк, при който върху случая се нахвърлиха всички централни вестници и телевизионни програми. Свидетелският разказ на Бю за американския военен кораб, съсипал ледения лагер и оставил обитателите му да умрат, предизвика гнева на много канадци, на които световната мощ на южния съсед бе дошла до гуша.

Канадското правителство се разпали още повече. Вече засегнати от неприятния случай с мистериозния кораб „Атланта“, служителите

от бреговата охрана и висшите военни реагираха особено остро. Националистично настроеният министър-председател, чиято популярност чезнеше, се хвана за случая като удавник за сламка. Спасените учени Бю, Кейс и Куинлън бяха приети в отавската резиденция на министър-председателя Съсекс Драйв, а после изкарани пред телевизионните камери, за да опишат още веднъж унищожаването на ледения лагер от американски кораб. С пресметната проява на гняв министър-председателят стигна дори дотам, че да определи случая като варварски акт на война.

— Канадският суверенитет няма повече да бъде обект на чуждестранни попъlzновения — повиши глас пред камерите той. С подкрепата на сърдития парламент вече бе наредил да се изпратят допълнителни военноморски сили в Арктика и същевременно бе заплашил да затвори границите и да спре износа на нефт и природен газ. — Великата канадска, нация няма да бъде тероризирана. Ако защитата на суверенитета ни предполага война, така да бъде — крещеше той с почервенияло лице.

Само за една вечер популярността на министър-председателя скочи многократно, а съмишлениците му наливаха пред медиите масло в огъня на антиамериканизма. Историята на оцелелите от ледения лагер заживя свой живот, подхранван от манипулираните медии и мислещия само за себе си националистически водач. Тя се превърна в хвалебствена приказка за незаслужено пострадали герои, които мъжествено оцеляват. В многобройните материали за трагедията обаче се загуби оценката за ролята на научния екип от кораба на НАМПД и усилията му, които всъщност бяха спасили тримата оцелели.

31.

— Джим, можеш ли да ми отделиш минутка?

Вицепрезидент Джеймс Сандекър — вървеше по коридора на западното крило на Белия дом — се обърна и видя канадския посланик Джон Дейвис, изискан мъж с бухнали бели вежди. В момента намръщени.

— Добрутро, Джон — поздрави го Сандекър. — Какво те води насам в този ранен час?

— Радвам се да те видя, Джим — отвърна Дейвис и чертите му се посмекчиха. — За съжаление задачата ми беше да разтревожа симпатичния ви президент заради вълнението в страната ми по повод случая в Северозападния проход.

— И аз съм тръгнал към президента за разговор по същия въпрос. Случаят с ледения лагер е много тъжен, но справка показва, че нямаме военни кораби в този район.

— Така или иначе положението е деликатно. Хардлайнерите в кабинета реагират абсолютно неадекватно. — Той сниши гласа си до шепот. — Дори министър-председателят отправя всякакви заплахи, макар да знам, че го прави по политически причини. Боя се, че ненужната ескалация на напрежението ще доведе до нова трагедия. — Навъсеният поглед на сивите очи на посланика убеди Сандекър, че опасенията му са основателни.

— Не се притеснявай, Джон, благоразумието ще надделее. Залогът е прекалено голям, за да оставим този случай да застане помежду ни.

Дейвис поклати глава.

— Много се надявам да е така. Виж какво, Джим, искам да изкажа благодарността ни на екипажа на кораба на вашата Агенция по морско и подводно дело. Печатът пренебрегна помощта им, но спасителната им операция беше забележителна.

— Ще го съобща където трябва. Поздрави Маги и нека се чуем скоро, за да уредим ново плаване.

— И аз много бих искал. Всичко хубаво, Джим.

Един от служителите в Белия дом придружи Сандекър до северозападния вход на Овалния кабинет. Около масичката за кафе бяха насядали шефът на кабинета, съветникът по националната сигурност и секретарят по отбраната. Самият президент седеше малко встрани и тъкмо си наливаше кафе.

— Да наля ли и на теб, Джим? — попита Уорд. Под очите му още имаше тъмни кръгове, но погледът му изглеждаше по-енергичен от последния път, когато Сандекър го беше посетил.

— Разбира се, Гарнър. Без мляко, ако обичаш.

Останалите висши чиновници изгледаха с ужас Сандекър, че се обръща към президента на малко име, но той не се тревожеше от това. Не се тревожеше и Уорд. Президентът подаде на Сандекър кафето, отпусна се в златния стол с висока облегалка и каза:

— Изтърва фойерверките, Джим. Канадският посланик току-що ни вгорчи живота заради двете произшествия в Арктика.

Сандекър кимна.

— Знам. Току-що го видях в коридора. Изглежда, го приемат доста сериозно.

— Канадците се тревожат от плана ни да отклоним прясна вода от Големите езера, за да заредим стопанските си водохранилища в Средния запад — обади се шефът на генералния щаб Мийд. — Освен това не е тайна, че популярността на министър-председателя е намаляла много и шансовете му в предстоящите избори са твърде скромни.

— Има също така данни, че се работи против настаняването на нашите петролни компании в канадските арктически области — добави съветникът по националната сигурност, ниско подстриганата руса Мос. — Канадците са развили силни собственически чувства около арктическите си резерви на петрол и природен газ, които стават все по-важни.

— Сега едва ли е най-подходящият момент да ни обръщат гръб — отсече Мийд.

— Искаш да кажеш, че моментът не е подходящ за нас — уточни Сандекър.

— Имаш право, Джим — съгласи се президентът. — Канадците наистина държат силни карти.

— И вече са започнали да ги разиграват — продължи мисълта му Мос. — Посланикът недвусмислено подсказа, че министър-председателят Барет възнамерява да въведе пълна забрана за преминаване на съдове с американски флаг по канадските арктически водни пътища. Смятат да приемат всяко нарушение като посегателство срещу териториалните води и да го накажат с военни средства.

— Министър-председателят не е особено деликатен — подхвърли президентът.

— Сигнал е дотам, че е накарал посланика да намекне, че на дневен ред са и намаленията в износа за САЩ на петрол, природен газ и хидроелектрическа енергия — напомни Мийд, най-вече за Сандекър.

— Започва да играе мръсно — възмути се Сандекър. — В момента получаваме деветдесет процента от внасяния природен газ от Канада. Знам и че разчитате на добавка от пролива Мелвил, за да разрешим енергийните си проблеми за деня — добави той, обърнат към президента.

— Не можем да изложим на риск вноса на този природен газ — отсече президентът. — Той е твърде важен за преодоляване на енергийната криза и за стабилизация на икономиката.

— Действията на министър-председателя са в услуга на кампанията му за национален суверенитет, с която напоследък се опитва да съживи западащата си популярност — отбеляза Мос. — Той сграбчи идеята за търговските възможности на свободния от ледове Северозападен проход преди няколко години и сега с всички сили защитава претенциите на Канада за собственост. Това се връзва чудесно с новооткритата привлекателна сила на традиционализма там.

— В тези арктически ресурси се крие разковничето за голяма власт — вметна Мийд.

— Руснаците вдигат шум по същия повод — намеси се отново Сандекър. — Законът за морските договори на ООН вече отвори вратата за допълнителни имперски стремежи в Арктика по отношение на подводните продължения на земните територии. Всъщност ние се присъединяваме в споровете за подводни земи, каквито отдавна водят канадците, руснаците, датчаните и норвежците.

— Това е вярно — съгласи се Мос. — В потенциалните ни претенции обаче не влиза натрапването в канадски води. Всъщност цялата истерия се дължи на Прохода. Може би защото тъкмо той е

ключът за достигането на тези арктически ресурси и за по-нататъшния им транспорт.

— На мен ми се струва, че канадците имат доста добри правни основания да смятат Прохода за част от териториалните си води — каза президентът.

Секретарят по избраната настръхна. Бивш военен моряк като Сандекър, той дълги години бе ръководил една от важните петролни компании, преди да се заеме с обществена работа.

— Господин президент — започна той с дълбокия си глас, — позицията на САЩ винаги е била, че Северозападният проход е по същество международен. Мога да добавя, че и по законите на морската традиция транзитното преминаване през смятаните за международни водни пътища също е разрешено.

— Ако приемем, че отношенията ни с Канада са приятелски, трябва ли да ни тревожи, че смятат Прохода за свои териториални води? — попита президентът.

— Като го правят, те бойкотират прецедентите в Малака, Гибралтар и Баб ел Мандеб в Червено море — прояви отличната си памет Мос. — Тези водни пътища са отворени за търговски кораби от всички страни по света, да не говорим за нашия военен флот.

— Да не говорим и за Босфора и Дарданелите — допълни Сандекър.

— Всъщност — продължи Мос, — ако възприемем друг стандарт към Северозападния проход, това може да накара, да кажем, малайците да потърсят друго правно решение за трафика през Малака. Този ход е просто прекалено рискован.

— Да не забравяме и подводния си флот — напомни Сандекър. — Бихме могли съвсем лесно да го изтеглим от арктическата област.

— Джим е абсолютно прав — намеси се секретарят по избраната. — Ние и до днес си играем на стражари и апаша с руските разузнавателни самолети там, а сега ни се налага да се безпокоим и за китайския флот. Там току-що изпробваха нов клас изстрелвани от подводници балистични ракети с обхват осем хиляди километра. Обяснимо е, че следват примера на руснаците и скриват подводниците си под леда. По този начин запазват способността да нанесат първи удар. Господин президент, Арктика ще остане от първостепенно значение за националната ни отбрана. Не можем да си позволим да се

откажем от морски пътища, които са само на крачка от собствените ни граници.

Президентът отиде до източния прозорец и погледна към розовата градина.

— От това няма къде да се скрием. Все пак не е нужно да ставаме мании на тема недоверие. Предлагам доброволно да си наложим забрана за деветдесет дни. Искам на всички плавателни съдове под американски флаг, включително и на подводниците, да се забрани дори да доближават канадските арктически води през този период. По този начин всички участници ще могат малко да поохладят чувствата си. А после ще се помъча да уредя среща с министър-председателя Барет, на която ще опитаме да възвърнем малко здрав разум във взаимоотношенията си.

— Чудесно предложение — приветства го Мийд. — Ще говоря още сега с държавния секретар.

— Господин президент, има още нещо — започна секретарят по отбраната. — Бих искал да помислим за военен план за възможен наш ответен удар, ако събитията се развият в тази посока.

— Боже мой! — възмути се президентът. — Та ние говорим за Канада.

В стаята настъпи мълчание. Гарнър гледаше мрачно секретаря по отбраната. Накрая каза:

— Направете каквото трябва. А доколкото ви познавам, сигурно вече сте разработили цялостен план за окупация.

Секретарят по отбраната не каза нищо, за да опровергае обвинението на президента.

— Струва ми се, че трябва да насочим усилията си за разследване на това кой е раздразнил канадците и защо го е направил — подхвърли Сандекър. — И какво точно знаем за тия два инцидента?

— За съжаление много малко, тъй като и двата са станали в отдалечени райони — отвърна Мос. — В първия е участвал търговски превозвач под американски флаг, който е ударил един канадски крайбрежен катер. От канадците знаем, че съдът е бил малък контейнеровоз на име „Атланта“. Канадците смятали да го заловят по-нататък в Прохода, но той така и не се появил. Мислят, че може да е потънал, но нашите анализатори твърдят, че може незабелязан да се е върнал по обратния път към Атлантическия океан. От морските

регистри се вижда, че има десетина кораба с име „Атланта“, макар че само един е с тези размери. От три седмици е на сух док в Мобийл, Алабама.

— А може канадците да имат право и корабът да е потънал от собствените си повреди при сблъсъка — допусна президентът. — Иначе трябва да приемем, че данните им са погрешни.

— Странно е, че са възнамерявали да използват Прохода и после са изчезнали — отбеляза Сандекър. — А какво да кажем за ледения лагер в Бофортово море? Според справката изобщо не сме имали плавателен съд в онзи район.

— Така е — съгласи се Мос. — Но и тримата оцелели твърдят, че са видели сив военен кораб под американски флаг да се врязва в ледения лагер. Един от тях казва, че при носа е бил отбелязан номер 54. Фрегата 54 в момента е в района.

— Една от нашите фрегати?

— Да, „Форд“ от Еверет, щата Уошингтън. Била е кораб за поддръжка при занятие с подводници около Пойнт Бароу по време на инцидента, но това е на петстотин километра оттам. Освен това „Форд“ не е съоръжена за работа сред ледовете, така че просто няма как да е била близо до лагера.

— И това ли е грешка? — попита президентът.

— Никой не знае със сигурност. В тази област бездруго няма голям трафик, а и е имало силна буря, с което нещата стават още по-неясни.

— Няма ли данни от сателитното наблюдение? — попита Сандекър.

Мос разлисти папката пред себе си и извади един доклад.

— Сателитното наблюдение в района е непостоянно по обясними причини. За съжаление нямаме снимков материал от дванайсет часа преди и след инцидента.

— А можем ли да сме сигурни, че не е била фрегатата „Форд“? Дали тя не е допуснала грешка? — попита президентът.

— Не, сър — отвърна секретарят по отбраната. — Наредих на тихоокеанското командване да прегледа плавателния й дневник. „Форд“ изобщо не се е доближавала до мястото на ледения лагер.

— Всичко това е известно и на канадците, нали?

— Шефът на отбранителния им съвет видя данните и е съгласен, че „Форд“ най-вероятно не носи отговорност — отвърна секретарят по отбраната. — Но политиците не ни вярват особено, откровено казано. Като се имат предвид приказките, които изговориха по случая, това едва ли ще се промени.

— Открийте корабите и намерете начин да се измъкнем от тази бъркотия — отсече президентът.

Съветниците му утихнаха, разбрали, че са пропуснали възможността си. Без пряк достъп до канадските арктически води можеха да направят твърде малко.

— Ще направим каквото можем — обеща секретарят по отбраната.

Началникът на кабинета отбеляза часа, после изведе всички навън, за да подготви залата за следващата среща.

Уорд отиде до прозореца и отново се загледа в розовата градина.

— Война с Канада — промърмори на себе си. — Ето едно сериозно наследство, което мога да завещая.

32.

Мичъл Гоайет се обърна към остъклената стена на горната палуба на яхтата си и без особен интерес се загледа в сребристия хидроплан, който се засилваше, за да излети от пристанището. Малкият самолет се отлепи от водата и полетя на юг, над високите сгради около ванкувърското пристанище. Магнатът отпи глътка martini, после върна погледа си към дебелия договор на бюрото си и попита:

— Сроковете и условията приемливи ли са?

Дребният човек с черна коса и очила с дебели стъкла, който седеше срещу него, кимна.

— В правния отдел го прегледаха и не видяха нищо нередно около промените. Китайците останаха много доволни от пробната ни доставка и с нетърпение очакват да започне нормалният внос.

— Без промяна в цената или ограничения на количеството, нали?

— Точно така. Готови са да приемат до пет милиона тона нерафиниран битум от Атабаска и целия природен газ от пролива Мелвил, който сме в състояние да доставим, като цените и при двата продукта ще бъдат завишени с десет процента, ако се съгласим на удължени срокове.

Гоайет се облегна в стола си и се усмихна.

— Океанските ни шлепове се оказаха много добри за превозване и на двата товара. А петата доставка от шлеповете за втечнен природен газ пристига следващата седмица. Потенциалният доход от китайците се оформя като доста добър.

— Оказа се, че газовият пробив в пролива Мелвил ще е много изгоден. Прогнозите ни сочат, че от всяка пратка за Китай можем да очакваме чиста печалба от пет милиона долара. Ако правителството не въведе ограничения върху продажбата на природни суровини за Китай, ще можете да извлечете сериозни дивиденди от нарастващия им апетит за енергия.

— Трагичната смърт на депутатката Финли, изглежда, премахна тази грижа от главите ни. — Гоайет се захили многозначително.

— След ограниченията за процедурите по рафинирането в Атабаска, свързани с новия закон за въглеродния двуокис, споразумението с Китай ще е от полза и за производството ви в Албърта. Това, разбира се, ще означава неустойка по току-що подписаното споразумение със САЩ за доставка на мелвилския газ именно на тях.

— Китайците ми плащат десет процента повече.

— Но президентът разчиташе на вноса на природен газ, който да спре икономическата им криза.

— Така е. Следователно разчитат на мен и на моите запаси в Мелвил, за да се спасят — със смях отвърна Гоайет. — Само че ние ще им подпалим задниците още малко. — Очите му пламнаха. — Нека се попържат малко, докато не се отчаят напълно. Тогава ще платят по моя начин и по моите тарифи, за да оцелеят. Ние ще им пратим танкерите си с газ, а на връщане ще изнасяме течните им въглеродни излишъци, а за двете ще ги таксуваме с допълнителен дивидент. Но това, разбира се, ще стане, след като те финансират едно чувствително увеличение на флота ни с шлепове. И няма да имат друг избор, освен да приемат.

— Все пак се безпокоя за политическите неприятности. Усилено се говори за разрастване на антиамериканското законодателство, което може да се отрази на бизнеса ни с Китай. Някои от по-крайните членове на парламента на практика са готови да обявят война.

— Е, дори аз не мога да контролирам идиотизма на политиците. Важното беше да разкараме американците от Арктика, докато ние разширим правата си върху газовите, петролните и минералните залежи. Наистина имяхме късмет с Мелвил, но засега и цялостната ни стратегия действа безотказно.

— Екипът ни от геофизици вече почти е определил земните маркери, които ограждат мелвилското газово находище, както и някои други обещаващи места. Надявам се само министърът на природните ресурси да продължи да ни слуша.

— Не се тревожи за министър Джеймсън, той ще направи всичко, което поискам от него. Между другото, какви са последните новини от „Албърта“?

— Корабът е пристигнал в Ню Йорк без произшествия, взел е товара си и в момента е поел на изток към Индия. Изглежда, не е събудил никакви подозрения.

— Хубаво. Уреди да го изпратят в Индонезия за пребоядисване, преди да се върне във Ванкувър.

— Ще го направя — отвърна адвокатът.

Гоайет се облегна и отпи от чашата си.

— Виждал ли си Марси наоколо?

Марси бе една от бившите стриптийзъорки, които Гоайет държеше на заплата при себе си, и често се разхождаше из яхтата в предизвикателно оскъдно облекло. Помощникът схвана намека, че е време да си тръгва, и каза:

— Ще съобщя на китайците, че сме се споразумели.

Взе подписания от Гоайет договор и бързо излезе. Гоайет допи чашата си и посегна към вътрешния корабен телефон, за да звънне в централната каюта, но един познат глас го спря.

— Още едно питие, Мичъл?

Беше Клей Зак с две чаши мартини в едната си ръка. Носеше тъмни джинси и сиво-кафяво поло, които почти се сливаха със земните цветове на стените. Приблжи се с небрежна походка и постави едната чаша пред Гоайет, а после седна на стола срещу него.

— Мичъл Гоайет, кралят на Арктика, а? Трябва да призная, че като видях снимките на презокеанските ти шлепове, останах изумен. Добър образец за съвременната морска архитектура.

— Проектирани са специално за целта — отвърна Гоайет малко раздразнено. Трябваше в най-скоро време да направи забележка на отговорника за охраната. — При пълно натоварване могат без никакъв риск да преминат през ураган от втора степен.

— Сериозна работа — отсъди Зак между две глътки мартини. — Макар че според мене поклонниците на природната среда ще се разочароват, ако научат, че посягаш на девствената природа на страната, за да спечелиш някой китайски долар, като накърняваш природните й ресурси.

— Не очаквах да те видя толкова скоро — пренебрегна забележката му Гоайет. — Успешно ли приключи проекта в Ню Йорк?

— Да. Беше прав да се интересува от работата на лабораторията. Имах забележителен разговор с твоята къртица за изкуствената фотосинтеза.

Зак продължи да описва работата на Лиза Лейн и последните й открития и гневът на Гоайет започна да се уталожва, когато започна да

схваща мащаба на научния пробив, направен от Лейн.

— Изглежда така, като че ли са в състояние да изградят промишлено предприятие за преобразуване на въглеродния двуокис, което би могло лесно да се репродуцира. Но все пак това ще отнеме години, ако не и десетилетия.

Зак поклати глава.

— Аз не съм учен, но според момчето ти, което е там под прикритие, не е така. То твърди, че за да се задейства процесът, не са нужни големи капиталовложения. Допуска, че до пет години е възможно да се построят стотици такива предприятия около големите градове и центровете с промишлено замърсяване.

— Но ти сложи край на тези възможности, нали? — попита Гоайет с впит в зениците на Зак поглед.

Убиецът се усмихна.

— Без трупове, нали така каза? Лабораторията и съоръженията й са история, както ти пожела. Главната изследователка обаче е още жива, а тя знае формулата. Допускам, че вече са я научили и доста други хора.

Гоайет гледаше Зак, без да мига, и се чудеше дали не е сбъркал с възпирането му този път.

— А собствената ти къртица навярно в момента продава резултатите на някой от конкурентите ти — продължи Зак.

— Животът му няма да е дълъг, ако го прави — измърмори Гоайет. — Този проект ще убие разширението на заводите за преработка на въглерод, което съм започнал. И още по-лошо, ще върне рафинериите на Атабаска в играта, дори ще им даде възможност да се разширят. А това ще смъкне цената на битум от Атабаска и ще съсипе споразумението ми с китайците! Няма да го допусна!

Зак се изсмя на предизвикания от алчност гняв на Гоайет, който бе докарал магната до бяс. Посегна към джоба си, извади малко сиво камъче и го плъзна по масата. Гоайет инстинктивно го спря с ръка.

— Мичъл, Мичъл, Мичъл... Ти не виждаш най-важното. Къде се загуби големият пазител на околната среда, кралят на зеленината, най-добрият приятел на природата?

— Какви ги дрънкаш? — озъби се Гоайет.

— Ти държиш всичко в ръцете си. Минералът рутений. Известен иначе като катализатор на изкуствената фотосинтеза. Той е ключът към

всичко.

Гоайет огледа камъчето.

— Продължавай.

— Рутеният е по-рядък от златото. На пръсти се броят местата по света, от които са го добивали, и всички мини са изчерпани. Тази проба е взета от геоложки склад в Онтарио, който може да е последното място, където го има. Без рутений изкуствена фотосинтеза не може да има и твоят проблем е разрешен. Не казвам, че може да се направи, но който контролира доставката на минерала, владее и решението за глобалното затопляне. Помисли си как биха те боготворили приятелите ти от зеленото движение.

На Гоайет бе поднесена свършената примамка от алчност и власт, която да накара механизмите му да работят. Зак почти долови долларите знаци в очите му, които припламваха, докато смилаше информацията.

— Да — хищно кимна Гоайет. — Да, трябва да проучим пазара. Ще натоваря свои хора да се заемат веднага. — Замисли се, после погледна Зак. — Какво ще кажеш да посетиш склада в Онтарио и да откриеш откъде е дошъл рутеният и какви запаси от него са останали?

— Стига „Тера Грийн“ да ми осигури полета дотам — с усмивка отвърна Зак.

— Можеш да вземеш реактивния самолет — изръмжа Гоайет. — Има обаче един друг незначителен въпрос, който се нуждае от вниманието ти преди това. Едно нещо в Китимат е започнало малко да ме дразни.

— Китимат? Това не беше ли до Принс Рупърт?

Гоайет кимна и подаде на Зак факса, който бе получил от министъра на природните ресурси. Зак го прочете, поклати глава и допи мартинито си.

— Ще се погрижа за това по пътя към Онтарио — обеща той, натъпка факса в джоба си и се надигна от стола. По пътя към вратата спря и се обърна към Гоайет.

— Знаеш ли, по въпроса за твоята научна къртица Боб Хамилтън. Би могъл да му изпратиш една хубава награда за информацията. С нейна помощ можеш да изкараш много повече.

— Сигурно — изсумтя Гоайет, затвори очи и се намръщи! — И следващия път, моля те, чукай, преди да влезеш.

Когато отвори очи, Зак вече го нямаше.

33.

Когато Пит се появи на централния док към девет, най-запаливите членове на яхтклуба Потомак бяха оценили прекрасното време тази неделя сутрин и вече бяха излезли в реката. Пит се обърна към един дебел потен човек, който носеше някаква туба, и го попита:

— Извинете, имате ли представа къде е завързана „Робърта Ан“? Лицето на дебелия светна.

— А, лодката на Дан Мартин. На последния док, третата или четвъртата Стоянка. Кажете му, че Тони си иска бормашината.

Пит му благодари и тръгна към последния док.

Веднага видя „Робърта Ан“, лъскава дървена лодка с дължина тринайсет метра. Беше произведена през трийсетте години на XX век в Хонконг и цялата беше от лакирано тиково дърво и махагон, украсени с месингови завъртулки, които блещукаха на слънцето. Поддържана в безукорен вид, яхтата излъчваше романтиката на една отминала епоха. Пит се възхищаваше на изящните ѝ линии и си представяше Кларк Гейбъл и Карол Ломбард да се возят на нея под тропическите звезди с каса шампанско на борда. Образът обаче се разби на парчета от поредицата мръсни думи, които изведнъж се разнесоха откъм кърмата. Пит се приближи и видя човек, приведен над капака, под който се намираше малкият двигател.

— Може ли да се кача на борда? — провикна се Пит.

Човекът се изправи и ядът му се стопи, когато видя Пит.

— Дърк Пит. Каква приятна изненада! Дошъл си да се присмееш на мореплавателите ми умения, нали?

— Напротив. Намирам, че „Робърта Ан“ изглежда прекрасно — заяви Пит, качи се и стисна ръката на Дан Мартин, як бостънец с гъста кестенява коса. Мартин погледна Пит с красивите си сини очи, които сякаш танцуваха с вътрешна радост.

— Опитвам се да я подготвя за регатата следващата седмица, но моторът ѝ нещо ме ядосва. Нов карбуратор, нови кабели, бензинова помпа, а не иска да запали.

Пит се наведе над капака и огледа четирицилиндровия двигател.

— Прилича ми на мотора на стар американски остин — каза замислено, като си спомни за миниатюрната кола сглобявана през двайсетте и трийсетте години на XX век.

— Почти позна. Всъщност моторът е „Бантам“. Вторият собственик е имал фирма за продажба на „Бантам“ и явно е свалил оригиналния двигател и го е сменил с „Бантам“. Вървеше отлично, докато не реших да му направя основен ремонт.

— Винаги става така.

— Ще пиеш ли една бира? — предложи Мартин, докато бършеше ръцете си с кълчища.

— Малко ми е рано.

Мартин отвори с крак близкия сандък за лед, бръкна в него и измъкна бутилка „Сам Адамс“. Отвори я, опря гръб на перилото, отпи голяма глътка и каза:

— Не вярвам да си дошъл тук да си говорим за лодки.

— Не, това е допълнителната ми награда — усмихна се Пит. — Всъщност, Дан, се чудех какво можеш да ми кажеш за експлозията в лабораторията на университета „Джордж Вашингтон“ миналата седмица.

— След като директорът на Националната агенция за морско и подводно дело не се обажда в кабинета ми, предполагам, че това е неофициално разследване.

— Абсолютно неофициално — потвърди Пит.

— И какво точно те интересува? — Мартин върна погледа си към бирата и започна да разглежда етикета ѝ.

— Лиза Лейн, сътрудничката, чиято лаборатория е взривена, е близка приятелка на жена ми. Току-що бях влязъл в сградата, за да ѝ дам един доклад, когато стана експлозията.

— Изненадан съм, че никой не е убит. — Мартин поклати глава. — Но взривът явно е бил разчетен така.

— Имате ли хора, които работят по случая?

— Да. След като вашингтонската полиция не можа да определи причината, му сложиха етикета потенциален терористичен акт и извикаха нас. Преди няколко дни изпратихме там трима агенти.

Дан Мартин беше директорът на звеното по вътрешен тероризъм към ФБР при подразделението по контратероризъм към Бюрото. Както и Пит, Мартин имаше слабост към стари коли и лодки и се беше

сприятеллил с директора на НАМПД, когато и двамата бяха участвали в конкурс за стари автомобили преди няколко години.

— Значи никой не мисли, че експлозията е била нещастен случай? — попита Пит.

— Все още не можем да го заявим със сигурност, но нещата изглеждат така. Първото, което са проверили полицейските следователи, е дали не е имало теч на газ, но епицентърът на взрива е твърде далече от най-близкия газопровод. Всъщност газоснабдяването на сградата изобщо не се е пробило от експлозията, което е добре, защото иначе пораженията щяха да са много по-големи.

— Което навежда на мисълта, че източникът е бил нещо внесено. Ако причините не са в самата лаборатория, разбира се.

Мартин отново кимна.

— Докладваха ми, че вътре имало бутилки с кислород и въглероден двуокис, така че това е едно от подозренията ни. Агентите ми извършиха пълен тест на остатъците, за да видят дали в лабораторията не е внасян външен материал. Резултатите ще са на бюрото ми утре.

— Госпожица Лейн, изглежда, не вярва взривът да е причинен от нещо, което е внесла в лабораторията. Запознат ли си с проблемите, по които работи?

— Единственото, което ми казаха, е, че са някакви биохимични изследвания, свързани с парниковите газове.

Пит обясни за опитите на Лиза да създаде изкуствена фотосинтеза и за голямото ѝ откритие преди експлозията.

— Мислиш, че случаят може да е свързан с работата ѝ? — попита Мартин, допи бирата си и запрати празната бутилка в сандъка за лед.

— Нямам доказателства, само подозрения. Ти си човекът, който ще научи истината, когато разберете дали има внесен отвън експлозив.

— Има ли възможни виновници?

Пит тръсна глава.

— Лейн не може да посочи съмнителни лица, когато я попитам.

— Щом изключваме версията за случайна експлозия, ще се насочим към хората, да видим няма ли някаква лична мотивация. Ще добавя към списъка си обаче и потенциален промишлен саботаж.

Срещу университета „Джордж Вашингтон“ може да са се водили дела, които да хвърлят нова светлина върху взрива.

— Има и един друг ъгъл, от който можете да погледнете. Асистентът на Лейн, някой си Боб Хамилтън. И тук нямам никакви доказателства, но отсъствието му от мястото по време на експлозията ми се видя странно.

Мартин погледна Пит и видя в погледа му нещо тревожно. Познаваше го достатъчно добре, за да си даде сметка, че той не би се впуснал в безпочвени догадки или в празна параноя. Щом инстинктът на Пит му казваше нещо, то беше толкова реално, колкото пари в банка.

— Ще наредя да проверят и него — обеща той. — Идва ли ти още нещо наум?

Пит кимна с лукава усмивка.

— Има известно разминаване във фактите — промърмори и се наведе към двигателя. Отвори поставеното високо делко, завъртя го на сто и осемдесет градуса, върна го на мястото му, обърна капачката и каза: — Опитай го сега.

Човекът от ФБР натисна стартера. Малкият мотор превъртя два пъти и се запали с шума на шевна машина. Мартин остави двигателя да позагрее, после го изгаси. Изглеждаше малко притеснен.

— Между другото Тони си иска бормашината — каза Пит.

Мартин се усмихна.

— Хубаво направи, че се обади, Пит. Ще те държа в течение за резултатите от лабораторията.

— Много ще съм ти благодарен. Успех на регатата.

Пит си тръгна, а Мартин се сети нещо и му подвижна:

— Чух, че си стегнал „Обърн“-а и го разхождаш из града. Сигурно е голяма работа.

— Да бе, разхождам го — измърмори Пит. — Свърши тя.

34.

Съдебномедицинският анализ на остатъците от лабораторията в университета „Джордж Вашингтон“ се озова на бюрото на Мартин в десет сутринта. След като направи справка с водещия разследването агент, той вдигна телефона и звънна на Пит.

— Дърк, получих лабораторните резултати. Съжалявам, но все още не мога да ти изпратя копие от доклада.

— Ясно — отвърна Пит. — Можеш ли да ми дадеш най-обща представа за заключенията?

— Прав си за взрива. Анализаторите от лабораторията ни са почти сигурни, че експлозивът е бил внесен. Открили са следи от нитроглицерин из цялата стая.

— Нитроглицерин? Експлозивният елемент на динамита?

— Именно той е в добре познатите пръчки. Не е последна дума на техниката, но е мощен експлозив с голяма взривна сила.

— Не знаех, че още ги произвеждат така.

— От години го има в други опаковки, но в промишлеността все още се интересуват от старите, особено за подземното минно дело.

— Възможно ли е да се открие откъде е купен?

— Производителите се броят на пръсти и всеки използва формула, която леко се различава от останалите, така че те фактически са разпознаваеми. В лабораторията вече са идентифицирали пробите с един канадски производител.

— Това улеснява нещата.

— Така е, но нещата все пак зависят от него. Ще изпратим агенти, които ще разговарят с компанията и ще проверят документацията им за продажбите, но не храня големи надежди. Най-вероятно взривът е откраднат от някой минен предприемач, който дори не знае, че липсва. Моля се само това да не е началото на кампания от взривни операции.

— Обзалагам се, че няма да е така — каза Пит. — Мисля, че атентатът срещу лабораторията на Лейн е подготвен специално.

— Дано да си прав. Открихме и нещо друго, което подкрепя теорията ти. Бомбените ни експерти установиха, че експлозивите са били опаковани в кашон. За разлика от тръбните бомби, при които шрапнелите от тръбата са предназначени да осакатяват и убиват, нашата бомба е била сравнително доброжелателна. Изглежда, експлозията не е трябвало да убива, и със сигурност не е трябвало да убива много хора.

— Каква милост от страна на убиеца — засмя се Пит. — Предполагам, че работата ви тепърва започва.

— Да, резултатите от теста ще променят изцяло стила на разследването. Ще разговаряме с всички в сградата. Надеждата ми е някой да е видял човек или предмет, които не са на мястото си, и от там да възникне следващата улика. — Мартин много добре знаеше, че експлозиите са едни от най-неподатливите за разследване престъпления и често се оказват най-трудни за разрешаване.

— Благодаря за изчерпателните новини, Дан, и успех. Ако при мене възникне нещо, ще ти се обадя.

Пит затвори и отиде на съвещание за данните от ураганните шамандури в Мексиканския залив. След него се освободи от срещите си за следобеда и излезе. Експлозията в университетската лаборатория все така тормозеше съзнанието му и колкото и да се мъчеше. Не можеше да се отърве от чувството, че в нея са намесени сериозни интереси.

Стигна до университетската болница Джорджтаун с надеждата, че още не са изписали Лиза. Тя наистина беше в стаята си на втория етаж заедно с един нисък човек с костюм с жилетка. Човекът се надигна от стола си в ъгъла и изгледа Пит подозрително.

— Всичко е наред, агент Бишоп — обади се Лиза от леглото. — Това е Дърк Пит, мой приятел.

Агентът от ФБР кимна безучастно и излезе в коридора.

— Възможно ли е това? — възкликна Лиза. — Хората от ФБР ме разпитват цял ден, а сега не ме оставят сама.

— Сигурно имат слабост към хубавите биохимични — усмихна се Пит. Беше доволен, че Лиза има охрана, защото това значеше, че Мартин е взел случая присърце.

Лиза се изчерви.

— Лорън ми звънна преди малко, но не спомена, че ще идваш.

— Малко се разтревожих, като чух за резултатите от разследването на ФБР — отвърна той.

Забеляза, че Лиза чувствително се е подобрила. Очите ѝ бяха ясни, гласът ѝ беше силен. Гипсът на крака и превързаното рамо обаче свидетелстваха, че е още твърде далече от активния спорт.

— Какво става? Нищо не ми казват — оплака се тя.

— В Бюрото мислят, че е имало поставена бомба, която е гръмнала.

— И аз предполагах същото — прошепна тя. — Но просто не ми се вярва.

— Намерили са остатъци от експлозив в лабораторията ти. Знам, че е трудно да си го представиш. Имаш ли някакви врагове, лични или служебни, които е възможно да са го направили?

— Сутринта обсъдихме всичко това с агентите на ФБР. — Тя поклати глава. — Нямам познати, на които дори да им хрумне да направят такова нещо. Да не говорим за Боб.

— Не е изключено експлозивите да са поставени в лабораторията ти съвсем случайно, от луд човек, който се сърди на университета за нещо.

— За друго обяснение не мога да се сетя. Макар че с Боб винаги заключваме, когато излизаме от лабораторията.

— Има и още една възможност — каза Пит. — Имаш ли някой колега, който би могъл да се почувства заплашен от резултатите на проучването ти?

Лиза се замисли за миг, после каза:

— Не е изключено. Имам статии за предмета на изследванията ми, но те са твърде общи. Всъщност само ти, Лорън и Боб имате представа за пробива ми с новия катализатор. Никой друг не знае за него. Но пък не мога да повярвам, че някой, дори да знае за откритието, би реагирал толкова бързо.

Пит не каза нищо, така че Лиза продължи — гледаше през прозореца:

— Изкуствената фотосинтеза може да е единствено от полза. Та кой би пострадал от намалението на парниковите газове?

— Отговорът на този въпрос ще разкрие и заподозрения — отвърна Пит. После погледна инвалидната количка от другата страна на леглото. — Кога ще те изпишат?

— Лекарят обещава утре следобед. Но и това ми е далече. Искам да се върна на работа и да опиша откритието си.

— Можеш ли да възстановиш резултатите?

— Замисълът за всичко е тук. — Тя се почука с пръст по слепоочието. — Трябва да взема назаем малко лабораторно оборудване и да повторя някои процедури. Разбира се, при положение че магазинът за геоложки образци в Онтарио може да ми осигури още една доза рутений.

— От там го вземаш, така ли?

— Да, и е много скъп. Това вещество може да способства за провала ми.

— Според мен вече би могла да разчиташ на спонсорство.

— Не става дума единствено за стойността на рутения, а за реалното му наличие. Боб твърди, че е почти невъзможно да се намери.

Пит се замисли за миг, после ѝ се усмихна.

— Не се тревожи, нещата ще се оправят. Но нека не преча повече на възстановяването ти. Ако имаш нужда някой да ти бута количката, обади се.

— Благодаря, Дърк. Вие с Лорън сте много мили с мене. Щом проходя, първата ми работа ще е да ви заведа на вечеря.

— Очаквам я с нетърпение.

Пит слезе при колата си. Вече беше почти пет и половина. Заради някакво предчувствие той звънна на Лорън, каза ѝ, че ще се забави, и подкара обратно към сградата на агенцията. Качи се с асансьора до десетия етаж и влезе в светая светих на компютърния отдел. Там във внушителни редици бяха подредени последните образци на информационните процесори и архивиращи уреди, които представляваха несравнимо по богатство хранилище с данни за световните океани. Сведенията от последната секунда за теченията, приливите и отливите и промените във времето, почерпени от сателитно обслужваните морски шамандури, даваха точна картина за всеки участък на световния океан. В компютърната система се пазеха и океанографски научни данни, които осигуряваха светкавичен достъп до най-новото в мариностиката.

Хайрам Йегър, ръководителят на компютърния център на агенцията, седеше зад големия си команден пулт и спореше с красива жена на около метър от себе си. Макар и облечен небрежно с шарена

тениска и каубойски ботуши и с вързана на опашка коса, Йегър беше верен на семейството си и обожаваше двете си подрастващи дъщери. Пит знаеше, че Йегър винаги приготвя закуската за жена си и дъщерите и ако понякога се измъкваше следобед за футболни мачове или концерти, компенсираше отсъствията си до късно вечерта.

Докато се приближаваше, Пит както винаги се възхити, че жената, с която спори Йегър, не е истинска, а триизмерна холограма. Проектирана от самия Йегър като компютърен интерфейс към огромната му мрежова система, холограмната жена беше моделирана по образа на жена му и носеше галовното име Макс.

— Господин Пит, бихте ли помогнали на Хайрам да прозре истината? — обърна се Макс към Пит. — Не ми вярва, като го убеждавам, че дамската чанта трябва да е в тон с обувките на жената.

— Винаги съм вярвал на мнението ти — отвърна Пит.

— Благодаря. Видя ли, Хайрам?

— Добре де, добре. — Йегър разпери ръце. — Не може да се каже, че ми помагаш особено да избира подарък за рождения ден на жена си.

Обърна се към Пит и добави:

— Изобщо не трябваше да я програмирам да спори както жена ми.

Пит седна до него и се засмя.

— Нали я искаше да е максимално близка до оригинала?

— Моля ти се, кажи ми, че искаш да поговорим за нещо различно от дамската мода — изпъшка Йегър.

— Всъщност искам Макс да ми отговори на няколко минералогични въпроса.

— Хубаво е да сменим темата — намеси се Макс и погледна презрително Йегър. — С радост ще се опитам да ви помогна, господин директоре. Какво точно ви интересува?

— За начало, какво можеш да ми кажеш за минерала рутений?

Макс затвори очи за секунда, после заговори бързо:

— Рутеният е преходен метал от платиновата група, известен с твърдостта си. На цвят е сребристобял и е четиридесет и четвъртият елемент със символ Ru. Името произхожда от латинската дума rus, от която е възникнало и собственото Русия. Открит е през 1844 година от руския геолог Карл Клаус.

— Напоследък имало ли е повишено търсене на елемента?

— Качествата му на втвърдител, особено в комбинация с други елементи като титан, се ценят в някои промишлени сфери. Неравномерното снабдяване през последните години доведе до рязко повишение на цената, като принуди производителите да се обърнат към други съединения.

— И каква е цената му? — обади се Йегър.

— Това е един от най-редките минерали на земята. Според последните данни пазарната цена надвишава дванайсет хиляди долара унцията.

— Брей! — възкликна Йегър. — Това е десет пъти повече от златото. Бих искал да имам рутениева мина.

— Въпросът на Хайрам е основателен — замислено каза Пит. — Къде се добива минералът?

Макс се намръщи за миг, докато процесорите ѝ бърникаха в базите данни.

— Доставките в момента са доста объркани. Историческите източници на изкопаем рутений през последния век са Южна Африка и Уралският масив в Русия. Около десет метрични тона са се добивали в южноафриканската мина Бушвелд, в която е имало най-високи добиви през 70-те години, но са паднали почти до нулата през 2000 година. При новите увеличени цени там няма ново производство.

— Иначе казано, мината се е изтощила — каза Пит.

— Точно така. А и в района не са откривани други находища вече повече от четиридесет години.

— И все пак остават руснаците?

Макс тръсна глава.

— Руски рутений има само в две съседни мини в долината Висим. Всъщност производството им достига върха си през петдесетте години. Тогава едно голямо свлачище унищожава и двете мини и слага край на операциите им. Руснаците ги изоставят с прогнозата, че трябва да изминат много години, преди която и да е от тях да бъде отворена отново.

— Нищо чудно, че цената е толкова солена — обади се Йегър. — А тебе какво те интересува това, Дърк?

Пит описа откритието на Лиза Лейн за стигане до изкуствена фотосинтеза и за ролята на рутения като катализатор, описа и

експлозията в лабораторията. Йегър подсвирна и възкликна:

— Значи това е в състояние да направи някой нищо неподозиращ собственик на мина много богат човек!

— Само ако разполага с минерала — отвърна Пит. — Което, Макс, ме навежда на мисълта откъде бих могъл да си купя рутений в големи количества?

Макс вдигна глава към тавана.

— Да видим сега... на Уолстрийт има един-двама брокери, които биха ви продали малко като инвестиция, но предлаганите количества ще са дребни. В момента откривам само една малка платинена мина в Южна Америка, която предлага някои вторични продукти, но на тях им трябва допълнителна обработка. Известните сега запаси от минерала са твърде оскъдни. Единствената друга оферта е дадена от миньорска кооперация в Онтарио, която предлага ограничено количество висококачествен рутений в дози по една тройунция.

— Лиза е получила своята доза именно от тази кооперация — заяви Пит. — Какво повече можеш да ми кажеш за нея?

— Миньорската кооперация представлява обединение на собственици на мини от цяла Канада и действа като пункт за разпространение на добитата руда. Главната им квартира е в градчето Блайнд Ривър в провинция Онтарио.

— Благодаря, Макс. Много ми помогна, както винаги — каза Пит. Отдавна беше преодолял неудобството, че говори с компютризиран образ, и както и Йегър, възприемаше Макс като реален човек.

— За мене е удоволствие — отвърна лъчезарно Макс. После се обърна към Йегър и каза наиздателно: — И не забравяй какво те посъветвах за жена ти.

— Довиждане, Макс — пожела й Йегър и набра някакъв код на клавиатурата. Макс изчезна, а Йегър се обърна към Пит.

— Жалко ще е откритието на приятелката ти да отиде на вятъра, ако няма рутений, с който да се захрани процесът.

— Каквито и да са трудностите — уверено заяви Пит, — материалът ще се намери.

— Ако подозренията за взрива в лабораторията се оправдаят, значи вече и други хора знаят за оскъдността на минерала.

— От това се безпокоя и аз. Щом тези хора са готови на убийство, за да спрат проучванията, навярно ще се опитат да монополизират оставащия материал.

— И какъв е следващият ти ход?

— Мога да отида само на едно място — отвърна Пит. — В миньорската кооперация в Онтарио. За да проверя колко рутений е останал на планетата.

ВТОРА ЧАСТ

ЧЕРНАТА КОБЛУНА

Канадска Арктика

Северозападни територии

Съмър чакаше на дока. Носеше стегнат тъмнооранжев пуловер, който подчертаваше лъскавата ѝ червена коса и сивите ѝ очи.

— В една посока ли сме, моряко? — с усмивка попита тя, щом Тревър спря на кея.

— И да не сме били, вече сме — отвърна той, докато я оглеждаше одобрително. Подаде ѝ ръка и тя се качи на борда.

— Къде е Дърк? — попита я Тревър.

— Главата още го болеше, така че пи аспирин и си легна пак.

Тревър мина покрай целия общински пристан, преди да излязат в залива. Ако беше погледнал към малкия неугледен паркинг в края на дока, щеше да забележи елегантно облечен човек, който седеше в един кафяв джип и ги наблюдаваше.

— Направи ли си огледа тая сутрин? — попита Съмър, докато минаваха покрай един натоварен с дървен материал кораб.

— Да. Приемната част на топилната пещ е малко разширена. Тези неща се правят заради задължителните изисквания за опазване на природната среда. — Погледна я и се усмихна малко напрегнато. — Но сутринта с облекчение открих, че полицията не ме чака.

— Едва ли някой те е видял в завода на „Тера Грийн“. По-вероятно е на обявите за издирвани престъпници пред пощата на Китимат да се появят снимките на Дърк и моята. — И се засмя малко насила.

— Сигурен съм, че охранителите на завода няма да подадат оплакване в полицията. Все пак са убедени, че са убили Дърк.

— Освен ако някоя от охранителните им камери не те е показала как го изваждаш жив.

— Ако е така, значи всички сме го загазили. — Той я погледна загрижено. — Може би е по-разумно с Дърк да не се показвате много из града. Разкошна червенокоса красавица като теб няма как да не прикове всички погледи в Китимат.

Съмър почти се притисна до него и го погледна в очите. Той пусна руля, плъзна ръка около кръста ѝ и я придърпа към себе си. Целуна я страстно и продължително и прошепна в ухото ѝ:

— Не искам да ти се случи нещо лошо.

Кормчията на разминаващия се с тях товарен кораб видя целувката и наду сирената в тяхна чест. Тревър му помахаша, после отново хвана руля. Докато насочваше лодката по канала Дъглас обаче не свали другата си ръка от тънкия кръст на Съмър.

Синьо-зеленото изследователско корабче на НАМПД стоеше както го бяха оставили и Съмър се качи на него и го подкара. Надбягваха се по обратния път към Китимат и минаха покрай завода на „Тера Грийн“ безпрепятствено. На общинския кей ги посрещна Дърк. Ходеше бавно и носеше бейзболна шапка, за да прикрие бинта около главата си.

— Как ти е главата? — попита Тревър.

— По-добре — отвърна Дърк. — Вече не блъска чак като парен чуку.

Дърк се качи при Тревър. След малко Съмър дойде при тях с комплекта за анализ на водата от общината в Китимат.

— Показанията за рН са 8,1 — заяви тя, след като измери първата проба. — Киселинността е само на косъм над нивата в околните води, но разликата е незначителна.

Продължи да измерва всички свои водни проби, после премина към пробите, взети от Тревър. Резултатите бяха приблизително еднакви. След като провери и последната проба, на лицето ѝ се изписа разочарование.

— И тук нивото на рН е отново 8,1. Любопитно, но във водите около „Тера Грийн“ изобщо няма наднормена киселинност.

— А това праща по дяволите идеята ни, че заводът замърсява с въглероден двуокис — довърши мисълта ѝ Тревър.

— Медал за Мичъл Гоайет — с насмешка каза Дърк.

— Обаче онзи танкер... — замислено почна Съмър.

Тревър я изглежда озадачено.

— Може да няма как да го докажем, но с Дърк сме почти сигурни, че танкерът не стоварва CO₂ тук, а го товари.

— Не е особено логично, освен ако не го пренасят в друга пречиствателна фабрика. Или го изхвърлят в морето.

— Преди да се захванем да проследяваме танкера по половината свят, мисля, че трябва да хвърлим още един поглед на мястото, където измерихме изключително високата киселинност на водата — каза Съмър. — Проливът Хеката. Разполагаме със съоръженията за изследване. — Кимна към кораба на агенцията.

— Да — съгласи се Дърк. — Трябва да огледаме морското дъно около остров Гил. Отговорът трябва да е там.

— Можете ли да останете достатъчно, за да направите изследването? — попита Тревър с надежда.

Дърк погледна Съмър и каза:

— Получих съобщение от бюро то ни в Сиатъл. Можем да останем най-много два дни и после трябва да тръгваме.

— Това ни дава възможност да проучим голяма част от териториите покрай остров Гил — отвърна Съмър. — Можем да тръгнем рано сутринта. Ти ще можеш ли да ни придружиш, Тревър? — И го погледна с надежда.

— За нищо на света не бих го изпуснал — отвърна той.

Докато тримата напускаха дока, кафявият джип с етикет на взета под наем кола бавно тръгна по съседния път. Шофьорът — беше Клей Зак — спря за малко на едно сечище, откъдето общинският док и пристанището се виждаха като на длан, огледа двете завързани една до друга лодки, кимна доволно и пак подкара джипа.

36.

Тревър дойде точно в седем. Дърк и Съмър вече подреждаха сонарното си устройство на задната палуба. Докато Дърк намотаваше някакъв кабел. Тревър бързо целуна Съмър по бузата, после тупна на палубата една хладилна чанта и каза:

— Надявам се няма да имате нищо против прясно пушена съомга за обед, нали?

— Разликата между съомгата и фъстъченото масло и консервите на Дърк е от небето до земята — засмя се Съмър.

— За консервите поне не се тревожа, че може да се развалят — изсумтя Дърк, влезе в кабината, запали мотора, върна се на задната палуба и каза: — Трябва да наля гориво.

— Ето там. — Тревър посочи. — Там е по-евтино, отколкото на градското пристанище. Аз също трябва да заредя. Карайте след мен и после ще оставим моята лодка, преди да излезем от канала.

Дърк кимна и Тревър скочи на дока и тръгна към своята лодка. Отключи вратата на кабината, запали мотора и се вслуша в гърления му тон. Докато проверяваше нивото на горивото, забеляза на таблото слънчевите очила на Съмър — беше си ги забравила. Вдигна глава и я видя, че отвързва въжетата на корабчето на агенцията. Грабна очилата, изскочи от лодката и хукна по дока.

— Не трябва ли защита за тия хубави сиви очи?

Съмър вдигна глава към дъждовните облаци и се засмя.

— Днес явно няма да ми трябва, но благодаря за доказателството, че не си крадец.

Посегна да вземе очилата — и в същия миг лодката на Тревър се взриви. Тревър се хвърли върху Съмър и я събори на палубата, за да я предпази от отломките; по гърба му се посипаха парчета дърво и фибростъкло.

Адът бе предизвикан от прост бикфордov шнур, единият край на който бе свързан с четири пръчки динамит, а другият — със стартера на лодката на Тревър. Експлозията почти отнесе кърмата на канадското

корабче и изравни мостика му с палубата. Кърмата бързо потъна, а обезобразеният нос остана да стърчи нелепо до дока.

Дърк изскочи на палубата. Тревър тъкмо помагаше на Съмър да се изправи. Тя не беше засегната, но Тревър нямаше това щастие — гърбът му беше в кръв от една голяма треска, забита в рамото му, а и накуцваше.

Той обаче пренебрегна раните си и закуцука към пушешките останки от корабчето си. Дърк грабна пожарогасителя и напръска няколко тлеещи отломки, които можеха да предизвикат по-голям пожар.

Съмър бързо отиде при Тревър, който притискаше раната на рамото си, взрян в останките на корабчето си. Сирените на полицейските коли се приближаваха.

— Трябва да е „Тера Грийн“ — измърмори ядосано Тревър. — Мисля, че те са убили и брат ми.

В едно пристанищно кафене на три километра оттам Клей Зак гледаше през прозореца и се наслаждаваше на кълбото дим и пламъците, които се издигаха над водата. Довърши кафето и пастата си, остави голям бакшиш и тръгна към кафявия джип под наем, паркиран на улицата.

— „Дим по водата“ — тананикаше си песента на „Дийп Пърпъл“, докато пътуваше към летището, където го очакваше частният реактивен самолет на Мичъл.

Реактивният самолет направи една обиколка над летището, защото някаква по-малка машина тъкмо излиташе. След малко от кулата му дадоха разрешение за кацане и боядисаният в същия синьо-зелен цвят като морските си събратя компактен „Хокър 750“ на НАМПД съвсем леко докосна пистата, изрулира до червената тухлена сграда и спря до много по-голям самолет. Вратата се отвори и отвътре бързо излезе Пит, като се загръщаше с яке заради хладния въздух. Отиде до терминала, където го посрещна топчест човек, застанал до едно от гишетата.

— Добре дошли в Елиът Лейк. Не ни се случва често да посрещнем два реактивни самолета в един и същи ден — поздрави го той приятелски.

— Не ви ли е малко къса пистата за транспортни самолети? — попита Пит.

— Пистата ни е само хиляда и триста метра, но следващата година очакваме да я продължат. Да ви уредя ли кола под наем?

Пит кимна и след малко излезе от терминала с ключовете за един син джип форд в ръка. Разтвори картата върху капака и проучи околността. Елиът Лейк в областта Алгома на провинцията Онтарио беше малък град близо до североизточния бряг на езерото Хюрън, на 440 км на север от Детройт. Летището бе в гъстата гора само на няколко километра южно от града. Пит проследи самотния път, който вървеше на юг през планината и излизаше на бреговете на езерото Хюрън и трансканадската магистрала. На двайсет километра на запад беше целта му — градчето Блайнд Ривър, някогашен център на дърводобив и минна промишленост.

Пит се качи във форда и потегли. Пътят беше живописен, минаваше покрай планински езера и буйна река с голям водопад. Когато приближи езеро Хюрън и град Блайнд Ривър, теренът се изравни. Пит бавно подкара през градчето, възхищаваше се на чудатите дървени къщи, строени през трийсетте години. Пит продължи по шосето, докато не забележа голям метален склад и струпани

купчини камък и руда. Голям флаг с кленовото листо се вееше над табела „Миньорска кооперация на Онтарио и хранилище“.

Пит зави и паркира до входа тъкмо когато един широкоплещест човек с кафяв костюм се спусна по стълбите и се качи в чисто нова бяла кола.

Прашното помещение приличаше на музей на минното дело. В ъглите бяха струпани ръждиви колички за руда и кирки, високите рафтове бяха пълни с минни списания, по стените имаше стари снимки. Зад висок дървен тезгях се издигаше старинна банкова каса, в която, реши Пит, сигурно се пазеха по-ценните минерали.

Зад тезгяха седеше възрастен човек, който изглеждаше прашен както всичко останало в стаята. Имаше глава с формата на електрическа крушка, а сивата коса, очите и мустаците му съвпадаха по цвят с избелялата трикотажна риза, придържана с раирани тиранти. Погледна Пит над очилата си за четене, които се крепяха на върха на носа му.

— Добро утро — поздрави Пит и се представи. Кимна към един излъскан тенекиен контейнер с дълга човка и отбеляза: — Прекрасна стара масленица.

Очите на стария човек се стоплиха, когато видя, че Пит не е просто загубен турист, който ще го пита за посоката.

— Да, с нея са допълвали лампите на миньорите. Донесоха ни я от близките мини Брус. Дядо ми е работел в медните мини, преди да ги затворят през 1921 година — сподели той с хрипкав глас.

— Много ли мед има по тия хълмове?

— Започнала е да се изчерпва. Повечето медни и златни мини ги закриха преди десетилетия. Привлекли са много златотърсачи навремето, но малцина от тях са забогатели. — Погледна Пит в очите. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Интересуват ме запасите ви от рутений.

— Рутений? — попита мъжът и го изгледа странно. — Да не сте с този едрия господин, който току-що излезе?

— Не — отвърна Пит. Спомни си навъсената физиономия на човека с кафявия костюм и как го бе изгледал и се опита да се отърси от дразнещото чувство, че го познава отнякъде.

— Странно. — Човекът го погледна с подозрение. — Този тип беше от Министерството на природните ресурси в Отава. Дошъл беше

да провери запасите ни от рутений и местата, от които го доставяме. Странно, че това беше единственият минерал, за който попита, после вие влизате и се интересувате от същото.

— Каза ли ви как се казва?

— Джон Бут, струва ми се. Реших, че е странна птица. Сега, какво точно ви интересува, господин Пит?

Пит обясни в най-общи линии проучванията на Лиза Лейн в университета „Джордж Вашингтон“ и ролята на рутения в работата ѝ. Реши да не се спира върху голямото значение на последните ѝ открития и върху експлозията в лабораторията.

— Да, изпратих един образец в тази лаборатория преди няколко седмици. Не получаваме много заявки за рутений, ако се изключат една-две изследователски лаборатории и някоя техническа компания. При тази нереално нараснала цена купувачите се броят на пръсти. Разбира се, скокът на цената ни донася хубава печалба, когато получим заявка — усмихна се той и намигна. — Просто ми се иска да имаме източник, от който да попълним запаса си.

— Нямате ли постоянен доставчик?

— Господи, не. Не сме имали от години. Предполагам, че скоро наличното ни количество ще се изчерпи. Преди време получавахме малко от една платинена мина в Източно Онтарио, но в рудата, която добиват, вече няма почти нищо. Не, както обясних и на господин Бут, повечето от рутения ни е доставен от инуитите.

— От инуитите? Значи от север?

— Явно. Извадих приемателните протоколи за господин Бут. — Той посочи една стара подвързана с кожа книга в другия край на тезгяха. — Материалът е доставен преди сто години и това е описано подробно. Инуитите го наричат „черната коблуна“. Но ние винаги сме му казвали „аделаидския материал“, тъй като инуитите са дошли от полуостров Аделаида в Арктика.

— Значи това е размерът на канадските резерви от рутений?

— Доколкото знам. Пък и никой не може да каже колко голям е инуитският източник. Доставките са от толкова отдавна. Легендата е, че инуитите се страхували да се завърнат на острова, където се сдобили с рутения, заради някаква черна магия. Злонамерени духове и находище, прокълнато със смърт и лудост или нещо подобно. Една от измислиците на Севера, безспорно.

— Според мен местните легенди често отразяват донякъде истината — отвърна Пит. — Може ли да погледна записите?

— Разбира се. — Възрастният геолог отиде до края на тезгяха и се върна с книгата, като разлистваше страниците ѝ. Изведнъж се намръщи и лицето му почервения.

— Боже господи! Отпрал е страниците под носа ми! Тук имаше ръчно изработена карта на разположението на мината. Сега я няма.

Тресна книгата на тезгяха и гневно се обърна към вратата. Пит погледна дебелия том, видя мястото, откъдето бяха отрязани или откъснати две страници, и каза:

— Вашият господин Бут май не е бил от никакво министерство.

— И аз трябваше да се сетя, щом не знаеше какво е улей за промиване на руда — измърмори старецът. — Не знам обаче защо ще съсипва архива ни. Можеше просто да поиска копие.

Пит знаеше защо господин Бут не иска никой друг да разбере къде е източникът на инуитския рутений. Извъртя книгата към себе си и зачете един непълен опис непосредствено пред липсващите страници.

„22 октомври 1917 г. Хорас Тъкър от компанията «Чърчил Трейдинг» предаде следните количества нерафинирана руда:

5 тона медна руда

12 тона оловна руда

2 тона цинк

1/4 тон рутений (аделаидска «черна коблуна»)

Източникът и коментарите на взелия пробата се прилагат отделно.“

— Значи това е единствената инуитска доставка, която сте получавали, така ли?

Старецът кимна.

— Да. Това е всичко. В липсващите страници се обяснява, че минералът всъщност е добит преди десетилетия. Търговският пункт на Чърчил не е могъл да намери пазар за него, докато Тъкър не донесъл образец заедно с други минерали от Манитоба.

— Възможно ли е архивите на компанията „Чърчил Трейдинг“ все още да се пазят?

— Много малко вероятно е. Компанията фалира през 1969 година. Срегнах се с Тъкър в Уинипег няколко години след това, малко преди да умре. Тогава ми разказа как старата барака на кантората в Чърчил изгоряла до основи. Документацията за търговската им дейност трябва да е била унищожена в огъня.

— Тогава работата ми тук се изчерпва. Съжалявам за откраднатите ви страници и ви благодаря, че споделихте онова, което знаете.

— Един момент — спря го старецът, обърна се към старинната каса и я отвори. Бръкна в един дървен кош в нея, после се обърна и подхвърли нещо на Пит. Беше гладко камъче със сребърнобял цвят.

— Черната коблуна? — вдигна вежди Пит.

— Проба, за която няма нужда да плащате — просто за да знаете за какво говорим.

Пит се ръкува с геолога и му благодари за отделеното време.

— Още нещо — подвикна възрастният човек, докато Пит вървеше към вратата. — Ако видите някъде тоя Бут, непременно му кажете, че съм приготвил кирката за главата му.

След като хапна набързо в кафенето на Блайнд Ривър, Пит пое обратно по виещия се път към летището, като си мислеше за инуитската история за рутения. Рудата бе дошла от Арктика, най-вероятно от място, близко до лагера на инуитите в Аделаида. Но как бяха успели инуитите, с примитивните си инструменти, да изкопаят рутения? Имаше ли още значителни запаси около лагера им? Кой беше Джон Бут и защо се интересуваше от инуитската руда?

Въпроси без отговор.

Пит натисна спирачката, когато попадна зад по-бавна каравана. След малко пътят се изправи и шофьорът на караваната изтегли колата си към банкета и махна на Пит да го подмине. Пит стъпи здраво върху газта и изпревари механизирания къща, като пътъм забеляза колорадската ѝ регистрация.

Пътят рязко зави покрай самия ръб на пропастта към реката, после се откри на повече от километър напред, все така под високия скалист склон. На една отбивка беше паркирана бяла кола. Същата кола, на която се бе качил Бут.

Докато колата под наем набираше скорост, Пит дочу слабо пукане като далечен отглас на фойерверки. Погледна напред, но не забеляза нищо; последва по-силно боботене. Някакво движение привлече вниманието му, той вдигна глава и видя огромна скала да се плъзга по планинския склон напред и високо над него. Траекторията ѝ щеше да я срещне с колата му след петдесетина метра.

Пит скочи върху спирачката. Гумите засвириха, но системата против заключване задържа колата в нормалната посока. В секундите, докато очакваше колата да спре, Пит забеляза, че се е задействало цяло свлачище — по петите на огромния скален блок се свличаха още камъни и чакъл.

Шансът му да се спаси беше само един.

Бързото спиране беше забавило колата достатъчно, за да не бъде смазана от първата гигантска скала — тя се блъсна в асфалта само на пет-шест метра пред него и се разби на по-дребни парчета. Повечето прескочиха преградата и полетяха в стръмната пропаст към реката. Няколко големи обаче останаха на пътя и скоро щяха да бъдат погребани от прииждащото свлачище.

Колата на Пит се блъсна в един плосък гранитен къс, бронята и решетката се огънаха и въздушната възглавница се изду. Бързите реакции на Пит обаче бяха изпреварили възглавницата — той беше натиснал лоста на автоматичната скоростна кутия на задна и бе дал пълна газ в момента на удара. Колата отскочи назад.

Задните колела се завъртяха бясно и запушиха, после грайферите им се зацепиха в настилката и отпратиха колата назад.

Като сиво-зелена приливна вълна, плъзгащата се скална маса се изля върху пътя на няколко метра пред Пит. За миг изглеждаше като че ли засилилата се назад кола може да се измъкне от бедствието, но после още един порой камъни се изсипа на пътя зад Пит.

Купето се остърга в една голяма канара, от което задната ос се счупи, а едно от предните колела се откачи и се понесе надолу. Пит залитна и главата му се удари в лявото стъкло. Силен насечен вой проглуши ушите му. По колата затропаха камъни и тя рязко спря. Пит пак блъсна главата си — този път още по-силно. Причерня му. Усети някаква влага по лицето си, а после го погълна черна празнота.

Беше жив — доказваше го това, че черепът му болезнено тупкаше. После се върна слухът и Пит чу някакво ритмично стържене наблизо. Раздвижи пръсти и откри, че стискат нещо. А, да, волана на колата под наем. Макар че можеше свободно да движи крака, главата, гърдите и ръцете му бяха напълно притиснати. Чувството, че не може да диша, изведнъж нарасна в замъгления му мозък и той започна да се бори, за да се освободи, но беше безпомощен като овързана мумия. Очите му бяха като залепени. Бавно ги отвори, но всичко наоколо беше черно.

Започна да се върти по-енергично и накрая освободи едната длан и ръката си под лакътя от странния им капан. Чу глас и някакво стържене, после го заслепи ярка светлина. Пое глътка пращен въздух и примига. Към него бе отправен нежният поглед на две състрадателни кафяви очи, прикрепени към главата на пъстър дакел. Най-притеснителното беше, че кучето, изглежда, стоеше с главата надолу. Вмъкна се по-навътре, подуши лицето на Пит и го облиза по носа.

— Махай се от там, Маузер — отекна мъжки глас.

Две силни ръце разгребаха пръстта и чакъла, погребали главата и тялото на Пит. Ръцете му най-после се освободиха и той помогна с разчистването на натрупаната по тялото му пръст. Избърса очите си и успя да се огледа. Видя колана, който минаваше през гърдите му под странен ъгъл, и разбра, че не дакелът, а той е обърнат обратно. Услужливите силни ръце се пресегнаха, откриха копчето за предпазния колан и Пит се озова легнал върху тавана на колата. Започна да се мести към шофьорския прозорец, но ръцете го издърпаха към отворената дясна врата.

— Не натам. Първата стъпка винаги е погрешна.

Пит послуша гласа и изпълзя към дясната врата, където ръцете му помогнаха да излезе и да стъпи на крака. Туптенето в главата му понамаля, но по бузите му все още се стичаха капки кръв. Погледна смачканата кола и поклати глава, като видя какъв късмет е имал.

Свлачището, което бе потрошило и преобърнало колата, я беше избутало до самия край на пътя, на ръба на дълбоката бездна. И сигурно щеше да я преобърне и да отнесе Пит към смъртта му, ако не беше един здраво циментиран километричен знак, който бе пресрещнал джипа точно под предната броня го беше спрял на ръба, докато тонове камъни и чакъл се бяха свлекли от двете му страни. Самият път бе погребан под похлупак от пръст и скали на по десетина метра и от двете страни на колата.

— Сигурно сте направили много добрини през живота си, за да не се преобърнете през ръба — каза спасителят му.

Пит се обърна и видя здрав възрастен човек с бяла коса и брада. Гледаше го с дружелюбните си сиви очи.

— Не добрините, които съм направил, ме спасиха, уверявам ви — отвърна Пит. — Благодаря ви, че ме издърпахте. Иначе щях да се задуша.

— Моля ви, това е въпрос на дълг. Елате в караваната да ви превържа. — Човекът посочи механизирания дом, паркиран върху съвършено чистия асфалт на петнайсетина метра от тях. Беше същата каравана, която Пит бе задминал преди малко.

Пит кимна и последва човека и малкия пъстър дакел през отворената странична врата на караваната. С изненада видя, че вътрешността на колата е с ламперия от тиково дърво и излъскан месинг, което ѝ придаваше вид на луксозна каюта в яхта. На едната стена с учудване забеляза етажерка със справочни издания по минно дело и геология.

— Защо не се измиете, докато извадя аптеката? — предложи човекът.

Докато Пит миеше ръцете и лицето си в порцелановия умивалник, до тях спря кола на канадската полиция с проблясващи аварийни светлини. Възрастният човек излезе, поговори с полицаите и след малко се върна и почна да превързва раната от лявата страна на главата на Пит.

— Полицаите казват, че на няколко километра от тук работи бригада по ремонт на магистралата. Щели да докарат булдозер и до час-два да разчистят пътя. Искат обаче да запишат вашия разказ за случая, когато се почувствате във форма да го дадете.

— Благодаря, че го отложихте засега. Още не съм дошъл на себе си.

— Извинете, че не ви попитах досега, но сигурно ви е нужно да пийнете нещо. Какво да ви предложа?

— Готов съм да убия човек за чаша текила, ако ви се намира — отвърна Пит и се отпусна в малкия кожен фотьойл. Дакелът веднага скочи в скута му и го подмами да го почеше зад ушите.

— Имате късмет и с текилата — усмихна се човекът и извади от един шкаф закръглена бутилка „Дон Хулио“. Поразклати я и добави: — Останали са няколко глътки.

— Да, късметът ми се усмихва за втори път днес. Това е една от най-добрите марки — оцени я Пит.

— С Маузер обичаме да пътуваме с удобства — захили се домакинът, докато наливаше две хубави дози за Пит и за себе си.

Пит остави парещата течност да погъделичка гърлото му, като се наслаждаваше на богатия ѝ вкус. Почувства, че главата му почти веднага започва да се прочиства.

— Голям късмет наистина — въздъхна човекът. — Добре, че не сте били няколко метра по-напред.

— Забелязах свлачището и се опитах да се изтегля назад, но не ми стигна времето.

— Не знам какъв идиот си е позволил да поставя взрив над открит път — разпери ръце човекът, — но се надявам да го хванат този мръсник.

— Взрив? — възкликна Пит и изведнъж си спомни за бялата кола на отбивката далече напред.

— Чух гърма и видях облаче бял дим на хълма непосредствено преди тия канари да започнат танца си. Казах и на полицаите, но те твърдят, че по това време наоколо изобщо нямало екипи с взрив.

— Мислите, че се е започнало с голямата канара, която е повлякла след себе си останалите?

Човекът коленичи и издърпа изпод етажерката голямо чекмедже. Повдигна едно дебело одеяло и се видя малка дървена кутия с надпис ДИНО НОБЕЛ. Пит знаеше това име — беше дъщерна фирма на Алфред Нобел, откривателя на динамита. Човекът повдигна капака и разкри пред Пит опакованите вътре двайсетсантиметрови заряди.

— Аз самият използвам понякога взрив, ако търся потенциална минерална жила.

— Вие сте изследовател? — Пит кимна към етажерката с книги по геология.

— Повече като хоби, отколкото като професия — отвърна човекът. — Просто обичам да издирвам ценни неща. Никога не поставям взрив близо до цивилизацията, което навярно се е случило тук. Някой глупак е видял нещо да проблясва на склона и е решил да го огледа по-добре. Направо не мога да си представя каква глоба ще му лепнат, ако го хванат.

Пит кимна. Подозираше, че взривът не е причинен от невинен миньор.

— Какво ви води насам?

— Среброто — отвърна изследователят, докато доливаше чашата му. — Имаше действаща мина близо до Алгома Милс, преди всички наоколо да полудеят за урана. Смятам, че ако са направили поне един голям удар в района, все трябва да са останали някои парченца и за дребен играч като мене. — Поклати глава и се усмихна тъжно. — Засега теорията ми не се е потвърдила.

Пит също се усмихна и пресуши чашата си. После попита:

— Какво мислите за минерала рутений?

Изследователят потри брадичка.

— Ами, той е роднина на платината, макар че по тези места го няма. Знам, че цената му е скочила невероятно, така че сигурно има много хора, които го търсят под дърво и камък, но аз самият никога не съм попадал на него. Пък мисля, че и не познавам никой, който да е намирал рутений. Доколкото си спомням, има само няколко места в света, където го добиват. Единственият ми друг спомен е как някои хора си мислеха, че има нещо общо с някогашната фабрика на лудите в Претория.

— Не знам тази история.

— Това е стара миньорска легенда от Южна Африка. Четох за нея, докато проучвах разни неща за диамантите. Някога, в самото начало на двайсети век, близо до Претория имало малка текстилна фабрика. След като работила около година, работниците започнали да се побъркват. Станало толкова зле, че се наложило да закрийт фабриката. Лудостта навярно е била някак свързана с химикалите,

които използвали, но това не е доказано. По-късно забелязали, че фабриката била построена до платинена мина, богата на рутений, и тази руда, по онова време без почти никаква стойност, била струпана на големи купчини до самите цехове. Има поне един историк, който мисли, че необичайният минерал е свързан с полудяването.

— Интересна история — каза Пит, като си спомни за разговора си в кооперацията. — А чували ли сте случайно инуитите да са добивали някакви количества на север?

— Мисля, че не. Разбира се, в наши дни Арктика се смята за обетована земя по отношение на изкопаемите. Диамантите в Северозападните територии, възгледите на остров Елсмир и, разбира се, петролът и природният газ навсякъде.

Прекъсна ги един полицаи с изсечени черти, който пхна глава през вратата и помоли Пит да попълни полицейския формуляр за пострадалата кола под наем. Бригадата по ремонта на пътя пристигна скоро след това и започна да проправя пътека през натрупаните камъни. Скалите и чакълът бързо бяха изринати и след малко едното платно бе отворено.

— Дали бих могъл да ви помоля да ме закарате до летището на Елиът Лейк? — попита Пит възрастния изследовател.

— Отивам в района Съдбъри, така че сте ми на път. Настанете се отпред — посочи му той и седна зад волана.

Голямата каравана бавно се промъкна през остатъците от свлачището и излезе от другата страна. По пътя говориха за история и минно дело. Накрая механизираният дом спря пред миниатюрното летище.

— Е, стигнахме, господин...

— Пит. Дърк Пит.

— А аз съм Клаив Къслър. Приятно пътуване, господин Пит.

Пит стисна ръката на възрастния изследовател, погали дакела по главата и слезе от караваната.

— Много съм ви задължен за помощта. — Погледна изследователя с благодарност. — И успех в намирането на хубава жила.

Влезе в терминала и се приближи към управителя, който зяпна, когато го погледна. Пит изглеждаше като току-що прегазен от автобус. Косата и дрехите му бяха посипани с прах, а на главата му имаше

окървавена превръзка. Когато му обясни в какво състояние е пък колата под наем — с колелата, нагоре и смачкана, управителят едва не получи конвулсии.

Докато попълваше безкрайните формуляри на застрахователната компания, Пит погледна през прозореца и забеляза, че луксозния реактивен самолет вече го няма на пистата.

— Кога отлетя другият самолет?

— А, преди около два часа. Престоят му не беше много по-дълъг от вашия.

— Мисля, че се срещнах с пътника му в града. Широкоплещест човек с кафяв костюм, нали?

— Да, това е бил той.

— А бихте ли ми казали за къде отпътува?

— И двамата сте доста любопитни. Той пък ме попита кой сте вие. — Управителят взе една папка и прокара пръст през краткия опис на пристигналите и отпътувалите самолети. Пит уж случайно се наведе над рамото му, видя международния номер на самолета, C-FTGI, и го запомни.

— Макар да не мога да проверя кой е пътникът, мога да ви кажа, че самолетът отива във Ванкувър и има междинно спиране за презареждане в Реджайна, Саскачеван.

— Той често ли идва в Елиът Лейк?

— Не, не съм виждал самолета друг път. — Управителят посочи стаичката в ъгъла на терминала. — Защо не изпие чаша кафе в салона, а аз ще кажа на екипажа, че сте готов.

Пит отиде в кафенето. По телевизора в ъгъла предаваха родео от Калгари, но Пит не обърна внимание на конете, а започна да подрежда мозайката от последните дни в главата си. Пътуването до миньорската кооперация беше направено наслуки, но все пак догадките му се оправдаха. Намирането на източник на рутений вече имаше глобално значение, но и някой друг също бе излязъл на лов. Замисли се за Джон Бут, добре облечения мъж с бялата кола. Във външния му вид имаше нещо познато, но Пит не познаваше човек във Ванкувър, който би си позволил да се придвижва с частен реактивен самолет.

Управителят на терминала надникна в салона, наля си кафе и погледна Пит.

— Екипажът вече тръгна към самолета. Казах им, че идвате.

Докато говореше, отваряше пакетче захар, но го скъса и захарта се посипа по пода. Той се намръщи и взе друго пакетче.

— Е, поне и чистачите да свършат нещо.

Пит също като него гледаше разсипаната захар, но реакцията му беше различна. Лицето му изведнъж светна, а на устните му заигра лукава усмивка.

— Всяко зло за добро — прошепна той и управителят го изгледа озадачено. — Благодаря ви за помощта. Трябва да се обадя на няколко места по телефона и веднага се качвам на борда.

След няколко минути вървеше по пистата. Бележките му бяха намалели, дори главата му бе минала. Лукавата усмивка обаче си бе останала на лицето му.

39.

— Министър Джеймсън, Мичъл Гоайет ви търси на първа линия — съобщи прошарената секретарка, която надникна като лалугер в кабинета на Джеймсън.

Джеймсън кимна от бюрото си, изчака секретарката да излезе и вдигна колебливо слушалката.

— Артър, как е животът в прекрасната ни столица? — уж приятелски го поздрави Гоайет.

— В Отава се радваме на топла пролет като добавка към горещия национализъм, който е завладял парламента.

— Крайно време е да вземем мерки канадските природни богатства да си останат за канадците — изсумтя Гоайет.

— За да можем да ги продадем на китайците, нали? — подхвърли министърът.

Гоайет веднага стана сериозен.

— Има една малка купчина скали до остров Виктория, наречена Острови на Кралското географско дружество. Ще ми трябват правата за минералите в цялата територия — съобщи той с тон като че ли си искаше чаша кафе.

— Чакай да погледна — отвърна Джеймсън и извади няколко географски карти от чекмеджето на бюрото си. Откри картата на пролив Виктория с номерирани координатни линии и се прехвърли на настолния си компютър. Въведе номерата на координатите и влезе в архива на министерството с издадените от правителството лицензи за проучване и добивна дейност. След няколко минути отговорът му за Гоайет беше готов.

— За съжаление вече сме издали производствен лиценз за района, който обхваща около трийсет процента от островите, главно южната част на Западния остров. Лицензът е със срок десет години, но потребителите едва са навлезли във втората му година. Лицензодържатели са „Кингфишър Холдингс“, филиал на „Мидамерика Майнинг Къмпани“ от Бют, щата Монтана. Вече са

построили малко миннодобивно предприятие и в момента извличат, очевидно само през лятото, ограничени количества цинк.

— Лицензът е издаден на американска фирма?

— Да, но с посредничеството на действаща канадска компания. Технически това не е противозаконно, ако се представят нужните осигуровки и се изпълнят условията на лицензионното споразумение.

— Искam лицензът да се анулира и да се издаде нов на името на някоя от моите компании — процеди Гоайет.

Джеймсън поклати глава.

— Това би означавало нарушаване на лиценза и орязване на полагащото се възнаграждение. Тези неща не се правят едностранно, Мичъл, защото в противен случай правителството би се изправило пред сериозни правни затруднения.

— Тогава как да получа правата? — сърдито изсъска Гоайет.

— В момента „Мидамерика“ спазва всички правила, поне според последните ни доклади, така че единственият ти изход е да се опиташ да откупиш правата направо от тях. В този случай те несъмнено ще поискат свръхвисока цена. — Джеймсън се замисли. — Възможно е може би има и още една възможност.

— Казвай — настоя Гоайет.

— Към лиценза има и добавка за националната сигурност. Ако сегашните препирни със Съединените щати не спрат да ескалират, има възможност да я използваме за прекратяване на лиценза. Клаузата предвижда спиране на валидността на лицензи, издадени на чужденци, в случай на война, конфликт или разтрогване на междудържавните отношения. Това е много заобиколен път, но знае ли човек? Какво точно те интересува в островите?

— Нещо ценно като злато — тихо отвърна Гоайет. После продължи безочливо: — Подготви ми необходимите документи да кандидатствам за нов лиценз. Ще измисля начин да накарам корпорацията „Мидамерика“ да ми го снесе.

— Разбрано — съгласи се Джеймсън и скръцна със зъби наум. — Ще изчакам да ми съобщиш резултатите.

— Момент, това не е всичко. Както знаеш, находището в пролива Мелвил се оказa изключително богато на природен газ, но аз притежавам правата само върху нищожна частица от района. Искam правата за добив в целия район.

След няколко секунди мълчание Джеймсън промърмори:

— Не съм сигурен, че е възможно.

— Няма невъзможни неща, ако цената е каквато трябва — изсмя се Гоайет. — Сам ще видиш, че повечето обекти са покрити с лед места, от които доскоро никой не се интересува.

— Точно в това е проблемът. Говори се, че основните съоръжения вече са доставени от Мелвил. Получаваме десетки заявки за работа в района.

— Е, не си правете труда да им отговаряте. Газовите полета на Мелвил сто на сто струват милиарди и аз не смятам да ги изпусна. Тия дни ще ти изпратя няколко карти. В тях са очертани зоните за изследване, които искам да получа — те обхващат голяма част от пролива Мелвил и някои други арктически зони. Възнамерявам чувствително да повиша изследователската си дейност в Арктика и искам целокупен лиценз за целия район. Там ще се разкрият огромни печалби и ти ще получиш съответната награда, така че не си проваляй шанса. Довиждане, Артър.

Телефонът щракна. Министърът на ресурсите стисна зъби, за да уталожи напирания отвътре гняв, после ядно тресна слушалката.

На три хиляди километра на запад Гоайет свали слушалките си с микрофон и се облегна в стола си. Погледна над бюрото, взря се в хладните очи на Клей Зак и въздъхна:

— Нищо на този свят не е лесно. Кажи ми още един път защо този рутений е толкова важен, по дяволите.

— Много е просто — отвърна Зак. — Ако успееш да монополизираш доставките на рутений, ще държиш в ръце ключа към глобалното затопляне. А какво ще предпочетеш да направиш с минерала, е въпрос на пари... и на самочувствие, предполагам.

— И? — изсумтя Гоайет.

— Ако приемем, че си овладял основния източник, трябва да вземеш едно важно решение. Мичъл Гоайет, пазителят на околната среда, може да стане спасителят на планетата и пътьом да прибере някой и друг долар, докато поощрява укрепването на фабриките за изкуствена фотосинтеза по света.

— Рискът обаче се крие в търсенето — съобрази Гоайет. — Ние всъщност не знаем колко рутений ще е необходим, затова печалбата ни може да е огромна, а може и да е мижава. Заложил съм повечето си състояние в контрола върху Северозападния проход. Направил съм сериозни инвестиции в инфраструктурата на пясъчните находища на природен газ и петрол, за да могат да се превозват през Прохода с подкрепата на флота ми от арктически плавателни съдове. Сключил съм дългосрочни търговски споразумения с китайците, които скоро ще накарат американците да ми се молят на колене. Имам и бизнес с преработката на въглеродния двуокис, който скоро ще процъфти. Ако глобалното затопляне се преобърне, ако дори се задържи, ще се сблъскам с въпроси, които са изцяло чужди на стратегията ми в бизнеса.

— При това положение трябва да се обърнем към Мичъл Гоайет, капиталиста до мозъка на костите си, който и със затворени очи може да познае възможността за печалба и няма да се спре пред нищо, щом става дума за разрастване на финансовата му империя.

— Правиш ми четки — сви устни Гоайет. — Ти обаче улесни нещата за мене. Аз не мога да си позволя Северозападният проход да се превърне в ледена буца. Новите процеси на разтапяне ми позволиха да овладее залежите от газ в пролива Мелвил и да наложа монопол върху транспорта в областта. След десет или петнайсет години, кой знае, когато пясъчните петролни и газови находища започнат да се изчерпват, може и да се заема със спасяването на планетата. А дотогава, както вървят нещата, рутеният ще стане още по-скъп.

— Говориш като истински капиталист.

Гоайет се пресегна и взе от бюрото си два листа. Бяха страниците от дневника, които Зак бе откраднал от миньорската кооперация.

— Качествата, които приписват на рутения, са доста несигурни — заяви той, докато ги оглеждаше. — През 1917 година някакъв търговец купил рудата от инуит, чийто дядо се сдобил с камъка седемдесет години преди това. Дядото бил от Аделаида, но твърдял, че рутеният е взет от Островите на Кралското географско дружество. На всичко отгоре го нарекъл черна коблуна и заявил, че източникът е прокълнат от зли духове. Това едва ли може да се нарече научен довод за искане на концесия. — Погледна косо Зак, тъй като не беше сигурен

дали наемният убиец не иска да го подведе с цялата тази история. Зак отвърна на погледа му, без да мига.

— Може би догадките ми са твърде смели. Но инуитският рутений все трябва да е дошъл отнякъде, пък и ние говорим за преди сто и шейсет години в средата на Арктика. В дневника има карта на острова, която показва точно откъде е добиван. Инуитите не са имали булдозери и самосвали, така че са разчитали най-вече на рудата на повърхността. Така че трябва да има още. Колкото до компанията „Мидамерика“, тя търси цинк, и то от отсрещната страна на острова. Да, Мичъл, догадките може би са смели. Но ако минералът е там, възнаграждението ще е огромно и ще ти струва много, ако някой те изпревари.

— Ние не сме ли единствените, които знаят за инуитските залежи?

— Възможно е и Дърк Пит да знае за следата.

— Дърк Пит? — Гоайет го погледна учудено. — Кой е пък този?

— Директорът на Националната агенция за морско и подводно дело в САЩ. Разминах се с него във вашингтонската лаборатория и го видях да оказва помощ на Лиза Лейн след експлозията. Появи се и в Онтарио, в миньорската кооперация, малко след като взех тези две страници. Подготвих му една малка изненада по пътя, но някакъв старец му помогна да се отърве. Дърк Пит явно знае за значението на рутения при задействането на процеса на изкуствената фотосинтеза.

— А може да преследва и тебе. — Гоайет се намръщи.

— За това ще се погрижа аз — махна с ръка Зак.

— Не е добре да се убиват правителствени чиновници. Но пък той не може нищо да направи от Щатите. Ще го проследя, за да съм сигурен, че си стои там. Теб искам да те изпратя в Арктика, за да проучиш Островите на Кралското географско дружество. Вземи охранителен екип, а аз ще изпратя някои от най-добрите си геолози. Намери начин да извадиш „Мидамерика“ от играта. Искам да откриеш рутения. Купи го на всяка цена. Целият запас.

— Ето, това е Мичъл Гоайет, когото познавам и обичам — усмихна се Зак. — Не обсъдихме моя дял обаче.

— Всичко засега е само мечта. Мисля, че десет процента от печалбата е повече от щедро предложение.

— А аз си мислех за нещо като петдесет процента.

— Това е абсурд. Аз поемам всички разходи. Петнайсет процента.

— Нека бъдат дваисет.

Гоайет стисна зъби.

— Махай се от тук!

40.

Въпреки увещанията на Лорън да остане в леглото и да си почине, на следващата сутрин Пит се надигна рано и се облече за работа. Тялото го болеше повече, отколкото предишния ден, и се наложи да се движи бавно, докато ставите му се отпуснат. Мина му през ум да изпие една текила с портокалов сок, за да притъпи болката, но се отказа. Болките започваха да изчезват по-бавно с годините, помисли си и наруга влиянието на времето върху тялото си.

В банята Лорън почисти раната на главата му и сложи нова превръзка.

— Косата ти поне я покрива — успокои го и погали старите белези по гърдите и гърба му. Множеството сблъсъци със смъртта в миналото бяха оставили по него доста физически, както и някои психически следи.

— Ударът поне не беше силен — каза той.

— Дано ти дойде акълът от него — отвърна тя и го прегърна. Пит ѝ бе разказал за събитията в Онтарио, но не беше обяснил, че свлачището не е случайно. Тя го целуна леко по превръзката и му напомни, че ѝ е обещал да я заведе на ресторант.

— Ще те взема по обед — обеща ѝ той.

В осем беше в кабинета си и остана на няколко кратки заседания. После позвъни на Дан Мартин, който се зарадва, че му се обажда.

— Дърк, предположението ти от вчера се оказа добро. Имаше право. Службата по почистване в университета „Джордж Вашингтон“ работи и нощем. Прегледахме видеозаписите от лабораторията и открихме добра снимка на твоя чистач. Отговаря напълно на описанието ти.

Докато седеше в летищния терминал на Елиът Лейк, Пит бе успял да свърже човека с кафявия костюм с чистача, с когото се беше разминал секунди преди експлозията в лабораторията.

— Разбрахте ли кой е?

— След като установихме, че не е от поддръжката и чистачите, пуснахме снимката му в архива за установяване на самоличността. Там

съвпаденията никога не са стопроцентови, нали знаеш, но имаме списък от заподозрени, един, от които е твърде близък. От нашата страна на границата се води като Робърт Форд от Бъфало, щата Ню Йорк. Вече установихме, че посоченият от него адрес е фалшив, както и името.

Пит повтори в ума си името — Робърт Форд, — после си помисли за другото измислено име, Джон Бут, използвано в Блайнд Ривър. Имаше прекалено много съвпадения. Джон Уилкс Бут беше човекът, застрелял Линкълн, а Робърт Форд беше убиецът на Джеси Джеймс.

— Май е фен на историческите убийци — каза той.

— Може би това му е професията. Съпоставихме записките си с канадските власти и според тях там той е отбелязан като Клей Зак.

— Смятат ли да го задържат?

— Биха го направили, ако знаеха къде е. Заподозрян е от двамайсет години за убийство в една канадска никелова мина. Оттогава никой не знае местонахождението му.

— Никелова мина? Това може би е свързано със сегашната употреба на динамит.

— Ще стигнем и до това. Канадците може и да не го открият, но стъпи ли отново на наша територия, има голяма вероятност да го заловим.

— Хубави новини, Дан. Постигнали сте много за кратко време.

— Хубавото беше, че ти си го спомни. Още едно нещо би могло да те заинтересува. Асистентът на Лиза Лейн — Боб Хамилтън. Успяхме да получим разрешение да проверим банковата му сметка. Току-що е получил петдесет хиляди долара от някаква офшорна компания.

— Подозирах, че нещо с него не е наред.

— Ще поровим още малко и в края на седмицата ще го приберем за разпит. Ще видим дали по някакъв начин е свързан, но нещата за момента изглеждат обещаващи.

— Радвам се, че разследването е потръгнало. Благодаря ти за труда.

— Аз ти благодаря, Дърк. Много ни помогна.

Пит се зачуди докъде ли са стигнали нещата в собствената му агенция и слезе до компютърния център на десетия етаж. Откри Йегър

на командния пулт да разговаря отново с Макс. На големия екран бе показана карта на земното кълбо с десетки светещи точки из океаните. Всяка светлинка показваше мястото на шамандура, предаваща данни за морето и времето по сателита до главната квартира.

— Да не би системата от шамандури да ти създава някакви проблеми? — попита Пит, докато се настаняваше до Йегър.

— Имаше някаква неизправност с наземните предаватели — отвърна Йегър. — Накарах Макс да им направи софтуерна проверка и да види какво им е.

— Ако последното им софтуерно оборудване е било проверено, преди да се задейства, не би трябвало да имаме проблеми — намеси се Макс. Каза добрутро на Пит и погледна главата му. — Какво е станало?

— Чукнах малко колата по един лош път — обясни той.

— Проучихме данните за номера от опашката на самолета, които ни изпрати — каза Йегър.

— Това не е спешно. По-важно е да се оправят данните от шамандурите.

— За мене не е нищо да изпълнявам по няколко задачи едновременно — с известна обида реагира Макс.

— Тя провежда един тест, който ще продължи двайсетина минути — обади се Йегър. — Може да я поупражним с другото, докато излязат резултатите. — Извърна се към холографския образ: — Макс, изкарай данните за канадската машина.

— Самолетът е чисто нов Гълфстрийм G650, осемнайсетместен, произведен през 2009 година. Според канадските архиви с номер C-FTGI е регистрирана „Тера Грийн Индъстрис“ от Ванкувър, Британска Колумбия. „Тера Грийн“ е частна компания, председателствана от някой си Мичъл Гоайет.

— Това обяснява инициалите ТГИ на опашката — обади се Йегър. — Поне не са инициалите на собственото му име, каквито използват повечето от богатите собственици на реактивни самолети.

— Гоайет — замислено каза Пит. — Той не е ли един от големците в движението за зелена енергия?

— Притежател е на вятърни, геотермални и водни електростанции, както и на няколко обекта със слънчеви батерии — докладва Макс.

— Частните собственици обикновено прикриват някои неща — намеси се Йегър, — така че ние поровихме малко. Открихме над двайсет други предприятия, които се оказват собственост на „Тера Грийн“. Оказа се, че част от тях са свързани с природния газ, петрола и минното дело особено в областта Атабаска в Албърта.

— Излиза, че „Тера Грийн“ не е чак толкова зелена — заяде се Пит.

— Още по-лошо. Друга дъщерна фирма на „Тера Грийн“ явно е собственик на наскоро откритото газово находище в пролива Мелвил. Стойността му навярно превишава стойността на всичките останали. Попаднахме и на интересна връзка с нашата агенция. Изглежда, че през последните няколко години „Тера Грийн“ е договаряла строежа на няколко големи ледоразбивача в корабостроителницата „Мисисипи Гълф“, както и на няколко превозвача за втечен природен газ и на шлепове с голяма вместимост. Това е същата корабостроителница, която изгради и нашия нов изследователски кораб — той се забави, ако си спомняш, заради обвързаността им с „Тера Грийн“.

— Да, корабостроителницата Лодън в Ню Орлиънс — спомни си Пит. — Видях един от шлеповете на сух док. Беше наистина огромен. Чудя се какво ли превозват.

— Не съм се опитвала да засека плавателните съдове, но ако искате, мога да го направя — предложи Макс.

Пит поклати глава.

— Вероятно не е толкова важно. Макс, можеш ли да провериш дали „Тера Грийн“ прави някакви изследвания, свързани с изкуствената фотосинтеза, или в други области на борбата с емисиите на парникови газове?

Макс остана неподвижна, докато проверяваше базите си данни с публикувани доклади и новинарски бюлетини.

— Не попадам на връзка между „Тера Грийн“ и изкуствената фотосинтеза. Изследователската им дейност е съсредоточена върху слънчевата енергия, а имат и някои проучвания за преработката на въглеродните отпадъци. Всъщност компанията току-що е открила фабрика за въглеродни продукти в Китимат, Британска Колумбия. Известно е, че тя преговаря с канадското правителство за разрешение да построи неизвестен брой допълнителни въглеродни предприятия из цялата страна.

— Китимат? Току-що получих съобщение от Съмър, която ми пише от там — обади се Йегър.

— Да, хлапетата явно са спрели там за няколко дни по пътя си към Вътрешния пролив, за да вземат проби за киселинността на морето — обясни Пит.

— Мислиш ли, че заводите за преработка на въглеродни отпадъци могат да са мотив за спиране на проучванията на Лиза Лейн? — попита Йегър.

— Не съм сигурен, но не е изключено. Вече е ясно, че Гоайет е по следите на рутения. — Разказа за посещението си в миньорската кооперация и за случайната си среща с човека, когото беше видял при лабораторията в университета „Джордж Вашингтон“. Преразказа частта от дневника, която беше прочел, и подаде на Йегър бележките си.

— Макс, като разговаряхме последния път, ти спомена, че рутений се добива съвсем малко, всъщност дори никак — припомни той.

— Така е, добива се само малко количество нискокачествена руда от една мина в Боливия.

— Имаш ли някакви данни за евентуални залежи в Арктика?

Макс остана неподвижна за миг, после поклати глава.

— Не. Не откривам никакви сведения сред записаните молби за концесии, повечето от които са от 60-те години.

Пит погледна бележките си и съобщи:

— Аз разполагам със запис от 1917 година, че известно количество рутений, наричан черна коблуна, е добито шейсет и осем години преди това от инуити, живели на полуостров Аделаида. Това говори ли ти нещо, Макс?

— Съжалявам, сър. Не попадам на никакви минни документи, свързани с това. — В прозрачните очи на Макс се четеше обида.

— А на мене никога не ми казва сър — промърмори тихо Йегър.

Макс пренебрегна Йегър, тъй като се готвеше да поднесе на Пит допълнение към отговора си.

— Полуостров Аделаида е разположен на северното крайбрежие на Нунавут, на юг от остров Кинг Уилям. В наши дни се смята за ненаселен, а исторически в отделни сезони е бил обитаван от отделни групи мигриращи инуити.

— Макс, какво означава „черна коблуна“? — попита Йегър.

Макс се позабави, докато се свързваше с лингвистичната база данни на Станфордския университет. После обърна глава към Йегър и Пит. Изглеждаше объркана.

— Изразът е противоречив.

— По-подробно, ако обичаш — настоя Йегър.

— Коблуна е инуитският израз за бял човек. От тук идва и противоречието в значението — „черен бял човек“.

— Противоречиво е наистина — съгласи се Йегър. — Може би означава бял човек, облечен в черно, или обратното.

— Кой знае — замисли се Пит. — Става дума за откъсната част от Арктика. Не съм сигурен дали по онова време там изобщо е стъпвал бял или черен човек. Така ли е, Макс?

— Почти прав сте. Първоначалните проучвания и картографирането на канадската част на Арктика са резултат от търсенията на северозападен проход към Тихия океан, вдъхновени от англичаните. Голяма част от източните и западните райони на Канадска Арктика към средата на XIX век вече са картографирани. Средните райони, включително проливите около полуостров Аделаида, всъщност са едни от последните картографирани обекти.

Пит погледна бележките си от миньорската кооперация и каза:

— Според записките инуитите са открили рутения през или около 1849 година.

— Историческите документи сочат, че една експедиция под егидата на компанията „Хъдсън“ е проучвала част от северноамериканското крайбрежие в тази област между 1837 и 1839 година.

— Това е по-рано, отколкото ни интересува — подхвърли Йегър.

— Следващите известни стъпки в това отношение са направени от Джон Рей през 1851 г., когато е търсел оцелели от експедицията на Франклин. Говори се, че той е пътувал по югоизточното крайбрежие на остров Виктория, който все пак е на повече от 150 километра от полуостров Аделаида. Областта се посещава отново едва през 1859 година, този път от Франсис Макклинтък, като той отново посещава остров Кинг Уилям, на север от Аделаида, при поредното търсене на Франклин.

— Това пък е малко късно за нашите събития — прецени Йегър.

— Тук обаче става дума за Франклин. — Пит се мъчеше да си припомни подробностите. — Кога идва той в тия води и кога изчезва?

— Експедицията на Франклин отплава от Англия през 1845 година. Първата зима прекарват на остров Бийчи, после поемат на юг, докато не засядат в ледовете около остров Кинг Уилям. Експедицията изоставя корабите през пролетта на 1848 година, а целият екипаж след време измира на брега.

Пит почувства, че датите, почват да се объркват в главата му, така че благодари на Макс за информацията. Холографната жена кимна и се извърна, за да продължи изчисленията си по теста за софтуера.

— Щом хората на Франклин са изоставили корабите си през 1848 година в северната част на полуострова, някак си не се връзва да са влачили и минерали — отбеляза Йегър.

— Не е изключено инуитите да са сбъркали датите. — Пит вдигна рамене. — Другият момент, който можем да имаме предвид, е коментарът на Макс, че странстващите инуити са използвали полуостров Аделаида за междинна спирка. А не може да се твърди, че инуитите са открили минерала на острова само защото знаем, че понякога са лагерували там.

— Добре казано. Мислиш ли, че случаят има някаква връзка с експедицията на Франклин?

— Може би това е единствената ни реална връзка — отвърна Пит.

— Но нали чу какво каза Макс? Целият екипаж е загинал. Това слага кръст на всичките ни надежди да намерим отговора там.

— Надежда има винаги — заяви Пит и очите му просветнаха. Погледна часовника си и се надигна от стола. — Всъщност, Хайрам, имам сериозни очаквания да изляза на верния път още днес следобед.

41.

Пит взе един от джиповете на агенцията, мина покрай Капитолия да натовари Лорън и после подкара към центъра на Вашингтон.

— Имаш ли време за дълъг и спокоен обяд? — попита я на един светофар.

— За твой късмет днес нямам участие. Само преглеждам черновите на някои закони. Защо, какво си намислил?

— Малка екскурзия до Джорджтаун.

— До моя апартамент за малко следобедни изживявания ли? — с лукава усмивка попита тя.

— Това е наистина съблазнително предложение — засмя се той и стисна ръката ѝ, — но за съжаление имаме резервация за обяд, която не можем да отменим.

Обедният трафик вече задръстваше движението.

— Състоянието на Лиза подобрява ли се? — попита Пит.

— Днес я изписват и с нетърпение очаква да се върне към работата си. Щом обобщи и запише откритията си, ще я заведе на среща в отдела по наука и технологии на Белия дом. Беше разтревожена днес обаче асистентът ѝ явно си е намерил работа в друг щат и я е напуснал без предупреждение.

— Боб Хамилтън?

— Да. Онзи, на когото не вярваш.

— Очакваше се ФБР да го разпитат тази седмица. Имам чувството, че този тип няма да поеме новата си работа скоро.

— Това започна като обещаващ пробив, но явно нещата се объркаха. Прочетох един служебен доклад от Отдела по енергетика, който дава прогноза за много по-тревожно въздействие на глобалното затопляне върху икономиката и околната среда, отколкото признават останалите източници. Последните проучвания показват, че атмосферните парникови газове нарастват тревожно. Смяташ ли, че рутеният може да се добие достатъчно бързо, за да превърне изкуствената фотосинтеза в реалност?

— В момента разполагаме само с мизерна историческа справка за забравен отдавна източник. Той може и да се окаже изчерпан, но все пак най-доброто, което можем да направим, е да го издирим.

Пит зави по една красива уличка със старинни сгради, спря под висок дъб и двамата слязоха и тръгнаха към малък дом, който представляваше трансформирана някогашна конюшня към съседната господарска къща. Пит потропа с тежко месингово чукало и им отвори гигант с червено вечерно облекло от сатен.

— Дърк! Лорън! Ето ви и вас — приветства ги сърдечно Джулиан Пърлмутър, брадат гигант, който тежеше почти 180 килограма, и ги прегърна.

— Джулиан, изглеждаш добре. Да не си отслабнал? — попита шеговито Лорън и го потупа по корема.

— Ни най-малко — изгъгна той. — Ако престана да ям, ще умра. Ти обаче изглеждаш по-очарователна от всякога.

— По-добре продължи да поддържаш апетита си насочен към храната — захили се Пит.

Пърлмутър се наведе към ухото на Лорън.

— Ако някога ти писне от живота с тоя приключенски настроен индивид, само ми свирни. — Каза го достатъчно силно, за да чуе и Пит. После се надигна като мечка и махна с ръка. — Заповядайте в столовата.

Двамата го последваха през вестибюла и хола и по един коридор. По всички стени имаше претъпкани с книги рафтове. Впрочем цялата къща беше задръстена с книги и приличаше повече на обществена библиотека, отколкото на частен дом. Тук всъщност се намираше най-голямата частна колекция на исторически книги и списания на морска тематика. Освен ненаситен колекционер на морски архиви Пърлмутър беше и виден експерт по история на морското дело.

Влязоха в богато украсена столова, където имаше само няколко малки купа книги, подпрени дискретно до едната стена. Седнаха на тежка махагонова маса, чиито крака бяха оформени като лъвски лапи. Самата маса беше взета от капитанската кабина на старинен платноход, една от морските антики, наврени сред множеството книги.

Пърлмутър отвори бутилка френско бяло вино от поречието на Лоара и наля на всички.

— За съжаление вече изпих бутилката арак, която ми изпрати от Монголия — каза на Пит. — Разкошен беше.

— Когато бях там, пих много арак. Монголците го пият като вода — отвърна Пит.

Пърлмутър опита виното, после остави чашата, плесна с ръце и извика:

— Мари! Можеш да поднесеш супата.

Една жена с престилка влезе откъм кухнята с поднос с купички. Физически беше обратното на Пърлмутър — дребна и подвижна, с къса тъмна коса и очи с цвят на кафе. Мълчаливо и с усмивка сложи по една купичка пред всекиго, после се оттегли. Пит опита супата и кимна.

— Картофена крем супа. Много е вкусна.

Пърлмутър се приведе напред и зашепна:

— Мари е помощник главен готвач в „Ситронел“, най-добрия ресторант на Джорджтаун. Завършила е една от най-добрите кулинарни школи в Париж. И още нещо — баща ѝ е бил главен готвач в „Максим“! Съгласи се да идва при мене три пъти седмично. Животът понякога е прекрасен — заяви с дълбокия си глас, а гънките тлъстина около брадичката се затресоха от смеха му.

После получиха препържени момици с ризото и праз, последвани от шоколадов мус. Пит побутна празната чиния от десерта и въздъхна доволно.

— Забележително, Джулиан, от началото до края. Ако някога историята на мореплаването ти омръзне, ще имаш страхотно бъдеще като ресторантьор — възкликна Лорън.

— Възможно е, но се опасявам, че се изисква много работа — отвърна Пърлмутър съвсем сериозно. — Освен това, както сигурно си разбрала от мъжа си, любовта на човека към морето никога не отслабва.

— Така е. Нямам представа какво бихте правили с живота си вие двамата, ако хората не бяха открили мореплаването.

— Светотатствена мисъл — прокънтя гласът на Пърлмутър. — Това ми напомня, Дърк, ти каза, че се обаждаш и за друго, освен за обед на стари приятели...

— Точно така, Джулиан. Тръгнал съм погледите на един рядък минерал, който се е появил в Арктика около 1849 година.

— Звучи любопитно. И защо те интересува?

Пит очерта значението на рутения и историята на инуитската руда от миньорската кооперация.

— Аделаида, казваш. Ако не ме лъже паметта, това е точно под остров Кинг Уилям, в самия център на Северозападния проход. — Пърлмутър се замисли и запоглажда гъстата си сива брада. — През 1849 година единствените изследователи в този район са от групата на Франклин.

— Кой Франклин? — намеси се Лорън.

— Сър Джон Франклин. Британски военноморски офицер и известен изследовател на Арктика. Като младеж се сражавал при Трафалгар на борда на „Белерофонт“, мисля. Макар вече да не е в първа младост, на петдесет и девет годишна възраст отплава с два здраво построени кораба в опит да открие легендарния Северозападен проход. Стига на косъм от осъществяване на целта си, но корабите му засядат в ледовете. Оцелелите моряци са принудени да ги изоставят и да се опитат да достигнат лагера на търговците на кожи на няколкостотин километра на юг. Франклин и всичките му сто трийсет и четирима души накрая загиват, което става и най-лошата трагедия в арктическите проучвания.

Пърлмутър се извини, отиде до една от читалните си и се върна с няколко стари книги и един грубо подвързан ръкопис. Започна да прелиства една книга, после зачете на глас:

— „Франклин отплава от Темза през май 1845 година с два кораба, «Еребус» и «Терор». За последен път ги виждат да навлизат в Бафиновия залив, към края на лятото. Имат запаси за три години и очакват да изкарат поне една година сред леда, преди да открият път към Тихия океан или да се завърнат в Англия с доказателство, че проход не съществува. Франклин и екипажът му обаче загиват в Арктика и никой не вижда отново корабите им“.

— Някой потърсил ли ги е, когато не са се появили след три години? — попита Лорън.

— Боже мой, и още как! Тревогата нараства още в края на 1847 година, когато няма никаква вест от експедицията, а спасителните операции започват следващата година. Буквално десетки спасителни кораби заминават да търсят Франклин, като започват търсенията си от двата края на Прохода. Съпругата на Франклин лейди Джейн

Франклин е известна с многобройните си лично организирани и финансирани от нея експедиции за търсене на мъжа си. Любопитно, но чак през 1854-та, девет години след отпътуването им от Англия, останките на някои от членовете на екипажа са открити на остров Кинг Уилям и потвърждават най-лошите опасения.

— Открити ли са някакви бордови дневници или архиви? — попита Пит.

— Само един. Една смразяваща кръвта бележка, поставена в каменна пирамида на острова и открита през 1859 година. — Пърлмутър откри фотокопието от бележката в една от книгите и го плъзна по масата към Лорън и Пит.

— Тук се споменава, че Франклин е умрял през 1847 година, но не е обяснено защо — отбеляза Лорън.

— Бележката поражда повече въпроси, отколкото отговори. Те са били само на крачка от прекосяване на най-опасната част от Прохода, но лятото се оказало изключително кратко и корабите навярно са били сковани от леда.

Пит откри в книгата карта, на която бе показано мястото, където е загинал Франклин. Пунктът, където се смяташе, че са били изоставени корабите, беше на по-малко от сто и петдесет километра от полуостров Аделаида.

— Наричали са рутения, открит в района, черна коблуна — спомни си Пит и огледа картата за възможно географско обяснение на името.

— Коблуна. Това е инуитска дума — обясни Пърлмутър, извади грубо подвързания ръкопис и разгърна пожълтелите листове.

— Да — каза Пит. — Това е инуитската дума за бял човек.

Пърлмутър почука с пръст отворения ръкопис.

— През 1860 година един нюйоркски журналист, Стюарт Лутнър, потърсил отговор на загадката за Франклиновата експедиция. Заминава за Арктика и прекарва седем години в инуитско селище, научава езика и обичаите им. Обхожда околностите на остров Кинг Уилям и разговаря с всички жители, за които може да се допусне, че е възможно да са имали вземане-даване с Франклин и екипажа му. Наученото обаче е твърде недостатъчно и той се завръща в Ню Йорк обезкуражен, тъй като изобщо не намира отговор на въпросите си. По някакви причини решава да не публикува откритията си, дори изоставя

записките си, за да ги събере при повторното си пътуване до Арктика. Когато го прави, се жени за млада инуитка, решава да живее с нея в пустошта и оттогава никой нито го е виждал, нито е чувал за него.

— А това е дневникът от времето, което е прекарал сред инуитите, така ли? — попита Пит.

Пърлмутър кимна.

— Да. Успях да си го купя на разпродажба преди няколко години, и то на прилична цена.

— Учудвам се, че така и не са го издали — обади се Лорън.

— Нямаше да мислиш така, ако го беше прочела. Деветдесет процента от съдържанието му са разсъждения за лова и клането на тюлени, за построяването на иглу и оцеляване по време на скуката на тъмните зимни месеци.

— А останалите десет процента?

— Да ги видим — усмихна се Пърлмутър.

През следващия час Пърлмутър рови из дневника и четеше отделни пасажки, където се предаваше разказът на някой инуит, който видял хора с шейни на далечните брегове на остров Кинг Уилям или забелязал два големи кораба, заклещени в леда. Към края на дневника Лутнър описваше разговора си с млад човек, чийто разказ накара Лорън и Пит да настръхнат.

Разказваше Ку-ник, тринайсетгодишно момче, което през 1849 година било на лов за тюлени с чичо си на запад от остров Кинг Уилям. Двамата се изкачили по голямо възвишение и видели голям кораб, заклещен в ледовете.

„Коблуна“ — казал чичото, докато вървели към кораба.

Когато се приближили, чули от вътрешността на кораба викове и стенания. Един човек с дълга коса и безумен поглед им махал да приближат. Те били хванали тюлен и бързо ги поканили на борда да го разменят. Появили се още няколко души, мръсни и измършавели, със засъхнала кръв по дрехите. Един се вторачил в Ку-ник и забърборил нещо неразбираемо, а други двама затанцували на палубата. Екипажът подхванал някаква странна песен, в която наричали себе си „хора на Чернотата“. Всички изглеждали обладани от зъл дух, решил Ку-ник. Изплашен от привиденията, Ку-ник се притиснал до чичо си, докато той изтъргувал тюленовото месо за два ножа и няколко лъскави сребристи камъка, за които коблуните казали, че много топлели.

Коблуните им обещали още инструменти и сребристи камъчета, ако инуитите се върнат и им донесат още месо. Ку-ник и чичо му си тръгнали. След няколко седмици чичо му и други мъже занесли на кораба тюлени и се върнали с, много ножове и един каяк, пълен с черна коблуна.

— Тоест рутений! — развълнувано извика Лорън.

— Да, черна коблуна — съгласи се Пит. — Но откъде го е взел екипажът на Франклин?

— Възможно е да са го открили на някой от съседните острови при някое от излизанията си с шейни, докато корабите са били сковани от леда — допусна Пърлмутър. — Разбира се, може да са открили находището и много по-рано, навсякъде между Гренландия и остров Виктория, а това са почти две хиляди километра. Съжалявам, но няма за какво да се заловим.

— Мене ме озадачава странното поведение на екипажа — замислено каза Лорън.

— Чух подобен разказ за южноафрикански работници, които полудели, и това било приписано на контакт с рутения — добави Пит. — Това не звучи особено смислено, тъй като в самия минерал няма нищо опасно.

— Може би се дължи на ужасните условия, в които са попаднали. Глад и студ в тъмния претъпкан кораб — каза Лорън. — Аз например сто на сто щях да полудея.

— А като добавим скорбута и измръзването, да не говорим за отравянето от калпавите им запаси, консервирани с оловен припой — събират се твърде много изпитания за разсъдъка — съгласи се Пърлмутър.

— Възможно е отговорът за произхода на минерала все още да се пази на кораба — отбеляза Лорън.

Пит вече се бе замислил за същото. Знаеше, че ледените арктически води понякога запазват древните предмети изключително дълго. „Бредалбейн“, произведеният през 1843 година дървен кораб, изпратен в една от спасителните експедиции за Франклин и смачкан от ледовете близо до остров Бийчи, наскоро бе открит съвършено непокътнат, дори със запазени мачти. Така че беше съвсем допустимо на кораба да се пазят данни за произхода на рутения. Но кой кораб беше това и къде се намираше?

— Тук не се споменава за втори кораб, така ли? — попита Пит.

— Не — отвърна Пърлмутър. — Пък и районът, който приблизително посочват, е доста по на юг от мястото, където са изоставени корабите на Франклин според документите.

— Може би движението на леда ги е изместило — допусна Лорън.

— Възможно е — съгласи се Пърлмутър. — Лутнър добавя нещо интересно по-нататък. — Прелисти няколко страници. — Други инуити твърдели, че били видели един от корабите да потъва, а другият да изчезва. Лутнър така и не е успял да разграничи едното от другото в съобщенията им.

— Ако приемем, че това е един от корабите на Франклин, може би е много важно да знаем кой точно при положение, че минералът не е качван на борда нито на „Еребус“, нито на „Терор“ — отбеляза Пит.

— Ку-ник изобщо не определя кораба. Пък и двата са били почти еднакви — сви рамене Пърлмутър.

— Казва обаче, че екипажът се е наричал по определен начин — досети се Лорън. — Как беше? Черни хора?

— Хора на чернотата, така се наричат — припомни Пърлмутър. — Кое е странно. Допускам, че са се нарекли така, тъй като са преживели черни зими.

— Или по друга причина — намеси се Пит, а лицето му се озари от широка усмивка. — Ако наистина са били хората на чернотата, това направо ни съобщава на кой от корабите са служили.

Лорън го погледна с недоумение, но Пърлмутър се досети.

— Ама разбира се — изрева огромният човек. — Трябва да е „Еребус“. Браво, момче!

Лорън погледна объркано съпруга си.

— Не разбирам!

— „Еребус“ — отвърна Пит. — В гръцката митология Ереб е подземният мрак. Място на вечната тъмнина или чернота, както искаш. Еребус е латинското му име.

— Справедливостта изисква да признаем, че корабът и екипажът са се озовали точно там, във вечния мрак — заключи Пърлмутър. После изглежда сериозно Пит. — Мислиш ли, че можеш да го откриеш?

— Зоната за проучване е доста голяма, но си струва да се рискува. Би могла да ни спре единствено опасността, която е спряла и

Франклин — ледовете.

— Наближава летният сезон и ледът в района се топи. Можеш ли навреме да откараш там плавателен съд за търсенето?

— И не забравяй канадците — предупреди го Лорън. — Те може дори да не те допуснат във водите си.

Очите на Пит светнаха радостно.

— По една случайност имам плавателен съд в околността и подходящия човек, който да открие пътя.

Пърлмутър измъкна една прашна бутилка стар портвайн, наля малки чашки на всички и вдигна наздравица:

— На добър час, момчето ми! Дано хвърлиш светлина върху черния „Еребус“.

След като благодариха на Пърлмутър за угощението и получиха обещанието му, че ще им прати копия от всички материали за евентуалното местонахождение на кораба, Лорън и Пит си тръгнаха.

В колата Лорън бе необичайно мълчалива. Шестото ѝ чувство се бе обадило и я предупреждаваше за невидима опасност. Тя знаеше, че не е в състояние да попречи на Пит, когато той е решил да тръгне по следите на стара загадка, но винаги ѝ беше трудно да го пусне.

— Арктика е опасно място — каза тя тихо. — Ще се тревожа за тебе.

— Обещавам ти, че няма да си забравя наполеонките и ще се пазя от айсбергите — увери я той.

— Знам, че това е важно, но все пак предпочитам да не отиваш.

Пит ѝ се усмихна весело, но очите му бяха твърди и решителни и Лорън разбра, че в сърцето си той е вече там, сред ледовете.

42.

Мичъл Гоайет седеше на кърмата на яхтата си и преглеждаше някакъв доклад. Личната му секретарка — обаятелна брюнетка — почти дотича с обезопасения му портативен телефон.

— Министърът на природните ресурси Джеймсън се обажда.

Гоайет ѝ се ухили похотливо, после взе слушалката.

— Артър, хубаво, че се обаждаш. Как вървят лицензите ми за проучване на Арктика?

— Точно затова се обаждам. Получих картите с посочените зони за проучвания. Поисканата земя обхваща над дванайсет милиона акра! Такова искане досега не е имало.

— Ами, някои хора искат да забогатеят. Но да разгледаме първо най-важното. Какво става със заявката за минни права в Островите на Кралското географско дружество?

— Както знаеш, част от правата за разработка и производство там се държат от „Мидамерика Майнинг Къмпани“. Моето министерство е поискало лицензът им да се анулира, когато му дойде времето. Ако не изработят производствения си минимум през следващите три месеца, спокойно можем да обявим лиценза им за невалиден. А ако политическата криза със САЩ се засили, нещата може и да се ускорят.

— Мисля, че най-вероятно ще е те да не изпълнят производствения си минимум за лятото — лукаво вметна Гоайет.

— Анулирането може да се ускори, ако го подпише премиерът. Държиш ли да опиташ този начин?

— Премиерът Барет няма да ни затрудни — засмя се Гоайет. — Той е нещо като, как да го кажа, негласен помощник в начинанието.

— Все пак той публично оповести, че въвежда политика на протекционизъм за необитаемите арктически райони — напомни му Джеймсън.

— Той ще подпише всичко, което поискам от него. Какво става със заявлението ми за другия лиценз?

— Хората ми откриха, че само малка част от пролива Мелвил е с издаден лиценз. Изглежда, си успял да обезсърчиш почти всички останали кандидати.

— Да, и то защото до повечето обекти там изобщо няма достъп. С глобалното затопляне и моя флот от ледоразбивачи и шлепове ще успея да разработя тези места, преди останалите да се стигнали до прага им. С твоя помощ, разбира се — добави язвително.

— Ще мога да ти помогна с лиценза за арктическите морски разработки, но част от земните участъци трябва да получат и одобрението на индианците и на отдела за местните жители.

— Министър-председателят ли назначава шефа на отдела?

— Мисля, че да.

Гоайет отново се изсмя.

— Тогава няма да имаме проблем. След колко време ще получа достъп до морските обекти?

— Виж, териториите за оглед и оценка са доста обширни... — поколеба се Джеймсън.

— Не се тревожи. Един тлъст паричен превод скоро ще се отправи към тебе, ще го последва и още един, когато излязат лицензите. Никога не забравям да се отплатя на хората, които подпомагат бизнеса ми.

— Добре. Ще се опитам да оформя документите до няколко седмици.

— Чудесно, момчето ми. Знаеш къде да ме намериш. — И Гоайет затвори.

В кабинета си в Отава Джеймсън също затвори. Седналият срещу него комисар от Кралската канадска конна полиция спря касетофона и махна вторите слушалки, по които слушаше.

— Господи, той уличи и министър-председателя — измърмори комисарят и поклати глава.

— Дълбоките джобове лесно се корумпират — отвърна Джеймсън. — Утре ли да ви изпратя съгласието си за имунитета ми?

— Да. — Комисарят явно беше потресен. — Вие ще свидетелствате и срещу вас няма да се повдигат обвинения. Ще очакваме, естествено, и веднага да подадете оставка. За съжаление кариерата ви на държавен служител е приключена.

— Готов съм да приема тази участ — намръщено се съгласи Джеймсън. — Така е по-добре, отколкото да продължа да съм жалък слуга на тази алчна свиня!

— А как ще се чувствате, ако повлечете със себе си и министър-председателя?

— Щом се намира в джоба на Гоайет, премиерът Барет напълно го заслужава.

Комисарят се надигна от стола и прибра портативния касетофон и бележника в чантата си.

— Не се разстройвайте чак толкова, господин комисар — подхвърли Джеймсън, като погледна разтревоженото му лице. — След като истината за Гоайет излезе наяве, ще ви обявят за национален герой. Всъщност като поборник за реда и справедливостта ще бъдете подходящ кандидат за заместник на премиера.

— Нямам чак такива амбиции. Просто се ужасявам от хаоса, който един милиардер може да предизвика в съдебната ни система.

И тръгна към вратата, а Джеймсън подхвърли зад гърба му:

— Правдата ще възтържествува.

Комисарят не отговори. Знаеше, че невинаги е така.

43.

Един плаващ кран вдигна остатъците от корабчето на Тревър на кея, където щяха да останат за проверка от полицията и оценка от страна на застрахователя. След като даде показания, Тревър се качи на корабчето на НАМПД и Дърк го попита какво са казали полицаите.

— Шефът им не иска да приеме, че е имало саботаж, докато не е дал мнението си и специалистът по палежите — изсумтя Тревър.

— Но лодките не се взривяват самички — възрази Дърк.

— Попита ме дали подозирам някого и аз му казах — не.

— Значи не мислиш, че ще ни помогнат? — намеси се Съмър.

— Засега не. Просто няма достатъчно доказателства, за да обвинят някого.

— Но на нас ни е ясно, че зад това стоят хората от завода за пречистване.

— Тогава се налага да открием защо се пази такава тайна — каза Тревър сериозно. — Знам, че нямате много време, но ще ми направите ли услугата да претърсите остров Гил, преди да си тръгнете?

— Корабчето ни е натоварено, така че сме повече от готови — отвърна Дърк. — Казваш и тръгваме.

Докато плуваха по канала Дъглас, всеки се чудеше посвоему в каква ли опасност са попаднали. Когато подминаха завода, Дърк забеляза, че танкерът е напуснал покрития док. Усили оборотите докрай, защото бързаше да стигне до мястото и да види какво се крие под водите около остров Гил.

Бяха вече доста близо, когато Съмър се изправи и посочи през люка. Черният танкер изникна пред тях след поредния завой — движеше се бавно по течението.

— Вижте го как ниско гази — възкликна Дърк.

И наистина, танкерът бе потопен почти до ватерлинията.

— Права беше, Съмър — призна Тревър. — Той наистина отнася втеченен въглероден двуокис от завода. А това е напълно безсмислено.

Бързо задминаха танкера и излязоха в открити води. Дърк се насочи към южната част на пролива и спря корабчето, когато се

изравни с края на остров Гил. Отиде до кърмата и спусна сонара, докато Съмър подаваше програма за търсене в навигационното устройство. След няколко минути тръгнаха отново, като дърпаха сонара.

Образите, предадени от устройството, разкриха скалисто дъно, което се спускаше от дванайсет-тринайсет метра при брега до над шейсет към средата на пролива. Дърк непрекъснато контролираше кабела на сонара в зависимост от променящата се дълбочина.

През първия час не откриха нищо интересно — просто еднообразно морско дъно, покрито с камъни и тук-там по някой потънал дънер. На Тревър бързо му омръзна да гледа еднообразните картини от сонара и насочи вниманието си към танкера, който най-накрая бе поел нормално по пролива и се движеше на север от тях със скоростта на охлюв. Накрая зави покрай северната част на остров Гил и изчезна.

— Много бих искал да науча къде отива — въздъхна Тревър.

— Когато се върнем в Сиатъл, ще проверя дали агенцията ни не може да установи това — обеща Съмър.

— Много ще ми е неприятно, ако се окаже, че изхвърля въглеродния двуокис в морето.

— Това е много малко вероятно — каза тя. — Прекалено ще е опасно за екипажа, ако вятърът промени посоката си.

— Права си. И все пак нещо не се връзва.

Прекъсна ги гласът на Дърк от кабината:

— Излезе нещо!

Съмър и Тревър бързо отидоха при него и погледнаха екрана на сонара. На монитора се виждаше тънка линия, която вървеше по морското дъно.

— Може да е тръба — допусна Дърк. — Определено изглежда дело на човешка ръка. Сигурно ще се види по-ясно при следващия план на сонара.

Наложи се да изчакат десет минути, да завият покрай острова и да се върнат в пролива, преди отново да видят линията. Точно под тях тя правеше чупка и отиваше на северозапад.

— Изглежда твърде дебела за електрически кабел — прецени Съмър, загледана в монитора.

— А и островът не е интересен с нищо — подхвърли Тревър. — Ако се изключат няколкото хижи за лов и риболов, остров Гил е необитаем.

— Трябва все пак да води донякъде — отсече Дърк. — И трябва да видим докъде.

Продължиха да следят изображението, но това, вместо да разреши подводната загадка, само я задълбочаваше. Скоро се появи и втора линия. После трета, като всички се събираха и водеха на север. Като плуваха упорито след тях, стигнаха до точката, където линиите се съединяваха. Сонарът показва още четири линии, които се свързваха с останалите и образуваха на дъното гигантска седемпръста ръка. „Пръстите“ бяха дълги по петдесетина метра и изведнъж свършваха. Само една по-дебела линия водеше на север успоредно на крайбрежието. Сонарът успя да я проследи на известно разстояние, но после тя изведнъж изчезна в крайбрежния нанос.

Когато уредът престана да им върши работа, Дърк спря мотора и с помощта на Тревър го издърпа.

— Вече е почти седем — каза Съмър. — До един час трябва да поемем обратно, ако не искаме да се промъкваме през канала в тъмното.

— Имаме предостатъчно време за едно бързо гмуркане — възрази Дърк. — Това може да ни е единствената възможност.

Никой не оспори мнението му. Дърк навлече подводния костюм, а Съмър нагласи корабчето над мястото, където седемте линии се съединяваха.

— Дълбочината е почти трийсет метра — каза тя. — Радарът отчита голям кораб, който се движи към нас, в момента на двайсет и пет километра на север. — Обърна се към Тревър. — Ти не каза ли, че в делник тук няма туристически кораби?

— Ами да, няма. Те си се придържат към разписанието. Може да е товарен.

— Ще видим какъв е, като се приближи — каза Дърк.

Съмър обърна корабчето срещу течението, а Тревър пусна котвата от носа, за да останат на място. Дърк нагласи дихателния си апарат и колана с тежестите и се прехвърли през борда.

Беше времето между прилива и отлива и Дърк с облекчение установи, че течението почти не се усеща. Доплува до носа на

корабчето, хвана веригата на котвата и се спусна покрай нея до дъното.

Студената зелена вода постепенно погълна светлината от повърхността и той щракна фенерчето на качулката си. От тъмнината изплува кафявото каменисто дъно, осеяно с морски таралежи и морски звезди. Той провери, че дълбочината е трийсет метра, и се увери, че може да се движи спокойно. После пусна веригата на котвата и направи широк кръг, за да намери нещото, което бяха наблюдавали със сонара.

Беше наистина тръба, метална, с диаметър около петнайсет сантиметра и доколкото Дърк можеше да прецени, бе положена на дъното скоро, защото по гладката ѝ повърхност нямаше нито водорасли, нито други напластявания. Той доплува до котвата, привлече я до тръбата и я закрепил в някакви камъни. После последва тръбата към по-дълбоки води и след двайсетина метра откри отворения ѝ край. На дъното, около отвора, се беше образувал малък кратер и Дърк забеляза, че около него няма никакъв морски живот.

Обърна се и проследи тръбата в обратната посока; навлезе в плитките води и накрая стигна до съединението, в което се включваха и другите тръби. Една по-дебела, почти двайсет и пет сантиметрова, водеше към остров Гил. Дърк заплува над нея и стигна до едно коляно, откъдето продължи на север на дълбочина около десет метра. Понататък тръбата бе частично зарита — точно затова бе невидима за сонара. Той плува над нея още няколко минути и реши да се откаже, тъй като запасите му от въздух започваха да намаляват. Докато се обръщаше, усети някакво боботене. Звукът беше силен и плътен, но във водата не можеше да прецени откъде точно идва. Забеляза обаче, че пясъкът започва да пада от повърхността на тръбата. Сложи ръката си върху нея и усети вибрации. Изведнъж всичко му стана ясно и той бързо заплува към съединението на тънките тръби.

На борда на корабчето Съмър погледна часовника си и отчете, че Дърк е под водата вече почти трийсет минути. Обърна се към Тревър, който, облегнат на перилото, ѝ се любуваше, и каза:

— И на мен ми се иска да можехме да останем тук повече.

— Знам, че бързате — отговори той. — Но пък аз трябва да ида до Ванкувър, за да подам доклад за експлозията и да видя могат ли да ми подменят корабчето. Това ще ми отнеме няколко дена, пък и повече,

ако се поразтакавам — добави с усмивка. — Дали пък да не дойда да те видя в Сиатъл?

— Ще ти се разсърдя, ако не го направиш — засмя се тя. — Пък и е само три часа с влака.

Тревър понечи да отговори, но забеляза нещо във водата над рамото на Съмър. Издигащи се мехурчета на двайсетина метра от корабчето. Той се вгледа в тях и в същия миг Съмър му посочи други излизащи мехурчета близо до носа. Започнаха да оглеждат водата наоколо и откриха пет-шест подобни изригвания на различни места около корабчето.

Издигащите се мехурчета прераснаха във вряща стихия, от която струяха бели облачета пара. Парата бързо се сгъстяваше, уголемяващи се облаци бяла мъгла се издигаха от дълбините и се разпростираха по повърхността. След секунди образуваха около корабчето кръгла стена и Съмър и Тревър останаха нейни пленници.

— Дяволският дъх! — ахна Тревър.

44.

Дърк бързо плуваше покрай основната тръба. Макар видимостта да беше лоша, той усещаше силната турбуленция във водата и чувстваше, че в емисиите от тръбата има нещо опасно. В съзнанието му изплува образът на „Вентура“ и мъртвия ѝ екипаж. Замисли се за Съмър и Тревър и размахна плавниците още по-силно въпреки увеличаващото се парене в дробовете.

Стигна до съединението на тръбите и веднага зави наляво, като следваше по-тънката тръба, на която беше попаднал, когато се гмурна. Вече чуваше свистенето на мехурчетата, които се освобождаваха под високо налягане. Мина над тръбата и видя веригата на котвата. Стрелна се към повърхността и излезе точно под носа на корабчето, като се ориентираше по веригата.

Подаде глава на повърхността и изпита чувството, че е сред лондонската мъгла. Плътен бял воал се издигаше над водата. Като държеше лицето си надолу, той преплува покрай корпуса до кърмата и стъпи на стълбичката, която Съмър бе спуснала от перилото. Надигна се над долното стъпало колкото да погледне. Белият облак се носеше над палубата и забулваше кабината.

Дърк издърпа мундщука от устата си и извика Съмър. Парлив вкус изпълни устата му, така че той отново налапа мундщука и пое въздух от кислородната бутилка. Заслуша се за няколко секунди, после слезе от стълбичката и притеснен се върна във водата.

Даде си сметка, че никой не му отговаря, защото корабчето е празно.

Около двеста метра по на запад и на три метра под водата Тревър имаше чувството, че ще умре. Не можеше да повярва колко бързо ледената вода изсмуква силите и енергията му и почти убива волята му за живот. Ако не бяха бисерносивите очи на Съмър, които го гледаха умоляващо, би се отказал от борбата.

А очите бяха изумителни, трябваше да го признае, докато захапваше мундщука за глътка въздух. И излъчваха сякаш осезаема топлина. Той пое дълбоко въздух и ѝ върна мундщука; усещаше, че умът му отслабва. Опитва се да върне вниманието си върху изтръпващите си крака и зарита по-силно, като си припомни, че трябва да достигнат брега.

Беше решение, взето на мига, единственото, което можеше да ги спаси. С разширяващия се облак въглероден двуокис, който ги беше заобиколил, можеха да се насочат единствено към водата. Съмър си беше помислила да пререже котвата и да направят отчаян опит да побягнат през парата, но ако се забавеха и съвсем малко, докато запалят мотора, щяха да умрат. Освен това трябваше да мислят и за Дърк. Ако изплуваше под кърмата, докато потегляха, щяха да го нарежат на парченца. И сега надеждите да оцелее не бяха кой знае какви, но Дърк все пак би могъл да надплува газа с останалия му въздух.

— Във водата! — изкрещя Съмър, когато газът изригна, и се втурна към готовата за използване кислородна бутилка до перилата.

— Ти облечи подводния костюм. Аз ще взема бутилката — викна Тревър.

Съмър навлеche подводния костюм и грабна маската, а Тревър бързо закопча бутилката. Едва успя да пхне ръце в презрамките на спасителната жилетка, когато въглеродният двуокис обгърна корабчето. По-скоро паднаха, отколкото скочиха зад борда, като разплискаха ледената вода и се потопиха под смъртоносния облак.

Незащитен от студа, Тревър усети потапянето като удар от ток. Адреналинът му обаче беше толкова повишен, че не замръзна. Като се притиснаха лице в лице, двамата заритаха непохватно и се редуваха да поемат дъх от кислородната бутилка. Накрая успяха да изградят нещо като ритъм и започнаха да се движат с прилична скорост към острова.

Студът обаче бързо се отрази на Тревър. Ефектът първоначално не се усети, но после Съмър забеляза, че движението на плавниците му се забавя. Устните и ушите му започнаха да посиняват и тя разбра, че може да изпадне в хипотермия, и увеличи темпото, за да не загубят инерцията си. Мъчи се по този начин още трийсетина метра, като предчувстваше, че Тревър скоро ще се превърне в непосилна тежест. Погледна надолу с надеждата дъното да започне се издига, но виждаше

само метър-два мътна вода. Нямаше представа колко далече са от острова и дали всъщност не плуват в кръг. Беше дошъл моментът да рискува и да се покаже над водата.

Пое дълбоко въздух от мундщука, преди да го върне на Тревър, и изплува до повърхността, като влачеше и него. Подаде глава и бързо се огледа, за да се ориентира. Най-лошите й страхове не се оправдаха. Бяха избягали, поне засега, от гъстите облаци въглероден двуокис, който все още се издигаше към небето недалече от тях. В обратната посока зелените хълмове на остров Гил бяха на по-малко от половин километър. Макар да не бяха плували по права линия, все пак се бяха движили в правилната посока и се бяха приближили към брега.

Вдиша няколко глътки въздух, без да й стане нищо, после се пресегна към Тревър и натисна бутона „надуй“ на спасителната му жилетка. Жилетката бързо набъбна и издигна Тревър към повърхността. Тя огледа разтревожено лицето му, а той успя да й намигне, но очите му си оставаха празни и безизразни. Тя хвана кислородната бутилка и го задърпа към брега. Тревър едва-едва размахваше крака зад нея.

Островът като че ли изобщо не се приближаваше и Съмър започна да се отчайва: нямаше да успее да извлочи Тревър до брега. Опитваше се да не гледа към целта си, а да се съсредоточи върху ритането с плавниците, но това я накара единствено да осъзнае, че краката й са като от олово. Бореше се да поддържа скоростта, когато усети, че спасителната жилетка на Тревър се изплъзва от ръцете й. Уплашена, че потъва, тя го задърпа по-силно. И тогава една глава изникна от водата до гърдите на Тревър.

Беше Дърк. Погледна Съмър, изплю мундщука и каза:

— Премръзнал е. Вдиша ли от газа?

— Не, само от студа е. Трябва да го изкараме на брега. Как ни откри?

— Видях, че кислородната бутилка я няма, и реших, че сте се отправили към брега. Изплувах малко по на юг и ви видях.

Без да говорят повече, двамата напрегнаха всички сили, за да стигнат по-бързо до брега. Появяването на Дърк даде сили на Съмър и тя изведнъж заплува с подновена енергия. След малко издърпаха Тревър на каменистия бряг.

— Трябва да му смъкнем дрехите — каза Дърк. — Ще му дам да облече моя костюм за гмуркане.

Съмър кимна и посочи. На стотина метра, до самото море, имаше малка дървена постройка.

— Прилича на рибарска хижа. Отиди да я видиш, докато му сваля дрехите.

— Добре. — Дърк смъкна кислородната бутилка и колана с тежестите. — И не го обръщайте в голяма веселба — предупреди я шеговито, обърна се и забърза по брега.

Не биваше да губи време, защото знаеше колко опасно е състоянието на Тревър. Затича се, доколкото може с подводния костюм, и бързо стигна къщичката. Съмър имаше право — беше дъсчена рибарска хижа за преспиване на местните рибари, по-малка и от гараж за една кола. До външната стена имаше двесталитров варел и нацепени дърва. Дърк отвори вратата и видя единично легло, печка и скара за печене на риба. На полицата над печката имаше кибрит и той бързо запали огън и затича обратно.

Тревър седеше на един пън без риза, а Съмър смъкваше мокрите му панталони. Дърк му помогна да се изправи и двамата със Съмър почти го повлякоха към хижата, като току поглеждаха към пролива. Белите облаци още изригваха от водата като пара от вулкан.

Самата мъгла се беше събрала в издигаща се маса, която се простираше по целия пролив с височина петнайсетина метра. Забелязаха във водата червени петна, в които плуваха десетки мъртви риби.

— Трябва да е танкерът — реши Дърк. — Сигурно изпомпват това от другата страна на острова.

— Но защо го правят посред бял ден?

— Защото знаят, че сме тук — изсъска той ядосано.

Стигнаха хижата и сложиха Тревър на леглото. Съмър го зави с едно старо вълнено одеяло, а Дърк внесе още дърва отвън. Печката бързо затопляше малката хижа.

Изведнъж отдалече долетя някакво боботене.

Дърк и Съмър изскочиха навън и с ужас погледнаха към пролива. На три километра северно от тях се беше появил голям туристически кораб. Движеше се право към смъртоносния облак въглероден двуокис.

Френският туристически лайнер „Дофин“ по разписание трябваше в продължение на една седмица да обиколи крайбрежието на Аляска и после да се завърне във Ванкувър. Внезапно разрази се стомашна инфекция обаче разболя почти триста пътници и това принуди капитана да съкрати пътуването от страх, че голяма част от туристите ще имат нужда от болнични грижи.

Дългият почти триста метра „Дофин“ беше един от най-големите, а и от най-новите туристически лайнери, които се движеха по Вътрешния пролив. Имаше три подгreti басейна, осем ресторанта и огромна обсерватория с остъклени стени над мостика и превозваше две хиляди и сто пътници в приятна атмосфера и лукс.

От брега на остров Гил Дърк и Съмър гледаха как лъскавият бял лайнер се приближава, но го виждаха единствено като кораб на смъртта. Токсичният въглероден двуокис все още излизаше от отворените тръби и облакът се простираше почти на километър във всяка посока. Лекият западен ветрец го държеше встрани от остров Гил, но го разпростираше още по-нататък по пролива. „Дофин“ щеше да премине през облака за около пет минути, достатъчно време за тежкия въглероден двуокис да проникне във всички отвори и системи за въздушно охлаждане на плавателния съд. Щом изместеше кислорода от въздуха, газът щеше да причини бърза смърт във всички кътчета на кораба.

— На борда сигурно има поне хиляда пътници — тревожно възкликна Съмър. — Трябва да намерим начин да ги предупредим.

— Може би в хижата има радио — допусна Дърк.

Втурнаха се в къщичката и без да обръщат внимание на мънкането на Тревър, я преровиха. Но радио нямаше. Дърк изскочи навън и огледа надигналия се облак в опит да види къде е изследователското корабче. То обаче беше безнадеждно скрито в парите.

— Колко въздух ти е останал в бутилката? — попита той припряно Съмър. — Мога да се опитам да се върна на корабчето и да

ги предупредя по бордовото радио, но си изхабих цялата бутилка.

— Няма да можеш — отвърна Съмър. — И моята е почти празна. Няма да успееш да се върнеш жив на корабчето. Пък и аз няма да те пусна.

Дърк прие доводите на сестра си, още повече че и сам знаеше, че опитът му би се оказал смъртоносен.

Отчаяно се огледа, като търсеше начин да предупреди екипажа. Погледът му се спря на големия варел до хижата и той изтича и го отвори. Варелът беше почти пълен с бензин.

— Бензин — викна Дърк на Съмър. — Резерва за рибарите, за да презареждат лодките си.

— Можем да запалим огън на брега — предложи развълнувано Съмър.

— Да — съгласи се Дърк. — Но ще е по-добре във водата.

— Капитане, във водата точно пред нас има някакво препятствие — докладва дежурният офицер.

Капитанът на „Дофин“ не се разтревожи особено. С китовете, делфините и изгърваните трупи от корабите, които караха дървен материал, в пролива винаги имаше препятствия. Те обаче не безпокояха екипажа на големия кораб, защото той минаваше през тях като през клечки за зъби.

— На осемстотин метра пред нас, сър. — Дежурният офицер му подаде бинокъла.

Капитанът го вдигна пред очите си и огледа белия облак мъгла на пътя им. Точно пред облака във водата плаваше нещо, което приличаше на черна гърбица и се движеше заедно с по-малка синя гърбица. Капитанът го оглежда близо минута, като фокусираше бинокъла.

— Това е човек — каза накрая. — Прилича на леководолаз. Хелмс, намали скоростта на пет възела и имай готовност за промяна на курса.

Върна бинокъла на дежурния и отиде до цветния монитор, който показваше местоположението им. Прегледа отбелязаната дълбочина и видя, че на изток проливът е достатъчно дълбок, за да минат спокойно.

И тъкмо да нареди на кормчията да заобиколи леководолаза, когато дежурният се обади отново:

— Сър, на брега има друг човек, който, изглежда, ни изпраща сигнал.

Капитанът пак взе бинокъла и погледна. Вече бяха наближили достатъчно леководолаза и капитанът видя, че той плува до дебело чаталесто дърво. В разклонението беше закрепен двесталитров варел. Леководолазът посочи брега и после се гмурна. Капитанът насочи бинокъла към брега и видя Съмър, нагазила до гърди във водата. И държеше нещо, което трябва да беше факла, защото пушеше. Хвърли я към дървото с варела и щом факлата докосна водата, лумнаха пламъци. След секунди варелът избухна и литна във въздуха.

— Пълен назад! Пълен назад! — извика капитанът на „Дофин“ и размахна ръце. — Свържете ме веднага с бреговата охрана.

Дърк излезе на повърхността на двайсетина метра от горящия бензин и бавно заплува към лайнера, като от време на време вдигаше ръка и я спускаше — сигнала на гмуркачите за опасност. Внимателно наблюдаваше облака въглероден двуокис, който все още нарастваше зад горящия пън. Чувахе и как Съмър крещи на кораба да спре.

Но корабът все така се носеше към него и Дърк започна да се чуди дали на мостика има будни хора и дали някой е видял пиротехническите му изпълнения.

И тогава чу воя на сирените и видя как водата около кърмата започна буйно да ври. Капитанът даваше заден ход. Дърк обаче се зачуди дали вече не е късно.

Защото „Дофин“ продължаваше да напредва към отровния облак без никакви признаци на забавяне. Дърк заплува колкото можеше по-бързо, за да избегне носа, който вече се извисяваше над него. Почти се бе сбогувал с всяка надежда, че корабът ще спре, когато той изведнъж се разтресе, забави ход пред вече изгасващата огнена линия и спря. А после мъчително бавно пое назад, измести се стотина метра на север и накрая пак спря.

Една малка оранжева лодка вече бе спусната от борда и бързо се приближаваше към Дърк. Двама моряци грубо го издърпаха в нея. Третият, седнал на кърмата, му изръмжа с френски акцент:

— Ти идиот ли си бе? От Грийнпийс ли си?

Дърк посочи издигащата се бяла пара.

— Вкарай лодката там и ще си труп. И ти ще си идиотът, ако не ме послушаш.

И го изглежда твърдо в очите. Французинът се намръщи, но не каза нищо.

— На брега имам ранен, който има нужда от спешна медицинска помощ — продължи Дърк и посочи рибарската хижа.

Лодката се отправи към брега. Щом стигнаха, Дърк се втурна към хижата.

Съмър седеше на леглото, галеше Тревър по челото и го успокояваше. Погледът му изглеждаше по-разумен, но той все още говореше замаяно.

Когато се качиха на „Дофин“, Съмър отиде с Тревър в медицинския пункт, а Дърк на мостика. Капитанът, нисък и оплешивяващ, го изгледа надменно.

— Кой сте вие и какъв беше този огън? — попита рязко.

— Казвам се Пит и работя в Националната агенция за морско и подводно дело. Не можете да продължите по пролива, тъй като ще убиете всички на борда. Тази бяла мъгла е смъртоносен облак от въглероден двуокис, изпусната от един танкер. Наложил се да изоставим собственото си корабче и да доплуваме до брега, като сестра ми и още един човек едва се спасиха.

Дежурният офицер, който стоеше наблизко, поклати глава и се изсмя презрително.

— Що за нелепа история!

Дърк не му обърна внимание, гледаше капитана в очите.

— Казвам ви самата истина. Ако искате да рискувате живота на пътниците си, можете да продължите. Обаче първо ни оставете на брега.

Капитанът го гледаше изпитателно, но видя в очите му не лудост, а само хладна решителност. Дежурният при радара наруши мълчанието.

— Сър, забелязвам неподвижен плавателен съд сред облака мъгла на по-малко от километър вдясно от носа ни.

Капитанът се намръщи, после отсече:

— Добре, ще променим курса и няма да навлизаме повече в пролива. Между другото бреговата охрана вече е на път към нас. Ако ни заблуждавате, господин Пит, ще си изпатите.

След минута оранжево-бял вертолет на бреговата охрана на САЩ от Принс Рупърт зависна над лайнера.

— Капитане — каза Дърк. — Съобщете на пилота да не лети в и над белия облак. Но пък може да види интересни неща, ако прелети над северозападната част на остров Гил.

Капитанът нареди да предадат съобщението. Вертолетът изчезна за двацет минути, после се появи отново над лайнера и пилотът съобщи по радиото:

— „Дофин“, потвърждаваме наличието на танкер до северната част на остров Гил. Изглежда, имате право за незаконното изпускане на газ. Обявяваме морска тревога чрез канадската брегова охрана и канадската конна полиция. Съветваме ви да промените курса си към канала на запад от остров Гил.

Капитанът му благодари, после се обърна към Дърк.

— Господин Пит, вие спасихте кораба ми от ужасна трагедия. Извинявам се за скептичното си отношение и ви благодаря за предупреждението. Ако има нещо на света, което бих могъл да направя, за да ви се отблагодаря, моля ви, само кажете.

— Ами, капитане, бих искал да си върна корабчето — отвърна Дърк.

Дърк и Съмър нямаха избор, така че останаха на борда на „Дофин“, докато той не пусна котва във Ванкувър следващата вечер. Тревър вече се бе оправил, но за всеки случай го изпратиха в болницата за наблюдение през нощта. Дърк и Съмър отидоха да го видят, преди да вземат влака за Сиатъл.

— Стопли ли се най-после? — попита Съмър, след като огледа планината одеяла, с които го бяха затрупали.

— Да. Тук се опитват да ме опекаат жив — отвърна той, доволен, че я вижда. — Следващия път аз ще си сложа неопрена.

— Разбрахме се — засмя се тя.

— Успяха ли да задържат танкера? — попита Тревър вече сериозно.

— От „Дофин“ са го видели да се насочва към открито море, докато ние сме заобикаляли остров Гил. Сигурно са си плюли на петите, щом са видели вертолета. За щастие камерите на бреговата охрана са го заснели при плаващия терминал.

— Без съмнение ще успеят да го проследят до някоя от дъщерните фирми на Гоайет — добави Дърк. — Макар че той ще намери начин да се отърве от обвинението.

— Точно това е убило брат ми — заяви Тревър. — А за малко не уби и нас.

— Съмър каза ли ти, че е разшифровала съобщението на брат ти от „Вентура“? — попита Дърк.

— Не! — Тревър се надигна, седна и се взря в Съмър.

— Мисля си за това още откакто открихме „Вентура“ — каза тя. — И се сетих. Не е написал РУДИ. Искал е да напише „рудничен газ“.

— Рудничен газ?

— Да. Смес от азот и въглероден диоксид и други оксиди. Точно заради него миньорите са вземали със себе си канарчета, за да се предпазят от задушаване. Ако метанът е над шест процента, се получава експлозивният гризу. Брат ти е бил лекар, така че трябва да е бил наясно с тези неща. Мисля, че се е опитал да напише съобщението като предупреждение към другите.

— Трябва да тръгваме, за да не изпуснем влака — каза Дърк. — Гмуркането в топла вода засега ще го отложите. — И намигна на Тревър.

— И не забравяй, Сиатъл е само на сто и шейсет километра — каза Съмър на Тревър и го целуна.

— С влак. — Тревър се усмихна. — Но аз си искам корабчето.

— И сигурно ще си го получиш, преди ние да сме видели нашето — каза Дърк на Съмър, докато излизаха.

Щеше да се окаже обаче, че бърка. Два дни след като се върнаха в регионалното бюро на агенцията в Сиатъл, пристигна камион, натоварен с останалото им на остров Гил корабче. На седалката на кормчията ги чакаше бутилка скъпо бургундско вино.

По указание на президента катерът на американската брегова охрана „Полярна зора“ гордо пресече морската граница с Канада на север от Юкон. Докато се движеше на изток през развълнуваните сиви води на Бофортово море, капитан Едуин Мърдок погледна през страничния люк на мостика, без да каже нищо, но с облекчение. Тук не ги очакваше въоръжена канадска флотилия, както предполагаха някои на борда.

Мисията им бе започнала съвсем безобидно преди няколко месеца, когато им предложиха да съставят сеизмологична карта на периферния лед по протежение на Северозападния проход. Това обаче беше преди произшествието с „Атланта“ и Лаборатория 7 за проучване на ледовете. Президентът, който не искаше да налива масло в огъня на канадското възмущение, първоначално отмени пътуването, но секретарят по отбраната все пак го склони да разреши мисията, като се позова на подразбиращото се досега одобрение на проекта от страна на канадците. Без друго били минали години, твърдеше секретарят, откакто САЩ били предизвиквали Канада за каквото и да било във вътрешните ѝ води.

— Небето е чисто, радарният монитор е празен, вълнението е метър, до метър и четвърт — доложи старшият офицер на „Полярна зора“, сух като чироз афроамериканец, казваше се Уилкс. — Прекрасни условия.

— Да се надяваме да се задържат така и през следващите шест дни — отвърна Мърдок. Забеляза, че нещо в небето отдясно проблесна, и добави: — Нашите придружители от горния етаж още ли ни следват?

— Мисля, че ще ни държат под око поне през първите стотина километра в канадски води — отвърна Уилкс. Говореха за флотския разузнавателен Самолет Орион Р-3, който се рееше над тях. — След това ще правим всичко изцяло на своя глава.

Всъщност никой не очакваше канадците да им се противопоставят, но офицерите и екипажът бяха напълно в течение на

разгорещените обвинения, които Отава бълваше през последните две седмици. Повечето ги разпознаваха като това, което си бяха — суетни преструвки от страна на неколцина политици в опита им да привлекат някой и друг глас в повече. Или поне така се надяваха.

„Полярна зора“ напредваше на изток през Бофортово море, като заобикаляше назъбените ледени блокове и влачеше оформен като шейна сеизмичен сензор, който отчиташе дълбочината и плътността на ледената покривка, покрай която минаваха.

По пътя почти нямаше движение, ако се изключат редки рибарски кораби или проучващи наличието на петрол съдове. Първата кратка арктическа нощ мина без произшествия и Мърдок започна да се успокоява. Екипажът се върна към обичайния си ритъм на работа, който щеше да осигури нормалното преминаване на почти триседмичния път до пристанището на Ню Йорк.

При движението им на изток леденото море се приближаваше все повече към сушата и постепенно, докато приближаваха залива Амундсен на юг от островите Банкс, ограничи свободния плавателен път до по-малко от петдесет километра. Когато отминаха триангулационния знак, че са на петстотин мили от Аляска, Мърдок с учудване констатира, че все още не са срещнали нито един канадски постови кораб. Бяха го предупредили, че два съда от канадската брегова охрана редовно патрулират в залива Амундсен и задържат поелите на изток товарни кораби, които не са заплатили таксата за преминаване.

— Остров Виктория се появи на хоризонта — докладва Уилкс.

Всички очи на мостика се напрегнаха, за да различат острова във влажната сива мъгла. По-голям по площ от щата Канзас, огромният остров простираше шестстотин и петдесет километровия си бряг срещу континенталната част на Северна Америка. Водният път пред „Полярна зора“ отново се стесни, когато влязоха в пролива Долфин и Юниън, кръстен на лодките, използвани от Франклин при една от по-ранните му експедиции. Леденият шелф продължаваше и по двата бряга, което свеждаше годната за плаване ширина до по-малко от петнайсет километра. За „Полярна зора“ не беше проблем да си пробие път и през еднометров лед, ако се наложи, но корабът се придържаше към свободния участък, осигурен от мекото пролетно време.

„Полярна зора“ измина още сто и шейсет километра през стесняващия се пролив и вече бе в канадски води втора нощ. Мърдок току-що се беше върнал на мостика след късната си вечеря, когато радистът съобщи за един, после за втори плавателен съд пред тях.

— В момента и двата са неподвижни. Единият е на север, а другият право на юг. При сегашния ни курс ще преминем между тях.

— Поне вече имаме ориентир — подхвърли Мърдок.

Когато ги доближиха, радарът показва още един кораб, по-голям, на петнайсетина километра по-напред. Постовите съдове, по един от всяка страна, запазиха мълчание, докато минаваха между тях, но после бавно заплуваха след „Полярна зора“.

— Май може да възникнат проблеми, когато стигнем до контролния пункт и се окаже, че не сме си платили таксата от двеста долара — каза капитанът.

— Няма нищо по радиото — отвърна старшият помощник. — Може би са просто отегчени.

Заедно със здрача се бе спуснала мъгла и далечното крайбрежие на остров Виктория изглеждаше тъмновиолетово. Мърдок се опита да разгледа кораба пред тях с бинокъла, но успя да различи само тъмносивия корпус. Кorigира леко курса, за да го подмине отдясно на достатъчно разстояние. Това обаче не беше писано да стане.

Когато стигнаха на три километра от големия кораб, от сивата му сянка неочаквано изригна ореол от оранжева светлина. Чу се слабо изсвирване, последвано от експлозия на четиристотин метра отдясно на „Полярна зора“. Стълб вода се издигна на над десет метра във въздуха.

— Стрелят по нас! — смаяно възкликна Уилкс.

След секунда радиото най-накрая се пробуди.

— „Полярна зора“, „Полярна зора“, тук канадският военен кораб „Манитоба“. Навлезли сте незаконно в суверенни води. Пуснете котва и се пригответе да ни допуснете на борда.

Мърдок грабна микрофона на радиото.

— „Манитоба“, говори капитанът на „Полярна зора“. Транзитният ни маршрут е одобрен от министерството на външните работи в Отава. Моля, разрешете ни да продължим.

Изскърца със зъби, докато изчакваше отговора. Имаше стриктни указания в никакъв случай да не дава повод за конфронтация. Освен

това го бяха уверили, че няма да има никакви проблеми при транзитното си преминаване. А сега по него стреляха от „Манитоба“, чисто нов канадски крайцер, построен специално за служба в Арктика. Макар да се водеше военен кораб, „Полярна зора“ нямаше оръжие, а и не беше особено бърз — със сигурност не беше в състояние да се надбягва със съвременен крайцер, а с двата по-малки канадски кораба, които блокираха изхода му, изобщо нямаше накъде да избяга.

Радиосъобщението на Мърдок остана без отговор. А после на борда на „Манитоба“ се видя още един оранжев блясък. Този път снарядът от 130-милиметровото оръдие на военния кораб падна само на петдесетина метра от кораба на бреговата охрана, а подводният взрив го разтресе целия. Радиото на мостика изпука отново.

— „Полярна зора“, тук „Манитоба“ — прозвуча учтив глас, което беше изключително нелепо в ситуацията. — Настоявам да пуснете котва и да ни допуснете на борда. За съжаление заповедите ми са да ви потопя, ако не се подчините. Край.

Мърдок не изчака нова оранжева светкавица откъм „Манитоба“, а нареди на кормчията:

— Стоп всички двигатели.

После със сериозен глас уведоми по радиото „Манитоба“ за решението си. Накара радиста да изпрати бързо кодирано съобщение до щаба на бреговата охрана в Джуно, в което обясни какво им се е случило, и търпеливо зачака канадските гости. Чудеше се дали това не означава край на кариерата му във флота.

Тежковъоръжено отделение на канадските специални части спря лодката си до „Полярна зора“ и бързо се качи на борда. Уилкс посрещна канадците и ги придружи до мостика. Командирът им, нисък човек с хлътнали бузи, отдаде чест на Мърдок.

— Лейтенант Карпентър, втори отряд с особено назначение към специалните части — представи се той. — Имам заповед да поема командването на кораба ви и да го закарам в пристанището на Куглуктук.

— А какво ще стане с екипажа ми? — попита Мърдок.

— Това ще реши началството.

Мърдок изгледа нисичкия лейтенант и попита недоверчиво:

— Армейски офицер, който командва стометров кораб?

— Бивш моряк от търговския флот — усмихна се Карпентър. — А от дванайсетгодишен помагах на баща ми да извозва въглища.

— Рулят е ваш — каза Мърдок и направи крачка в страни.

Верен на думите си, Карпентър умело преведе „Полярна зора“ през пролива до западната страна на залива Коронейшън и след осем часа го вкара в малкото пристанище на Куглуктук. Неколцина канадски полицаи чакаха на кея. „Манитоба“, който беше следвал отблизо „Полярна зора“ до пристанището, изсвири със сирената си и се върна към залива.

Екипажът на „Полярна зора“ бе заставен да слезе на брега под строй. После ги заведоха в една бяла къща, навремето склад за риба, а сега запусната и неподдържана. Осигуриха им обаче доста удобства — предложиха им топла храна, студена бира, книги и видеоапаратура за забавление. Мърдок се обърна към дежурния полицай и попита:

— Колко дълго ще ни държите тук?

— И аз не мога да ви кажа. Знам само, че правителството ни настоява за извинение и компенсация за унищожения леден лагер в Бофортово море и официално признание, че Северозападният проход е по право част от вътрешните водни пространства на Канада. Отговорът зависи от вашето правителство. Отношението към хората ви ще бъде почтително, но трябва да ви предупредя да не се правят опити за бягство. В такъв случай имаме право да употребим сила.

Мърдок кимна и скри усмивката си. Добре знаеше, че канадските условия ще се посрещнат във Вашингтон с крайно неудоволствие.

48.

Когато Пит слезе от пътническия самолет в Калгари, новината за пленяването на „Полярна зора“ вече беше по всички медии. Около телевизорите на летището се трупаха тълпи пътници. Един канадски политически коментатор тъкмо призоваваше за спиране на целия износ на петрол, газ и водноелектрическа енергия за САЩ, докато Щатите не приемат, че законният собственик на Северозападния проход е именно Канада. Пит намери един тих ъгъл и набра директния телефон на кабинета на вицепрезидента. Секретарката го свърза веднага и деловият и малко раздразнен глас на Джеймс Сандекър прозвуча в слушалката:

— Говори бързо, Дърк. Затънал съм до гуша с тая канадска история.

— Току-що научих новината тук, в Калгари — отвърна Пит.

— Това е доста далече. Какво правиш в Калгари?

— Изчаквам първо полета си до Йелоунайф, откъдето ще взема местен вътрешен самолет до Туктояктук. „Нарвал“ е закотвен в пристанището там, откакто прибра оцелелите от канадската ледена лаборатория.

— От там започна цялата бъркотия. Бих искал да хвана за гушата истинския виновник за разбиването на лагера. Междувременно ти побързай да изкараш кораба от канадски води и се връщай във Вашингтон.

— Руди в момента пътува към Вашингтон с указания да спре всички проекти за проучвания на агенцията около Канада и да изкара всичките ни плавателни съдове в неутрални води. А аз имам една специална задача тук, трябва лично да спра нещо.

— Това свързано ли е с научния проблем, който е влязъл под кожата на жена ти и с който тя ме преследва?

„Браво на Лорън — помисли Пит. — Вече е подгонила стареца“.

— Да, наистина. Трябва да открием източника на рудата, адмирале.

Последва мълчание. Пит чу шумолене на някакви книжа.

— Лорън е голям майстор на политическите доклади — изсумтя накрая Сандекър. — Бих я взел с удоволствие в своя екип, когато ѝ омръзне в Конгреса.

— Не съм сигурен, че избирателите ѝ ще я пуснат.

— Този рутений... това сериозно ли е?

— Да, всичко е напълно доказано. Пък и някой друг е тръгнал по следите му, което доказва колко е важен.

— Ако превърнем изкуствената фотосинтеза в реалност, той ще се окаже безценен. Не ми се обяснява колко зле е икономиката ни заради енергийната криза. Указът на президента за въглерода ни поставя в още по-тежко положение. Ако не намерим някакъв изход, ни чака истинска катастрофа.

— Да, този минерал може да се окаже единственото ни спасение — съгласи се Пит.

— Лорън твърди, че е възможно находището му да е свързано по някакъв начин с изчезналата експедиция на Франклин.

— Има някои сериозни основания за това. Изглежда, този източник може да стане изключително важен за първоначалното снабдяване с рутений.

— И искаш да организираш издирване?

— Да.

— Това е най-неподходящият момент, Дърк.

— Няма как. Въпросът е прекалено важен, за да си позволим да го пропуснем. Бих искал да знам каква е тази история с „Полярна зора“.

— Линията, по която говориш, безопасна ли е?

— Не.

Сандекър се поколеба.

— Кокошките, изглежда, искат да снесат яйца, но петелът още обикаля курника.

— След колко време е закуската?

— Скоро, много скоро.

Сандекър често говореше за генералите от Пентагона като за кокошки заради кокардите с орел на фуражките им. Посланието му беше ясно. Секретарят по отбраната настоява за военен отговор, но президентът още не е взел решение. Нещата обаче съвсем скоро ще се изяснят.

— Исканията на Канада се разглеждат сериозно — продължи Сандекър. — Трябва да прибереш кораба си и да се измъкнеш през Аляска... ако канадците те пуснат да излезеш от пристанището. Не ги дразни, Дърк. Изобщо не мога да ти помогна в канадски води. Всичко това най-вероятно ще отшуми до няколко седмици и тогава ще можеш спокойно да продължиш търсенията си.

Няколкото седмици обаче можеха лесно да се превърнат в месеци и летният сезон в Арктика да се изтърве. А ако се случеше и някое преждевременно застудяване, търсенията около остров Кинг Уилям също щяха да се отложат до пролетта.

— Имаш право, адмирале. Ще освободя „Нарвал“ и ще отплавам с него в по-безопасни води.

— Точно така, Дърк. И недей да се бавиш.

Дърк обаче нямаше никакво намерение да отплава с „Нарвал“ към Аляска. Дори телефонният им разговор да бе подслушан, той беше казал каквото трябва. Пък и не беше заблудил Сандекър. Ако се изведеше по-нататък в Прохода, „Нарвал“ наистина щеше да се окаже в по-спокойни води, отколкото в Бофортово море.

В кабинета си Сандекър поклати глава. Познаваше Пит почти като собствен син. И му беше съвсем ясно, че той изобщо няма намерение да отплава с „Нарвал“ към Аляска.

49.

Белите точици се носеха лениво в тъмното небе и с приближаването си към земята постепенно наедряваха. Първи в снега тупнаха три големи дървени сандъка, боядисани в бяло, за да са като всичко наоколо. Последваха ги три човешки фигури от общо десет, като всяка се изтърколваше като топка, щом достигнеше земята. Веднага след това всеки от хората се освобождаваше от ремъците си, навиваше парашута на топка и бързо го заравяше в снега.

Слабият вятър беше разпръснал хората на площ от около километър, но след няколко минути те се събраха при един от сандъците. Макар да нямаше луна, видимостта надхвърляше стотина метра заради ярките звезди по небосвода. Хората бързо се строиха пред командира си — висок мургав човек, казваше се Рик Роман. Както и останалите, Роман беше с бял камуфлажен костюм със съответстваща каска и очила за нощно виждане. На кръста си носеше автоматичен пистолет колт 45-и калибър.

— Поздравявам ви с доброто приземяване. Остава ни само час тъмнина, така че да се захващаме за работа. Зеленият екип има грижа за бягството, ако се наложи, а синият — за десантните лодки и преносимия команден пункт. Да тръгваме.

Парашутистите, членове на елитните армейски части Делта Форс, бързо се заеха със сандъците. В два от тях бяха надуваемите лодки „Зодиак“ и някои принадлежности за лагеруване в студено време. В третия имаше минибулдозери, захранвани с акумулатори. В по-малък контейнер, поставен в третия сандък, беше подредено допълнително въоръжение, муниции, храна и медицински принадлежности.

— Сержант Бохоркес, елате с мене — нареди Роман.

Черноок човек с масивно телосложение и преждевременно побеляла коса бързо отиде при командира. Капитанът го поведе към една близка навяна от вятъра върху купчина ледени късове пряспа.

— Хубава и ясна нощ, сър — отбеляза Бохоркес.

— Ясна, но студена като пингвински задник — отвърна Роман и се намръщи. Беше минус дванайсет. Роман беше отрасъл в Хавай и въпреки годините арктическа подготовка не можеше да свикне със студа.

— Можеше да е и по-лошо — отвърна Бохоркес и показва ослепително белите си зъби. — Поне не вали.

Изкачиха възвишението и спряха. Мастиленочерните води на залива Коронейшън се вълнуваха на километър и половина от тях, а три километра по-нататък блещукаха светлините на Куглуктук. Доставените със специален полет на транспортния самолет С-130 от базата Ейеслън във Феърбанкс бойци бяха изпратени да открият и приберат екипажа на „Полярна зора“, като мисията им беше одобрена лично от президента.

— Как ти се вижда? — попита Роман, без да откъсва поглед от светлините на градеца.

Сержантът беше двайсетинагодишен и беше служил в Сомалия и Ирак, преди да го вземат в елитните Делта Форс. Както повечето членове на арктическото отделение, беше изкарал доста време в планините на Афганистан.

— Сателитните снимки са добри. Платото не е прекалено набраздено. — Той се обърна към мястото, където бяха скочили. — Доста лесно ще си осигурим терен за писта.

Погледна към залива и посочи:

— Онази отсечка обаче е по-дълга, отколкото бих искал.

— И аз се тревожа за нея — отвърна Роман. — Нощите тук са толкова кратки, че се притеснявам колко от тъмното време ще изпуснем само докато извлечем лодките до водата.

— Можем да ги подготвим още от тази вечер, капитане.

Роман погледна часовника си и нареди:

— Свалете зодиаците колкото можете по-надолу, преди да се разсъмне, и ги покрийте с нещо. Можем да си позволим малко повече работа тази вечер, защото утре ни чака дълга почивка.

Под малкото останало прикритие на тъмнината командосите се засуяха по леда като зайци под въздействието на адреналин. Членовете на зеления екип бързо оформиха в леда писта, която щеше да обслужи самолетите с вертикално излитане — средството им да се махнат оттук. Зоната за приземяване беше подбрана със същите

съображения — равно, сравнително прикрито плато, достатъчно близо за нанасяне на удар по Куглуктук. Макар способните да променят положението си ротори да позволяваха вертикално кацане и излитане, капризният арктически климат налагаше самолетите да се използват внимателно. Войниците измериха и маркираха двестаметрова пътека през леда, после започнаха да я обработват с минибулдозерите. Нагласени да работят тихо, миниатюрните машини започнаха ефективно да Стържат и изравняват леда.

В края на пистата синият екип направи частично скривалище, което донякъде прикри няколко бели палатки за лагера, бъдеща защита от вятъра. След като осигуриха най-важните си удобства, войниците започнаха да надуват гумените зодиаци, които побираха по двайсет души. Качиха лодките на алуминиеви шейни, за да ги влачат по леда.

Роман и Бохоркес помогнаха на четиримата бойци от синия екип да извлекат двете лодки. Когато стигнаха билото на възвишението, хоризонтът на юг вече беше започнал да порозовява. Роман спря да си поеме дъх и изгледа далечните светлини на кораба, който пресичаше залива към Куглуктук. След секунди продължиха от другата страна. Наклонът помагаше, но пък ледът се оказа по-назъбен, което ги затрудняваше.

Бяха се придвижили близо километър, когато златните пламъци на слънцето се извиха в дъга над югоизточния хоризонт. Бойците се напрегнаха да бутат и влачат лодките още по-бързо, тъй като знаеха, че най-големият риск за мисията им е преждевременното откриване.

Изтече цял час, преди изтощените мъже да стигнат до брега на залива Коронейшън. Роман нареди лодките да се поставят полегато и да ги прикрият със сняг. После се върнаха в лагера и видяха, че другарите им вече са оформили пистата. Роман я огледа и доволен се прибра в палатката си. Подготовката за мисията бе преминала като по ноти. Щом дългият арктически ден отминеше, щяха да започнат акцията.

Малкият самолет подскочи на ледената писта и зарулира към барачката с избелял надпис ТУКТОЯКТУК на фасадата. Щом витлата спряха да се въртят, един летищен работник с дебел оранжев гащеризон отвори страничната врата, с което пусна вътре облак леден въздух. Пит, който чакаше до изхода заедно с останалите пътници, главно служители от петролния бизнес, облече тежка шуба, преди да излезе. Посрещна го мразовит вятър, който сваляше температурата до минус двайсет.

Докато бързаше към малкия терминал, едва не го отнесе ръждив пикап, който пресече пистата и с дрънчене спря пред вратата. От него изскочи набит човек, увит от глава до пети в много слоеве дрехи. Приличаше на гигантска ходеща възглавница.

— Това дали е мумията на някой фараон, или е погребаният тук мой директор по подводни технологии? — попита театрално Пит.

Човекът смъкна шала, с който се беше увил, и се видя преданото лице на Ал Джордино.

— Аз съм влюбеният в тропиците твой директор по технологиите — отвърна той. — Скачай в топлата ми каляска, преди и двамата да се превърнем в ледени близалки.

Пит грабна багажа си от количката, тръгнала към терминала, и го хвърли в каросерията на пикапа.

В терминала една жена с къса коса стоеше до прозореца и ги гледаше. Докато се качваха, бързо отиде до телефонния автомат и набра ванкувърски номер за сметка на адресата.

Джордино включи на скорост и задържа ръкавицата си над решетката на отоплението, докато подаваше газ.

— Екипажът на кораба гласува — съобщи той. — Дължиш ни надбавка за студеното време плюс едноседмична ваканция в Бора-Бора в края на тази мисия.

— От къде на къде? — засмя се Пит. — Дългите летни дни в Арктика са прочути с лечебния си климат.

— Лятото още не е дошло. Най-високата температура вчера беше минус единайсет, а към нас се движи и нов студен фронт. Което ми напомня — успя ли Руди благополучно да се измъкне от чудесната ни зима?

— Да. Не успяхме да се засечем по летищата, но той ми позвъни да докладва, че се е настанил удобно в главната квартира на агенцията.

— Сигурно в момента си пие коктейла в някое кафене на брега на Потомак само за да ме дразни.

Летището беше близо до градчето и Джордино трябваше да мине само няколко пресечки, преди да стигнат пристанището. Разположеният на голото крайбрежие на Северозападните територии Туктояктук беше малко инуитско селище, което се бе разраснало в местен център на проучванията за петрол и газ.

Спряха до тюркоазния корпус на „Нарвал“ и Джордино отиде в близката сграда с табелка „Началник на пристанището“ да върне ключовете на взетия под наем пикап. После двамата с Пит разтовариха багажа и се качиха на борда, където ги чакаха капитан Стенсет и Джак Далгрен.

— Да не би Лорън да ти е обработила китарата с точилката? — попита Далгрен и кимна към превързаната глава на Пит.

— Още не. Това е просто резултат от лошото ми шофиране — отвърна той.

Седнаха в салончето до камбуза на чаша кафе. Далгрен описа още подробности за откриването на термичния отвор, а Стенсет разказа за спасяването на оцелелите от канадската ледена лаборатория.

— Каква е местната версия за виновника? — попита Пит.

— Тъй като описанието на оцелелите съвпада напълно с разказа на нашата фрегата „Форд“, всички си мислят, че е военноморският флот. Ние, разбира се, знаем, че тогава фрегатата е била на петстотин километра от там — отвърна Джордино.

— Онова, което никой не взема под внимание, е, че наоколо има много малко активни ледоразбивачи — намеси се Стенсет. — Освен ако не е някой съвсем случаен кораб, който е рискувал кожата си или глупаво се е отклонил от курса си, броят на потенциалните виновници е сравнително ограничен.

— А единственият американски ледоразбивач наблизко е „Полярна зора“ — добави Джордино.

— Можем да го наричаме вече канадски — уточни Далгрен.

— Но и той не отговаря на описанието — каза Стенсет. — Това ни оставя с шепа канадски военни плавателни съдове, корабите придружители от Атабаска или някой чуждестранен ледоразбивач — датски или дори руски.

— Мислиш ли, че лагерът е ударен случайно от канадски военен кораб и те се опитват да го прикрият? — попита Пит.

— Единият учен, казва се Бю, се кълне, че е видял американския флаг в добавка към номера на корпуса, който съвпада с номера на „Форд“ — напомни Далгрен.

— Пак не се връзва — замислено каза Джордино. — Канадските военни не биха искали да предизвикат конфликт, като се преструват, че са американски военен кораб.

— А не може ли да са корабите придружители от Атабаска? — попита Пит.

— Според канадските закони всички търговски съдове, преминаващи през участъците на Северозападния проход, трябва да се придружават от ледоразбивач — обясни Стенсет. — Тази задача се изпълнява от частна фирма, „Атабаска Шипинг“. Тя разполага с няколко големи влекача, които често изтеглят флотилията океански шлепове. Преди няколко седмици видяхме един — влачеше огромен шлеп за втечен природен газ през Беринговия проток.

Очите на Пит светнаха. Той отвори куфарчето си, извади снимката на голям шлеп, който се строеше в Ню Орлиънс, и я подаде на Стенсет.

— Прилича ли на този?

Стенсет взе снимката и кимна.

— Да, определено е от този тип. Шлепове с такава големина не се срещат често. Важно ли е това?

Пит разказа на събеседниците си за търсенето на рутения, което беше предприел, за следите, които водеха към Арктика, и за възможната връзка с Мичъл Гоайет. Провери някои от книжата, които бе получил от Йегър, и те потвърдиха, че компанията „Атабаска Шипинг“ е една от дъщерните фирми на Гоайет.

— Щом превозва газ и петрол от Арктика, Гоайет явно се преструва, че е голям поборник за опазване на природната среда — отбеляза Джордино.

— Един пристанищен работник, с когото се запознах в бара, ми разказа, че е товарил от Куглуктук огромни количества петролен пясък, или битум, предназначени за Китай — спомни си Далгрен. — Добави, че доставките заобикаляли правителственото решение да се затворят рафинериите в Албърта заради парниковите газови емисии.

— Обзалагам се, че ги е товарил на шлеповете на Гоайет — реши Пит. — Може да са били дори неговите собствени запаси битум.

— Изглежда, Гоайет има сериозни основания да открие и резервите от рутений — предположи Стенсет. — Как смяташ да го изпревариш в това?

— Като намеря един сто осемдесет и пет годишен кораб — отвърна Пит и им разказа за откритията на Пърлмутър и данните, които свързват минерала с експедиционния кораб на Франклин „Еребус“.

— Знаем, че корабите първоначално са били изоставени на северозапад от остров Кинг Уилям. Инуитските предания поставят „Еребус“ по на юг, така че е възможно движещият се лед да ги е преместил, преди да потънат.

Стенсет се извини и изтича до мостика, докато Далгрен разпитваше Пит какво се надява да открие.

— Ако ледовете не са смазали корабите, има възможност те да са цели и чудесно запазени.

Стенсет се върна в салончето с наръч карти и фотографии. Отвори една морска карта на района около остров Кинг Уилям, после извади сателитна снимка на същата област.

— Сателитна снимка на пролива Виктория. Разполагаме с най-новия фотографски материал за целия район. Някои области по на север все още са сковани от ледовете, но водите около остров Кинг Уилям вече са сравнително свободни заради по-ранното топене тази година. — Остави снимките на масата, за да ги видят всички. — Морето е общо взето чисто на мястото, където Франклин е бил скован преди сто шейсет и пет години. Все още има някои плаващи ледове, но няма нищо, което да затрудни търсенето.

Пит кимна със задоволство, но Далгрен поклати глава и попита:

— Не забравяме ли една изключително важна подробност? Канадците ни прогониха от водите си. Единствената причина да ни

разрешат сега да сме тук е, че се престорихме, че имаме проблем с руля.

— С твоето пристигане тези проблеми се решиха — каза Стенсет на Пит и му намигна.

Пит се обърна към Джордино.

— Ал, ти имаше задачата да измислиш стратегия за преодоляване на проблемите на Джак.

— Ами, както Джак би потвърдил, ние направихме каквото можяхме да се сприятелим с малкия контингент на канадската брегова охрана в Тук — започна Джордино, като употреби местното съкращение за инуитското име на града. — И докато лично на мене това ми излезе някои сериозни сметки в местния бар, ако не броим махмурлука на Джак, постигнахме доста добър успех.

Отвори една от картите, на която бе показана западната част на пролива, и прокара пръст по бреговата линия.

— Нос Батхърст, ето тук, е на триста километра източно от нас. Канадците са разположили там радарна станция, с която засичат насоченото на изток движение. Могат да предупредят по радиото Куглуктук, където разполагат с няколко кораба, а могат да се обадят и при нас, в Тук, където винаги държат един малък ледоразбивач. За наш късмет канадците държат повечето си съдове за засичане от другата страна на Прохода, за да залавят там съдовете, влизащи през Бафиновия залив.

— Последния път, когато проверих, не разполагахме на изследователските си кораби с устройства за изплъзване от радарно наблюдение — отвърна Пит.

— Те не ни трябва особено — продължи Джордино. — За наш късмет в пристанището има един корейски кораб с някаква повреда в двигателя. Пристанищният началник ми каза, че нередностите са отстранени и че корейците заминават още днес. Корабът пътува само до Куглуктук с товар от резервни части за петролните сонди, така че ще се движи без придружител ледоразбивач.

— И ти предлагаш да се залепим до него?

— Точно така. Ако успеем да се задържим близо до десния им борд, докато отминем Батхърст, може и да не ни засекат.

— А канадските охранителни катери? — попита Далгрен.

— Ледоразбивачът от Тук влезе в пристанището тая сутрин, така че едва ли ще го върнат отново в морето — отвърна Джордино. — Така остават само двата кораба в Куглуктук. Бас държа, че единият от тях се навърта около „Полярна зора“, който е откаран там. Значи ни остава само един, покрай който трябва да се промъкнем.

— Мисля, че си струва да поемем риска — реши Пит.

— Но какво да кажем за въздушното наблюдение? Нали канадските военновъздушни сили облитат района от време на време? — попита Далгрен.

Стенсет издърпа от купчината друг лист.

— Тук ще ни дойде на помощ майката природа. Прогнозата за следващата седмица е доста мрачна. Ако потеглим днес, навярно ще се движим заедно с един фронт от ниско атмосферно налягане, който ще обхване целия архипелаг.

— Бурно време. — Джордино поклати глава. — Няма защо да се чудим, че в небето няма самолети.

Пит погледна хората около масата с доверие. Всички те бяха безспорно лоялни приятели, на които се бе осланял в трудни времена.

— Значи е решено — заключи той. — Ще дадем на товарния кораб няколко часа преднина и ще потеглим. Ще го направим да изглежда, че се връщаме в Аляска. След като се отдалечим от брега, ще заобиколим и ще настигнем кораба доста преди Батхърст.

— Няма да ни е трудно. Бием ги по скорост с поне осем до десет възела.

— Още нещо — напомни Пит. — Докато политиците разрешат въпроса с „Полярна зора“, ние действаме на своя глава. И е доста вероятно да споделим участта на „Зора“. Затова искам на борда само доброволци. Всички учени и спомагателни членове на екипажа ще слязат от „Нарвал“ възможно най-незабелязано. Направете каквото трябва да им осигурите легла и полет от тук. Ако някой любопитства, кажете му, че сме служители на петролна компания, които се преместват на друг обект.

— Ще имаме грижата — обеща Стенсет.

Пит остави чашата си и погледна над масата с неочаквано притеснение. На отсрещната стена беше окачена картина на кораб от XIX век, попаднал сред разрушителна буря, с разкъсани платна и

чупещи се мачти. Пред носа му се виждаха назъбени скали, готови сякаш да го захаят и да го направят на трески.

Бурно време наистина, помисли си той.

51.

Дебел облак черен дим се понесе от комина на товарния кораб и синият му корпус се отдели от дока. Застанал на мостика на „Нарвал“, Бил Стенсет наблюдаваше как корейският кораб напуска малкото пристанище на Туктояктук и навлиза в Бофортово море. Вдигна слушалката на вътрешния телефон и набра номера на една от кабините долу.

— Пит слуша — чу се веднага.

— Корейският кораб потегли.

— Какво е положението с нашия екипаж?

— Всички непряко заети с плаването са на брега. Мисля, че сме запълнили всички хотели в града. Е, те, разбира се, са само два. Уреден е и полетът на всички до Уайтхорс. От там ще им е съвсем лесно да се пренасочат към Аляска, дори към Ванкувър. Останалите на борда са четиринайсет.

— Наистина доста ограничен състав. Кога можем да тръгнем?

— Реших да вдигнем котва след още два часа, за да не събудим подозрения.

— Трябва да предупредим домакините си, че се отправяме към къщи.

— Точно това мисля да направя — отвърна Стенсет.

Затвори телефона, повика за всеки случай и Джордино и тръгна към участъка на канадската брегова охрана. Канадският командир не изглеждаше толкова обезпокоен от предстоящото тръгване на Стенсет, колкото от загубата на чара на Джордино в местния моряшки бар. Тъй като изследователският кораб нямаше защо да го тревожи, командирът се сбогува, без и да помисли за осигуряване на придружител в канадски води.

— С твоята проява на добра воля би могъл да имаш бъдеще в дипломатията — шеговито подхвърли Стенсет на Джордино.

— Черният ми дроб веднага ще възрази — отвърна Джордино.

Отидоха в офиса на пристанищния началник и Стенсет плати таксата за престоя им. Навън видяха Пит, който излизаше от малък

железарски магазин с триъгълен пакет под мишница.

— Да не би нещо да липсва на борда? — попита Стенсет.

— Не — сухо се усмихна Пит. — Просто допълнителна осигуровка за открито море.

След два часа, когато „Нарвал“ с бавен ход излезе от пристанището, небето беше притъмняло. Разминаха се с една малка боядисана в черно лодка, която явно търсеше убежище от лошото време в пристанището, и Пит помахаше от мостика на смелите мъже, които изкарваха хляба си в суровото Бофортово море.

Когато Северозападните територии изчезнаха от погледа им, вълните бяха нараснали до два метра. Въздухът се изпълни с рехави снежинки, които ограничиха видимостта до по-малко от два километра. Лошото време подпомогна тайното измъкване на „Нарвал“, който с лекота промени курса си на изток. Корейският кораб имаше трийсетина километра преднина, но по-бързият „Нарвал“ започна бързо да скъсява дистанцията. След няколко часа продълговатото очертание на товарния кораб се появи на екрана на радара, капитан Стенсет установи разстояние от пет километра, изравни скоростта на двата съда и започна да следва всеки завой на корейците, които пуфтяха покрай неравния бряг.

На малко над сто километра пред тях нос Батхърст стърчеше в морето като щръкнал палец. Там беше идеалното място за проследяване на морското движение, навлизащо от запад в залива Амундсен. Макар най-близката суша на север, остров Банкс, да беше на още сто и шейсет километра, морските ледове стигаха на петдесетина километра от носа. С радарен обхват от около осемдесет километра малката брегова застанa с лекота наблюдаваше всички плавателни съдове, плаващи в открито море.

Докато Пит и Стенсет проучваха картата на приближаващия се нос, Далгрен влезе на мостика с лаптоп и точещо се подир него валмо кабели. Спъна се в една брезентова торба до стената и няколко кабела се разкачиха.

— Кой си е оставил мръсното пране тук? — възмутено извика той.

После обаче се усети, че в торбата има образци от камъни, и подритна един, който се беше изтърколил.

— Оказва се, че това е твоето пране — подигра го Стенсет. — Това са образците, които с Ал взехте от термалния отвор. Руди трябваше да ги отнесе за анализ във Вашингтон, но явно ги е забравил на мостика.

— Милият Руди — изсумтя Далгрен. — Може да направи атомна бомба от кутия с кучешка храна, но не може да се сети сутрин да си завърже обувките.

Пъхна камъка в джоба си, пристъпи към руля, отвори един капак под пулта за управление и започна да свързва кабелите.

— Сега ли реши, че е моментът да преформатираш навигационната ни система, Джак? — възмутено попита Стенсет.

— Просто събирам данни за една компютърна игра — отвърна Далгрен, изправи се и включи лаптопа.

— Не мисля, че имаме нужда от игри на мостика — възмутено продължи Стенсет.

— Според мене тази ще ви хареса — настоя Далгрен и бързо въведе серия команди. — Нарекъл съм я „кормчия в сянка“.

На екрана на малкия компютър изведнъж се появиха образите на два кораба, плаващи един под друг. В горния край на монитора изникна лъч сива светлина и освети по-голямата част от екрана, с изключение на движещата се сянка под горния кораб.

— Една малка програма, която изработих с помощта на корабната джипиес система и на радара. Сивата светлина се излъчва от Батхърст и имитира радарния обseg на заставата.

— И това ни позволява да останем извън обсега на наземната радарна система — довърши мисълта му Пит.

— Точно така. Заради променящия се ъгъл към радарната станция трябва постоянно да коригираме положението си зад товарния кораб. Просто не бива да стоим в едно и също положение спрямо корейците, защото ще ни открият при промяна в ъгъла на наблюдението. Ако кормчията ни държи в рамките на очертаната сянка, твърде вероятно е да преминем покрай Батхърст като Невидимия на Уелс.

Стенсет проучи екрана, после се обърна към кормчията.

— Дай да го опитаме, преди да сме навлезли в обсега. Напред с една трета от мощността. Докарай ни на петстотин метра от десния им борд и изравни скоростта.

— И да стана „кормчия в сянка“? — захили се кормчията.

— Ако номерът проработи, имаш шест кутии бира от мене, Джак — обеща капитанът.

— Съгласен съм, ако бирата е „Лоун Стар“ — отвърна кормчията.

„Нарвал“ набра скорост и скоро светлинките на товарния кораб замъждукаха пред носа им. Кормчията придвижи кораба на агенцията вдясно и продължи да се доближава към корейците.

— Само едно нещо ме безпокои — замислено каза Стенсет, докато оглеждаше ръждясалия корпус на товарния кораб. — След като сме толкова близо до него, капитанът ще ни повика по радиото. А канадските ни приятели в Батхърст със сигурност разполагат и с уши, освен с очи.

— Допълнителната ми осигуровка — промърмори Пит. — За малко да я забравя.

Слезе до каютата си и след минутка се върна с триъгълния пакет, който беше купил от Туктояктук.

— Виж как ще е с това — каза и подаде пакета на Стенсет.

Капитанът го отвори и извади канадски флаг.

— Ти наистина си решил да си търсим белята — промърмори, докато го оглеждаше.

— Правя го само заради товарния кораб. По-добре е корейците да си мислят, че сме част от канадския арктически патрул. Така е по-малко вероятно да си задават въпроса защо висим до борда им.

Стенсет изгледа първо Пит, после Далгрен и въздъхна:

— Напомнете ми никога да не залагам срещу вас, момчета.

Но бързо нареди флагът да се издигне на мачтата.

Под развяния от западния вятър кленов лист „Нарвал“ се понесе покрай корейския товарен кораб в развълнуваното море. Двата съда редом преминаха през късата нощ и навлязоха в мрачното сиво утро. Пит дежуреше заедно със Стенсет на мостика и правеше компания на кормчията, а Джордино на всеки час им носеше горещо кафе. Да се задържи изследователският съд в сянката на товарния кораб в бурните води се оказа трудна работа. Макар корейският кораб да беше трийсетина метра по-дълъг, малкото разстояние си оставаше реална пречка. Компютърната програма на Далгрен действаше като изпратена

свише и Стенсет с радост увеличаваше размера на биреното си задължение с всеки час, през който оставаха незасечени.

Малко след като се озоваха на север от Батхърст, всички на мостика замръзнаха, защото от високоговорителя отекна радиосъобщение:

— До всички станции, говори бреговата охрана на Батхърст. Обръщаме се към плавателния съд с координати 70,8590 север и 128,4082 запад. Моля, идентифицирайте се и съобщете за къде пътувате.

Никой не помръдна, докато корейският кораб не посочи името си и местоназначението си — Куглуктук. Бреговата охрана потвърди, че е получила съобщението. Всички все така мълчаха и се молеха да не последва второ съобщение. Изминаха пет минути, после десет. Радиото мълчеше. След двацет минути без обаждане екипажът започна да се отпуска.

Плаваха още три часа долепени до товарния кораб, без да бъдат усетени от радарната станция. Когато стигнаха един завой в залива Амундсен, след който Батхърст престана да се вижда, капитанът увеличи скоростта на двацет възела и подмина тромавия товарен кораб.

Корейският капитан огледа тюркоазния кораб с кленовия лист, развян на мачтата, докато той отминаваше. Когато насочи бинокъла си към мостика на „Нарвал“, с учудване забеляза, че екипажът се смее и му маха, но само сви рамене. „Прекалено дълго съм в Арктика“, промърмори на себе си и се зае с набелязване на курса до Куглуктук.

— Браво, капитане — възкликна Пит.

— Надявам се, че няма да се връщаме обратно — отвърна Стенсет.

— Кога се очаква да пристигнем на остров Кинг Уилям? — обади се Джордино.

— Остават ни малко над шестстотин и петдесет километра или около двацет и два часа в това море, ако лошото време продължи да ни съпътства. И ако не попаднем на гранични катери, разбира се.

— Това е най-малкият ти проблем, капитане — каза Пит.

Стенсет се обърна към него с недоумение.

— Така ли?

— Да. — Пит се захили. — Големият ти е къде в Арктика смяташ да намериш толкова бири „Лоун Стар“.

Куглуктук, с по-старо название Копърмайн, по името на съседната река, е малък търговски център на залив Коронейшън. Разположен е в северното крайбрежие на канадската провинция Нунавут и е едно от малкото населени места на север от Полярния кръг.

Интересът на Мичъл Гоайет към Куглуктук бе продиктуван от дълбокото му пристанище. То беше най-близкото пристанищно съоръжение до петролните пясъчни залежи в Атабаска, Албърта, и Гоайет направи сериозни капиталовложения, за да си осигури отправна точка за експорт на нерафинирания битум. След като закупи евтино малко употребяваната жп линия между Атабаска и Йелоунайф, той финансира продължението на линията на север до Куглуктук. Със специални локомотиви снегорини една дълга композиция превозваше по двайсет и пет хиляди барела битум на пътуване. Ценната суровина се натоварваше на гигантските шлепове на Гоайет, за да поеме пътя си през Тихия океан до Китай, където го очакваше значителна печалба.

До следващата жп пратка оставаха броени дни и компанията на Гоайет „Атабаска Шипинг“ я очакваше в пълно бездействие. Ледоразбивачът „Оток“ чакаше с празен шлеп, привързан към кърмата му. В пристанището бяха закотвени още два големи шлепа, газещи високо над ватерлиниите.

Единствено ритмичният звук на помпите, наливащи дизелово гориво в резервоарите на ледоразбивачите, показваше, че доковете не са напълно изоставени.

Илюзията за бездействие отсъстваше напълно във вътрешността на кораба, където екипажът се готвеше трескаво за тръгване. Седнал в каюткомпанията, Клей Зак въртеше чаша с бърбън върху лед в ръце и изучаваше подробна карта на Островите на Кралското географско дружество. Срещу Зак се беше разположил капитанът на „Оток“, човек с подпухнало лице и съвсем късо подстригана сива коса.

— Зареждането скоро ще приключи — каза капитанът уморено.

— Нямам никакво желание да оставам в Куглуктук повече, отколкото е нужно — отвърна Зак. — Потегляме на разсъмване. От Островите на Кралското географско дружество ни делят около шестстотин километра, доколкото мога да съдя по картата, нали?

— Да. Според съобщенията няма да имаме лед до остров Кинг Уилям, пък и след него, а корабът ни е бърз. Ще стигнем за един ден.

Зак отпи от бърбъна. Набързо уреденото му пътуване до Арктика бе предприето без подробен план, а това го притесняваше. Все пак малко неща можеха да се объркат. Щеше да остави екипа геолози на Гоайет да търси рутения по северното крайбрежие на централния остров, а самият той щеше да проучи операциите на „Мидамерика“ на юг. Ако се наложеше, щеше да сложи край на дейността на „Мидамерика“ с помощта на въоръжения екип от специалисти по сигурността, които — заедно с достатъчно експлозивни да вдигнат половината остров във въздуха — беше взел със себе си на кораба.

Вратата на каюткомпанията рязко се отвори и един човек с черно полево облекло бързо се приближи към Зак. На рамото си носеше автомат, а в дясната си ръка държеше бинокъл за нощно виждане.

— Сър, две гумени лодки дойдоха откъм залива и се вързаха до кърмата на шлепа. Преброих общо седем души — докладва той.

Зак отмести поглед от бинокъла на човека към часовника на стената. Беше половин час след полунощ.

— Въоръжени ли са? — попита той.

— Да, сър. Тръгнаха към обществения док.

— Дошли са за „Полярна зора“ — развълнувано се обади капитанът. — Сигурно са американци.

„Полярна зора“ беше само на стотина метра. Зак беше видял тълпата местни жители, която се събра, когато докараха американския кораб. Но после тълпата бе разпръсната от полицията и охранителите от морските служби. Изобщо нямаше как седем души да успеят да си възвърнат кораба.

— Не, те са дошли за екипажа — отсече Зак, без да подозира, че екипажът на кораба е затворен на един хвърлей място от тях. По устните му заигра коварна усмивка. — Много мило от тяхна страна, че са се отбили. Мисля, че ще ни окажат неоценимата помощ да ни отърват от минната компания „Мидамерика“.

— Нищо не разбирам — оплака се капитанът.

— Не ти и трябва. — Зак го изглежда косо, докато се изправяше.
— Плановете са променени. Тръгваме до един час.

И безцеремонно излезе от каюткомпанията. Наемникът го последва по петите.

53.

Рик Роман клекна зад някакви варели и си погледна часовника. Луминесцентният циферблат показваше 12:45. Бяха двајсет минути по-напред от разписанието. Извличането на зодиаците до водата предната нощ сега щеше да донесе дивидентите си. Щяха да успеят да се изнесат, без да се страхуват, че всеки момент ще се съмне.

Засега мисията вървеше безукорно. С екипа си от шест души той беше нагласил окончателно зодиаците малко преди полунощ, когато слънцето накрая се беше скрило за малко зад хоризонта. Захранваните от електромотори надуваеми лодки тихо бяха пресекли залива до устието на река Копърмайн и незабелязано бяха привързани към дока на компанията „Атабаска Шипинг“. Сателитните снимки отпреди седемдесет и два часа бяха показали, че докът е пуст. Един голям влекач и един още по-голям шлеп бяха до кея, но и двата изглеждаха празни. На стотина метра бе „Полярна зора“ с ярко осветен от пристанищните светлини корпус. Дори в този късен час покрай кораба имаше охрана — хората се движеха неспирно, за да не замръзнат.

Роман насочи вниманието си към старата бяла сграда само на трийсет метра от него. Според данните от разузнаването екипажът на „Зора“ бе там. На входа имаше само един полицаи, така че шансовете изглеждаха добри. Роман бе допускал, че екипажът на кораба ще бъде леко охраняван, и се оказа прав. Недружелюбната природа действаше достатъчно обезкуражително на възможните желаещи да избягат, да не говорим за хилядата километра до границата с Аляска.

В слушалките на шлема му отекна тих глас:

— Рибките са в аквариума. Повтарям, рибките са в аквариума.

Беше Бохоркес: потвърждаваше, че е видял пленниците през един от прозорците на сградата.

— Екипите на линия ли са? — прошепна Роман в микрофона.

— Мът готов — отвърна Бохоркес.

— Джеф готов — чу се и втори глас.

Роман отново погледна часовника. Спасителните самолети щяха да кацнат на ледената писта след деветдесет минути. Времето беше

предостатъчно екипажът на „Полярна зора“ да се преведе през залива до пистата.

Роман огледа за последен път кея и не откри никакви признаци на живот. Пое дълбоко дъх и заповяда:

— Начало на операцията след деветдесет секунди. И се помоли късметът да продължи да е с тях.

Капитан Мърдок седеше върху един бетонен блок и пушеше. Повечето от членовете на екипажа му спяха на койките си, но неколцина, които също като него не можеха да заспят, се бяха събрали в ъгъла и гледаха филм на малкия телевизор. От задния край на сградата се чу глух трясък и канадският полицаи, който ги наглеждаше — единственото му „оръжие“ бе портативно радио, — се обърна към капитана.

— Чухте ли нещо?

— Мисля, че някое парче лед се е откъртило от покрива — отвърна Мърдок.

Полицаят го изгледа, после се обърна към задната част на сградата. В същия миг двама души излязоха безмълвно от сенките — бяха командоси от Делта Форс. Бяха сменили арктическите си бели дрехи с черни якета и панталони и бронирани жилетки. И двамата носеха каски със спускащо се екранче над едното око и подвижни слушалки. Единият държеше автоматична пушка М4, която насочи към Мърдок и полицаия. Другият беше с пистолет.

Канадският полицаи моментално посегна към радиото, но още преди да го вдигне към устата си, човекът с пистолета стреля. Пистолетът не изгърмя, а само щракна приглушено. Беше електрошоков и изстреля две малки стрелички, закачени за тънка жичка. Щом удариха полицаия, стреличките го поразиха с ток от петдесет хиляди волта, който го парализира.

Полицаят изпусна радиото и се свлече на пода. Войникът, който бе стрелял, моментално се озова до него и му сложи пластмасови белезници на китките и глезените и лепенка на устата.

— Добро попадение, Майк — похвали го другият командос и огледа стаята. — Вие ли сте Мърдок? — обърна се към капитана.

— Да — отвърна Мърдок, замаян от внезапния развой на събитията.

— Аз съм сержант Бохоркес. Ще изведем вас и екипажа ви на малка разходка с лодка. Събудете хората си и да се облекат бързо и без шум.

— Разбира се. Благодаря ви, сержант.

Входната врата рязко се отвори и още двама войници от Делта Форс нахлуха вътре, като влачеха отпуснатото тяло на още един полицаи. От краката му се точеха жици — командосите бяха стреляли в тях, под полите на тежката шуба. И на него, както на другаря му, сложиха белезници и лепенка на устата.

На Мърдок му бяха нужни само минути да събуди стреснатия си екипаж. Няколко души се опитаха да се пошегуват за замяна на канадската бира с „Будвайзер“ или американски сериали срещу канадските комедии, но повечето мълчаха, тъй като разбираха колко е опасен опитът им да избягат.

Щом получи сигнал от Бохоркес, че всичко е наред, Роман задейства хората си. Пленниците бяха изведени в групи по трима и четирима, преведени през сенките към кея и натоварени на зодиаците. Накрая Бохоркес съобщи по радиото, че извежда последната група.

Роман изчака, докато Бохоркес прекосяваше имота на „Атабаска Шипинг“, после за последен път огледа дока. В мразовитата нощ нямаше жива душа и единствените звуци идваха от някакви помпи и генератори. Роман се изправи и тръгна тихо към лодките. Мисията щеше да успее. Извеждането на екипажа на „Полярна зора“, без това да вдигне по тревога канадците, беше деликатната част от операцията и те явно я бяха осъществили. Изтеглянето с лодките и качването на спасителните самолети беше по-лесната част от задачата.

На „Полярна зора“ бяха служили трийсет и шест души и всички те бяха налице. Роман се качи последен и тихо заповяда:

— Тръгваме. Бързо.

— Не виждам за къде сте се забързали толкова — проехтя силен глас някъде отгоре.

Докато думите отекваха над водата, блеснаха ярки халогенни светлини. Идваха от кърмата на шлепа. Роман инстинктивно посегна към оръжието си, но чу тревожния глас на Бохоркес:

— Не! Не стреляй! Никой да не стреля!

Роман вдигна глава, примижа срещу ярката светлина и преброи поне шестима души, надвесени над перилата. Автоматичните им оръжия бяха насочени към двете лодки. Малко встрани от тях стоеше широкоплещест мъж и като че ли се усмихваше.

— Разумен ход — одобри Клей Зак, щом командосите свалиха оръжията. — Защо не слезете от лодките, за да се запознаем?

Артилерийският сержант Майк Типтън напрегнато оглеждаше през бинокъла за нощно виждане ледената пустош, която се спускаше към залива Коронейшън. Никакво движение.

— Някакви признаци от капитана? — попита го младият ефрейтор до него.

Типтън поклати глава и си погледна часовника.

— Не. Вече закъсняват, а самолетите ще пристигнат след дваайсет минути.

— Какво ще кажеш да наруша радио мълчанието и да попитам какво става?

— Добре. Попитай как са и кога ще са тук. Самолетите не могат да чакат нито миг. — Изправи се и тръгна към пистата. — Аз ще включа сигналните светлини.

Не искаше да чуе връзката по радиото. Усещаше, че нещо не е наред. Роман беше тръгнал достатъчно рано. Трябваше да се е върнал с екипажа на „Полярна зора“ почти преди час. А и лодките не се виждаха никакви. Роман беше опитен командир и хората му бяха добре подготвени, за да се стигне до това, без да се е случило нещо сериозно.

Типтън отиде до единия край на пистата и включи двете сини светлини — работеха с батерии. После пресече грапавата писта и включи другите две. Като се върна, завари ефрейтора напразно да се опитва да се свърже с щурмовата група по радиото в компанията. До него стоеше още един войник.

— Никой не ми отговаря — докладва ефрейторът.

— Продължавай, докато дойдат самолетите. Ще се изнесем независимо дали останалата част от екипа е тук, или я няма. Такива са заповедите.

Обърна се към войника.

— Джонсън, кажи на пилотите да изчакат пет минути. Аз ще се кача на билото да проверя дали лодките не идват. Не тръгвайте без мене обаче — добави застрашително.

— Слушам — отвърна войникът и тръгна.

След минута леденият нощен въздух затрепери от слабо жужене. Звукът се усили, след секунди към него се присъедини рев от самолетен двигател, след който последва втори. Двата самолета „Оспрей“ с вертикално излитане се движеха без светлини — бяха като сенки на фона на черното небе. Пригодени специално за покриване на удължени разстояния, те бяха прелетели почти хиляда и сто километра от летището в Игъл, Аляска, до самата граница с Юкон. Летяха съвсем ниско над тундрата и с лекота бяха избегнали засичането — а и бездруго маршрутът им бе над една от най-отдалечените и безлюдни провинции на Канада.

Първият самолет включи светлините за приземяване едва на двайсетина метра от земята, спусна се бавно и успя да спре далече преди сините лампи. Пилотът бързо го придвижи до края на пистата и го обърна в обратна посока. Втората машина се спусна след секунда, подскочи малко по леда и зае място за излитане до първата.

Типтън оглеждаше залива през бинокъла.

— Роман, къде изчезнахте? — изпъшка ядосано.

Нямаше и следа от гумените лодки и от хората, отплавали с тях. През бинокъла се виждаше само необятната шир на морето и леда. Типтън нетърпеливо изчака пет минути, после още пет, но това беше безсмислено. Щурмовата група нямаше да се завърне.

Чу как единият от работещите на празен ход самолети форсира двигателя и затича към пистата. Когато се качи, пилотът го изгледа мръснишки и без да каже нищо, увеличи оборотите. Типтън се тръшна на празната седалка до ефрейтора, а самолетът заподскача по пистата и се издигна във въздуха.

— Няма ли ги? — надвика моторите ефрейторът. Типтън тръсна глава. В ума му като заклинание прозвуча стандартният за докладите израз „няма изоставени на вражеска територия“.

Докато се издигаха над залива Коронейшън, за да наберат скорост, а после бавно завиваха на запад, към Аляска, Типтън разсеяно проследи светлините на един кораб, поел на изток. А тъй като вече бе започнало да се разсъмва, видя, че корабът всъщност не е един — теглеше голям шлеп.

— Къде сте? — измърмори Типтън. — Какво стана?

Типтън така и не разбра, че всъщност гледа кораба, на който бяха другарите му от Делта Форс. Нямаше и как да научи, че приятелите му получават всички удобства, които обикновено се свързват със средновековните тъмници.

Хората на Зак бяха взели оръжията и средствата за комуникация на командосите, преди да ги качат на шлепа заедно с екипажа на „Полярна зора“ и безцеремонно да ги натикат в едно малко помещение близо до носа. Взеха и зодиаците, естествено.

Единственият знак на съчувствие от страна на похитителите бяха двата кашона бутилирана минерална вода, напълно замръзнала в студа, които им хвърлиха, преди да затръшнат тежката метална врата. Отвън се чу и премятане на верига.

Застанали мълчаливо в тъмния леденостуден склад, хората усещаха, че не ги чака нищо добро.

Лъч на фенерче освети помещението, после още един. Роман извади и своето фенерче от джоба на гърдите си и го включи. Все пак им бяха оставили нещо полезно.

Вратата, през която ги бяха вкарали, беше заключена, но срещу нея имаше отворен изход. Две рула въжета лежаха до едната стена, а до другата бяха струпани стари автомобилни гуми — идеалното средство за предпазване на корпуса, когато шлепът трябваше да стои на док. Докато оглеждаше помещението, Роман чу как мощните дизелови двигатели на ледоразбивача забоботиха.

Обърна светлината на фенерчето си към екипажа на „Полярна зора“ и попита високо:

— Капитанът ви тук ли е?

Един изискан мъж с брадичка отвърна:

— Аз съм Мърдок, капитанът на „Полярна зора“.

Роман се представи и съобщи целта на мисията си.

— Капитане, опитът ви да ни спасите заслужава уважение. Извинете обаче, но не мога да ви благодаря, че ни спасихте от канадските полицаи. — И махна с ръка към усойното обкръжение.

— Ние също не очаквахме външна намеса — отвърна Роман. — Знаете ли кои са тези хора?

— Аз бих могъл да ви попитам същото — каза Мърдок. — Знам, че тези ледоразбивачи са към частна фирма, която има договор с канадското правителство. Нямам представа обаче защо имат въоръжена охрана и защо ни плениха.

Роман също нямаше представа. В инструкциите, които бе получил, не се посочваха други опасности, освен канадските военноморски сили и полицията. Сегашните събития просто не се връзваха.

След малко шлепът се люшна, потегли и се заклатушка по неспокойните води на залива Коронейшън.

— Капитане, имате ли някаква представа къде отиваме? — попита Роман.

Мърдок сви рамене.

— Много далече сме от всеки център на цивилизацията. Не мисля обаче, че ще излязат от канадски води, а това означава дълго и студено возене, имам предвид за нас тук долу.

Роман дочу някакво сумтене и ритане откъм вратата и светна натам. Сержант Бохоркес се беше качил на площадката и се бореше с вратата — засилваше се и я блъскаше с рамо, а после псуваше на поразия. Щом лъчът на фенерчето го освети, той се обърна и погледна Роман.

— Нищо не става, сър. За да я отворим, ще ни трябва електрожен.

— Успокой се, сержант. — Роман се обърна към Мърдок. — Има ли друг начин да се излезе от тук?

Мърдок посочи изхода към вътрешността на кораба.

— Сигурен съм, че това води към стълбата за хранилище едно. На този тип кораби има четири хранилища, огромни. Между тях по принцип има вътрешен коридор, до който се стига, като се спуснеш по тази стълба. В края му има друга, същата като тази.

— А капаците на хранилищата? Има ли начин да ги отворим?

— Дума да не става. Това може да се направи само с кран. Според мене единствената ни възможност е през кърмата. Там трябва да има също такова помещение като това тук и съответно изход към палубата.

— Бохоркес! — подвикна Роман и сержантът бързо дотича. — Върви с капитана на кърмата — заповяда Роман. — Намерете начин да ни измъкнете от тази дупка.

— Слушам — наперено отвърна Бохоркес. После му намигна и добави: — Ще заслужи ли една нашивка?

— Ако успееш, ти гарантирам две. Хайде, действай.

Като че ли всички бяха стоплени от лъч надежда, в това число и Роман. Но той си спомни предупреждението на Мърдок за дългото пътуване и си даде сметка, че арктическата обстановка тепърва ще ги принуди да водят битка за оцеляване. Обиколи още веднъж помещението и започна да се чуди как да предпази всички от измръзване.

В добре затопления мостик на „Оток“ Клей Зак се беше отпуснал в удобния стол и наблюдаваше осеяните с лед води. Даваше си сметка, че е постъпил импулсивно и опасно, като беше пленил американците и също така импулсивно ги беше качил на шлепа и ги бе помъкнал със себе си. Все още не беше сигурен какво ще направи с тях, но разчиташе на късмета си. Екипажът на „Полярна зора“ му бе паднал в ръцете изневиделица, а заедно с него и възможността да усили търканията между Канада и САЩ. Канадското правителство щеше с възмущение да научи, че плененият екипаж е избягал с участието на американски военнослужещи, с което са нарушени териториалните граници. Зак се изсмя на перспективата, тъй като знаеше, че надменният министър-председател няма да допусне американско присъствие в канадската Арктика още дълго време.

Това със сигурност надвишаваше надеждите на Гоайет. Индустриалецът му беше разказал за арктическите богатства, които просто чакаха някой да ги прибере, след като глобалното затопляне продължаваше да стопява преградите към тях. Гоайет и така беше забогатял с находището от природен газ от пролива Мелвил, но имаше и петрол за овладяване. Според някои преценки под Арктика се намираше една четвърт от всички петролни запаси на планетата. Бързото разтапяне на арктическия лед ги правеше достъпни за онези, които имаха нюх.

Първият, който заграби обектите и овладее ресурсите, ще бъде победителят, беше казал Гоайет. Големите американски петролни компании и минните конгломерати вече бяха протегнали пипалата си към района. Гоайет не би могъл да разчита на шанса да им се противопостави пряко. Ако просто отпаднаха от сцената обаче, положението се променяше. Тогава Гоайет спокойно щеше да монополизира големи дялове от арктическите ресурси и да регистрира милиарди долари печалба.

Това би донесло повече от рутения, мислеше си Зак. Макар че той би могъл да се класира и на двата фронта. Откриването на

минерала без външна намеса беше почти уредено. Елиминирането на американската конкуренция в тази област също предстоеше. Гоайет щеше да му бъде длъжник, сериозен длъжник.

Зак се усмихна удовлетворено и търпеливо зачака да доближат Островите на Кралското географско дружество.

ТРЕТА ЧАСТ
ТЪРСЕНЕ СРЕД ЛЕДОВЕТЕ

За няколко кратки седмици в края на лятото канадският арктически архипелаг се преобразява. Оттеглящите се снежни и ледени маси разкриват неочаквана красота, скрита под ледената покривка. По голия скалист терен често пробягват стряскащи с красотата си ивици от златно, червено и пурпурно. Лишеи и папрати сред учудващо голямо разнообразие от цветя се борят да попият чезнещата лятна светлина и разцъфват пищно. Срещат се много зайци, мускусни бикове и птици. Богатата и разнообразна природа разцъфва през няколкото бурни летни месеца само за да изчезне през дългите мрачни зимни дни.

През останалата част от годината островите представляват плашеща сбирщина от покрити с лед хълмове, издигащи се над скалисти брегове — пуст, гол пейзаж, от векове обаче привличал хората да търсят съдбата или себе си.

Докато се взираше от мостика към лентата лед, обрамчваща негостоприемния бряг на остров Виктория, Пит си мислеше, че това е едно от най-самотните места, които е виждал.

Приближи се към Джордино, който се бе навел над подробна карта на пролива Виктория.

— На по-малко от осемдесет километра от остров Кинг Уилям сме — каза набитият италианец и посочи. — Как смяташ да проведем търсенето?

Пит седна и се загледа в картата. Остров Кинг Уилям, подобен на круша, се намираше точно на изток от тях. Той взе молив и нанесе едно Х върху точка на около двайсет и пет километра на северозапад от горния край на острова.

— Според документите това е мястото, където са изоставени „Еребус“ и „Терор“.

Джордино долови скептицизма в гласа му и попита:

— Но ти не мислиш, че са потънали тук, нали?

— Да — отвърна Пит. — Инуитската легенда, макар и твърде обща, изглежда, свидетелства, че „Еребус“ е по на юг. Преди да замина

от Вашингтон, помолих някои хора в отдела по климатология да ми изработят няколко модела. Опитаха се да пресъздадат времето от април 1848 година, когато корабите са били изоставени, и да направят прогноза за поведението на морския лед.

— Значи ледът не се е разтопил и корабите са се озовали на дъното при означението Х?

— Това също е възможно, но е малко вероятно. — Пит посочи протока Ларсен на север от остров Кинг Уилям и продължи: — Зимният мраз започва да изтласква леда от североизток по протока Ларсен. Ако морският лед около остров Кинг Уилям не се е стопил през лятото на 1848 година, както допускат климатолозите, корабите са били избутани на юг през зимата на 1849-а. На борда им може отново да се е качила малка група оцелели — ние няма как да знаем. Това развитие на нещата обаче съвпада с инуитските разкази.

— Чудесно, движеща се цел — възкликна Джордино. — Без ясна зона за издирване.

Пит постави пръст върху западния бряг на остров Кинг Уилям, после го премести върху група островчета на трийсетина километра от югозападния бряг.

— Теорията ми е, че тези острови, Островите на Кралското географско дружество, са действали като бариера срещу движещата се на юг ледена маса, отклонили са част от нея и са попречили на натрупванията по северните брегове.

— Това е горе-долу по права линия от твоя знак Х — отбеляза Джордино.

— Именно. Не може да се каже колко далече са стигнали корабите, преди да се откъснат от леда. Бих искал обаче да започнем с оглед на площ от петнайсет километра и ако не попаднем на нещо, да продължим на север.

— Звучи разумно — съгласи се Джордино. — Да се надяваме, че са потънали цели, така че да получим добър и ясен образ от сонара. — Погледна си часовника. — По-добре да събудя Джак, за да подготви автоматичния сонар, преди да сме стигнали мястото. Разполагаме с два ДУС-а^[1], така че можем да ги разпратим в различни посоки и да получим два резултата едновременно.

Докато Пит нанасяше координатите за две посоки на търсене, Джордино и Далгрен подготвиха дусовете за спускане. Съоръженията,

оформени като торпеда, се движеха на собствен ход и съдържаха сонарни и други сензорни устройства, които им позволяваха да правят електронна карта на морското дъно. Бяха програмирани да следват зададения маршрут и се движеха на няколко метра над дъното със скорост от почти десет възела, като избягваха препятствията по пътя си.

Докато преминаваха на север от Островите на Кралското географско дружество, капитан Стенсет забави ход, тъй като навлизаха в първия от маршрутите за търсене, определени от Пит. Спуснаха от кърмата плаващ приемо-предавател, който бележеше началото на маршрута; в края спуснаха още един. Електронните уреди бяха свързани със сателитни джиписи, системи, които не позволяваха на дусовете да се отклоняват от курса.

На кърмата Пит помогна на Джордино и Далгрен да заредят плана за търсене в паметта на машината, после загледа как кранът издигна голямата жълта риба встрани от борда. Малкото ѝ витло се завъртя и щом я потопиха, тя се стрелна напред и бързо се гмурна в неспокойните тъмни води. Водено от подскачащите приемо-предаватели, автоматичното устройство се насочи към изходната точка и почна да сканира дъното с електронните си очи.

След като първата безпилотна подводница бе пусната благополучно, Стенсет насочи кораба на север към втория район за търсене и там процедурата се повтори.

Слязоха на топло в командния център. Там един техник вече бе изкарал изображенията на двата маршрута върху големите екрани — на тях се виждаха и двата дуса, и приемо-предавателите. Пит смъкна канадката си и загледа колоните данни, които се редуваха от едната страна на екрана и непрекъснато се актуализираха.

— И двата дуса са на нужната дълбочина и предават наблюденията си — заяви той. — Поздравявам ви, господа.

— Те вече не зависят от нас — добави Джордино. — Ще им трябват поне дванайсет часа да изпълнят задачите си и да се появят на повърхността.

— Когато ги приберем на борда, няма да ни отнеме много време да запишем показанията им, да им сменим акумулаторите и да ги пуснем отново към следващите два обекта — добави Далгрен.

Джордино вдигна вежди, а Пит го изгледа унищожително.

— Какво толкова казах? — попита Далгрен многозначително.

— На този кораб — отвърна Пит с язвителна усмивка — хубавите неща се правят от първия път.

[1] Дистанционно управляван сонар — Б.пр. [↑](#)

58.

На сто километра по̀ на запад „Оток“ се бореше с гонените от вятъра вълни по прекия път към Островите на Кралското географско дружество. В кабината при руля Зак изучаваше през лупа сателитна снимка на островите. Два големи острова изпъкваха пред останалите във веригата — Западният остров, отделен от по-малкия Източен остров от тесен канал. Минните операции на „Мидамерика“ се извършваха по южното крайбрежие на Западния остров, срещу залива Кралица Мод. На снимката Зак различи две сгради и един вълнолом, както и признаци на открита мина близо до тях.

— Имате съобщение.

Небръснатият капитан на „Оток“ подаде на Зак едно листче. Зак го разгърна и прочете.

„Пит пристигна в Туктояктук от Вашингтон събота сутринта. Качи се на изследователския кораб на НАМПД «Нарвал». Тръгна в 16:00 ч., навярно към Аляска.

М. Г.“

— Аляска — повтори Зак на глас. — Пък и къде ли другаде биха могли да отидат? — добави с усмивка.

— Всичко наред ли е?

— Да, само един закъснял опит конкуренцията да ни настигне.

— Как ще подходим към островите? — попита капитанът, като надникна над рамото на Зак.

— Откъм южното крайбрежие на Западния остров. Ще разгледаме първо минното предприятие. Ще се насочим към вълнолома, за да разберем има ли изобщо някого там. Сезонът не е започнал, така че може и да не са дошли още.

— Може би мястото е подходящо да разтоварим пленниците си.

Зак погледна през люка към шлепа, който ги следваше в бурното море.

— Не — отсече, след като размисли. — Там им е достатъчно удобно.

Чувството, което изпитваше Рик Роман, едва ли можеше да се нарече удобство, въпреки че бяха направили възможно най-доброто при тези обстоятелства.

Роман организира хората и под светлината на фенерчетата те атакуваха купчината гуми. Постлаха палубата с един ред, после издигнаха стени около застланото и се оформи убежище, където можеха да се поберат всички. След това размотаха въжетата за акостиране и ги нагласиха върху пода и стените от гума, което създаде още един пласт изолация. Скупчиха се в тясното пространство и телесната им топлина постепенно вдигна и околната температура. След няколко часа Роман освети с фенерчето си бутилката вода в краката си и забеляза, че ледът е започнал да се топи — в изолираното им убежище вече беше няколко градуса над нулата. Това беше добре.

Но пък беше единственото добро в тази ситуация. Когато Мърдок и Бохоркес се върнаха след двучасова инспекция на вътрешността на шлепа, новините, които донесоха, бяха лоши. Нямаше друг изход. Бяха запечатани като в гигантска консервена кутия.

— Намерих обаче това — съобщи Бохоркес и показва чук с приспособление за вадене на пирони. — Някой го е изтървал и не си е направил труда да го потърси.

— Дори и парен чук няма да ни свърши работа за тази врата — измърмори Роман.

Въпреки това Бохоркес започна да удря по бравата и скоро ритмичните удари на чука се превърнаха в постоянен акомпанимент на скърцането на шлепа. Хората се наредиха на опашка за чука главно от скука, а и за да се постопят с упражнението. В един момент на фона на неспирното чукане прозвуча гласът на Мърдок:

— Влекачът забавя ход.

— Спрете да чукате — нареди Роман.

Чуха как двигателите на ледоразбивача забавят басовото си бучене. След няколко минути преминаха на празен ход, после шлепът се удари в нещо и се люшна. Заслушани в тишината, хората от сърце се надяваха това да е край на леденото им затворничество.

Островите на Кралското географско дружество се появиха като купчина жълтеникави хълмчета, издигнали се над бурните тъмносиви води. Името им беше дадено от изследователя Руал Амундсен през 1905 година по време на епичното му пътуване с кораба „Йоа“, което го бе превърнало в първия човек, минал успешно през Северозападния проход. Отдалечени и забравени за повече от век, островите си бяха останали незначителна географска подробност, докато една независима изследователска компания не бе открила залежи от цинк на Западния остров и не бе продала концесията за тях на „Мидамерика“.

Минният лагер на „Мидамерика“ бе построен в широк скалист залив по назъбеното от многобройни протоци и заливчета южно крайбрежие. Природно образуваният дълбоководен канал позволяваше и на големи кораби да влизат до залива, когато ледът се е махнал от морето. Компанията беше построила стометров полупотопен док, сега празен и изоставен сред парчетата лед в околните води.

Зак накара капитана да спре до дока и огледа бреговата линия през бинокъла си. Видя няколко сглобени от готови елементи бараки, разположени покрай скалите на чакъления път към вътрешността. Прозорците им бяха тъмни, а пред вратите им имаше натрупан от навявания сняг. Доволен, че предприятието още е затворено за зимата, Зак нареди да привържат „Оток“ към дока и каза на капитана:

— Съберете екипа геолози и го свалете на брега. Искam да знам какъв е минералният състав на рудата, която добиват тук, както и геологията на цялата околност.

— Екипът изгаря от нетърпение да слезе — хapливо каза капитанът, тъй като бе видял неколцина геолози да се измъчват от морска болест в камбуза.

— Капитане, бях изпратил една обемиста пратка до кораба, преди да дойда. Получихте ли я в Туктояктук?

— Погрижих се за нея и веднага я сложих в предното складово помещение.

— Преместете я в каютата ми. Вътре има неща, които ще ми трябват на брега.

— Веднага ще пратя да я вземат. А пленниците на шлепа? Вече сигурно са почти умрели. — И кимна към дигиталния термометър на пулта за управление, който показваше минус петнайсет градуса.

— Ах, да, нашите замръзнали американци. Сигурен съм, че изчезването им вече е развълнувало някои хора на сушата. — Зак се ухили. — Хвърлете им малко храна й одеяла. Може би си струва да ги подържим още малко живи.

Докато геолозите слизаха на брега, придружени от въоръжената охрана, Зак отиде до каютата си. Пратката му, заключен метален куфар, вече го очакваше на килима. Вътре имаше добре подредена сбирка шнурове и детонатори заедно с достатъчно количество динамит да взриви цял градски квартал. Зак подбра няколко неща, подреди ги в чантичка и отново заключи куфара. Облече топла канадка и излезе на палубата. Тъкмо смяташе да слезе от кораба, когато един от моряците го спря.

— Търсят ви на мостика. Капитанът каза, че било спешно.

Зак тръгна по пряката стълба към мостика. Капитанът го чакаше с обезопасения телефон до ухото си.

— Да, вече е при мене — каза в телефона и го подаде на Зак.

Раздразненият глас на Мичъл Гоайет отекна в апарата.

— Зак, капитанът каза, че сте пристигнали при предприятието на „Мидамерика“.

— Точно така. Още не са започнали работа за летния сезон, така че тук е празно. Тъкмо щях да взема мерки изобщо да не започват работа.

— Чудесно. Както се развиват нещата в Отава, съмнявам се, че там изобщо ще стъпи американски крак. — Алчността на Гоайет започваше да си показва рогата. — Опитай се да не разрушаваш инфраструктурата: бих могъл да я използвам, щом изкупя правата върху парцела на безценица.

— Ще го имам предвид — съгласи се Зак.

— Да ми кажеш нещо за рутения?

— В момента геолозите започват първоначалния оглед на мината. Обаче се намираме от южната страна на острова, а според

търговската карта инуитската мина е била от север. Ще се преместим там след няколко часа.

— Добре. Дръж ме в течение.

— Има нещо, което трябва да знаеш — реши да пусне бомбата Зак. — В плен при нас се намира американският екипаж на „Полярна зора“.

— Какво!!! — извика Гоайет толкова силно, че Зак отдалечи слушалката от ухото си. Индуриалецът остана много притеснен и след като Зак му описа обстоятелствата около отвлечането.

— Нищо чудно, че политиците са толкова разярени — изсъска Гоайет. — Ти ще започнеш Третата световна война!

— Така поне ще сме сигурни, че американците няма да припарят до тия места още дълго време — възрази Зак.

— Може и да е така, но на мене няма да ми е приятно да печеля от отсъствието им, докато лежа в затвора. Отърви се от тази ситуация, и то без произшествия! И каквото и да правиш, това в никакъв случай не бива да има връзка с мене.

Зак затвори. Гоайет беше просто още един бандит без въображение, който си бе натрупал милиардите случайно.

Кафява дъга от камък и чакъл обграждаше заливчето, а след това, навътре, се превръщаше в бяла ледена покривка. Нарушаваше я широк изкоп, който навлизаше сто метра навътре и опираше в отвесна скала, издълбана от машина. Процедурите за добиване на цинк тук представляваха врязване в природата, за да се стигне до богатите находища на руда. Геолозите вече взимаха проби от последните разкопки.

Заливчето беше защитено от най-лошите ветрове, западните, но Зак все пак вървеше бързо, тъй като не искаше да остава прекалено дълго на студа. Прецени минната дейност пред себе си — беше проста и с традиционна технология. По-голямата от двете сгради се използваше за склад. Там бяха съоръженията — булдозери, багери и един самосвал, — с които копаеха рудата и после я прехвърляха върху конвейерната лента, за да я натоварят на корабите. В по-малката съседна сграда би трябвало да са общата спалня и канцелариите.

Зак отиде първо до нея и се изненада, като откри, че вратата е заключена. Извади автоматичния си глок, стреля два пъти в ключалката и изрита дъските.

Вътрешността беше като на просторна къща с две големи спални плюс голяма кухня, столова и салон. Зак отиде направо в кухнята и погледна печката. Беше газова и тръбите водеха към складовото помещение, където имаше голяма бутилка пропан. Той извади от чантичката си един заряд динамит, постави го зад бутилката и закрепил детонатора с часовников механизъм. Погледна си часовника, нагласи взрива за след деветдесет минути и излезе.

Отиде до склада със съоръженията, огледа го отпред, после заобиколи отзад. Над сградата стърчеше издадена скала. Той се изкатери до нея, разрита замръзналата пръст, свали си ръкавиците и постави още един заряд динамит. Нагласи и детонатора. На няколко метра по-нататък постави втори заряд под няколко големи скали.

Слезе по склона, огледа фасадата на сградата и постави още един заряд под вратата. После забърза към ледоразбивача. Видя, че капитанът му маха от мостика, и му даде знак да надует сирената. След секунди две оглушителни изсвирвания отекнаха над хълмовете — знак за геолозите да се върнат на борда.

Зак се обърна да се увери, че геолозите са разбрали сигнала, после тръгна към шлепа и се качи на палубата по стоманената стълбичка. Отиде до кърмата, като пътьом подмина склад номер 4, коленичи до външната стена и нагласи и останалите експлозиви, като този път сложи контролиран по радиото детонатор. Мястото не беше под линията на газене, както би искал, но щеше да свърши работа в бурното море извън залива. Без да го тревожи животът на хората, скупчени на няколко метра под него, Зак слезе от шлепа с чувство на удовлетворение. Гоайет нямаше да е щастлив от загубата на чисто новия шлеп, но какво би могъл да каже? Зак бе получил указания да не оставя следи и отърваването от шлепа беше идеалното решение.

Последните геолози и охранители вече се качваха на ледоразбивача. Зак ги последва и тръгна направо към мостика, доволен, че най-накрая ще се озове на топло.

— Всички са на борда — докладва капитанът. — Готов ли сте да тръгваме, или първо ще разговаряте с геолозите?

— Те могат да ми кажат какво са открили и когато тръгнем. Нетърпелив съм да видя северното крайбрежие. — Погледна си часовника. — Макар че може и да ни е приятно да видим един спектакъл, преди да потеглим.

След две минути кухнята към общата спалня избухна и цялата сграда се срути. Резервоарът, който беше почти пълен с газ, запрати вълни оранжев пламък към небето; от взрива издрънчаха и стъклата на кораба. След няколко секунди се взриви и зарядът в сградата със съоръженията — отвя предната врата и направи покрива на парчета. Последваха експлозиите на склона и върху останките от покрива върхлетя свлачище от камъни. Когато прахта се слегна, цялото здание бе унищожено.

— Много ефектно — измърмори капитанът. — Предполагам, че вече няма защо да се тревожим от американското присъствие наоколо.

— Изобщо — арогантно и самоуверено отвърна Зак.

Западният вятър шибаше немилостиво водите на пролива Виктория и разбиваше вълните в срещащите се нарядко ледени късове. Порещият решително тъмните води тюркоазен кораб на НАМПД приличаше на фар в свят без цветове. Вече наближаваха Островите на Кралското географско дружество и корабът се насочваше на юг към първия от маршрутите за търсене.

— Някакъв кораб заобикаля северозападното крайбрежие — докладва кормчията.

Капитан Стенсет вдигна бинокъла си, огледа двете точки на хоризонта и каза:

— Сигурно е азиатски товарен кораб и се опитва да премине пролива заедно с придружител. Обърна се към Пит, който седеше на масата с картите. — Приближаваме определената за финал точка. Имаш ли представа кога ще се покаже торпедото?

— Трябва да излезе на повърхността до половин час — отвърна Пит.

След двайсетина минути един човек от екипажа забеляза жълтия ДУС близо до тях. Стенсет приближи кораба и бързо качиха устройството на борда. Джордино извади твърдия му диск с вместимост един терабайт и прехвърли данните от него в компютъра на залата, където беше инсталиран и прожекционен апарат.

— На прожекцията ли отиваш? — попита Стенсет, като видя Пит да става и да се протяга.

— Да, на първия от два доста дълги материала. Ще се погрижиш за импулсния предавател на дуса, нали?

— Веднага. Заради силното южно течение тук апаратът е доста очукан. Трябва да го постегнем, преди да започне работа по скалите около острова.

— Ще кажа на Далгрен да се приготви. И после ще приберем и риба номер 2.

В затъмнената зала Джордино вече прожектиреше данните от сонара.

— Хубав контрастен образ — отбеляза Пит, докато се настаняваше до него.

— Увеличихме малко честотата за по-голяма контрастност — обясни Джордино и му подаде плик с пуканки от микровълновата печка. — За съжаление, все още не е с качеството на „Казабланка“.

— Няма значение. Докато не попаднем на нещо, което си струва да гледаме повторно.

Двамата млъкнаха и се възряха в екрана и безбройните изгледи от морското дъно на него.

61.

Зодиакът подскачаше по неспокойните вълни към един широк участък със здрав лед пред полегатия бряг. Засили се, плъзна се по него и спря.

Седналият близо до кърмата Зак изчака геолозите да слязат и едва след това стана и тръгна след един охранител с пушка, чието предназначение беше да се използва срещу евентуални прекалено любопитни мечки.

— Вземи ни точно след два часа на километър и половина ей натам — нареди Зак на кормчията и посочи на запад. После помогна да избутат зодиака във водата и гумената лодка бързо се устреми към „Оток“, който беше закотвен недалече.

Зак можеше да си остане в топлата каюта с биографията на Дивия Бил Хикок, но се боеше, че геолозите само ще си губят времето. Онова, което действително го накара да слезе — колкото и да му бе неприятно да го признае, — беше разочарованието от предварителните им резултати за състоянието на мината на „Мидамерика“.

Нямаше нищо учудващо в богатото съдържание на цинк и желязо по южната страна, но той бе очаквал и поне някакви следи от рутений. Нямаше и помен от рутений обаче. Геолозите всъщност не откриха и следа от каквито и да е свързани с платината елементи по разкопаните места.

Това не означаваше нищо, втълпяваше си той, тъй като знаеше съвсем точно къде може да се открие рутеният. Бръкна в предния джоб на канадката си и извади страниците, които бе откраднал от миньорската кооперация. Там имаше скица, която много приличаше на Западния остров. С малко Х бе отбелязана северната му страна. Отгоре друга ръка бе написала „Острови на Кралското географско дружество“. Според друга страница, по-напред в книгата, това беше копие на инуитска карта на мястото, където ловците на тюлени от Аделаида бяха добили рутения, наричан от тях черна коблуна.

Зак съпостави контурите ѝ със съвременна карта на островите и определи, че знакът е поставен малко по на запад от мястото, където

бяха слезли.

— Мината трябва да е на шест-седемстотин метра нататък — каза на геолозите, щом минаха по леда и стигаха скалите на брега. — Наблюдавайте внимателно.

Тръгна по брега пред геолозите, защото искаше сам да направи откритието. Престана да усеща студа, когато си помисли за потенциалните богатства, които го очакваха. Гоайет вече му беше длъжник за прогонването на американците. А откриването на рутения щеше да е върхът на постиженията му.

От назъбеното крайбрежие се издигаха вълнисти възвишения. Дефилетата между тях бяха пълни с лед, но върховете на хълмовете стърчаха голи, което създаваше представа, че островът е загърнат с пъстра наметка.

Доста зад Зак геолозите вървяха бавно и често спираха да вземат проби. Зак стигна целта си, но не откри никакви признаци на мина, така че закрачи нервно напред-назад, докато ги чакаше.

— Трябва да е тук някъде — провикна се високо. — Претърсете района внимателно.

Геолозите се пръснаха из района, а охранителят помахаше на Зак да слезе на леда край брега и му показва останки на тюлен. Посочи и раздраните рани от нокти.

— Може да са само от мечка.

— И като гледам, го е убила наскоро — отвърна Зак. — Огледай се внимателно, но не споменавай за това на приятелите ни учени. Студът бездруго ги разсейва достатъчно.

Бели мечки така и не се появиха, но за разочарование на Зак не се появи и рутений. След цял час съвместно ровене премръзналите объркани геолози се събраха при Зак.

— Визуално мястото би трябвало да е от южната страна на острова — каза един брадат учен е унили светлокафяви очи. — На самата повърхност открихме следи от желязо, цинк и малко олово. Няма обаче признаци на руда от типа на платината, да не говорим за рутений. Все пак ще трябва да анализираме пробите подробно, за да се произнесем окончателно.

— А никакви следи от мина? — попита Зак.

Геолозите се спогледаха и поклатиха отрицателно глави.

— Минната дейност, извършвана от инуитите преди сто и шейсет години, в най-добрия случай е била примитивна — заяви ръководителят им. — Би трябвало да има някакви белези по повърхността. Но освен ако не са под леда, такива следи наоколо няма.

— Ясно — съгласи се безстрастно Зак. — Да се връщаме на кораба. Искам да видя резултатите от анализите ви колкото може по-бързо.

Докато вървяха към лодката, Зак продължаваше да се чуди. Нещо не се връзваше. В дневника съвсем ясно се казваше, че рутеният е дошъл от острова. Възможно ли беше рудата да е била толкова малко, че да се е изчерпала? Имаше ли грешка в дневника, или цялата история бе нагласена?

Погледна към морето и видя тюркоазния научен кораб, който се приближаваше към острова.

Първоначалното му учудване бързо прерасна в ярост.

Потъналият кораб се появи на екрана чак на третия час. Джордино беше увеличил скоростта на прожекцията двойно, така че почти бяха приключили с резултатите от първия цикъл. Превъртащите се бързо образи от морското дъно бяха уморили очите им, но и двамата подскочиха, когато видяха кораба. Джордино веднага натисна един бутон и образът замръзна.

Корабът беше потънал почти вертикално, със съвсем лек наклон. И изглеждаше съвсем непокътнат, ако се изключи пукнатината, която минаваше през носа.

— Трябва да е един от двата — отбеляза Пит и посочи трите дълги мачти. — Погледни и тъпия нос. Точно такива са били „Еребус“ и „Терор“.

Джордино размърда компютърния курсор, за да измери потъналият кораб, и попита:

— Трийсет и два метра. Това пасва ли?

— Идеално — отвърна Пит. — Сто на сто е единият от корабите на Франклин.

Вратата се отвори и влезе Далгрен.

— Нося ви данните от втория ДУС — почна той, погледна екрана и възкликна: — Господи, вече сте го намерили! И е запазен!

— Само единия обаче — промърмори Пит.

— Веднага ще подготвя батискафа. Това е голямо откритие!

Пит и Джордино прегледаха и останалите образи от първия запис, после се захванаха с току-що донесения. От там не излезе нищо. Вторият потънал кораб беше някъде извън проучените места. Пит реши да не разширяват търсенето, докато не разберат на кое от двете крушения са попаднали.

Взе координатите на потъналият кораб и отиде на мостика при капитан Стенсет, който се взираше наляво пред носа — там, на по-малко от три километра на север, се носеше ледоразбивачът „Оток“, повлякъл след себе си празния шлеп.

— Представяш ли си, точен двойник на шлеповете на твоя приятел Гоайет — каза Стенсет.

— Съвпадение?

— Най-вероятно — отвърна Стенсет. — Шлепът гази високо, значи е празен. Сигурно са тръгнали към остров Елсмир да го натоварят с въглища, а после ще поемат обратно към Китай.

Пит отиде до масата с картите и намери снимката на строящия се в Ню Орлиънс шлеп, която бе доставил Йегър. Заснет беше точен двойник на шлепа, който виждаше сега.

— Същият е — каза Пит.

— Как мислиш, дали е възможно да докладват на канадските власти, че са ни видели тук?

— Съмнявам се. Не е изключено обаче да са тук по същата причина, по която сме и ние.

Вгледа се в ледоразбивача и шлепа, които плуваха само на осемстотин метра от тях. По радиото не постъпи приятелски поздрав.

„Стенсет сигурно има право“, мислеше Пит. Да се срещне празен шлеп из тия места можеше да означава, само че се е запътил да натовари нещо. Остров Елсмир все още бе много на север от тях. Нещо във вида на ледоразбивача и шлепа обаче го тревожеше. Някак си чувстваше, че това не е случайност.

— Името му е „Нарвал“ и е под канадски флаг.

Зак дръпна бинокъла от ръцете на капитана, за да погледне сам. Прочете изписаното име в бяло, но видя на задната палуба и жълт батискаф, на който бе написано НАМПД. С усмивка погледна флага с кленовия лист на мачтата.

— Смел ход, Пит — промърмори и добави по-високо: — Този кораб не е канадски, капитане. Това е американски изследователски кораб на Агенцията за морско и подводно дело.

— Че как американски кораб ще стигне дотук?

— Явно с някаква измама. Сигурен съм, че са тук по следите на рутения. Глупаците сигурно си мислят, че е под водата.

Остана загледан в кораба на НАМПД, който се смаляваше, докато с пълен ход се носеха на север.

— Поддържай този курс, докато излезем от обсега на радара. Остани извън него час-два, после внимателно се върни на място, където да ги засечеш. Ако започнат да се движат, тръгни след тях. — Погледна стенния часовник. — Ще се върна, преди да се стъмни, за да ти кажа какво ще направим.

Слезе в каютата си, където смяташе да подремне. Неудачите обаче винаги го дразнеха. Внимателното изследване на минералите, събрани от северния бряг, потвърди отсъствието на рутений, а сега се беше появил и корабът на НАМПД. Посегна към бутилката бърбън да си налее, но корабът изведнъж се люшна и той поля инуитската карта, която беше оставил на нощното си шкафче. Грабна я и я вдигна, а ивицата бърбън протече по нея, раздели острова на две като кафява река и той заприлича на два отделни острова. Зак се вгледа за миг в картата, после бързо измъкна сателитната снимка на островите. Като сравни различните образи на Западния остров, забеляза, че южното и западното крайбрежие съвпадат напълно, но това не можеше да се каже за източното. Сравни очертанията на инуитската карта със сателитното изображение. Източното крайбрежие съвпаднаше напълно, но приликите приключваха до тук.

— Какъв идиот съм! — изръмжа Зак. — Не съм гледал където трябва.

А отговорът беше пред очите му. Тесният воден път, който разделяше Западния от Източния остров, преди сто и петдесет години явно е бил замръзнал. Инуитската карта всъщност изобразяваше двата острова, нарисувани като един. А това изместваше находището на рутения с почти три километра по на изток, отколкото бе изчислявал.

Изпи бърбъна и си легна обнадежден. Не всичко беше загубено и мината за рутений може би си беше на мястото. Трябваше да е така. Доволен от заключението си, той върна мислите си към поналежащите неща. Първо трябваше да реши как да постъпи с Пит и кораба на агенцията.

64.

Силният западен вятър най-после утихна и вълните почнаха да намаляват. Спусна се сива мъглица, каквато често се среща по тия места през пролетните и летните месеци, температурата се повиши и екипажът почна да се шегува, че ще грейне слънце и ще трябва да ходят голи до кръста.

Пит се радваше, че времето се е укротило достатъчно, за да спуснат батискафите без риск. Вмъкна се в „Блъдхаунд“, седна на пилотското място и започна да проверява уредите. До него, на мястото на втория пилот, Джордино се захвана с други данни от предварителната документация. И двамата бяха по леки пуловери и се разтрепериха в студената кабина, която, разбира се, скоро щеше да стане гореща като баня от топлината на електросъоръженията и собствената им телесна топлина.

Пит вдигна глава към Джак Далгрен, който бе показал безизразното си лице от люка.

— Момчета, не забравяйте, че акумулаторите бързо се изтощават в такъв студ. Намерете ми камбаната му и може да ви оставя лампите светнати.

— Ти остави лампите светнати, пък от благодарност може и да те оставя на работа — изсумтя Джордино.

Далгрен се захили, после затвори люка и завъртя винта му. След няколко минути с помощта на малкия кран повдигна батискафа от палубата и го премести в средата на ярко осветената платформа за влизане под вода. Пит даде знака за спускане отвътре и жълтата подводница с форма на пура започна пътя си надолу.

Морското дъно беше на повече от триста метра дълбочина, така че на „Блъдхаунд“ му трябваше почти четвърт час да го достигне. Пред широкия наблюдателен люк сиво-зелената вода постепенно се превръщаше в черна, но Пит изчака да се спуснат на повече от двеста и петдесет метра, преди да запали мощните външни прожектори.

Джордино потърка зиморничаво ръце и погледна Пит като страдалец.

— Казвал ли съм ти, че имам алергия към студа?

— Поне хиляда пъти.

— Гъстата италианска кръв на майка ми просто не тече както трябва във вените ми в този хладилник.

— Според мене твоята кръв има повече допирни точки със страстта ти към пурите и пикантната пица, отколкото с майка ти.

Джордино го изгледа с благодарност, че го е подсетил, извади една пура от джоба си и я захапа. После разгъна разпечатка от сонограмата на потъналия кораб и попита:

— Какъв ни е планът за действие, когато стигнем обекта?

— Мисля, че имаме три задачи — започна Пит, който вече беше обмислял операцията. — Първата и най-очевидната е да се опитаме да разпознаем потъналия кораб. Знаем, че „Еребус“ е играл някаква роля за рутения, получен от инуитите. Не ни е известно дали това е в сила и за „Терор“. Ако корабът е „Терор“, на борда му спокойно може да няма нищо, свързано с нашия въпрос. Втората ни цел е да проникнем в склада и да проверим има ли там някакви съществени количества от минерала. Третата ни цел е най-трудната: да потърсим корабния дневник, ако той още съществува, в капитанската каюта или в каюткомпанията.

— Прав си — съгласи се Джордино. — Дневникът на „Еребус“ би бил най-ценната ни находка. Там със сигурност ще е отбелязано къде са открили рутения. Макар че ми изглежда прекалено оптимистично да се надяваме, че може да се е запазил непокътнат.

— Така е, но не е невъзможно. Дневникът трябва да е бил солидна книга, подвързана с кожа и съхранявана в скрин или в специален шкаф. В тази студена вода би могъл поне да остане цял. А после, после вече специалистите ще определят дали може да се реставрира и разчете.

Джордино погледна дълбокомера.

— Наближаваме триста метра.

— Прекратявам спускането — съобщи Пит и нагласи контрола на баласта. Спускането им стана съвсем бавно и след минути под тях се появи гладкото каменисто дъно. Пит се зае с механизмите за хоризонтално придвижване и премести батискафа напред, само на метър от дъното.

По скалистото кафяво дъно общо взето нямаше живот — студен и пуст свят, не особено различен от замръзналите площи на повърхността. Пит насочи батискафа срещу течението. Макар „Нарвал“ да беше спрял точно над крушението, Пит си даваше сметка, че по време на спускането си са отишли доста по на юг.

Джордино първи забеляза потъналия кораб и посочи надясно. Пит извъртя „Блъдхаунд“ и внушителните останки се материализираха в светлината на прожекторите.

Беше дървен платноход от XIX век, един от най-забележителните потънали кораби, които Пит беше виждал. Ледените арктически води го бяха запазили почти идеално. Покрит с тънък слой тиня, корабът изглеждаше напълно непокътнат — от върха на носа до кормилната плоскост. Единствено мачтите, отчупили се от палубата по време на дългия престой под водата, висяха от страничните перила.

Обречен да тъне във вечна забрава, старинният кораб излъчваше чувство за безнадеждност. Пит си помисли, че прилича на гроб в празно гробище. По кожата му полазиха тръпки, когато си представи хората, които го бяха управлявали и принудени от отчайващите условия, го бяха изоставили след прекараните на него три години.

Настрои батискафа за бавно въртене около съда, а Джордино задейства видеокамерата в предната част. Гредите на корпуса все още изглеждаха плътни и здрави, а на местата с по-тънък слой тиня се виждаше и черната боя. Докато заобикаляха кърмата, Джордино с учудване забеляза стърчащи от пясъка перки на витло.

— Имали са парно задвижване, така ли?

— Само като добавка към платната, щом достигнат леда — отвърна Пит. — И на двата кораба е имало допълнителни парни машини, които осигурявали допълнителна тяга за преодоляване на потънкия лед. Парните котли служели и за затопляне на самия кораб.

— Нищо чудно, че Франклин се е осмелил да пробва пролива Виктория в края на лятото.

— Онова, което може би не му е достигало в този момент от експедицията, са били въглищата. Някои изследователи смятат, че тъкмо липсата на въглища е станала причина корабите да се заклеят в леда.

Пит придвижи батискафа покрай дясната страна на кораба. Изгаряше от нетърпение да открие името му на носа. С разочарование

обаче се натъкна на единствената истинска повреда. Корпусът под носа се беше разцепил на множество трески — явно от притискащия го лед. Пораженията бяха достигнали горната палуба, когато поразената част се бе ударила в морското дъно, от което гредите се бяха изкорубили. Широк участък от предната част се бе нагънал като акордеон на около метър от тъпия нос. Пит търпеливо заобиколи и двете страни на носа, а Джордино махаше тинята с механичната ръка, но така и не откриха опознавателния надпис.

— Този надпис е решил да се прави на по-труден, отколкото е — промърмори Пит.

— Така е и с много от жените, с които съм се срещал — добави с отегчена физиономия Джордино. — Както е тръгнало, наистина трябва да открием корабната камбана на Далгрен.

Пит издигна батискафа над палубата, после го извъртя към носа. По палубата имаше изненадващо малко смет — явно корабът е бил подготвен за зимуване, когато са го изоставили. Единственият необичаен предмет беше голямото брезентово съоръжение в средата. От документите Пит знаеше, че през зимата екипажът е издигал на палубата нещо като палатка.

Пит продължи към кабината на кормчията. Дървеният рул все още беше закачен за кормилния механизъм. Наблизо висеше малка камбана, но след внимателен оглед не откриха името и на нея.

— Знам къде е корабната камбана — заяви Пит и отново обърна батискафа към носа. Заобиколи треските и останалите остатъци от счупения нос, после посочи надолу:

— Тук трябва да е сметището.

— Сигурно — съгласи се Джордино. — Това не е нашият ден... или нощ. — Погледна таблото. — Остават ни под четири часа електричество в акумулаторите. Настояваш ли да се ровиш за камбаната, или да погледнем вътре?

— Нека изведем автомата на разходка. В пораженията по кораба има поне една добра страна. Позволяват ни по-лесно да стигнем до вътрешността.

Насочи „Блъдхаунд“ към една чиста част от палубата и внимателно я спусна. Когато видя, че гредите на кораба не се огъват, изключи електродвигателите.

На седалката на втория пилот Джордино се занимаваше с друго съоръжение. Между подкрепящите плоскости на батискафа беше закрепен дистанционно управляван автомат за наблюдение с размера на малък куфар. Снабден с миниатюрна видеокамера и комплект осветителни тела, той можеше да маневрира и в най-забутаните ъгълчета на потъналия кораб.

Джордино даде команда по дистанционното, изведе автомата от мястото му и го закара до празно пространство на палубата. Пит пък включи монитора над главите им, който предаваше на живо образа от автомата. След като методично заобиколи боклуците, Джордино накрая откри в палубата достатъчно голяма пролука и спусна дистанционно управлявания автомат в недрата на кораба през нея.

Пит разви едно копие от плана на „Еребус“ и се опита да открие по него местоположението на автомата под главната палуба. Корабът имаше трюмове на две равнища и тъмно помещение, където се държеше помощният двигател, котелът и запасите въглища. Каютите и столовата за офицерите и екипажа бяха на по-ниската палуба, едно ниво под главната. А под по-ниската палуба се намираше третата палуба, използвана само за хранителни припаси, инструменти и резервни части.

— Спусни го по към камбуза — каза Пит. — Той е в съседство с каютите и е голямо помещение.

Джордино насочи апарата надолу, достигна ниската палуба и го обърна, за да погледне напред. Спокойната вода в кораба беше изключително прозрачна и Пит и Джордино видяха на метър и половина от камерата голямата готварска печка на камбуза. Беше чугунена, с шест плочи. До нея бяха нападали няколко тенджери с различен размер.

— Камбузът, както беше заповядано — подхвърли Джордино.

После насочи апарата за наблюдение назад, като бавно въртеше камерата. Тънките прегради, ограждали камбуза, бяха нападали по палубата и сега се виждаха каютите на екипажа. В предната част почти нямаше боклуци, ако се изключат многото дъски.

— Маси за столовата — обясни Пит, когато камерата се спря върху една от дъските. — Вдигали са ги под тавана, за да има място за хамаците нощем, но са ги спускали с въжета за храна. Паднали са на пода, когато въжетата са изгнили.

Докато апаратът се движеше назад, помещението се стесни и накрая пред обектива се изправи солидна преграда.

— Това трябва да е централният вход към вътрешността — обясни Пит. — Продължи движението в същата посока и би трябвало да стигнем до стълбище, което се спуска към най-долната палуба. Сигурно са го покривали, за да не духа отдолу, но можем да се надяваме, че след потъването на кораба платнището го няма.

Джордино завъртя автомата за наблюдение около входа, после изведнъж го спря и обърна камерата към палубата. На екрана се появи голяма кръгла дупка, прорязана в дъските.

— Тук врата няма — обобщи той.

— Разбира се, можем да се спуснем през палубната шахта — каза Пит.

В палубната шахта, която водеше към трюма, беше стояла една от трите мачти на кораба. Мачтите се бяха извадили при потъването и сега празнината предлагаше проход към най-дълбоките места.

Автоматът се спусна в отвора и освети с прожекторите си най-долната палуба. През следващите петдесет минути Джордино методично търсеше следи от рудата. Всичко, което виждаха обаче бяха запаси от инструменти, оръжия и платната на кораба, които никога вече нямаше да бъдат издути от морския вятър. След като се върна при дупката за мачтата, автоматът продължи наблюдението в долния склад, но там попадна само на малко въглища под големия парен котел. Джордино започна да връща автомата към долната палуба, когато радиото на батискафа пропука.

— „Нарвал“ до „Блъдхаунд“, чувате ли ме? — долетя гласът на Джак Далгрен.

— „Блъдхаунд“ слуша. Казвай, Джак — отговори Пит.

— Капитанът настоя да ви кажа, че нашият приятел с шлепа отново се показва на радарния екран. Изглежда, е застанал неподвижно на петнайсетина километра северно от нас.

— Разбрано. Продължавайте да ни осведомявате.

— Добре. А вие, момчета, имайте ли някакъв късмет?

— Нищо засега. Пуснали сме автомата за наблюдение и се каним да проверим как е в капитанската каюта.

— А как сте със запасите от ток?

Пит погледна уредите над главата си.

— Ще ни стигне за още деветдесет минути на дъното и сигурно ще го изразходваме целия.

— Разбрано. Ще започнем да се оглеждаме за вас на повърхността след малко по-малко от два часа. „Нарвал“, край.

Пит се загледа в мрачната бездна около батискафа и се замисли за ледоразбивача горе. Дали наистина следеше „Нарвал“? Интуицията му казваше, че е така. Това нямаше да е първият му сблъсък със силите на Мичъл Гоайет. А Клей Зак? Възможно ли беше наетият от Гоайет главорез да е на борда на ледоразбивача?

Джордино го върна към действителността.

— Сега какво?

— Времето ни намалява — отвърна Пит. — Дай да свършим с тази работа.

Вечерта се спусна над пролива Виктория и гъста ледена мъгла полази по „Оток“. „Нарвал“ отдавна не се виждаше с просто око и Зак го потърси на радарния екран; откри го в единия му ъгъл. Капитанът крачеше напред-назад по мостика — беше се отегчил от принудителното задържане на кораба през последните няколко часа.

Нямаше и следа от отегчение по лицето на Зак обаче. Напротив, то изглеждаше странно напрегнато. Както в миговете преди нечие убийство, той беше нащрек и всичките му сетива работеха отлично. Макар да беше убивал много пъти, никога не го бе правил в такъв мащаб. Казваше си, че това е тест за майсторлъка му, и от това кръвта му течеше по-бързо. Изпълваше го чувство за непобедимост, подсилено от доказания факт, че той винаги остава на върха.

— Докарай ни на осем километра от „Нарвал“ — нареди накрая на капитана. — Без да привличаш внимание към нас.

Капитанът обърна кораба и прикачения шлеп на юг. Подпомогнат от течението, ледоразбивачът се нуждаеше от съвсем малко повече енергия, отколкото при празен ход, за да преодолее разстоянието за по-малко от час.

— Поддържана дистанция осем километра — докладва капитанът.

Зак погледна мрака зад люка.

— Пригответи се да отвържеш шлепа, когато ти наредя.

Капитанът се опули, като че ли гледаше луд човек.

— Какво казахте?

— Чу ме. Ще освободим шлепа.

— Но той струва десет милиона долара! В тази мъгла и при силното течение никога няма да можем да го закачим пак. Пък и той ще си разпори корпуса в някой леден къс или ще се блъсне в островите. При всяко положение господин Гоайет ще ми види сметката за това.

Зак поклати глава и се усмихна.

— Шлепът няма да стигне особено далече. Колкото до Гоайет, припомни си подписаното писмо с пълни правомощия за мене, докато съм на кораба, което ти дадох в Куглуктук. Повярвай ми, той ще приеме това за ниска цена за елиминиране на проблем, който иначе би му коствал стотици милиони. Освен това — добави със заговорническа усмивка — морската застраховка не е ли точно за такива случаи?

Капитанът неохотно нареди на моряците да отидат при въжетата на кърмата, а Зак отиде в каютата си и се върна с кожената чанта. По негова команда капитанът промени посоката и дебелите въжета се отпуснаха и паднаха във водата. Моряците освободиха заключващия механизъм и с отвращение загледаха как въжетата се плъзгат по кърмата и изчезват в черната вода.

Когато на мостика дойде сигналът, че всичко е готово, капитанът нагласи кораба до десния борд на шлепа по указания на Зак. Мъглата продължаваше да се сгъстява. Зак бръкна в чантата си, извади високочестотен радиопредавател и излезе на площадката на мостика. Издърпа малка антена, включи апаратчето и веднага натисна бутона за предаване.

Радио сигналът задейства скрития в кърмата на шлепа детонатор и зарядът се взриви.

Експлозията не беше нито шумна, нито внушителна, само глухо изпукване, което проехтя в шлепа и бе последвано от облаче дим, надигнало се от задната палуба. Зак погледа само няколко секунди, после прибра радиото в чантата и се върна в топлия мостик.

— Не ми е приятно, че цапам ръцете си с кръвта на тези хора — промърмори капитанът.

— Нещо не си разбрал, капитане. Загубата на шлепа стана изцяло случайно.

Капитанът го изглежда ужасено.

— Всичко е съвсем просто — продължи Зак. — Ще запишеш в дневника и ще докладваш на пристанищните власти, че американският изследователски кораб по недоглеждане се е сблъскал с нашия шлеп в мъглата и двата са потънали. Ние, разбира се, се досетихме навреме да откачим въжетата и затова не пострадахме. За съжаление във водата не открихме нито един оцелял от кораба на НАМПД.

— Но корабът на НАМПД не е потънал — възрази капитанът.

— Спокойно — озъби се Зак. — Ще потъне.

На триста метра под повърхността изминалият час беше едно от най-големите разочарования за Пит и Джордино. Докато насочваше автомата по долната палуба, Джордино изведнъж установи, че той е спрял и не иска да върви напред. Проследи кабела и видя, че се е заплел в някакви боклуци в началото на камбуза. Нещата се влошиха още повече, когато изтласкващото устройство на автомата попадна в нанос тиня. Джордино трябваше да изчака десет минути видимостта да се подобри, за да освободи кабела.

Вътрешността на батискафа бе станала гореща и потта се стичаше по лицето на Джордино, докато той се мъчеше да изведе автомата от каютите и да го насочи по основния коридор към кърмата.

— Къде е бюфетът на този кораб? — измърмори той. — Мисля, че и автоматът, и аз можем да изпием по една студена бира.

— Ще ти се наложи да разбиеш стаята с напитките под палубата, защото там се държи ромът. Разбира се, ако сме на „Еребус“, нямаш късмет, защото Франклин е бил абсолютен въздържател.

— С това въпросът приключва — отсече Джордино. — Дори не са нужни доказателства. При сегашното състояние на късмета ми няма как това да не е „Еребус“.

Въпреки че минутите до края на времето им изтичаха, все още нито един от двамата не смяташе да се предаде. Напредваха с автомата по единствения коридор към кърмата, покрай каютите на офицерите, докато накрая се озоваха в широко помещение в самата кърма. Наричано „големия салон“, то се простираше от борд до борд и беше единственото наистина удобно място за хората на кораба, поне за офицерите. Обзаведено с библиотека, дъски за шах, тестета карти и други пособия за игра, то беше и възможно хранилище за корабния дневник. Но както и останалите части на съда, и то не даваше отговор на въпроса кой именно е корабът.

Томовете, някога подредени по широките лавици от двете страни на салона, бяха строшили стъклените прегради по време на потъването и сега бяха пръснати навсякъде. Джордино бавно въртеше автомата из

помещението и се опитваше да разгледа бъркотията, простираща се от стена до стена.

— Сигурно така е изглеждала библиотеката в Сан Франциско след голямото земетресение.

— В библиотеката на кораба е имало хиляда и двеста тома — отвърна Пит, който също оглеждаше бъркотията с разочарование. — Ако дневникът е тук, ще ни трябват две седмици ровене и огромен късмет, за да го открием.

Безпомощното им съзерцание бе прекъснато от ново съобщение от Далгрен.

— Извинявайте, че ви нарушавам празника, но голямата стрелка на часовника тук показва, че е време да започнете да се изкачвате.

— След малко тръгваме — отвърна Пит.

— Добре. Капитанът поръча да ви предам, че нашата сянка дойде на шест километра и спря. Мисля, че ще е много по-спокоен, ако вие, момчета, сте си на борда.

— Разбрано. „Блъдхаунд“, край.

Джордино погледна Пит и долови загрижено изражение в зелените му очи.

— Мислиш си, че твоят приятел от миньорската кооперация е на борда на ледоразбивача.

— Подозирам, че е точно така — отвърна Пит.

— Да проверим и капитанската каюта и да се измитаем.

Капитанската каюта се намираше до отдалечената стена на големия салон и не предлагаше особени надежди, че може да е дом на дневника. Малката плъзгаща се врата на каютата обаче беше заключена и колкото и да я залъгваха и удряха с автомата, не поддаваше. С по-малко от час електричество в акумулаторите и двацет минути път до повърхността Пит се отказа от по-нататъшния оглед и нареди на Джордино да прибере автомата.

Докато Джордино насочваше машинката отново към камбуза, Пит приготви подемния механизъм на батискафа, погледна електронното табло от лявата страна и попита:

— Дава ли някакви данни за минерали?

— Изглежда, работи отлично — отвърна Джордино, без да изпуска от поглед монитора, по който следеше движението на автомата

през препятствията. — Но ще разчетем данните изцяло едва когато направим анализ на пробите в главната квартира.

Пит се пресегна и захрани сензора, като следеше монитора за данни от минералите. Без изобщо да се учуди, той видя на екрана голяма концентрация от желязо наоколо, както и незначителни количества мед и цинк. Желязото беше ясно, на кораба го имаше в изобилие — от котвите с дългите им вериги до парната машина в трюма. Един от елементите с по-малко присъствие обаче привлече вниманието му. Докато чакаше автоматът да изпълзи от долната палуба, той задейства тласкачите на батискафа и като го движеше съвсем бавно, го закрепил над повредената част на носа, без да изпуска от поглед данните от сензора.

— Ако откриеш малко злато в тази черупка, това би компенсирало иначе незабележителното ни спускане — обади се Джордино.

Пит помести още малко батискафа над пълното с отпадъци място и постепенно насочи вниманието си към малък участък близо до средата на кораба. Откри една здрава част от палубата и отново спусна батискафа. Джордино вече беше издърпал кабела на автомата и се готвеше да го закрепил на мястото му.

— Почакай — спря го Пит. — Виждаш ли счупената дъска, онази изправената, на около три метра от нас?

— Виждам я.

— Близо до долната ѝ част, малко вдясно, има нещо. Опитай да го увеличиш малко.

Джордино за секунди изпрати машинката към целта, спусна я в купчината покрити с тиня предмети и щом автоматът стъпи на твърда повърхност, активира докрай миниатюрните му тласкачи. В резултат автоматът се стрелна нагоре и вдигна облак тиня. Постоянното дънно течение, което минаваше през кораба, бързо изчисти мътната вода и Пит и Джордино различиха сред нечистотиите лъскав заоблен предмет.

— Това трябва да е моят казан със злато — шеговито подхвърли Джордино.

— Нещо още по-хубаво според мене — отвърна Пит, не изчака Джордино да задейства автомата, а задвижи самия батискаф за поглед по-отблизо. Взряха се през левия люк и пред очите им се откри безспорната форма на голяма камбана.

— Господи, как успя да я намериш в целия този боклук! — възкликна Джордино.

— „Блъдхаунд“ я намери. Забелязах, че е отчел мед и цинк, и се сетих, че това са двата компонента на месинга. Реших, че или са някакви специални части за парния двигател, или е корабната камбана.

Загледаха се в камбаната и забелязаха отстрани нещо релефно, но все още не го виждаха добре. Пит измести „Блъдхаунд“ още малко и увеличи изображението на камерата.

Камбаната бе покрита с тиня и рачета, но по-близкият план от камерата показва ясно релефа на буквите ЕР.

— Няма как да напишеш „Еребус“ без тях — с известно облекчение отбеляза Джордино.

— Дай сега с автомата — каза Пит.

Докато Джордино нагласяваше автомата за още едно гмуркане в тинята, Пит провери запасите от електричество и видя, че им е останала енергия само за трийсет минути. Нямаха време за губене.

Тинята се издигна нагоре в плътен облак от кафяви частички, когато автоматът направи втория си набег към нея. На Пит му се стори, че минаха часове, преди водата да се избистри, макар да бяха само секунди.

Докато чакаха мътният облак да се махне, Джордино закарва автомата над камбаната. И двамата се вторачиха в монитора, когато релефният надпис на камбаната най-после се показва целият.

На метала бе гравирано ТЕРОР.

Твърдото им намерение да избягат бяха изместени от отчаяние. Имаше лъч надежда, когато шлепът спря на някакъв док и отвори за малко вратата. Оказа се само проверка от неколцина въоръжени гардове, но поне им хвърлиха малко храна и одеяла. Роман го прие за добър знак. Нямахте да им дадат храна, ако не смятаха да ги оставят живи, нали?

Сега обаче не беше толкова сигурен. Когато Бохоркес го събуди, за да му съобщи за промяна в звука на двигателите на ледоразбивача, той реши, че са стигнали до целта си. Но после ритмичното подръпване на въжетата за теглене изведнъж спря, а люлеенето от бурното море продължи. И той разбра, че са ги изоставили на произвола на съдбата.

След секунди експлозивите на Зак избухнаха и разтърсиха кораба. Взривът отекна из празните складови помещения на шлепа като гръмотевична буря в шише. Какво ставаше?

— Капитан Мърдок — провикна се Роман и светна фенерчето си. Измъченият Мърдок се домъкна до него.

— Някакви предположения? — тихо го попита Роман.

— Прозвуча ми доста назад. Да отидем да погледнем.

След петнайсетметрово спускане стигнаха склад номер 1 и уплашиха два плъха, които някак си живееха дори в този студ.

— Не ми се искаше да го казвам пред останалите, но това ми прозвуча като експлозия — подхвърли Мърдок.

— И аз си помислих същото — съгласи се Роман. — Мислите ли, че смятат да ни потопят?

— Съвсем скоро ще разберем.

Стоманена стълба в отсрещната страна на помещението ги отведе до склад 2. Повториха операцията още два пъти и минаха през следващите два склада. Докато се изкачваха покрай третия, чуха шуртене на вода. Стигнаха последния тунел и Роман насочи лъча от фенерчето към надписа склад 4.

По отсрещната стена се стичаше вода и се събираше на растяща локва долу. Експлозията не беше пробива корпуса, но бе разместила металните плочи и сега водата проникваше през цепнатините.

— Не можем да направим нищо, за да я спрем — каза Мърдок. — Дори да разполагахме с нужните инструменти, водата нахлува от прекалено много места.

— Не тече прекалено силно обаче. — Роман явно търсеше и нещо обнадеждаващо.

— Положението само ще се влошава. Пораженията, изглежда, са над самата ватерлиния, но силното вълнение вкарва водата вътре. Когато този склад се напълни, кърмата на шлепа ще потъне и ще започне да навлиза още повече вода. И притокът ще се засили.

— В коридора има един капак, който можем да заключим. Ако водата се ограничи в този склад, няма ли да сме в безопасност?

Мърдок посочи към тавана. На три метра над главите им преградата свършваше и на нейно място започваха подпорите на горната палуба.

— Складовете не са херметически затворени — каза той. — Когато този се наводни, водата ще прелее в склад 3 и ще продължи да се издига.

— Колко вода може да издържи шлепът?

— Тъй като е празен, би могъл да остане на повърхността и с два наводнени склада. Ако морето е спокойно, даже с три. Но след като водата стигне до склад 1, песента му е изпята.

Ужасеният от неизбежния отговор Роман попита колко време им остава.

— Това е само предположение — отвърна Мърдок. — Но бих казал максимум два часа.

Щом кърмата на шлепа започна да потъва, Зак нареди „Оток“ да се отдръпне и предсмъртните мъки на обречените пленници останаха без публика.

— Курс към кораба на НАМПД — нареди Зак. — Изгасете всички светлини.

Капитанът кимна и насочи „Оток“ към „Нарвал“, като постепенно увеличи скоростта до десет възела. Светлините на „Нарвал“ не можеха да се видят в мъглата, така че проследяването му се извършваше чрез радара.

— Капитане, когато стигнем на три километра от него, искам да наберете пълна скорост. Ще минем на километър от носа му, за да го накараме да си мисли, че сме се запътили към сушата, после ще завием и ще го ударим през средата.

— Искате да го потопим? — смаяно възкликна капитанът. — Така ще ни убиете всички!

Зак го изглежда.

— Едва ли. Както много добре знаеш, корабът ни има стоманен нос с дебелина метър и половина и двойно укрепен корпус. Може да удари стената на язовира Хувър и нищо да не му стане. При положение че избегнеш тежкия нос на самия „Нарвал“, ще го разрежем като масло.

Макар и все още смутен, капитанът го изглежда с уважение.

— Добре сте проучили кораба ми. Надявам се само господин Гоайет да удържи поправките от вашата заплата, а не от моята.

Зак се изсмя.

— Драги ми капитане, ако изиграем картите си както трябва, аз лично ще ти купя цял флот ледоразбивачи.

Въпреки тъмната нощ и мъглата Бил Стенсет внимателно следеше всяко движение на ледоразбивача. Тъй като радиста му го нямаше — беше един от многото членове на екипажа, свалени от борда

в Туктояктук, Стенсет следеше сам показанията на радара. Разтревожи се, когато забеляза, че далечният радарен образ се разделя на две. Сети се, че шлепът се е отделил от влекача, и започна внимателно да следи и двете изображения.

Когато ледоразбивачът се доближи на пет километра — плуваше право към тях, — се обади по УКВ радиото.

— Неидентифициран плавателен съд, приближаващ от юг с координати север 69,2955 и запад 100,1403, говори изследователският кораб „Нарвал“. В момента провеждаме подводно изследване. Моля, оставете свободно пространство от два километра между нас. Край.

Повтори обаждането си, но не получи отговор и се обърна към кормчията:

— Кога трябва да излезе „Блъдхаунд“?

— Според последното съобщение на Далгрен са още при потъналия кораб. Така че няма да са тук поне още двацет минути.

Стенсет наблюдаваше внимателно екрана на радара и забеляза, че ледоразбивачът постепенно увеличава скоростта. Вече беше на три километра от тях. В курса му обаче имаше леко изменение — отклони се, като че ли искаше да заобиколи „Нарвал“ отдясно. Каквото и да беше намерението им, Стенсет изобщо не беше в доверчиво настроение.

— Напред с една трета от мощността — нареди той на кормчията. — Ориентировъчно триста градуса.

Беше свършено наясно, че сблъскване в гъстата мъгла е един от най-лошите кошмари за моряка, така че насочи „Нарвал“ на северозапад, за да избегне челен удар. Въздъхна облекчено, като видя, че другият кораб се придържа към курса на югоизток и така разширява ъгъла на разминаване.

Надеждите за благополучно отърваване обаче не продължиха дълго.

Щом двата кораба се приближиха на километър и половина, ледоразбивачът изведнъж увеличи скоростта си почти два пъти. Тласкан от два гигантски газово-турбинни двигателя, способни да теглят цяла колона шлепове, той беше като приказен гигант. Освободен от товара си, се беше превърнал в хрътка, способна да се носи по водата със скорост над трийсет възела.

На Стенсет му трябваша само мигове, за да засече промяната в скоростта на ледоразбивача. Задържа курса си същия, докато радарът не му покажа, че другият плавателен рязко завива на запад.

— Пълен напред! — извика той, погледът му беше прикован в екрана.

Изтръпна от ужас, когато ледоразбивачът направи остър завой към „Нарвал“. Вече не хранеше никакви илюзии за намеренията му. Ледоразбивачът явно възнамеряваше да ги блъсне.

Заповедта на Стенсет да се даде пълен напред осуети намерението на Зак да завари кораба на НАМПД и екипажа му неподготвени. Но ледоразбивачът все още имаше решително превъзходство в скорост, ако не и откъм изненада. Беше се приближил на четиристотин метра, преди изследователският кораб да успее да развие двайсет възела. Стенсет надникна през задния люк на мостика, но не виждаше нищо, освен черна мъгла.

— Приближава се бързо — предупреди кормчията, който наблюдаваше как петното, показващо ледоразбивача, доближава средата на радарния екран. Стенсет седна и пренастрои уреда, за да премине към отчитане в стометрови квадранти.

— Ще го оставим да дойде съвсем близко. Когато докосне стометровия знак, искам да завиеш силно надясно и да ни обърнеш право на изток. Все още има много лед по крайбрежието на Кинг Уилям. Ако се доближим достатъчно, може да загубят радарния ни образ на неговия фон.

Погледна отворената карта и видя, че от остров Кинг Уилям ги делят двайсет и пет километра. Прекалено много при всяко положение, но пък нямаше голям избор. Ако успееш да забавят удара още малко, преследвачите може би щяха да се откажат от намеренията си. Остана загледан в радара и когато „Оток“ се приближи, кимна на кормчията.

Тежкият изследователски кораб се разтресе и изстена, когато рулят се извъртя докрай. Последва нещо като смъртоносен вариант на играта на сляпа баба. На радарния екран положението на ледоразбивача съвпадаше с тяхното и затова Стенсет не го виждаше. „Оток“ продължи курса си на запад почти цяла минута, преди да разгадае маневрата на „Нарвал“ и рязко да завие на изток в преследване.

Маневрата на Стенсет спечели на кораба му ценни секунди, в които да набере по-висока скорост, докато целият екипаж, вдигнат по тревога, се качи горе. Но след малко ледоразбивачът отново подходи близо до кърмата им.

— Този път силно наляво — нареди Стенсет, когато „Оток“ отново достигна стометровия знак.

Ледоразбивачът беше предвидил хода, но беше сбъркал посоката и зави надясно. После бързо поднови преследването, докато Стенсет се опитваше да подходи косо по-близо до остров Кинг Уилям. По-бързият „Оток“ скоро се приближи отново и „Нарвал“ бе принуден пак да затанцува, като Стенсет реши да повтори левия завой. Сега обаче Зак отгатна посоката.

Като гладна акула, изскочила от дълбините на мътното море, ледоразбивачът изведнъж изникна от мъглата и смъртоносният му нос блъсна корпуса на „Нарвал“ и се вряза на цели четири метра. „Нарвал“ едва не се преобърна от удара. Порой леденостудена вода се изсипа върху палубата, докато корабът се бореше да намери отново центъра на тежестта си.

Сблъскването донесе със себе си многогласен вой от механично страдание — стомана стържеше стомана, маркучите на хидравликата се пръскаха, плочите на корпуса се разцепваха. Когато разрушението достигна кулминационната си точка, настъпи странен миг на мълчание, после шумът от насилието се преля в клокочещи стенания.

Ледоразбивачът бавно се изтегли от зеещата рана, като отнесе и част от кърмата на „Нарвал“. Острият му нос се беше посмачкал, но иначе корабът бе непокътнат, без повреди по армирания корпус. Забави се още няколко секунди, докато Зак се наслаждаваше на разрушителното си ръкоделие, а после изчезна в нощта като зъл дух.

Междувременно „Нарвал“ беше стъпил на полосата към бързата смърт. Машинното отделение се наводни почти веднага, като повлече кърмата и предизвика моментален наклон на корпуса. Две от преградите покрай платформата за влизане под вода бяха премазани, от което към долните палуби се стичаха допълнителни бурни води. Макар да бе конструиран да прорязва лед с дебелина до два метра, „Нарвал“ не бе замислен да противостои на разрушителни странични удари и само за минути се озова до половината под вода.

Мостикът се бе превърнал в черна пещера. Бяха загубили цялата енергия от двигателя, а аварийният генератор в средата на кораба също бе излязъл от строя при удара. Целият кораб сега беше тъмен като мъглата наоколо.

Кормчията изпревари Стенсет и грабна едно фенерче от аварийното шкафче.

— Капитане, как сте? — попита той, като прокара лъча по мостика.

— По-добре съм от кораба си — отвърна Стенсет, като потъркваше ударената си ръка. — Да видим какво става с екипажа. Мисля, че ще се наложи да напуснем кораба.

Навлякоха канадките си и тръгнаха към главната палуба, която вече беше силно наклонена към кърмата. Влязоха в камбуза и видяха, че е осветен от два захранвани с батерии фенера. Почти всички от минималния състав, останал на борда, бяха тук. В очите им се четеше страх. Един нисък мъж с лице като на булдог, инженерът на „Нарвал“, викна:

— Капитане, машинното отделение е напълно наводнено и части от кърмата са отпрани! Водата вече е достигнала и предния трюм. Невъзможно е да се спре.

Стенсет кимна и попита:

— Има ли пострадали?

Инженерът посочи един намръщен мъж с набързо превързана ръка.

— Готвачът си счупи ръката при удара. Всички останали са добре.

— Двама липсват! — каза Стенсет, след като набързо преброи хората около себе си.

— Далгрен и Роджърс, електротехникът. Отидоха да спуснат спасителната лодка.

Стенсет кимна и каза високо:

— Налага се да изоставим кораба. Всички на палубата, веднага. Ако не можем да използваме спасителната лодка, ще си послужим с аварийните надуваеми лодки при левия борт. Побързайте.

Изведе хората си от камбуза и видя, че водата вече се е качила до съоръженията над нивото на палубата. Ускори крачка и излезе на мразовитото открито пространство на предната палуба, като се

опитваше да запази равновесие, защото тя се накланяше все повече. Веднага видя Далгрен и Роджърс, които се мъчеха да спуснат четириметровата спасителна лодка с ръчната лебедка. Острият ъгъл, под който се бе издигнала палубата обаче им пречеше. Далгрен псуваше като хамалин.

Стенсет и няколко моряци изтичаха да им помогнат и след няколко минути екипажът бързо се прехвърли в лодката.

Готвачът беше последният преди Стенсет. Излязъл беше лек вятър, който разкъсваше мъглата, но и увеличаваше вълнението.

Докато се отдалечаваха, носът на тюркоазния кораб се издигна високо в нощния въздух в борба срещу силите на гравитацията. След това, с дълбок стон, „Нарвал“ потъна в черната вода сред стотици мехурчета и изчезна в дълбините.

Стенсет огледа екипажа си и въпреки обзелия го лют гняв изпита известно облекчение. Цяло чудо беше, че никой не бе загинал при удара и че всички бяха успели благополучно да се качат в лодката. Потръпна при мисълта колко ли щяха да са жертвите, ако Пит не бе оставил повечето моряци и учени в Туктояктук.

— Забравих проклетите камъни... — изсумтя Далгрен. — От термалния отвор. Руди нали ги донесе на мостика.

— По-добре се радвай, че ти отърва кожата — отвърна Стенсет.

— Откровено казано, мечтата на живота ми не е да плувам из Арктика в гумена лодчица. — И добави по-тихо: — Ама тия типове изобщо не се шегуват, нали?

— Мисля, че играят на живот и смърт за рутения. — Стенсет вдигна глава и се опита да чуе някакви звуци от ледоразбивача. Заглъхващо боботене го увери, че той се отдалечава.

— Сър, има едно малко селище, Йоа Хейвън, в югоизточния край на остров Кинг Уилям — обади се кормчията. — На сто и петдесет километра оттук. За съжаление е най-близкото цивилизовано място на картата.

— Горивото би трябвало да ни стигне до острова. След това обаче трябва да вървим пеша — отвърна Стенсет. Обърна се към Далгрен: — Ти успя ли да изпратиш съобщение до Пит?

— Казах им, че потегляме, но захранването прекъсна, преди да ги предупредя, че ни нападат. След малко трябва да излязат на повърхността.

— Да ги намерим в тази мъгла е почти невъзможно. Ще се опитаме все пак, но после трябва да поемем към брега и да потърсим помощ. Не бива да рискуваме при този засилващ се вятър.

Далгрен кимна. Пит и Джордино всъщност едва ли бяха по-зле от тях.

Когато получиха краткото съобщение от Далгрен, че „Нарвал“ напуска позицията си, Пит и Джордино още оглеждаха корабната камбана.

Разкритието, че потъналият кораб е „Терор“, всъщност донесе на Пит известно облекчение. След като нямаше никакви свидетелства, че на борда има рутений, все още имаше някаква надежда. Инуитите би трябвало да са получили рудата от „Еребус“ и навярно само на него можеше да се открие тайната на редкия минерал. Оставаше неразрешен въпросът къде е свършил пътя си „Еребус“. Пит знаеше, че двата кораба са изоставени едновременно, така че бе възможно и да са потънали близо един до друг. Беше сигурен, че ако разширят обсега на търсене, ще открият и втория кораб.

— „Блъдхаунд“ до „Нарвал“, започваме изкачването — предаде по радиото Джордино. — Как сте там горе?

— В момента потегляме. Ще се свържа с вас след малко. Край.

Това бяха последните думи, които чуха от Далгрен. Но вече беше време да изплуват. Пит изключи външните светлини и сензорите, за да пести енергия, а Джордино изключи бордовите компютри, отпусна се в седалката, скръсти ръце, затвори очи и измърмори:

— Събуди ме, когато дойде време да отворим люка за свеж въздух.

— Ще се погрижа и Джак да е приготвил пантофите и вестника до леглото ти.

Пит отново провери акумулаторите. Имаше достатъчен запас за животоподдържащите системи и за помпите за баласта, но за почти нищо друго. С нежелание затвори уредите за изтласкване, защото знаеше, че така ще станат жертва на силните течения, докато се изкачват. За самостоятелно изкачване върху платформата за влизане под водата не можеше и дума да става, тъй като течението щеше да ги е отнесло на два-три километра, когато изплават. И то само ако „Нарвал“ се е върнал на мястото си.

Пит изключи още няколко уреда и се загледа в черната бездна отвъд люка. Изведнъж от радиото проехтя уплашен вик:

— „Блъдхаунд“...

Последва пълно мълчание. Въпреки многото им опити нито едно от излъчванията към „Нарвал“ не получи отговор.

— Може да сме изгубили сигнала заради някаква термична аномалия във водата — пробва да даде обяснение Джордино.

— Или пък импулсният им предавател се е повредил, когато са потегляли — намисли друг вариант Пит.

Разбира се, те измисляха извинения, за да не признаят истината, която подозираха — че „Нарвал“ е загазил сериозно. Джордино продължи да опитва с радио повикванията, но отговор нямаше. А те двамата бяха абсолютно безсилни да предприемат каквото и да е.

Пит погледна дълбокомера и се зачуди дали някой не ги е вързал за дъното — откакто бяха приели последното обаждане, скоростта на издигането им бе намаляла чувствително... или Пит си мислеше така. Опитва се да не гледа уреда, защото знаеше, че колкото повече се взира в него, толкова по-бавно се движи стрелката. Затвори очи и се помъчи да си представи затрудненията, които срещаше „Нарвал“, докато Джордино старателно продължаваше да мъчи радиото.

Когато накрая отвори очи, видя, че вече са на малко повече от трийсет метра от повърхността. След няколко минути се разлюляха сред вълните, обградени от мехурчета и пяна. Пит включи външните светлини, но те просто се отразиха от заобиколилата ги мъгла. Радиото продължаваше да мълчи.

Сами сред студените вълни, Пит и Джордино разбраха, че се е случило най-лошото. „Нарвал“ го нямаше.

— Тоест как така спасителният екип е изчезнал?

Сърдитият глас на президента отекна от стените на командната зала на първия етаж в западното крило на Белия дом. Един армейски полковник, докаран от генералите в Пентагона като изкупителна жертва, отговори тихо и монотонно:

— Сър, екипът не се е явил на мястото за изтегляне в уговорения час. Отделението за поддръжка на въздушния отряд не е било уведомено за никакви проблеми около ударната група и самото то е евакуирано по разписание.

— Обещаха ми мисия с нисък риск и 90-процентов изглед за успех — заяви президентът и изгледа сърдито секретаря по отбраната.

Стаята утихна, тъй като никой не посмя да се обади.

Седналият през два стола от президента вицепрезидент Сандекър намираще нещо забавно в разпита. Когато съветникът по националната сигурност го повика на спешно заседание, той с учудване откри петима генерали, насядали около секретаря по отбраната в заседателната зала. Знаеше си, че това не е добър признак. Сандекър не обичаше секретаря — според него той беше ограничен и склонен към безразсъдни реакции. И все пак бързо пренебрегна личното си отношение в името на кризата, каквато явно имаше.

— Полковник, защо не ни кажете какво точно знаете? — попита Сандекър в опит да успокои президента.

Полковникът описа в детайли плана за мисията и разузнавателните данни, които оправдаваха спасителната операция.

— Обърква ни това, че според сведенията екипът е успял да освободи пленниците. Засечените радиосъобщения между канадските сили в Туктояктук сочат, че екипажът на „Полярна зора“ е избягал. Няма данни да са били пленени отново.

— А ако екипът на специалните части просто се е забавил? — попита Сандекър и повдигна вежди. — По това време на годината нощите на север са кратки. Възможно е да са били принудени да се скрият, преди да стигнат до пистата.

Полковникът поклати глава.

— Самолетът ни е бил там преди изгрев. Дори е кацнал за малко, но там е нямало никого, а допълнителните радио повиквания са останали без отговор.

— Е, не може просто да са изчезнали — измърмори президентът.

— Направихме анализ на сателитните снимки, на съобщенията по радиото и на наземните контакти. Никъде не излезе нищо — заяви Джули Мос, съветник към Агенцията по национална сигурност. — Единственото заключение е, че са били пленени и са преместени другаде. Може да са ги върнали на „Полярна зора“ или да са ги откарали някъде със самолет.

— Какъв е отговорът на канадските власти на молбата ни за освобождаване на кораба и екипажа? — попита Сандекър.

— Няма отговор — отвърна Мос. — Дипломатическите канали просто мълчат, а от страна на министър-председателя и парламента пристигат нелепи обвинения към американския империализъм, като че ли са изпратени от някоя бананова република.

— И не са се ограничили само с думи — добави секретарят по отбраната. — В добавка към закритите наскоро пристанища са поставили и въоръжените си сили в бойна готовност.

— Така е — потвърди Мос. — Канадската брегова охрана е започнала да връща корабите под американски флаг, подходящи към Ванкувър и Квебек, както и превоза с шлепове към Торонто. Очаква се и границата да се затвори до ден-два.

— Положението става нетърпимо — заяви президентът.

— И това не е всичко. Съобщиха ни, че очакваните доставки на природен газ от пролива Мелвил са спрени. Имаме основания да смятаме, че газът е пренасочен към Китай, макар засега да не е ясно дали това са държавни решения, или инициатива на отделен търговец.

— Това застрашава цялото ни бъдеще — възкликна президентът.

— Сър — заяви секретарят по отбраната, — с цялото ми уважение, канадското правителство ни отправи несправедливо обвинение за загубата на арктическата им лаборатория и един от катерите им. Незаконно плениха един наш плавателен съд на бреговата охрана в международни води и се отнасят към екипажа като към военнопленници. Направили са същото с екипа ни от Делта Форс, а може би дори са убили и него, и екипажа на кораба. На всичко отгоре

заплашват цялата нация с енергиен бойкот. Дипломатията явно се провали, сър. Време е за други действия.

— „Може би“ не ни дава основания за военни действия — обади се Сандекър.

— Може и да си прав, Джим, но животът на тези хора е поставен на карта — каза президентът. — Искам до двайсет и четири часа на министър-председателя да се представи официално писмо с искане екипажът и спасителният екип да бъдат освободени. Не го обнародвайте в печата, за да не се вдигне излишен шум. За кораба можем да преговаряме и по-късно, но искам хората да бъдат освободени веднага. И доставките на природен газ да се възстановят.

— А как да реагираме, ако канадците не се съгласят? — попита Мос.

— Господин президент, разработили сме няколко варианта за ограничен начален удар... — почна секретарят по отбраната.

— Ограничен удар — прекъсна го президентът. — Какво точно означава това?

Вратата на залата се отвори и един от секретарите влезе и подаде някакъв лист на Сандекър.

— Ограничен удар — продължи секретарят по отбраната — е с минимални ресурси, чрез хирургически точни удари, да се извади от строя голяма част от канадските военновъздушни и военноморски сили.

Лицето на президента почервения.

— Но аз не говоря за война! Просто за нещо, което ще им привлече вниманието.

Секретарят по отбраната веднага отстъпи:

— Имаме и разработки за единични акции.

— Какво ще кажеш, Джим? — обърна се президентът Към Сандекър.

Вицепрезидентът дочете съобщението. Лицето му беше потъмняло от гняв.

— Руди Гън от НАМПД ми съобщава, че изследователският им кораб „Нарвал“ е изчезнал в Северозападния проход, близо до остров Виктория. Смятат, че е пленен или потопен с целия си екипаж, в това число и директорът на агенцията Дърк Пит.

Секретарят по отбраната се ухили подигравателно.

— Изглежда, най-после открихте основанията си, господин вицепрезидент.

71.

Съединените щати са предприемали въоръжени набези в Канада поне шест пъти. Най-кървавото нашествие е по време на Войната за независимост, когато генерал Ричард Монтгомъри тръгва на север от форт Тикондерога и завзема Монреал, а после поема към Квебек. Към него се присъединява помощна армия, водена от Бенедикт Арнолд, която навлиза в Канада през щата Мейн. Американците атакуват града на 31 декември 1775 година, превземат го, но са принудени да се оттеглят след яростна битка с британците. Недостигът от продоволствие и подкрепления, както и смъртта на Монтгомъри в битката, ги принуждават да спрат набезите си в Канада.

Когато враждебните действия по време на войната от 1812 г. нарастват, американците предприемат редица набези в Канада, за да се бият с британците. Повечето от тях са неуспешни. Най-голямото им постижение е през 1813 г., когато Торонто (по онова време Йорк) е превзет, а парламентът му изгорен до основи. Тази победа изглежда излиза през носа на американците, когато година по-късно англичаните завземат Вашингтон и ядосани от предишните разрушения, подпалват обществените сгради в американската столица.

След постигане на независимостта от колониалните сили през 1783 година Канада и Съединените щати бързо се превръщат в добронамерени съседи и съюзници. И все пак сянката на недоверието никога не е изчезвала напълно. През 20-те години на XX век военното ведомство на САЩ разработва стратегически планове за нахлуване в Канада като част от хипотетична война срещу Великобритания. Червеният план за война, както го наричат, включва сухопътно нападение срещу Уинипег и Квебек, както и военноморска атака срещу Халифакс. За да не останат по-назад, канадците създават Защитен план №1, който да противодейства на американците. Олбъни, Минеаполис, Сиатъл и Грейт Фолс в Монтана са набелязани като места за изненадваща атака с надеждата, че канадците ще спечелят малко време, докато дойдат британските подкрепления.

Времето и развитието на техниката променят значително света от 20-те години насам. Великобритания вече не е защитник на Канада, а военната мощ на САЩ ги превръща в безспорно доминираща сила.

Макар че изчезването на „Нарвал“ ядоса президента, това едва ли беше достатъчно основание за агресия. Поне засега. Така или иначе подготовката на сухопътно нападение би отнела седмици, ако се стигнеше дотам, а той искаше бърз и изчерпателен отговор до четиридесет и осем часа.

Планът за нападение, ако съдбата на пленниците останеше неизвестна, беше прост, но все пак мъчителен. Военноморските сили на САЩ щяха да блокират Ванкувър на запад и река Сейнт Лорънс на изток и да ликвидират външнотърговските връзки на Канада. Бомбардировачите щяха да нанесат първия удар, насочен срещу канадските въздушни бази в Колд Лейк, Албърта и Баготвил, Квебек. Екипи от специалните части щяха да наблюдават главните канадски водоелектроцентрали, за да спрат възможните опити за износ на електроенергия. По-нататък със специален удар щеше да бъде завзето газовото находище Мелвил.

Секретарят по отбраната и генералите твърдяха, че канадците не биха могли да отговорят кой знае колко сериозно. Под заплахата от продължителни въздушни удари щеше да им се наложи да освободят пленниците и да започнат преговори за отваряне на Северозападния проход. Все пак всички бяха съгласни, че няма да се стигне до това, канадците само щяха да бъдат предупредени какво би станало, ако не се съобразят с двайсет и четири часовия краен срок. Нямаше да имат друг избор, освен да приемат условията.

Имаше обаче един проблем, който ястребите от Пентагона не вземаха под внимание. Канадското правителство нямаше никаква представа какво се е случило с екипажа на „Полярна зора“.

Пленен в потъващия си железен ковчег, екипажът на „Полярна зора“ би искал да има на разположение поне още двајсет и четири часа. Перспективите му за оцеляване обаче се свеждаха до минути.

Досега прогнозите на Мърдок се бяха оказали верни. Шлепът продължаваше да се пълни и от наводнения склад 4 водата започна да прелива и в склад 3. Тежестта потапяше кърмата още повече, а от това нарастваше и притокът на вода. В малкия преден склад палубата зловещо се накланяше под краката на хората, а шумът на прииждащата вода се чуваше все по-наблизо.

Един от командосите на Роман, задъхан от изкачването по стълбите, се появи откъм кърмата и докладва:

— Капитане! Водата вече залива склад две.

— Благодаря, ефрейтор — отвърна Роман. — Седни да си починеш. Повече огледи няма да има.

После се обърна към Мърдок и попита тихо:

— Когато шлепът започне да потъва, вратата ще се откачи ли от пантите?

Мърдок завъртя глава.

— Шлепът със сигурност ще е потънал, преди водата да стигне до нас. А това означава, че отдолу ще се образуват въздушни джобове, които ще се увеличават с потъването на кораба. Доста вероятно е да откъснат вратата от пантите... но вече ще сме на сто и петдесет метра под водата.

— И все пак е възможност — прошепна Роман.

— За какво? — възрази Мърдок. — Човек не може да изтрае и десет минути в тия води. — Преодоля раздразнението си и продължи: — Добре, дай на хората някаква надежда. Ще ти кажа, когато реша, че тази черупка всеки момент ще потъне, за да събереш хората на трапа. Поне ще има какво да ги крепи по пътя към отвъдното.

Застаналият до вратата Бохоркес ги чу, после отново започна да бие с чука по бравата, макар отдавна да му беше ясно, че това е глупаво — чукут не представляваше нищо пред закалената стомана.

Часовете удряне бяха направили само малка резка. Трябваша му още часове, ако не и дни, за да изкърти бравата.

Другарите му по съдба, измръзнали, гладни и унили, седяха скупчени. Някои го гледаха с обнадеждено отчаяние. Чудно, но почти не се наблюдаваше паника. Чувствата им бяха замръзнали като стоманата на шлепа.

Спасителната лодка на „Нарвал“ беше опасно претоварена. Бе проектирана за дванайсет души, но все пак без проблеми побра четиринайсетима. Претовареността обаче променяше плавателните ѝ характеристики и вълните, които я блъскаха отвсякъде, току прехвърляха борда. В краката на моряците се плискаше ледена вода.

С двете четиридесетлитрови туби бензин имаха гориво точно колкото да стигнат до остров Кинг Уилям. Но Стенсет, който бе на руля, вече имаше неприятното чувство, че трябва да вървят по стъпките на обречения екипаж на Франклин, ако искат да се доберат до убежището в Йоа Хейвън.

Тъй като се страхуваше вълните да не залее лодката, капитанът се движеше бавно сред белите им гребени. Мъглата все още висеше над водата като тежък плащ, но вече изсветляваше — кратката арктическа нощ отминаваше. Стенсет се въздържа от завой на изток направо към остров Кинг Уилям, защото държеше на думата си да огледа наоколо за Пит и Джордино. При почти нулевата видимост шансовете да ги открият бяха съвсем нищожни. На всичко отгоре спасителната лодка не беше снабдена с джипиес. Като не разчиташе особено на компаса — той изкривяваше показанията заради близостта им до северния магнитен полюс — Стенсет се върна към онова, което смяташе за мястото на крушението според спомена си за досегашния път.

Далгрен и останалите викаха Пит и Джордино в мъглата, но единственият отговор беше пляскането на вълните по корпуса на лодката.

Стенсет отново запали мотора и кара на югоизток още десет минути. Пак никой не отговори на виковете им в мъглата. Стенсет повтори операцията и когато пак не постигнаха нищо, се обърна към екипажа:

— Не можем да си позволим да останем без гориво. Най-добрият ход, който можем да предприемем, е да тръгнем на изток към остров Кинг Уилям, където да потърсим помощ. Когато мъглата се вдигне,

няма да е проблем да видим „Блъдхаунд“. Пък и според мен Пит и Джордино сто на сто са по-добре на сухо и топло, отколкото сме ние тук.

Хората от екипажа закимаха. Всички уважаваха Пит и Джордино, но собственото им положение не беше цветущо. Потеглиха отново, този път право на изток, и се движиха, докато моторът не се закашля и не спря, тъй като беше изразходвал първата туба бензин. Стенсет прехвърли бензинопровода към втората и тъкмо отново да запали двигателя, когато кормчията се провикна:

— Почакайте.

Стенсет се обърна и го погледна.

— Стори ми се, че чух нещо — каза кормчията.

В цялата лодка се възцари тишина, хората дори не дишаха и се вслушваха. След няколко секунди всички го чуха едновременно. Слаб звън, почти като далечна камбана.

— Това са Пит и Джордино! — извика Далгрен. — Няма какво друго да е. Чукат морзовия сигнал за SOS по корпуса на „Блъдхаунд“.

Стенсет го изгледа недоверчиво. Далгрен сигурно грешеше. Бяха прекалено далече от района, където можеше да е батискафът. Но кой друг би могъл да подава сигнал за помощ в тъмната арктическа нощ?

Стенсет запали двигателя и подкара лодката в разширяващи се кръгове, като от време на време отнемаше от газта, за да се вслуша. Караше бавно и се боеше, че почукването ще престане, преди да е открил откъде идва. Мъглата се носеше на гъсти облаци и утринното развиделяване не успяваше да се пребори с нея. Колкото и близо да се намираха, той знаеше, че ако чуването спре, няма да намерят Пит и Джордино.

За щастие то продължаваше. Дори стана по-силно и вече се чуваше въпреки шума от мотора. Стенсет променяше курса със съвсем слаби корекции на руля и направляваше лодката слепешката. Изведнъж рязко отне газта, тъй като пред тях се издигна огромно черно очертание.

Шлепът като че ли се беше смалил в сравнение с последния път, когато Стенсет го бе видял теглен от ледоразбивача. Сега разбра защо. Шлепът потъваше откъм кърмата и почти половината му вече се намираще под водата. Носът се издигаше под неестествен ъгъл и му напомни за последните минути на „Нарвал“. След като бе присъствал

на кончината на собствения си кораб, знаеше, че на шлепа му остават минути, ако не и секунди.

Стенсет и екипажът му бяха разочаровани от откритието си. Всичките им надежди бяха да попаднат на Пит и Джордино. Разочарованието им обаче бързо прерасна в ужас, когато видяха, че шлепът потъва.

Колкото до чукането, то явно идваше от някой, заключен в шлепа.

Далгрен прокара лъча на фенерчето по откритата палуба, като търсеше вход, но видя само плътна преграда.

— Завърти ни от дясната му страна, капитане.

Стенсет заобиколи извисяващия се нос на шлепа и забави, когато наближи предния склад. Ритмичното металическо чукане вече се чуваше много по-отчетливо.

— Там. — Далгрен освети с фенерчето вратата — всъщност голям полегат капак. Виждаше се верига, увита около дръжката му и застопорена за метална скоба.

Без да каже и дума, Стенсет докара лодката до шлепа. Далгрен прескочи на палубата му.

— Побързай, Джак — извика Стенсет. — Не му остава много време.

И веднага отдели лодката от шлепа, тъй като не искаше да бъде засмукан, когато той поеме към дъното.

Далгрен изтича по наклонената палуба и се качи по стълбичката до заключения склад. Тресна с ръка по капака и извика:

— Чувате ли ме?

Стреснатият глас на сержант Бохоркес отговори моментално:

— Да. Можете ли да ни изкарате от тук?

— Ще го уредим — отвърна Далгрен.

Бързо огледа веригата, която беше грубо усукана около дръжката на капака и скобата в палубата. Извитите трегери на потъващия кораб я бяха опънали като струна. Той провери двата ѝ края, прецени, че възелът на скобата е по-достъпен, и насочи вниманието си към него.

Смъкна ръкавиците си, сграбчи края на веригата и дръпна с всички сили. Замръзналата стомана се впи в плътта му, но не помръдна. Той пое дъх и дръпна отново, като запъна крака. Веригата обаче не помръдваше.

Палубата под краката му изведнъж се наклони — корабът се извърташе от неравномерно заливаните складове. Далгрен пусна веригата, духна на замръзналите си пръсти и опита друг подход —

започна да рита възела. Чу от склада уплашените викове на пленниците — молеха го да побърза. Откъм водата пък долетяха гласовете на хора от „Нарвал“ — те му викаха да се върне при тях. Като че ли с желание да добави нещо и от себе си, шлепът издаде дълбок металически стон някъде изпод водата.

С разтуптяно сърце Далгрен изрита веригата. После стовари върху нея петата си. Риташе все по-силно и по-силно и все повече се вбесяваше. Риташе с такава ярост, като че ли собственият му живот зависеше от това. Продължи да рита, докато едно звено от веригата накрая се приплъзна.

Това създаде достатъчно луфт, за да позволи и на следващото да се плъзне, после на още едно. Далгрен коленичи и с изтръпналите си пръсти издърпа свободния край на веригата през разхлабения възел. Бързо размота веригата от скобата, от което лостът на капака най-накрая се освободи. Той стана, хвана дръжката и го отвори.

Нямаше представа какво ще види, но в никакъв случай не и петдесетина измъчени и премръзнали мъже, които го гледаха като свой спасител. Бохоркес, който беше най-близо, все още стискаше чука.

— Не знам кой сте, но много се радвам да ви видя — с широка усмивка заяви сержантът.

— Джак Далгрен от изследователския кораб на Агенцията по морско и подводно дело „Нарвал“. Хайде, момчета, излизайте!

Пленниците се промушваха един по един и с несигурни крачки стъпваха на наклонената палуба. Далгрен с учудване забеляза, че някои са с военна униформа с флагчета на САЩ по раменете. Роман и Мърдок бяха последните, които излязоха.

— Аз съм Мърдок от „Полярна зора“. А това е капитан Роман, който се опита да ни спаси в Куглуктук. Вашият кораб наблизо ли е?

Учудването на Далгрен, че е намерил пленените американци, се помрачи от новината, която трябваше да им съобщи.

— Нашият кораб беше ударен и потопен от вашия влекач.

— Тогава как се озовахте тук? — попита Роман.

Далгрен посочи спасителната лодка, която едва се различаваше в мъглата.

— Ние самите едва се спасихме. Чухме чукането ви и решихме, че е нашият батискаф.

Огледа изтощените мъже около себе си и се замисли за изпитанията им. Бягството им от смъртта беше само временно и сега той се чувстваше като техен ексекUTOR.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но нямаме място да качим дори и един човек.

Стенсет наблюдаваше как вълните обхващат склад 2. Над водата оставаше само номер 1 и участъкът около носа. Не можеше да каже защо шлепът още не се е отправил към дъното, но знаеше, че минутите му са преброени.

Върна погледа си към измъчените хора покрай перилата. В погледите им се четеше молба и отчаяние. Също като Далгрен, и той се учуди, че толкова много хора излязоха от склада. Наглият опит за масово убийство от страна на екипажа на ледоразбивача го изуми. Що за животно командваше влекача!

Страховете му се насочиха към хората, за които непосредствено отговаряше. Когато шлепът потънеше, щяха да настъпят масови безредици, защото корабокрушенците щяха да се опитат да се качат в лодката. Не можеше да си позволи да сложи още хора в и без това претоварената лодка, защото това означаваше да прати всички в гроба. Държеше лодката на безопасно разстояние от шлепа и се чудеше как да прибере на борда Далгрен, без останалите да се опитат да се качат с него.

Забеляза, че Далгрен разговаря с двама души, единият от които сочеше към наводнената кърма на шлепа. След миг Далгрен се обърна и извика на Стенсет да се приближи. Капитанът докара лодката до шлепа точно под Далгрен, като внимателно наблюдаваше останалите. Никой от тях обаче не понечи да се прехвърли в лодката след Далгрен.

— Капитане, дай към кърмата на шлепа, около шейсет метра назад. Бързо — настоя Далгрен.

Стенсет завъртя лодката обратно, заобиколи потъващия корпус и стигна над скритата кърма. Не забеляза как зад него Далгрен смъкна ботушите си и се съблече по бельо, преди да облече отново канадката.

— Имат два зодиака, вързани за кърмата — каза Далгрен.

Според Стенсет това нямаше да помогне с нищо. Лодките или бяха отнесени, или на петнайсет метра дълбочина.

Далгрен отиде на носа на лодката, насочи фенерчето си към водата и викна:

— Насам.

Някакви тъмни неща плаваха във водата — два чифта стърчащи конуси, които подскачаха едновременно. Като ги доближи, Стенсет видя, че са скосените понтонни краища на лодки зодиак. Двете надуты лодки бяха една до друга под водата, а носовете им бяха вързани някъде по-долу.

— Някой да има нож? — попита Далгрен.

— Джак, не може да влезеш в тази вода — изръмжа Стенсет, като видя, че Далгрен е смъкнал дрехите си. — Ще умреш от студ.

— Не смятам да е дълга баня — отвърна Далгрен.

Инженерът имаше сгъваемо ножче. Извади го от джоба си и го подаде на Далгрен.

— Малко по-насам, капитане — помоли го Далгрен, докато събличаше канадката.

Стенсет доближи лодката на по-малко от метър от зодиаците и спря двигателя. Далгрен застана на носа, отвори ножчето, пое дълбоко дъх и без колебание се гмурна.

Беше опитен плувец и се бе гмуркал в студените морета по цял свят, но нищо не го бе подготвило за усещането при потапяне във вода с температура минус 2–3 градуса. Хиляди нервни окончания начаса са свиха от болка. Мускулите му се стегнаха, а от гърдите му от само себе си изскочи мехур въздух. Тялото му се скова от ужас и отказа да слуша заповедите, които му даваше мозъкът. Заля го паника, която го подтикваше веднага да се устреми към повърхността. Далгрен трябваше да се противопостави на инстинкта и да принуди скованите си крайници да се движат. Бавно преодоля шока и принуди тялото си да плува.

Нямаше фенерче, пък и не му беше нужно. Като потри ръка в корпуса на единия зодиак, научи всичко, което му трябваше. Със силни ритници успя да се спусне на няколко метра покрай корпуса и усети как той се извива по посока на носа. Пресегна се и напипа опънатото въже. Задържа го с ръка и тръгна по него, за да намери мястото, където бяха вързани двата зодиака.

Ледената вода бързо забавяше движенията му и той трябваше да събере всичките си сили, за да продължи надолу. На шест метра под зодиака стигна шлепа и опипа голямата скоба, за която бяха завързани двете лодки. Веднага започна да реже с ножчето едното въже. То обаче

беше дебело, а ножчето малко и му трябваша няколко секунди, преди да го пререже и да отпрати зодиака към повърхността. Хвана второто въже. Дробовете го боляха, а тялото му бе станало на кокал. Инстинктът му казваше да пусне въжето и да изплува, но той го подчини на волята си и започна да претърква въжето с малкото си останали сили.

Въжето най-после се скъса и също като първия, и вторият зодиак литна към повърхността като ракета и изхвъркна целият от водата, преди да се стовари обратно. Далгрин изпусна въжето, но инерцията му помогна и той успя да изплува и да поеме въздух.

Три чифта ръце веднага се пресегнаха и го измъкнаха в лодката. Бързо го изсушиха с едно одеяло, после го облякоха в много ризи и дълги гащи, събрани от другарите му, и накрая го навряха в собствената му канадка и ботуши. Той обаче не спираше да трепери.

Стенсет вече бе приближил лодката до зодиаците и щом моряците хванаха въжетата им, се стрелна към бързо смаляващия се нос на шлепа. Водата вече бе стигнала до отвора за склад 1, но шлепът все още отказваше да се предаде.

Пленниците се бяха скупчили, сигурни, че спасителната лодка ги е оставила да умрат, но щом чуха бръмченето на мотора, се възряха в тъмнината с нова надежда. След секунди лодката се появи, като влачеше двата празни зодиака, и доскорошните пленници се развикаха радостно.

Стенсет докара зодиаците до тях и всички бързо се качиха. Мърдок — остана последен — се обърна към спасителната лодка и каза с пресекнал глас:

— Бог да ви благослови!

— Можете да благодарите на ей онзи премръзнал тексасец, когато спре да трепери. — Стенсет посочи Далгрин. — Междувременно предлагам да се махнем от този великан, преди да ни е засмукал под водата със себе си.

Мърдок кимна и се качи на първия зодиак, а Стенсет подкара подалече от шлепа. След престоя във водата моторите на зодиаците не работеха и движението им зависеше единствено от спасителната лодка. Никой нямаше желание да се прости с потъващия шлеп, който беше донесъл само страдания на затворените в него пленници.

Трите лодки поеха на изток, а черният гигант, с почти напълно залети складове, тихо се плъзна под вълните.

— Тука е по-тъмно, отколкото на триста метра дълбочина!

Джордино малко преувеличаваше в оценката си за гледката от люка. Само преди секунди „Блъдхаунд“ бе излязъл на повърхността сред водовъртеж от пяна и мехурчета. Двамата е Пит се надяваха да открият светлините на „Нарвал“, но се озоваха сред студеното мрачно море, заобиколени от гъста мъгла.

— По-добре да пробваме още веднъж с радиото, докато още работи — каза Пит.

Акумулаторите на „Блъдхаунд“ наистина бяха почти изчерпани. Пит дръпна лоста, с който се затваряха помещенията за баласта, после спря вътрешната система за филтриране на въздуха, която и така едва-едва работеше.

Повикванията им оставаха без отговор. Слабият сигнал се приемаше единствено от „Оток“, където, по заповед на Зак, не му се обръщаше внимание.

— Все още нито дума — унило промълви Джордино. — Как мислиш, твойт приятел от ледоразбивача дали пък няма да ни помогне?

— Едва ли — отвърна Пит. — Той си пада по взривовете, без да го е грижа за последствията. Искане на всяка цена да се добере до рутения. Ако наистина е на ледоразбивача, ще подгони и нас.

— Обзалагам се, че Стенсет и Далгрин ще му създадат достатъчно грижи.

Това не донесе особено успокоение на Пит. Той беше докарал кораба тук и той беше изложил екипажа на опасност. Не знаеше какво е станало с другите, но подозираше най-лошото и обвиняваше себе си. Джордино видя угризението в погледа му и се опита да смени темата.

— Чудя се къде ли ще се озовем сега.

— Ако имаме късмет, морето ще ни изхвърли на някой от островите на Кралското географско дружество. Но ако теченията ни отнесат покрай тях... не знам.

— Ако знаех, че ни чака такова пътуване, щях да си взема хубава книга... и дългите гащи.

И двамата бяха само по пуловери, защото не мислеха, че ще им трябва нещо по-топло. Но след като хранването на „Блъдхаунд“ беше изключено, бързо стана студено.

— Точно сега искам един топъл сандвич с печено говеждо и една текила — призна Пит.

— Ох, не ми говори за ядене — изстена Джордино и разтърка раменете си, за да се стопли. — Знаеш ли, понякога си мисля, че меката ми кожена облегалка в централния офис не е чак толкова лоша.

Пит го погледна и повдигна вежди.

— Да не би полевата работа вече да ти е омръзнала?

Джордино поклати глава.

— Не. Много добре си знам какъв съм — в момента, когато стъпя в кабинета, искам да се върна в морето. И ти си същият, не отричай.

Пит често беше мислил за това. Беше платил висока цена — и във физически, и в психически смисъл — за рискованите си забежки през годините. Даваше си ясна сметка обаче, че не може да живее по друг начин.

— Животът е търсене, а в търсенето винаги съм намирал живота. И да ти кажа, от морето няма откъсване.

— Да, влиза в кръвта ти.

Пит се облегна в седалката и затвори очи. Мислите за „Нарвал“ и екипажа се смениха с мислите за Лорън във Вашингтон. В съзнанието му най-често обаче се появяваше широкоплещестият човек със злобното лице. Клей Зак.

Гъстата сива мъгла най-после изсветля. Понеже нямаха какво друго да правят, освен да следят радиото, двамата се редуваха да подремнат, но студът не им позволяваше дори и това.

Изведнъж се чу и усети — някакво стържене и „Блъдхаунд“ спря.

— Сушата ли стигнахме? — измърмори Джордино и отвори подпухналите си очи.

— Почти — отвърна Пит, който се взираше през люка. Лекият ветрец разсейваше мъглата и той видя пред тях бяла ледена ивица.

— Доста вероятно е зад този лед да има суша — каза Пит.

— И автомат за кафе, нали? — попита Джордино и разтърка длани, за да се стопли.

— Да... на три хиляди километра на юг. — Пит го погледна. — Имаме две възможности. Да останем в лукса на металната си консерва или да се опитаме да се измъкнем. Инуитите още ловуват по тези места, така че наоколо може да има нещо като лагер. Ако пък времето се оправи, може да се появи и някой кораб, но... Но за жалост не сме облечени по най-подходящия начин за излет сред природата.

Джордино протегна ръце и се прозя.

— Лично на мене вече ми омръзна да седя в тази консервена кутия, както я нарече. Да излезем да се разтърпчем и да видим какво има наоколо, а?

— Съгласен — отвърна Пит.

Джордино направи последен опит да се свърже с „Нарвал“, после изключи радиото.

Измъкнаха се в минус тринайсетградусовия студ. Носът беше опрял в дебелия морски лед и слязоха без проблеми. Пронизващият вятър разпръскваше гъстата мъгла. Не виждаха пред себе си нищо, освен лед, така че тръгнаха по него.

След малко Джордино забеляза вляво нещо като малка пещера, издълбана в едно ледено хълмче.

— Прилича на направено от човешка ръка — отбеляза Джордино. — Може някой да ни е оставил вътре топли наушници.

Отиде до входа на пещерата, коленичи и завря главата си вътре. Пит се приближи, но спря, понеже видя следа в снега. Настръхна и прошепна предупредително:

— Ал!

Джордино също вече се беше усетил.

На метър навътре видя покрито с бяла козина туловище, което се издигаше и спадаше. Сезонът за зимен сън на белите мечки беше отминал, но точно тази се беше върнала в зимното си убежище, за да подремне и през пролетта. И можеше да си ги хапне и двамата за закуска.

Джордино заотстъпва заднешком. Обърна се към Пит, произнесе само с устни думата „мечка“ и двамата възможно най-безшумно се отдалечиха от пещерата.

— Надеждата ми е само в тюлените, които са бавни и са въдят много по тия места — въздъхна Джордино, когато се отдалечиха достатъчно, поне според него.

— Не че ще изглеждаш зле като кокали в леговището на мечката — отвърна Пит.

И двамата знаеха, че опасността съвсем не е отминала, така че продължиха да поглеждат зад гърба си.

От мъглата пред тях изплува тъмна ивица скалиста земя. Бяха стигнали до северното крайбрежие на Островите на Кралското географско дружество, по-точно до Западния остров, както бе предположил Пит. Тежките парчета лед, носени по пролива Виктория, се бяха струпали покрай брега и на места достигаха до километър широчина.

Изведнъж Пит спря. Джордино се обърна към него, видя изражението му и се заслуша. Долови слабо пукане, придружено от глухо боботене.

— Кораб — измърмори Джордино.

— Ледоразбивач — уточни Пит.

— Онзи?

Въпросът му получи отговор, когато след минути тежкото туловище на „Оток“ се появи на няколкостотин метра от брега. Дебелият му нос режеше половинметровия лед като че ли беше масло.

Бучащите двигатели на ледоразбивача сякаш усетиха присъствието на Пит и Джордино, защото намалиха оборотите си и след малко корабът спря.

Пит веднага забеляза, че носът на ледоразбивача е охлузени леко изкривен явно в резултат от силен удар. Още по-красноречиви бяха следите от тюркоазна боя по него.

— Блъснал е „Нарвал“ — каза Пит очевидното.

Джордино само кимна.

Това потвърждаваше най-лошите им опасения. „Нарвал“ заедно с екипажа си се намираше на дъното на пролива Виктория.

А после Джордино забеляза нещо почти също толкова тревожно и каза:

— „Нарвал“ не е единствената му жертва. Виж ето там, олющеното петно на носа.

Пит се вгледа. Червената боя се беше олющила и отдолу се виждаше сиво покритие. И нещо, изписано с бяло.

— Сив военен кораб с червена наметка значи? — каза Пит.

— По-точно фрегата FFG-54. Нашата фрегата. Разминахме се с нея в Бофортово море преди няколко седмици. Оцелелите от канадския леден лагер я описаха по подобен начин. А това бялото страшно ми прилича на петица.

— Бързо преобядисване в сивото на военните кораби на САЩ и получаваш международно произшествие.

— А и корабът се е врязал в лагера по време на виелица с развято американско знаме, така че не е трудно да се разбере как учените от лагера са се заблудили. Въпросът е защо е нужно това.

— Изглежда, Мичъл Гоайет иска да играе ролята на арктически леден барон заради рутения и петролните и газови запаси тук — каза Пит. — Безспорно много по-лесно ще спечели играта, ако елиминира САЩ.

— Кое то в момента означава да елиминира и нас двамата.

Докато го казваше, трима души с черни дрехи излязоха на палубата на ледоразбивача, вдигнаха оръжията си — автомати „Щаер“ — и откриха огън.

На мили оттам в североизточна посока над вълните се носеха звуци на задавящ се и кашлящ мотор. Изнемогващ за гориво, двигателят на спасителната лодка прокъркори с последните капки и спря. Всички се заспоглеждаха притеснено.

— Горивото свърши, сър — каза кормчията.

Капитанът на „Нарвал“ знаеше, че това ще се случи. Ако се движеха сами, щяха да стигнат до брега. Двата натоварени зодиака обаче действаха като котва, която много ги затрудняваше. Борбата с неспокойното море и силното южно течение също не им помагаше. Никой обаче не би си и помислил да изоставят хората в зодиаците.

— Хващайте греблата — нареди Стенсет високо. После се наведе към кормчията, който беше и опитен навигатор, и попита тихо: — Според тебе колко имаме до остров Кинг Уилям?

Кормчията вдигна вежди и отвърна също така тихо:

— Трудно е да се каже при тези условия. Мисля, че трябва да сме на десетина километра от острова, но не съм сигурен.

— И аз мисля така — каза Стенсет. — Макар да се надявам, че сме доста по-близо.

Перспективата, че няма да стигнат до брега, започваше да го тормози. Морето си оставаше същото, но вятърът се усилваше. Десетилетията, прекарани сред вълните, бяха изострили усещанията му за времето. Чувстваше в самите си кости, че вълнението ще нарасне. При доста съмнителните им възможности за навигация това сигурно щеше да е достатъчно, за да загинат всички.

Взря се в черните надуваеми лодки зад тях. В леко изсветляващото утро вече можеше да види лицата на спасените хора. Личеше, че са зле и изтощени до крайност. Но до един бяха образец за тихо мъжество и никой не се оплакваше.

Мърдок сякаш усети мислите на Стенсет и се провикна:

— Сър, имате ли представа къде се намираме?

— В пролива Виктория. На запад от остров Кинг Уилям. И, уви, сме сам-самички.

— Благодарни сме за избавлението и за това, че ни теглите след себе си. Имате ли резервни гребла?

— Не. За съжаление тегленето зависи изцяло от нас. Скоро обаче ще стигнем сушата — добави той с изкуствено приповдигнат тон.

Членовете на екипажа на „Нарвал“ се редуваха на греблата; Стенсет също греба една смяна. Движението напред беше трудно и ставаше направо отчайващо, когато се опитваха да преценят колко са напреднали в мъгливия полумрак. От време на време Стенсет напрягаше слух да долови шум на прибой, но до ушите му достигаше единствено плискането на вълните в бордовете на трите лодки.

Както беше предвидил, с усилващия се вятър вълните започнаха постепенно да се увеличават, така че след малко вече трябваше да изгребват водата от лодката. В зодиаците положението беше същото. А все още нямаше никакви признаци, че се приближават към брега.

Изведнъж един моряк извика:

— Сър, пред нас има нещо.

Всички се загледаха напред. Нещо тъмно и обло се очертаваше в мъглата. Каквото и да беше, Стенсет знаеше, че не е сушата.

— Това е кит — провикна се някой.

— Не — тихо отвърна Стенсет. Нещото беше прекалено черно и прекалено симетрично. И нито се движеше, нито издаваше звук.

И тогава някакъв глас, усилен по електронен начин до тътена на гръмотевица, разкъса мъглата и всички подскочиха. Но гласът бе учудващо мил, което просто не се връзваше с недружелюбното обкръжение.

— Хей, момчета — извика невидимият глас. — Говори капитанът на „Санта Фе“ от флота на САЩ. Имаме горещ пунш и топла койка за всеки; който може да извирука марша на Конфедерацията.

Клей Зак не можеше да повярва на очите си.

След като потопи кораба на Агенцията за морско и подводно дело, той обърна ледоразбивача към Островите на Кралското географско дружество и се оттегли в каютата си. Опитва се да заспи, но остана неспокоен, със съсредоточено върху откриването на рутения съзнание. Когато след няколко часа се върна на мостика, нареди да поемат към Западния остров, към коригираното местоположение на мината за рутений.

Щом корабът спря, Зак прати да вдигнат геолозите от койките. В същия миг кормчията забеляза някакъв ярък предмет в края на леда и възкликна:

— Това е подводницата от изследователския кораб!

Зак бързо погледна през люка. Беше удивен: яркожълтата подводница наистина беше забита в леда вдясно от тях.

„Откъде са научили“, помисли той, без да си дава сметка, че подводницата се е озовала тук случайно. Ядоса се. Никой, освен него не притежаваше картата от миньорската кооперация за инуитския рутений. Беше унищожил изследователския кораб и се беше отправил право насам. И все пак Пит бе пристигнал тук преди него.

Капитанът на ледоразбивача, събуден от спирането на кораба, се домъкна на мостика и измърмори:

— Казах ви да се пазите от леда с този повреден нос. — И тъй като в отговор получи само недружелюбен поглед, попита: — Ще стоварите екипа геолози, така ли?

Зак не му обърна внимание, а дежурният офицер посочи през десния люк.

— Сър, на леда има двама души.

Зак огледа двамата, после видимо се отпусна, дори се засмя доволно.

— Оставете геолозите! Извикайте охраната. Веднага.

Това не беше първият случай, когато по Пит и Джордино стреляха, и те реагираха при първия гърмеж. Раздалечиха се, щом

първият куршум одра леда на сантиметри от тях, и хукнаха с всички сили към вътрешността на острова. Неравният лед затрудняваше тичането, но пък заради него трябваше да се движат на зигзаг, а това ги превръщаше в по-трудни мишени. А и като се бяха разделили, принуждаваха стрелците също да разделят огъня.

Трите автомата трещяха откъм кораба и около краката на Пит и Джордино танцуваха парчета лед. Но те вече се бяха отдалечили значително и точността на стрелбата намаля.

Двамата тичаха с всички сили към увисналата над брега мъгла. Накрая сивата пелена ги покри като пелерина и стрелците от кораба вече не ги виждаха.

Задъхани, двамата се приближиха един към друг.

— Само това ни липсваше, още едно горещо приветствие в тази замръзнала пустош — изстена Джордино. От устата му излизаха облаци пара.

— Всяко нещо си има и хубава страна — задъхано отвърна Пит. — Поне за няколко секунди забравих колко е студено.

Без шапки, ръкавици и връхни дрехи двамата бяха абсолютно замръзнали. Неочакваният спринт беше засилил кръвообращението им, но лицата и ушите вече ги боляха, а пръстите им бяха почти безчувствени.

— Нещо ми казва, че нашите добре облечени нови приятели скоро ще тръгнат да ни търсят — изръмжа Джордино. — Имаш ли някаква идея накъде да бягаме?

Пит огледа бреговата линия. В разсейващата се мъгла видя отвесно било, което изглежда ставаше по-високо вляво. Вдясно обаче се снишаваше и преминаваше в друг, по-заоблен хълм.

— Трябва да се махнем от леда и снега, за да не оставяме следи. А и от по-високо ще се огледаме по-добре. Мисля, че най-добрият начин да навлезем навътре е да тръгнем вдясно.

Затичаха пак. Надигащият се вятър скоро се превърна в техен враг, защото разпръскваше прикриващата ги мъгла.

Зад първото ниско възвишение имаше стръмно пълно с лед дефиле, което не можеха да преминат, така че продължиха да тичат и да търсят следващия прорез, който би ги отвел във вътрешността.

Вятърът изгаряше лицата и ръцете им, дробовете им с мъка поемаха ледения въздух. Самото дишане се превърна в агония, но и

двамата не забавяха ход. И тогава отново отекна стрелба и куршумите надупчиха леда на няколко метра зад тях.

Пит се обърна и видя, че порив на вятъра е отворил дупка в мъглата. През нея се виждаха двама души, които вървяха към тях. Зак беше разделил охранителите на три групи и ги бе насочил по брега под различен ъгъл. Двойката, изпратена на запад, беше успяла да попадне в пролука и да види двамата бягащи.

По-нагоре по брега Пит забеляза друго валмо мъгла, което се движеше към тях. Ако успееш да се опазят от огъня още минута, мъглата щеше отново да ги скрие.

— Тези типове започват да ме дразнят — задъхано изстена Джордино, докато ускоряваха ход.

— Да се надяваме и бялата мечка да мисли същото — отвърна Пит.

Още куршуми нацърбиха леда съвсем близо до тях. Стрелците жертваха точността, за да стрелят от движение, и бяха все така далече от точно попадение. Затичан към мъглата, Пит огледа възвишението вляво. Скалите пропадаха в поредната клисура, която беше по-широка от предишната. Беше задръстена със скали и лед, но изглежда, можеха да я пресекат.

— Да се опитаме да се спуснем, щом стигнем в мъглата — задъхано предложи той.

Мъглата обаче още беше на петдесетина метра от тях. Нов залп разтроши леда, този път на сантиметри от петите им. Стрелците се бяха спрели, за да се прицелят по-добре.

— Няма да успеем — изстена Джордино.

Вече бяха почти до клисурата, но мъглата още оставаше далече. На няколко метра напред Пит забеляза голяма отвесна плоча, която стърчеше от дефилето.

От скалите над главите им се разхвърчаха парчета — стрелците коригираха мерника си. Двамата залегнаха зад скалната плоча точно когато порой куршуми отново се изсипа на сантиметри от тях. Прострени на земята, Пит и Джордино с мъка си поемаха дъх в ледения въздух; бяха почти напълно изтощени. Щом залегнаха, огънят спря, а и мъглата най-после стигна до тях.

— Мисля, че можем да минем от ей там — посочи Пит и с мъка се изправи.

Джордино кимна, надигна се и пристъпи към склона. Пит обаче не тръгна. Беше се загледал в скалната плоча и търкаше повърхността ѝ с ръка.

— Сега едва ли е моментът да се мотаем и да се възхищаваме на скалите — подхвърли Джордино.

— Това не е скала — тихо отвърни Пит. — Това е кормилен механизъм.

Джордино го изглежда, както се гледа луд, после проследи погледа му. Над тях се извисяваха тъмни скали, погребани под тънък слой лед... Джордино изведнъж зяпна. Това изобщо не бяха скали.

Над тях, загнезден в леда, се издигаше черният корпус на кораб от XIX век.

„Еребус“ стоеше като забравена реликва от отдавна отминала епоха. Скован в леда, който го бе отделил от повредения му побратим, „Еребус“ бе изтласкан на брега от исполинската сила на зимното ледено море, сковало пролива Виктория преди сто и шейсет години.

Ледът беше обвил корпуса и бе прилепил лявата страна на кораба към стръмния склон. Трите килнати мачти, също целите в лед, се бяха сраснали с околните скали. Дясната страна и палубата обаче бяха с удивително малко лед, както установиха Пит и Джордино, когато минаха по дерето и се прекачиха през страничното перило. Просто не можеха да повярват, че са на палубата на водещия кораб от експедицията на Франклин.

— Ако човек разтопи леда, може направо да се качи на него и да се върне в Англия — подхвърли Джордино.

— Но ако на борда има някакъв рутений, по пътя аз бих се отбил до Потомак — добави Пит.

— Самият аз ще се задоволя с няколко одеяла и глътка ром.

И двамата трепереваха от студ. Пит отиде до стълбата зад централния капак и издърпа ронещия се брезент.

— Имаш ли някаква светлина? — попита, докато се взираше в тъмната вътрешност.

Джордино извади запалката си „Зипо“ и му я подхвърли.

— Ще си я поискам бързо обаче, ако намерим някоя кубинска пура.

Пит се спусна по стръмните стъпала и щракна запалката. Видя два заковани за стената фенера със свещи и ги запали. Оранжевите им пламъчета осветиха облицован с дърво коридор. Джордино се огледа, видя на един пирон лампа с китова мас и така се сдобиха с преносимо осветление.

Тръгнаха по коридора. Лампата осветяваше следи от сцени на убийства и жестокост. За разлика от „Терор“, който изглеждаше подреден, в „Еребус“ цареше хаос. Щайги, смет и изхвърлени вещи задръстваха коридора. И навсякъде имаше трупове.

По пътя към кубрика се натъкнаха на двама голи до кръста замръзнали мъже. Черепът на единия беше смазан, очевидно с буцата въглища, която лежеше до него. От гърдите на другия стърчеше дръжката на голям кухненски нож. Трупове бяха толкова запазени, че Пит би могъл дори да определи какъв цвят са били очите им.

В кубрика откриха още трупове в подобно състояние. Пит забеляза измъчения вид на всички мъртъвци. Изглеждаха така, като че ли са загинали от нещо много по-ужасно от природните стихии.

Спуснаха се на най-долната палуба и за малко престанаха да мислят за рутения, когато стигнаха склада с облекло. По рафтовете с връхни дрехи за екипажа имаше ботуши, куртки, шапки и дебели чорапи. След като откриха и два офицерски шинела, които горе-долу им ставаха, двамата се омотаха в дрехи, към които добавиха дебели кожени шапки и ръкавици с един пръст. Когато накрая почувстваха нещо донякъде сходно със затопляне, продължиха обиколката си.

Както и по-горните, и най-долната палуба беше в безпорядък. На големи купчини бяха струпани празни бурета, сандъци и щайги, които свидетелстваха за големите запаси на кораба. Влязоха в помещението за напитки, където бяха държали и оръжията. Макар един ред мускети да стоеше недокоснат, останалата част от склада беше разбъркана, с разцепени бурета от ром и бренди, пръснати по пода заедно с тенекиени чаши. Придвижиха се към големите отделения за въглища. Те бяха празни, но Пит забеляза сребрист прах и самородни късчета в един ъгъл. Вдигна едно и прецени, че е прекалено тежко за въглища. Джордино забеляза един чувал от зебло, подритна го, после го разгъна и прочете на едната му страна „БУШВЕЛД, ЮЖНА АФРИКА“.

— Държали са го тук, но явно са го продали всичкия на Инуитите — каза Пит и захвърли парченцето.

— Тогава ни остава да открием корабния дневник, за да разберем източника му — прецени Джордино.

Някъде отвън се чу вик.

— Изглежда, приятелите ни приближават — каза Джордино. — По-добре да тръгваме. — Пристъпи към стълбите, но забеляза, че Пит не го последва, и попита:

— Мислиш, че си струва да останем на борда ли?

— Струва си, ако им предложим топлото посрещане, на което мисля, че сме способни — отвърна напрегнато Пит.

И поведе Джордино обратно към стаята за напитки. Остави лампата на един дълъг покрит със скреж сандък и пристъпи към редицата мускети. Взе един и го огледа. Беше в отлично състояние.

— Не е автоматичен, но би трябвало да изравни силите ни.

— А и предишният му собственик едва ли би възразил — добави Джордино.

Пит се огледа малко озадачен от забележката на приятеля си. Видя, че Джордино е протегнал ръка към сандъка, на който бе оставил лампата, приближи се и изведнъж си даде сметка, че това не е сандък, а дървен ковчег, закрепен на две магарета за рязане на дърва. Светлината от лампата с китова мас се отразяваше в метална плочка, прикована към по-широкия край на ковчега. Пит се приведе, махна коричката лед и отдолу се видяха бели букви. По гръбнака му пролази тръпка. На плочката пишеше:

„Сър Джон Франклин
1786–1847
Душата му принадлежи на моретата.“

81.

Зак изчака охранителният екип да обгради Пит и Джордино, преди да напусне топлата каюта на ледоразбивача. Макар да нямаше как да знае дали някой от двамата е Пит, вътрешното му чувство казваше, че е така.

— Томпсън и Уайт са ги видели как навлизат във вътрешността на острова — докладва един от наемниците, който се бе върнал на кораба. — На брега има някакъв стар кораб и явно са се качили в него.

— Кораб? — Зак вдигна вежди.

— Да, стар платноход. Заседнал е в едно дефиле и е покрит с лед.

Зак погледна откраднатата от кооперацията карта, която бе оставил на масата при другите карти. Отново беше изчислил

погрешно. Дали изобщо не ставаше дума за мина, а за кораб, от който е дошъл инуитският рутений?

— Заведете ме до кораба — изръмжа той. — Ще сложа ред в тази история.

Вятърът вече разсейваше мъглата и Зак видя хората си отдалече. Стояха под една почти отвесна скала. Никакъв кораб не се виждаше обаче. Какви глупости му дрънкаха?

Но когато се приближи, различи масивния черен корпус на „Еребус“, вледенен до склона, и зяпна удивен.

— Следите им свършват в дерето. Почти сме сигурни, че са се качили на кораба — каза Уайт, здравеняк с раздалечени предни зъби.

— Вземи двама души и се качете на кораба — нареди Зак. — Останалите се разпръснете по брега да не би случайно да се опитат да избягат.

Уайт извика двама от гардовете и ги поведе по дерето. Зак ги следваше. Осеяният с ледени парчета терен стигаше на метър от горната палуба и за да се прехвърли през перилата, Уайт праметна автомата си през рамо. В момента, когато краката му стъпиха на палубата, един чернокос мъж излезе от отвора на стълбата с наръч стари мускети в ръце.

— Не мърдай! — извика Уайт със силен и властен глас.

Пит обаче не спря.

Последва смъртоносна надпревара кой да стреля пръв, като нито един от двамата не се поколеба и за секунда. Уайт имаше преимуществото на по-малкото по размер оръжие, но беше заловен в неудобно положение с крак през перилото и автомат през рамо. Бързо го дръпна, но нямаше време да се прицели и безвреден град от куршуми се посипа по палубата.

С нерви студени като обгърналия кораба лед Пит спокойно остави всички оръжия, освен едно. Вдигна широкия приклад на заредения мускет „Браун Бес“ до рамото си и докато куршумите на Уайт рикошираха от палубата около него, насочи дългата цев и натисна спусъка. Стори му се, че изтекоха минути, преди ударникът да възпламени барутния заряд и да запрати оловния куршум през дулото.

Отблизо Браун Бес беше смъртоносно точна пушка, а и Пит се беше прицелил добре. Оловният куршум попадна под ключицата на Уайт и го запрати отвъд перилото. Тялото му се преобърна през

преградата и се просна върху замръзналия торф в краката на Зак. Уайт го погледна объркано за миг и издъхна.

Зак безизразно прекрачи трупа и извади автоматичния си пистолет „Глок“.

— Вижте им сметката — изсъска на останалите двама и махна с пистолета към кораба.

Престрелката се превърна в смъртоносна игра на котка и мишка. Пит и Джордино един след друг се показваха от отвора на стълбата и стреляха с два или три от старите мускети, като същевременно се криеха от залповете на отсрещните автоматични оръжия. Гъстата пелена дим от изгорелия черен барут бързо намали видимостта, от което пострада мерникът на стрелците и от двете страни.

Пит и Джордино бяха направили в основата на стълбите импровизирана база за презареждане, която позволяваше на единия да стреля, докато другият презарежда. Пит беше открил в стаята за напитките буре с два килограма черен барут и го беше пренесъл на долната палуба. Използваха бурето, за да напълнят манерките, с които пък зареждаха мускетите, ловните пушки и дългите стари пистолети, също взети отдолу. При дългия процес на презареждане, спомен от забравеното минало, барутът се сипваше в цевта, натискаше се с шомпол, след което се слагаше оловният куршум и топче вата, и всичко отново се натъпкваше. Пит познаваше стрелбата със стари оръжия и показва на Джордино колко барут да слага и как да използва шомпола, за да ускори процеса. Зареждането на дългоцевен мускет обикновено отнема половин минута, но двамата скоро зареждаха пушките за по-малко от петнайсет секунди. После изскачаха от отвора и стреляха ту поединично, ту в последователност.

Въпреки превъзхождащата си огнева мощ Зак и хората му много трудно успяваха да вземат врага на мушка, защото трябваше да се изкачват по корпуса и съответно да се хващат за перилата и да се прикриват зад страничните дъски, когато се опитваха да се прицелят, а Пит и Джордино лесно отгатваха ходовете им. Зак се промъкна покрай двамата си стрелци, без да подава глава над перилото, и им прошепна между залповете:

— След следващия изстрел стреляйте едновременно. И дълго.

Двамата кимнаха и приведени зачакаха следващия залп на мускетите.

Беше ред на Пит да стреля и той подготви на най-горното стъпало един пистолет кремъклия и два мускета. Вдигна единия мускет и се вгледа през пушека, останал от последните изстрели на Джордино. Горната част на една черна качулка се мярна за миг зад перилото и той бързо се прицели. Изчака да се появи и глава, но стрелецът не пожела да се покаже. Като реши да провери доколко перилото може да задържи куршума, Пит снижи прицела си с трийсет сантиметра и дръпна спусъка.

Куршумът проби старите дъски и се заби в прасеца на свития зад тях стрелец. Тялото му обаче вече реагираше на изстрела на мускета и той се изправи, за да стреля. На три метра от него вторият стрелец направи същото.

През черния пушек Пит видя как и двамата се надигат и моментално се сви в отвора за стълбището. Докато го правеше обаче, инстинктът му надделя и той сграбчи пистолета от стъпалото. Тялото му бе скрито под равнището на палубата, но ръката му с пистолета се вдигна нагоре. Беше по-близо до втория стрелец, затова извъртя цевта към главата му, натисна спусъка и бързо клекна.

Обърна се към Джордино, който вече беше готов да заеме мястото му с два пистолета и една ловджийска пушка, и каза:

— Мисля, че ударих единия.

— Обаче и той те е ударил — беше отговорът на Джордино.

Пит погледна дясната си ръка. Ръкавът му под лакътя беше в кръв. Пит размърда ръката си, усети болката чак сега и заяви:

— Не е уцелил костта обаче. Мога да я движа.

Смъкна вълнената си куртка, а Джордино срязва ръкава на пуловера му. В месестата част на ръката над китката се виждаха две грозни дупки, някак си пропуснали нервите и костта. Джордино бързо отрязва ивица от пуловера на Пит и превърза раната, после му помогна да облече куртката.

— Ще ти презаредя — каза Пит, лицето му беше пребледняло. Изскърца със зъби и изгледа наистина Джордино. — Иди да ги довършиш.

Щом двамата му стрелци се изправиха и откриха огън, Зак се прехвърли през перилото и изтича към предната мачта. Обърна се, но нямаше как да се прицели добре към отвора за стълбата, тъй като му пречеше висока купчина лед.

Помисли си, че ситуацията е направо абсурдна — да ги задържат хора с въоръжение отпреди век и половина. Все пак трябваше да уважава съобразителността им — качество, което определено отсъстваше у собствените му гардове. Огледа се за друг пункт, от който да открие огън, и след като не откри такъв, потърси път към вътрешността на кораба. Видя един капак, но той беше затрупан от почти половин метър лед. Вдигна глава и забеляза, че предната мачта е наклонена под странен ъгъл — една рея се беше заклешила между нея и склона и я подпираше отдясно. От натиска тежката мачта беше пробила палубата и около основата ѝ имаше половинметров процеп.

Ако Зак беше наблюдавал престрелката, щеше да стане свидетел на смъртта на втория си стрелец и да премисли следващия си ход. Но той вече планираше три хода напред. Прибра глока в джоба си и се спусна през процепа в чернотата отдолу.

Джордино предпазливо надникна и огледа палубата. Беше тихо и нямаше никакво движение. После чу вик, отблизо, но не от кораба. Стиснал ловната пушка, той внимателно изпълзя до страничното перило и надникна надолу.

Два трупа лежаха по гръб на леда. Наемникът Уайт, първата жертва, лежеше в локва кръв, с все още отворени очи. До него беше вторият стрелец с дупка в челото, направена от куршума на Пит. Джордино забеляза и трети човек, който куцукаше към брега и викаше за помощ.

Чу зад гърба си шум, обърна се и видя Пит, който се измъкваше на палубата с пистолет в лявата ръка и праметнат през рамо мускет.

— Успяхме ли да ги разкараме? — попита Пит.

— Благодарение на отличните ти снайперистки умения — отвърна Джордино и посочи двамата убити стрелци. — Според мен заслужаваш награда за точната си стрелба днес.

Пит огледа труповете без особено съжаление. Макар да не изпитваше радост от убиването, не съжаляваше наемните убийци, да не говорим, че точно тези бяха участвали в потопяването на „Нарвал“.

— Има още обаче — отбеляза той. — Скоро ще се появят и те.

— И аз мислех същото — съгласи се Джордино. Спря поглед на окървавения ръкав на Пит и погледна разтревожено приятеля си. — Не ми се иска да оставя костите си в тая стара черупка, честно.

— Мислиш ли, че ще сме по-добре в клисурата?

— Да. Смятам, че е време да се махаме от тук. Те могат да изчакат вечерта и с по-големия си брой да ни победят или — още по-лошо — да подпалят нашата кибритена кутийка. Пък и не можем да издържим дълго с тия старовремски пушки. Те обаче вече ще са по-внимателни и предпазливи и това ще ни даде нужното време да се изкачим по хълма. Можем да вземем достатъчно муниции, за да ги спрем, ако решат да ни следват прекалено отблизо. Но да се надяваме, че ще се откажат от преследването и ще ни оставят да умрем от студ сами — добави навъсено.

— Ще ни трябва обаче още нещо — каза Пит.

— Не мога да повярвам, че още не сме го открили — захили се Джордино. — Ключът към цялата мистерия. Корабният дневник.

Пит кимна. Надяваше се, че дневникът се е запазил и че съдържанието му ще оправдае направените досега жертви.

— Ти си почини, аз ще го открия. — Джордино се изправи и пристъпи към стълбите.

— Не, аз ще отида — спря го Пит и кимна към ранената си ръка. — В моето положение ще ми е трудно да се прицелвам, ако дойдат. — Смъкна мускета от рамото си и заедно с пистолета го подаде на Джордино. — Вземи. И стреляй на месо.

После се обърна и слезе по стълбите. Малко му се виеше свят от загубата на кръв. Тръгна към кърмата и офицерските каюти. Светлината на фенерите зад него постепенно помръкна и той се изруга наум, че е забравил да вземе лампата с китова мас. Тъкмо смяташе да тръгне назад, когато забеляза в мрака напред слаба светлинка. Откъде

се беше взела? Освен свещите в двата фенера и лампата с Джордино не бяха палили нищо друго.

Предпазливо се приближи до големия салон и надникна. Трепкащата светлина на свещ хвърляше дълги сенки по стените.

Клей Зак, който бе седнал на голямата маса в центъра на салона, вдигна глава и се усмихна злобно. Зъбите му блеснаха.

— Заповядайте, господин Пит. Очаквах ви.

На десетина метра от края на леда един тюлен си играеше в тъмнозелената вода и търсеше някоя заблудила се треска. Забеляза някакъв черен предмет да стърчи от водата и доплува при него да го проучи. Опря мустакатата си муцуна до студения метал, но като не забеляза признаци за възможна храна, се обърна и се отдалечи.

На двайсет метра под водата капитан Бари Камбъл се усмихна на увеличената муцуна на тюлена, после насочи перископа към ледоразбивача с червен корпус на четиристотин метра от подводницата и го огледа внимателно. Отдръпна се от окуляра и махна на Бил Стенсет, който стоеше наблизко в претъпканото командно помещение на „Санта Фе“.

Стенсет веднага бе харесал енергичния капитан. Русокос и брадат, с весели очи и винаги готов да се засмее, Камбъл му приличаше на млад Дядо Коледа, преди да е пуснал коремче и да е побелял. Камбъл действаше съсредоточено и целенасочено. Изобщо не се поколеба, когато Стенсет го помоли да проведе електронно издирване на Пит и Джордино и изчезналата „Блъдхаунд“. Насочи бойната подводница на юг и задейства всичките ѝ сонари. А щом забелязаха ледоразбивача, нареди да потопят подводницата, за да остане незабелязана.

Стенсет дойде при перископа и погледна през втория окуляр. Кристално ясният образ на червения ледоразбивач се появи в лещите. Стенсет огледа повредения му нос и дори малко се учуди, че повредата от сблъскването с „Нарвал“ не е по-сериозна.

— Да, това е корабът, който ни блъсна — потвърди той и се взря в човека в черно, който вървеше към кораба. Проследи пътя му и видя на брега още няколко души.

— На брега има още хора — каза Стенсет. — И според мен са въоръжени.

— Виждам ги — отвърна Камбъл — Извъртете перископа на деветдесет градуса във ваше дясно, ако обичате.

Стенсет завъртя перископа и след секунди видя разфокусиран яркожълт предмет. Изчисти образа и преглътна — усещаше в гърлото си буца. Беше „Блъдхаунд“, забита в леда и с отворен горен капак.

— Това е нашата подводница! Пит и Джордино сигурно са слезли на сушата — възкликна той разтревожено. Отлепи очи от окуляра и се обърна към Камбъл. — Капитане, тези хора потопиха моя кораб и се опитаха да избият екипажа на „Полярна зора“. Сто на сто ще убият и Пит и Джордино, ако вече не са ги убили. Моля ви да им помогнете.

Камбъл се намръщи.

— Капитан Стенсет, ние сме пратени тук с изрични указания за издирване и оказване на помощ. Заповедта ми е недвусмислена. Не мога да влизам в конфликт с канадските въоръжени сили при никакви обстоятелства. Всяко отклонение от този курс трябва да се съгласува с началството, а за да получим отговор, ще ни трябват поне двацет и четири часа.

Пое дъх, после погледна Стенсет дяволито и продължи:

— От друга страна, щом твърдите, че двама от нашите хора се нуждаят от помощ, мой дълг е да наредя операция за издирването и спасението им.

— Ясно, сър — отвърна Стенсет, който веднага схвана мисълта му. — Допускам, че двама души от екипажа на „Нарвал“ са или на борда на ледоразбивача, откъдето трябва да бъдат взети, или на сушата без достатъчно храна, облекло и подслон. Тоест се нуждаят от помощта ни.

— Капитан Стенсет, нямам представа кои са хората на ледоразбивача, но определено не приличат на канадски военни, нито действат като тях. Ще отидем да приберем момчетата ви от НАМПД. Ако ония скапанияци решат да се бъркат в спасителната ни операция, уверявам ви, че много ще съжаляват.

Нищо не можеше да се възрази срещу логиката на Рик Роман. Макар да бяха изтощени след затворничеството си на шлепа, хората му знаеха, че трябва да се погрижат за несвършената си работа. Когато се разбра, че се събира група военноморски тюлени, които да търсят Пит и Джордино, Роман се обърна към капитана на „Санта Фе“ с молба да

участва. Камбъл знаеше, че хората в екипа му са недостатъчно, така че се съгласи. Плюс това разреши на Роман да оглави екипа, който да се качи на ледоразбивача и да го претърси.

След горещия душ, със сухи дрехи и след две обилни угощения в офицерската столова Роман отново се почувства човек. Сега, облечен в бял арктически щурмови костюм, той застана в моряшката столова, огледа хората си и командосите тюлени и попита Бохоркес:

— Мислил ли си, че някога ще тръгнеш на акция от борда на ядрена подводница?

— Не, сър. Винаги съм бил и ще си остана земно животно. Макар че след като опитах храната, която им сервират тук, взех да преосмислям избора си къде да служа.

Над тях, в командното помещение, капитан Камбъл насочваше „Санта Фе“ към крайбрежния лед. Беше забелязал наблизго голямо възвишение, зад което би могъл донякъде да се прикрие от ледоразбивача.

Изключително предпазливо „Санта Фе“ едва-едва показва корпуса си над леда. Хората на Роман и двама от тюлените бързо излязоха на леда, а подводницата се потопи и изчезна в дълбините като фантом.

Групата бързо се раздели: двамата тюлени тръгнаха да проучат „Блъдхаунд“, а Роман и хората му тръгнаха към ледоразбивача. С белите си костюми се сливаха идеално с леда.

Дежурният на мостика на „Оток“ извика:

— Сър, вляво от нас нещо разбива леда!

Отегченият капитан бавно се изправи и отиде до левия люк. И видя как огромен блок лед се издига и се посипва на парченца и как на повърхността се показват две тръби на сиви петна. След секунда се появи и стометровият корпус на „Санта Фе“.

Военната подводница от клас „688-1 Лос Анджелис“ — „Санта Фе“ беше специално пригодена за работа в арктически условия и с подсиления си корпус можеше с лекота да пробие лед с дебелина един метър. Издигна се на петдесет метра от „Оток“ като огромен черен стоманен кит.

Капитанът на „Оток“ гледаше втрещено как от нея изскача дълга върволица въоръжени мъже в бяло. Не беше голямо утешение, че се отправят към брега, а не към кораба му.

— Вдигнете стълбите — изкрещя той, после се обърна към радиста: — Предупреди веднага хората от охраната, които все още са на борда.

Беше обаче твърде късно. След секунди вратата на мостика се отметна и нахълтаха трима души в бяло. Първият навря дулото на автомата си в ребрата на капитана. Стреснат и изненадващо покорен, той вдигна ръце, взря се в кафявите очи на високия човек с оръжието и изпелтечи:

— Откъде... откъде дойдохте?

Рик Роман се усмихна ледено.

— От фризера, който си мислехте, че сте пратили на дъното.

85.

Примигващият фенер осветяваше голяма подвързана с кожа книга на масата пред Зак. До нея беше струпана купчинка стъклени плочки с големината на пощенски картички. На няколко сантиметра от дясната му ръка беше глокът му.

— Наистина чудесен кораб — каза Зак. — С много богат архив.

— „Еребус“ вероятно е първият кораб, минал през Северозападния проход, Клей — отвърна Пит.

Като чу името си, Зак повдигна вежда.

— Виждам, че си подготвил домашното си. Кое то всъщност няма защо да ме учудва. Казват, че си доста начетен. И доста голям инат в преследването.

Пит се взря в Зак. Не можеше да си прости, че не е взел старинния пистолет кремъклия. С ранената си ръка и без оръжие беше почти безпомощен пред убиеца. Може би — ако спечелеше малко време — Джордино щеше да дойде да го потърси с ловната пушка в ръка.

— Трябва да призная, че за Клей Зак знам само колко обича да убива невинни хора — отвърна Пит.

— Не че чак обичам. Бихме могли да го наречем необходимост на бизнеса.

— И какъв точно е бизнесът ти, който се нуждае от рутений на всяка цена?

Зак се усмихна студено.

— За мен той не е нищо повече от лъскав метал. Но струва доста повече за работодателя ми. А и явно е от стратегическо значение за твоята страна. Ако някой успее да не допусне рутения да подхрани фабриките ви за изкуствена фотосинтеза, работодателят ми ще продължи да е много богат човек. Ако пък съумее да поеме доставките на рутений изцяло в свои ръце, ще стане дори още по-богат.

— Мичъл Гоайет има повече пари, отколкото би могъл да се надява да изхарчи. И все пак патологичната му алчност е по-силна от потенциалната полза за милиони хора по света.

— Сантименталност, така ли? — засмя се Зак. — Сигурен признак за слабост.

Пит се мъчеше да спечели време. Зак, изглежда, не се интересуваше от това, че стрелбата горе е престанала. Може би смяташе, че Джордино е убит.

— Жалко, че тази история с рутения е само мит — каза Пит. — Изглежда, усилията ни са отишли нахалост.

— Претърси ли кораба?

Пит кимна.

— Да. Няма нищо.

— Умозаклучението, че инуитската руда е дошла от кораб, изглежда логично. Ти как мислиш? Самият аз пък потърсих мина на острова.

— Записките, които не си откраднал, показват, че са наричали рудата черна коблуна. Името и датата наистина съвпадат с кораба на Франклин „Еребус“, но аз съм направил погрешната връзка — излъга Пит.

— О, да, онази нещастна миньорска кооперация. Те явно са получили всичкия рутений, който е бил на борда. А той наистина е бил тук — добави и погледна втренчено Пит.

После взе една от стъклените плочки и я плъзна по масата. Пит я вдигна и я огледа на светлината на фенера. Беше дагеротип, прародителят на фотографията, при който образът се запечатва върху излъскана сребърна повърхност, а после се покрива със стъкло за предпазване. Пърлмутър беше споменал, че Франклин е носел дагеротипна камера на експедицията. На откритата плочка се виждаха моряци, които качваха на „Еребус“ тежки торби — издути и като че ли пълни с камъни. Зад кораба се виждаше покрит със сняг терен, т.е. рудата бе натоварена някъде в Арктика.

— Така че ти си бил прав в предположението си — заключи Зак. — Рудата е била на борда. Остава въпросът къде е добита.

Чукна с пръст кожената книга пред себе си.

— Капитанът е бил така любезен да остави корабния дневник на борда — продължи самодоволно. — В него трябва да е записан източникът на рутения. Колко мислиш, че струва тази книга, господин Пит? Един милиард долара?

Пит поклати глава.

— Не струва колкото живота на хората, които умряха заради това.

— Или на хората, на които им предстои да умрат — добави Зак с язвителна усмивка.

Изведнъж отвън се чуха изстрели. Бяха далечни обаче, пък и Джордино от палубата не отвърщаше на огъня. Освен това звучаха по различен начин — явно се стреляше с други оръжия. Някъде на леда неизвестни участници водеха сериозна битка.

На слабата светлина на фенера Пит долови безпокойство по лицето на Зак. Нищо не се чуваше от Джордино, но решителният замисъл в главата на Пит придоби по-ясни очертания. Макар да беше отслабнал от загубата на кръв, той знаеше, че е дошъл моментът да действа. Друга възможност можеше и да не дойде.

Отстъпи малко и сниши стъклената плочка като че ли я беше огледал достатъчно. После небрежно я подхвърли към Зак... или поне се опита да изглежда небрежно. Вместо да я плъзне по масата обаче я запрати силно на няколко сантиметра над нея. Не към Зак, а към фенера със свещ в средата на масата.

Тежката плочка пръсна фенера и по масата се разхвърчаха стъкла. По-важно за Пит обаче беше, че свещта изгасна и каютата потъна в пълен мрак.

Пит се беше задвижил още преди плочката да удари фенера — бързо клекна зад масата. Но и Зак не беше глупак и веднага грабна пистолета и стреля.

Куршумът прелетя над главата на Пит, който вече бе хванал краката на масата и я буташе към Зак. Убиецът изстреля още два куршума и щом осъзна, че Пит тласка масата към него, стреля ниско, като същевременно се опита да се изправи.

Куршумите се отплеснаха от дебелия махагонов плот на масата на сантиметри от главата на Пит, който блъсна масата още по-силно.

Ръбът на плота удари Зак в кръста и го запрати обратно в стола. Върху него се посипаха и стъклените плочки. Пит продължаваше да бута правоъгълния си таран, който понесе Зак заедно със стола. След около метър задните крака на стола задраха в неравна дъска, масата преобърна Зак и той се стовари с трясък на пода, като продължаваше да стреля.

Това обаче не спря Пит. Той подложи рамо под плота, опря крака в пода и блъсна с последните си сили. Масата се наклони и затисна краката на Зак. Пит почти я беше преобърнал, когато усети пареща болка в левия крак. Зак стреляше напосоки под масата и един куршум бе уцелил Пит в бедрото. Той бързо прехвърли тежестта си върху десния крак и пак забута...

Но закъсня с частица от секундата. Зак вече се беше надигнал и блъсна масата с всички сили.

Раненият Пит нямаше стабилна опора, така че бе запратен встрани към рафтовете за книги. Стъклата се пръснаха, а тежката маса се преобърна и се стовари върху Пит. От рафтовете западаха книги, натрошени дъски и стъкла.

Зак се изправи и насочи пистолета към масата, дишаше тежко. Колкото и да напрягаше слуха си, не чуваше нищо. Откъм затрупаното тяло на Пит не идваха нито стонове, нито други звуци. Когато очите му се приспособиха към мрака, Зак видя краката на Пит — стърчаха изпод масата и не помръдваха.

Клей Зак намери опипом тежкия корабен дневник, притисна го към гърдите си и излезе в мъждиво осветения коридор.

На горната палуба Джордино си имаше свои неприятности. След доста дълго бездействие забеляза трима нови стрелци, които се приближаваха по дефилето. Докато чакаше да му дойдат на мушка, откъм брега се чува изстрели. Джордино нямаше представа кой и защо стреля, но забеляза, че изстрелите изобщо не разтревожиха тримата, които идваха към кораба. Остави ги да се приближат достатъчно, преди да стреля по първия, но той го видя и бързо залегна, така че куршумът изсвистя над него. След секунди тримата откриха прикриващ огън и започнаха да се приближават на прибежки. Джордино тичаше зад перилата на кораба, появяваше се и стреляше от различен ъгъл, после се скриваше. Успя да рани единия нападател, но другите двама вече бяха почти до кораба. Джордино изпразни последния от заредените мускети. Защо се бавеше Пит? Погълнат от собствената си стрелба, не бе обърнал внимание на изстрелите в кораба.

— Дърк, трябва да ми се презаредят мускетите — извика той надолу, докато ги пускаше в отвора, но не получи отговор. Грабна ловната пушка и приготви двата пистолета. Ако Пит не се появеше скоро, след няколко изстрела щеше да е безпомощен.

Висок мъж тихо прекрачи през мускетите и погледна нагоре. Джордино стоеше на три метра над него, погледът му бе прикован в перилото. И да беше погледнал надолу, едва ли би забелязал Зак, който го наблюдаваше от слабо осветения коридор. Зак за миг си помисли дали да не остави на охранителите си да довършат работата, но реши, че ще е по-разумно самият той да убие Джордино. Премести корабния дневник в лявата си ръка, стъпи по-стабилно и насочи автоматичния си пистолет към Джордино.

Не чу стъпките зад себе си. Потрепна обаче, когато в коридора изведнъж отекна силен вик тъкмо когато се готвеше да натисне спусъка.

— Ал!

— Зареждай по-бързо — отвърна Джордино, без да се обръща.
— Идат!

Зак се обърна изумено. Под фенера със свещта, на шест метра от него, като олицетворение на смъртта, стоеше Дърк Пит. Лицето му представляваше кървава маска от порязванията от стъклата, а на челото му лилавееше грозна цицина. Десният му ръкав беше мокър и червен, също като левия крак. По коридора след него беше останала кървава следа. Нямаше оръжие. Беше стиснал зъби от болка, но гледаше Зак самоуверено и предизвикателно.

— Ти си следващият — изръмжа Зак и отново вдигна пистолета към Джордино. Някакъв неясен проблясък го стресна. Обърна се към Пит и видя, че е хвърлил по него фенера със свещта. „Слаба работа“, помисли си, като видя, че фенерът пада далече от него, и се изсмя, когато се пръсна на пода.

Само че хвърлянето не беше слабо. Фенерът удари палубата точно където Пит искаше — на сантиметри от бурето с черен барут, с който презареждаха мускетите. Посипана с разпилян барут, палубата представляваше ад, готов да се разрази. Счупеният фенер веднага го подпали и в краката на Зак светнаха искри. Убиецът инстинктивно се сви и се отдръпна, без да знае, че се приближава към бурето с барут още повече. След миг бурето избухна с оглушителен взрив.

Гърмежът разтърси кораба и от отвора за стълбата блъвна дим и огън. Пит беше отхвърлен назад, но дебелиите му дрехи го спасиха. Той изчака минута димът да се разсее, после закуцука към отвора, като кашляше от парещите остатъци във въздуха. Страничните стени бяха избити и в пода зееше голяма дупка към най-долната палуба, но останалите поражения не бяха големи.

Забеляза до дупката един ботуш — откъснатият крак още беше в него. Вдигна глава и на метър нагоре видя и останалото от трупа.

Взривът бе запратил Клей Зак в отвора за стълбата и разкъсаното му тяло се бе размазало по стъпалата. Висеше надолу с главата, празните му очи се взираха в нищото. Пит го изгледа без капка съжаление.

— Заслужаваше си го — каза на трупа.

Но какво беше станало с Джордино?

Експлозията изхвърли Джордино нагоре и вдясно и го запрати на цели два метра встрани. Пламъците опърлиха дрехите му, дробовете му се напълниха с пушек и цялото тяло го болеше — но въпреки това той оцеля. И щом димът се разнесе, изтри мръсотията от очите си... и замръзна, защото единият от стрелците в черно показва глава над перилата.

Джордино беше изпуснал оръжието си и стрелецът веднага видя това, изправи се без страх до перилото и спокойно насочи автомата си към него.

Откосът беше кратък, само четири-пет изстрела, и Джордино почти не го чу с кънтящите си уши. Но видя резултата.

Куршумите не надупчиха нито него, нито палубата. Надупчиха стрелеца, всъщност буквално го разкъсаха. От устните му бликна кръв и той плавно се свлече зад перилото и падна на покритата с лед земя.

Джордино се облещи. Нищо не разбираше.

Над перилата се появи още един човек, и той насочил автомата си към него. Само че този човек беше в бяло, с маска за ски и защитни очила. Появи се и втори, също в бяло. Двамата прескочиха перилата и тръгнаха към Джордино, като го държаха на прицел.

Джордино ги гледаше като хипнотизиран и не забеляза третия, който се прехвърли на палубата и викна нещо на първите двама. На кънтящите уши на Джордино им бяха нужни една-две секунди, за да разгадае думите.

— Задръжте, лейтенант — извика третият с познат тексаски акцент. — Този е от нашите.

Двамата тюлени от „Санта Фе“ спряха, но не свалиха оръжията, докато Джек Далгрин не изтича до Джордино и не му помогна да се изправи. Огледа старовремската му куртка и не можа да се сдържи да не попита:

— Ти да не си се записал в Кралските военноморски сили?

— А, не. Просто малко поизмръзнахме, докато те нямаше да ни сервираш нещо за пиене — отвърна Джордино.

— Къде е Дърк?

— Беше долу. Точно където гръмна.

Изкуцука покрай Далгрен до отвора на стълбата и погледна надолу. На около метър видя обгорен още пушещ труп на тъмнокош човек и стисна очи. Примига, вгледа се пак... и видя под трупа и Пит, целия в кръв. Държеше някаква голяма подвързана в кожа книга.

Веднага ги пренесоха на „Санта Фе“ и ги вкараха в лечебницата на подводницата. Пит бе изгубил много кръв, но нараняванията му не бяха особено опасни — почистиха ги и бързо ги превързаха. Лекарят му нареди да остане в леглото, но Пит си намери бастун и след час вече куцаше из подводницата заедно с Джордино и разговаряше с екипажа на „Нарвал“.

В офицерската столова откриха тримата капитани — Камбъл, Мърдок и Стенсет — да обсъждат ледоразбивача.

— Вие двамата не трябва ли да сте на легло? — попита строго Стенсет.

— Ще лежим по целия път обратно — отвърна Пит.

Стенсет му помогна да седне, Камбъл донесе кафе и всички започнаха да говорят за преживяванията и откритията си.

— Вече хвърляхте ли ези-тура кой да управлява ледоразбивача на връщане? — попита Джордино след малко.

— Качихме се на борда му единствено за да търсим вас двамата — отвърна Камбъл. — Изобщо нямах намерение да го конфискувам, но тези господа ми описаха ролята му в похищението на екипажа на „Полярна зора“ и в потапянето на „Нарвал“.

— Има и нещо друго, което трябва да знаете за този кораб — каза Пит. — Ал, обясни им.

Джордино описа долния слой сива боя по корпуса на ледоразбивача, както и белите остатъци от номер 54.

— Обзалагам се, че именно той е унищожил канадския леден лагер, като се е престорил на военна фрегата — завърши той.

Камбъл поклати глава.

— Тези хора са луди! Насмалко да избухне Третата световна война. Според мен трябва колкото може по-бързо да откараме този кораб във водите на САЩ.

— Той е под канадски флаг, така че няма да имаме проблеми при преминаването през Прохода — отбеляза Пит.

— А и имате двама капитани, които имат желание и готовност да го върнат — добави Стенсет, а Мърдок кимна в съгласие.

— Значи ще го направим по пиратски — усмихна се Камбъл. — Ще тръгнете към Анкоридж, а ние ще сме подводната ви опашка в случай, че възникнат неприятности. — Огледа тясното пространство на столовата. — Пък и истината е, че сме малко пренаселени.

— Ще вземем и двата екипажа, за да обслужват кораба — заяви Мърдок и добави: — Капитан Роман докладва, че на ледоразбивача има много свободни койки.

— Ние също с радост ще се качим на ледоразбивача — добави Пит. — Ал страда от клаустрофобия, а аз имам да прочета някои неща.

— При това положение планът ни е ясен — заяви Камбъл. — Ще прехвърля и половината от тюлените си за по-голяма сигурност и можем да потегляме.

Тримата капитани излязоха, за да подготвят екипажите си, а Пит и Джордино довършиха кафето си. Джордино се облегна в стола си и широко усмихнат погледна тавана.

— Изглеждаш адски доволен — отбеляза Пит.

— Не чу ли какво каза човекът? — отвърна Джордино. — Отиваме в Анкоридж. Анкоридж, Аляска — повтори с любов. — На юг от Полярния кръг. Струвало ли ти се е друго място толкова топло и примамливо?

Бомбардировачът „Стелт Б-2 Спирит“ вече беше във въздуха повече от пет часа. След като излетя от военновъздушната база Уайтман, щата Мисури, самолетът тръгна на запад. Изглеждаше като нормален тренировъчен полет. Но след осемстотин километра над Тихия океан черно-сивата машина, която приличаше на гигантски скат, обърна на североизток и полетя към крайбрежието на щата Вашингтон.

— АС-016 с координати нула-седем-осем градуса — каза командирът на мисията. — Съвсем навреме.

— Видях го — отвърна пилотът.

Даде газ на четирите турбореактивни двигателя, направи вираж, за да коригира курса, и полетя над малък бял обект. Доволен от положението си, пилотът намали оборотите, за да изравни скоростта си с водещия самолет.

На по-малко от половин километър по-напред и на триста метра по-надолу летеше „Боинг 777“ на Еър Канада, поел курс от Хонконг за Торонто. Пилотите на борда на пътническия самолет биха се задавили, ако знаеха, че бомбардировач за един милиард долара върви по следите им в канадското въздушно пространство.

Тъй като Б-2 беше почти невидим за радарите, екипажът му не би трябвало да се тревожи и да се крие в сянката на боинга, за да изпълни мисията си. Заради повишената бойна готовност от двете страни на границата обаче командирът не искаше да поема никакви рискове. Бомбардировачът проследи реактивния пътнически самолет над Ванкувър и през Британска Колумбия до Албърта. На осемдесет километра западно от Калгари канадският самолет коригира леко курса си в посока югоизток. Б-2 продължи в същата посока, после обърна рязко на североизток.

Целта му беше базата на Канадските военновъздушни сили в Колд Лейк, Албърта, една от двете канадски бази, в които домуваха изстребители F-18. Задачата беше да хвърли седем двеста и двайсет килограмови бомби, управлявани с лазер, с цел да се унищожат максимален брой изстребители с минимални загуби на човешки живот.

Тъй като канадското правителство не отговори след предупреждението от двайсет и четири часа, президентът реши да намали наполовина препоръките на Пентагона за първи удар и да атакува една-единствена военна база.

— Осем минути до целта — каза командирът. — Започваме окончателното активиране на оръжията.

Но докато извършваше предварителната подготовка за зареждане на компютризираната ударна система, дойде внезапно съобщение.

— Дет-52, Дет-52, говори командването — прозвуча гласът на командващия щаба в Уайтман. — Заповядва ви се да преустановите мисията. Повтарям, преустановяваме мисията. Незабавно се отдалечете от обекта и потвърдете, че сте приели. Край.

Командирът на мисията потвърди, че е получил заповедта от последната минута, и веднага спря подготовката на бомбардировача за удар. Пилотът бавно промени курса и се насочи към Тихия океан, преди да поеме към базата.

— Началството този път едва не изпусна топката — каза след малко.

— Винаги така правят — въздъхна командирът с дълбоко облекчение. — Но за тази мисия... радвам се, че я отмениха.

Погледна канадските планини далече вляво и под тях и добави:

— Надявам се никой да не разбере, че беше на косъм.

Бил Стенсет се вслуша в плътния тътен на мощните газови турбини на ледоразбивача и кимна на кормчията на „Нарвал“ да потегля. Големият кораб започна бавно да си пробива път през леда, а Стенсет излезе на замръзналия мостик и даде приятелски сигнал на „Санта Фе“, която още стоеше сред леда наблизо. Изправеният до люка капитан Камбъл му отговори, после се прибра да даде нареждания подводницата да се отпрати към дълбините.

„Оток“ проби леда до „Блъдхаунд“ и големият кран я вдигна на задната палуба. В неотоплен склад под нея вече лежаха труповете на Клей Зак и наемниците му, завити с брезент.

Една бяла мечка наблюдаваше действията на хората от едно възвишение. Същата, която Джордино насмалко да събуди. Изправи се, изгледа ледоразбивача с досада, после се обърна и тръгна да си търси храна.

Скоро ледоразбивачът излезе в открито море и пое на запад. „Санта Фе“ го следваше невидима. Стенсет изобщо не подозираше, че докато напускаха канадските води, ги придружаваха още три американски подводници, а наблюдаващи самолети летяха високо в небето.

Мърдок и Стенсет се радваха на управлението на новия си кораб. Моряците от „Нарвал“ и „Полярна зора“ се справяха чудесно. Екипажът на ледоразбивача беше заключен под палубата и охраняван бдително от тюлените на „Санта Фе“ и командосите на Рик Роман.

Щом излязоха в открити води, Стенсет отиде при Пит, Джордино и Далгрен и още от вратата попита:

— Та ще ми кажете ли най-после какво пише в дневника на „Еребус“, или ще продължавате да ме измъчвате?

— Капитанът е прав — отсече Джордино. — Казвай, всички искаме да го чуем.

Пит сведе поглед към тома пред себе си. Дневникът на „Еребус“ не се бе повредил особено при експлозията на черния барут, само

кожената подвързия с релеф на земното кълбо отпред беше леко обгорена.

Пит — превързаният му крак бе изпънат върху един сгъваем стол — бавно отвори на първата страница.

— Ще ни държиш в напрежение, така ли? — обади се Стенсет.

— Дай по същество, шефе — помоли Далгрен.

— Знаех си, че трябва да си седя с дневника в каютата — промърмори Пит.

После, под любопитните погледи на другите и прекъсван от безкрайните им въпроси, преразказа сбито съдържанието на дневника и отвори на последната бележка.

— „21 април 1848 година — зачете и им направи знак да млъкнат. — С голямо съжаление днес трябва да напусна «Еребус». Една част от екипажа все още е в маниакално състояние и представлява заплаха и за офицерите, и за останалите моряци. Подозирам, че се дължи на твърдото сребро, макар да не знам защо. С единайсет здрави мъже ще се отправя към «Терор» и там ще изчакаме пролетното размразяване. Дано Всевишният се смили над нас и над болелите, които изоставяме. Капитан Джеймс Фицджералд“.

— Твърдото сребро — повтори Джордино. — Това трябва да рутеният.

— Но защо би трябвало да подлуди хората? — зачуди се Далгрен.

— Няма никаква причина — отвърна Пит, — макар че един стар търсач ми разказа подобна история, за която обвинили рутения. Екипажът на „Еребус“ е страдал от отравяне с олово и ботулизъм вследствие на консервираните храни плюс скорбута, премръзванията и изпитанията от трите зими, прекарани на леда. Може да е било просто натрупване на фактори.

— Изглежда, е направил неподходящия избор, като е напуснал кораба — замислено каза Джордино.

— Така е — съгласи се Пит. — „Терор“ е бил смазан от леда и навярно са решили, че такава ще е съдбата и на „Еребус“, така че лесно може да се разберат основанията им да слязат на брега. Но „Еребус“ някак е останал заклещен в леда и по някое време явно е бил изхвърлен на сушата.

Върна се към дневника и прочете на глас записките от предишните седмици и месеци. Дневникът описваше покъртителна история: Фицджеймс описваше с вълнуващи подробности злополучния опит на Франклин да прекоси пролива Виктория в последните летни дни на 1846 година и как времето бързо се разваля и двата кораба се озовават заклещени в леда далече от сушата. С идването на втората арктическа зима Франклин се разболява и умира. Тъкмо по това време признаците на лудост започват да се проявяват у някои членове на екипажа. Любопитно, но на кораба побратим „Терор“ тези признаци отсъстват. Лудостта и неадекватното поведение сред екипажа на „Еребус“ нарастват и стигат дотам, че Фицджеймс е принуден да отведе останалите си здрави хора на „Терор“.

По-ранните записки в дневника бяха всекидневни и безинтересни и Пит пропусна някои страници, докато не попадна на по-дълга бележка, в която се говореше за твърдото сребро.

— Мисля, че тук се обяснява — тихо отбеляза той и всички го загледаха в очакване.

„27 август 1845 година. Координати 74,36,212 север, 92,17,432 запад. До остров Девън. Морето е спокойно, с парчета кръгъл лед, западен вятър със скорост пет възела. Пресичаме пролива Ланкастър пред «Терор». В 9 часа дежурният засича друг плавателен съд. В 11,00 часа ни приближава китоловният кораб «Гъвърнес Сара» от Кейптаун, Южна Африка, с капитан Емлин Браун. Браун съобщава, че съдът му е бил повреден от леда и е бил принуден да остане в пролива за няколко седмици, но вече е възстановен. Екипажът изпитва остър недостиг от провизии. Доставяме им един контейнер с брашно, двацет килограма осолено свинско, малко консерви и 1/4 буре ром. Забелязваме, че много хора от екипажа на ГС се държат странно. В благодарност за провизиите капитан Браун ни подарява десет торби «твърдо сребро». Това е необикновена руда, добивана в Южна Африка, за която Браун твърди, че притежава отлични качества за

поддържане на топлината. Екипажът на кораба е започнал да нагрива кофи с нея върху печката в камбуза.

Утре тръгваме към пролива Бароу.“

Пит спря, после бавно вдигна глава. По лицата на хората около него се четеше разочарование. Джордино заговори първи:

— Южна Африка... Чувалът от зебло, който открихме в склада. На него пишеше Бушвелд, Южна Африка. За съжаление това подкрепя разказа.

— Възможно е в Южна Африка все още да добиват рудата — допусна Далгрен.

Пит поклати глава.

— Не. Това е една от мините, проверени от Йегър. Общо взето е изчерпана преди четиридесет години.

— Значи в Арктика не е останал никакъв рутений — заключи Стенсет.

— Не е — съгласи се Пит и затвори дневника като победен човек. — Също като Франклин, и ние тръгнахме по студен и смъртоносен път за никъде.

ЕПИЛОГ СКАЛАТА

Макар да не беше подвластен на навиците, Мичъл Гоайет все пак се придържаше към един специален ритуал. Когато се намираше във Ванкувър, всеки петък обядваше в клуба „Виктория“. Елегантният частен голф клуб във възвишенията на север от града предлагаше забележителен изглед към ванкувърското пристанище. Когато Гоайет беше млад, кандидатурата му за членство бе отхвърлена безусловно от стожерите на висшето общество, които ръководеха клуба. Той обаче получи отмъщението си след години, когато придоби игрището за голф и клуба при една голяма поземлена сделка. Бързо изхвърли всички стари членове и пренасели частния клуб с банкери, политици и други мощни играчи, които щяха да подпомогнат бъдещия му растеж. Когато не припираше за сключване на бизнес споразумение, Гоайет обичаше да се отпусне на обед с три мартинита заедно с някоя от приятелките си в ъглово сепаре с изглед към пристанището.

Точно в дванайсет без пет управляваната от шофьор немска лимузина „Майбах“ на Гоайет пристигна пред охранявания вход на клуба и веднага я пуснаха да влезе. Две пресечки по-надолу по пътя шофьорът на един закрит пикап с надпис „ДОСТАВКА ПО ДОМОВЕТЕ КОЛУМБИЯ“ видя как майбахът влезе през портала и също подкара натам. Беше със служебна фуражка и тъмни очила. Свали прозореца и показа папката си със заявки, където имаше напечатана бланка за този адрес.

— Доставка за клуб „Виктория“ — с отегчен глас съобщи шофьорът.

Гардът погледна бланката и му я върна, без да я чете.

— Влизай. Служебният вход е вдясно.

Тревър Милър му кимна, хвърли папката с фалшивата бланка на празната седалка до себе си и докато подкарваше по алеята, подметна:

— Приятна работа.

Никога не си бе представял, че ще дойде ден, когато ще се наложи да се представя за друг човек. Смъртта на брат му и на още много други обаче като резултат от неописуемата алчност на Гоайет

беше равнозначна на убийство. А убийствата щяха да продължат, той го знаеше, и да се съпътстват от все по-бясно унищожаване на околната среда. Можеше и да има обществено порицание срещу отделни предприятия на Гоайет, но самият човек винаги щеше да се ползва със защитата на свитата си от корумпирани политици и скъпи адвокати. Имаше само един начин да се сложи край на всичко това и той беше да се сложи край на Гоайет. Ясно му беше, че системата не може да се справи с това, но си мислеше, че той самият би могъл. Пък и кой ли щеше да е по-подходящ от безличния държавен служител, когото никой не подозираше и който нямаше какво да загуби.

Изтегли пикапа до задната страна на кухнята към клуба и паркира до един камион, който разтоварваше пресни зеленчуци. Отвори задната врата, свали една количка и я натовари с четири тежки кашона. Докато я вкарваше в сградата, главният готвач на клуба, дебел човек с перде на дясното око, го спря.

— Карам принадлежности за тоалетните и препарати за почистване — обясни му Тревър.

— Хм, мисля, че имахме доставка миналата седмица — отвърна готвачът малко озадачено, но все пак махна на Тревър да мине през вратата встрани от кухнята.

— Тоалетните са след вратата вляво. А складчето е до тях — обясни той. — Управителят сигурно е на бюрото за резервации. Той ще ти подпише за доставката.

Тревър кимна, отмина кухнята и излезе в коридорче, в чийто край бяха дамската и мъжката тоалетна. Пъхна глава в мъжката и изчака, докато един от членовете на клуба със златиста фланелка за тенис излезе отвътре. Вкара количката, натрупа кашоните върху седалката на последната кабинка, после затвори вратата. Върна се до пикапа, докара още четири кашона и ги подреди до задната стена. Отвори един, извади малка електрическа печка, включи я в контакта под умивалника, но не завъртя копчето. После плъзна един от другите кашони до средата на предното помещение, стъпи на него и отвъртя половината крушки, така че тоалетната притъмня. После затвори решетките на единствения отдушник за климатичната инсталация и ги залепи с плътен скоч.

Доволен от работата си дотук, влезе в една от кабинките, свали фуражката ѝ смъкна ципа на гащеризона си. Под него беше с

копринена риза и тъмни панталони. Извади от най-горния кашон син блейзър и официални обувки и след минута беше готов. Погледна се в огледалото и реши, че лесно би могъл да мине за член на клуба или гост. Беше обръснал късата си брадичка и се беше подстригал, а косата си бе намазал с краткотрайна боя, която я правеше катраненочерна. Сложи си и елегантни очила и тръгна към бара на клуба.

В бара и съседния ресторант имаше относително малко бизнесмени и играчи на голф, които бяха прекъснали играта, за да обядват. Тревър веднага забеляза Гоайет в едно от ъгловите сепарета и се настани на бара така, че да може да го наблюдава.

— Какво ще обичате? — попита го барманката, привлекателна жена с къса черна коса.

— Една бира „Молсън“, ако обичате. А дали ще бъдете така любезна да изпратите една и на господин Гоайет? — попита той и кимна към ъгъла.

— С удоволствие. И от кого да кажа, че е?

— Просто му кажете, че Кралската канадска банка високо цени работата му.

Тревър видя как доставиха бирата и беше благодарен, че Гоайет не прояви никакъв интерес, дори не погледна към бара. Вече беше на второто си мартини и си наля бирата с обяда. Тревър изчака Гоайет и приятелката му да започнат да се хранят и се върна в тоалетната.

Задържа вратата, за да излезе един възрастен човек, който мърмореше нещо за слабото осветление, после постави от външната страна табелка с надпис „ЗАТВОРЕНО ЗА РЕМОНТ — МОЛЯ, ИЗПОЛЗВАЙТЕ ТОАЛЕТНАТА В ЦЕНТРАЛНАТА СГРАДА“. Постави жълта лента за опасност върху писоарите, мина от кашон на кашон, срязва залепените капаци и изсипа съдържанието им. Във всеки имаше по четири петкилограмови блока промишлен сух лед — замразен въглероден двуокис, увит в пластмаса. Той сгъна кашоните, после методично срязва пластмасовите обвивки на сухия лед. Веднага започна да излиза газ, но Тревър покри блоковете със сгънатите кашони и топенето намаля. С облекчение установи, че под слабото осветление парата едва-едва се забелязва.

Погледна си часовника, отвори кутията с инструменти и развъртя винтовете на бравата отвътре, така че тя едва-едва се крепеше. Пусна

инструментите в кутията, предпазливо отвори вратата и се върна на бара.

Гоайет почти беше приключил с обяда. Тревър седна и небрежно си поръча още една бира, като не изпускаше от поглед набелязаната си жертва. С гръмогласния си смях Гоайет представляваше всичко, което Тревър очакваше да представлява. Вулгарен, самовлюбен и нетърпимо арогантен, магнатът всъщност олицетворяваше подвижно психиатрично отделение за дълбока вътрешна несигурност. Тревър едва се пребори с изкушението да отиде и да забие ножчето за масло в ухото му.

Накрая Гоайет избута чинията си и се надигна от масата. Тревър веднага остави една банкнота за жената зад бара и забърза по коридора. Откачи надписа „ЗАТВОРЕНО“ от вратата, мушна се вътре и нахлузи гащеризона. Едва свари да сложи и шапката, преди Гоайет да влезе. Като го видя в работните дрехи, индустриалецът се намръщи и изсумтя:

— Защо е толкова тъмно? И каква е тази пара?

— Тръбите са протекли — отвърна Тревър. — А парата е от кондензацията. Мисля, че от теча са пострадали и някои крушки.

— Е, добре, оправете ги — рязко нареди Гоайет.

— Разбира се, сър. Веднага.

Тревър наблюдаваше Гоайет, който изгледа барикадираните писоари и се отправи към първата кабинка. Веднага щом вратата щракна, Тревър прекрачи и включи електрическата печка на най-силно. После махна картоната от покритите кашони, разпръсна блокчетата сух лед в бързо затоплящото се помещение и въздухът се изпълни с пара.

Отиде до вратата, отвори кутията с инструменти, извади отвертката и един гумен триъгълник за подпиране на врати, завързан с шнур откъм тесния край. После доразви бравата и я хвърли в кутията.

Температурата се бе повишила от печката, а заедно с нея бяха нараснали и облаците въглероден двуокис. Тревър чу как Гоайет вдига ципа си и повика:

— Господин Гоайет?

— Да — отвърна той с досада. — Какво има?

— Стив Милър ви изпраща поздравите си.

Пристъпи до вратата, изгаси лампите и смачка ключа за осветлението с кутията за инструменти. Излезе, коленичи и измъкна шнура на гумената подложка в коридора. Затвори вратата, дръпна силно шнура и заклещи гумения триъгълник под нея.

Докато пак слагаше знака „ЗАТВОРЕНО“, чуваше как Гоайет ругае отвътре. С доволна усмивка Тревър взе кутията с инструменти и излезе през кухнята. След няколко минути вече беше извън територията на клуба.

Двеста и седемдесетте килограма сух лед бързо се превърнаха в газ в топлата тоалетна. Гоайет се препъваше в тъмното и усещаше студената влага в дробовете си при всяко поемане на дъх. Ставаше му все по-зле, но той опипом потърси ключа за осветлението с лявата си ръка и дръжката на вратата с дясната — и с ужас установи, че и двете ги няма. След като безуспешно се опита да откrehне вратата с нокти, започна да удря по дебелото дърво с юмруци и да крещи за помощ. Закашля се, щом въздухът стана по-студен и по-тежък, и с внезапен пристъп на паника усети, че нещо е ужасно сбъркано.

Изминаха няколко минути, преди един от хоповите да чуе виковете му и да види, че вратата е залостена отвътре. Нужни бяха още двайсет минути, за да извикат работник по поддръжката, който да свали вратата от пантите. Събралата се тълпа се ужаси, когато след вдигналия се бял облак пара се видя безжизненото тяло на Гоайет, проснато до прага.

Чак след една седмица от бюро на областния съдебен лекар във Ванкувър излязоха с бюлетин, в който се посочваше, че милиардерът е умрял от задушаване вследствие на погълната опасна доза въглероден двуокис.

— Има симптомите на задушаване с рудничен газ — сподели с журналистите един от ветераните патоанатоми. — Не съм виждал подобен случай от години.

Поне стотина представители на медиите, повече от половината от канадските средства за масово осведомяване, се блъскаха кой да застане по-напред на кея на бреговата охрана в Анкоридж, докато „Оток“ се приближаваше към пристанището. Големият ледоразбивач се движеше бавно и по този начин даваше възможност на фотографите да направят добри снимки на смачкания му нос и различните слоеве боя, преди накрая да спре зад катера „Мустанг“ на бреговата охрана.

Белият дом и Пентагонът този път не си загубиха времето в опит да разсеят враждебността между САЩ и Канада, загърбиха дипломатическите канали и направиха обръщение направо към обществеността. Веднага се появиха материали, в които се описваше ролята на „Оток“, маскиран като американски военен кораб, в унищожаването на канадския леден лагер. Имаше и големи, заснети от „Санта Фе“ цветни снимки на корпуса му, от които се виждаше сивият цвят на американска военна фрегата заедно с номера 54. Намери се дори и един свидетел, който твърдеше, че е видял посред нощ в сухия док в Куглуктук, собственост на Гоайет, да влиза сив кораб, който само след дни се появил пребоядисан в червено.

Печатът с особена радост правеше снимки на капитана и на екипажа на ледоразбивача, които веднага бяха поставени под въроръжена охрана и арестувани до по-нататъшното им екстрадиране. Бързо се пусна и слухът, че екипажът е признал разрушаването на ледения лагер, както и похищаването на екипажа на „Полярна зора“.

Капитан Мърдок и екипажът му разговаряха с журналистите, които с удивление научиха как са били похитени в Куглуктук и как почти не са загинали в шлепа. Роман и Стенсет поред отговориха на множество въпроси, докато накрая журналистите успяха някак да сглобят историите им. До часове десетки разследващи журналисти заминаха към предприятията „Тера Грийн“, за да разследват отблизо престъпната дейност на Мичъл Гоайет в Арктика.

Журналистите отдавна си бяха заминали, когато Пит слезе от кораба, подпираше се на патерица. Джордино вървеше до него и

носеше два малки сака и дневника на „Еребус“. Щом стъпиха на кея, един тъмносив луксозен линкълн с матирани стъкла спря пред тях. Прозорецът отляво се свали съвсем малко и се видя късо подстриган човек, който ги гледаше, без да мига.

— Вицепрезидентът ви моли да се качите на задната седалка — каза шофьорът.

Пит и Джордино се спогледаха с притеснение, после Пит отвори задната врата, хвърли вътре патерицата и влезе, а Джордино мина от другата страна. Сандекър, с дебела пура в уста, ги изгледа от предната дясна седалка.

— Адмирале, каква приятна изненада — подметна Джордино. — Тъкмо се канехме да си вземем такси до летището.

— А пък аз се канех да ви поздравя, че сте оцелели, но може и да се въздържа — отвърна Сандекър.

— Приятно ни е да ви видим, адмирале — каза Пит сериозно. — Не очаквахме да се появите тук.

— Обещах и на Лорън, и на президента да ви върна вкъщи живи и здрави.

Кимна на шофьора и той подкара към международното летище на Анкоридж.

— На президента? — уточни Джордино.

— Да. Той превърна живота ми в ад, когато разбра, че „Нарвал“, с директора на НАМПД на борда, е изчезнал наскоро Северозападния проход.

— Между другото благодаря, че ни изпратихте „Санта Фе“ — каза Пит. — Благодарение на Камбъл отървахме кожата.

— Ние самите имаме късмет, че те се оказаха в Северна Арктика и успяха да стигнат бързо при вас. Президентът обаче е наясно, че екипажът на „Полярна зора“ щеше да е загубен, ако вие не се бяхте появили там.

— Благодарността за спасяването на екипажа на „Полярна зора“ дължите на Стенсет и Далгрен.

— По-важното е, че успяхте да спрете безобразията на ледоразбивача. Да не ви разправам колко близо бяхме стигнали до открито стълкновение! Президентът ви е много признателен, че предотвратихте сериозна криза.

— Най-малкото, което би могъл да направи, е да ни намери нов кораб на мястото на „Нарвал“ — подметна Джордино.

Вицепрезидентът само изхъмка. Вече приближаваха летището.

— А какви са отзивите в печата? — попита Пит.

— Каквито очаквахме. Канадските медии са пощурели. Самите те вече са започнали да пекат на шиш министър-председателя заради погрешните му обвинения относно арктическите произшествия. Той и партията му ще трябва да понесат последствията и да оттеглят предишните си обвинения към нас.

— Надявам се, че всичко това ще се отрази сериозно и върху Мичъл Гоайет — намеси се Джордино.

— Уви, за него вече е късно — отвърна Сандекър.

— Късно? — Джордино вдигна вежди.

— Вчера откриха Гоайет мъртъв във Ванкувър. Явно е умрял при мистериозни обстоятелства.

— Справедливостта е възтържествувала — промърмори Пит.

— ЦРУ се е задействало толкова бързо? — попита Джордино.

Сандекър го изгледа хладно.

— Ние нямаме нищо общо. — После се обърна към Пит: — Открихте ли рутения?

Пит поклати глава.

— Дневникът на „Еребус“ е тук, у Ал. Рутеният на Франклин наистина е съществувал, но е добит от размяна с китоловен кораб от Южна Африка. Арктика няма находище на рутений, а южноафриканската мина е изчерпана отдавна.

Настъпи продължително мълчание.

— Е, тогава трябва да намерим друг начин — реши накрая Сандекър. — Добре е, че поне сте открили Франклин и сте сложили край на една мистерия от сто и шейсет години.

— Дано накрая се прибере у дома — тържествено каза Пит, загледан в далечните върхове на планините Чугач, докато линкълнът се доближаваше до вицепрезидентския самолет.

Смъртта на Мичъл Гоайет не ограничи особено медийната буря, развихрила се около империята му. Няколко журналисти, занимаващи се с въпросите на околната среда, вече бяха открили мащабите на изхвърлянето на въглероден двуокис, свързано с пречистващия завод в Китимат, и едва разминалото се произшествие с пътническият кораб от Аляска. Предприятието се напълни с изпратени от канадското министерство на околната среда инспектори. Те спряха работата му и отстраниха работниците, докато се изготвяше обвинителният акт срещу „Тера Грийн“. Макар това да отне няколко седмици, танкерът, отговорен за изхвърлянето на въглеродния двуокис, в края на краищата бе открит в доковете на една сингапурска корабостроителница.

Незаконната дейност на магната се превърна във водеща новина и в канадските, и в американските вестници. Не след дълго излязоха на бял свят и полицейските разследвания от годините, през които Гоайет беше вършил незаконни операции с правата върху добив на петрол, природен газ и минерали. Въпреки имунитета, който си бе извоювал министърът на ресурсите Джеймсън, започнаха да се появяват все повече злепоставящи подробности около министерството. Разкриха се незаконни действия, в които бе замесен министър-председателят, и данни за подкупите, изплащани от Гоайет за разширение на пречиствателните предприятия за въглерод. Данните за прехвърлени парични средства хвърлиха светлина и върху редица задкулисни споразумения между Гоайет и министър-председателя Барет за използване на природните богатства на страната.

Водачите на опозицията бързо предприеха нови разследвания и започнаха истинска война на вещици срещу премиера. Криминалните обвинения се стовариха върху и без това злепоставения заради фалшивите си обвинения във връзка с инцидентите в Арктика Барет като огромен товар. Изоставен от всичките си поддръжници, той, заедно с голяма част от кабинета си, подаде оставка. Беше станал обект на обществено презрение и му предстоеше да се бори с всякакви

обвинения в продължение на години, докато накрая, със съсипана репутация, не бъде забравен.

Подобен нерадостен край доживя и обединението на Гоайет „Тера Грийн“. Разследващата комисия успя да вникне в стратегията му за доминация над арктическите резерви чрез изтласкване на американското присъствие, монопол върху местния транспорт и постигане на пълен контрол посредством подкупи. Засипана от глоби за корупция и наказания от органите за опазване на природната среда, частната компания постепенно се оказа в ръцете на съдия-изпълнителите. Някои от притежанията ѝ, като танкера за втечен природен газ, клуба „Виктория“ и личната яхта на Гоайет, отидоха на разпродажба. Повечето енергийни мощности и малкият флот транспортни съдове станаха собственост на правителството, което ги присъедини към други, по-едри отрасли. Един ледоразбивач и флотът от шлепове бяха предоставени на неправителствена обществена кухня срещу символичния наем от един долар годишно и се използваха за превоз на жито от излишъците на провинцията Манитоба към гладуващите области на Източна Африка.

Сред съдовете на „Тера Грийн“ разследващите власти откриха и малък товарен кораб на име „Албърта“. Опитният екип от полицейски следователи доказа, че същият плавателен съд е блъснал катера на бреговата охрана „Харп“ в пролива Ланкастър с няколко променени букви в името си, за да стане „Атланта“. Също като екипажа на „Оток“, моряците, служили на „Албърта“, с готовност дадоха показания, че са действали по преките указания на Гоайет.

Когато умерено настроените кръгове възстановиха мнозинството си в канадското правителство, взаимоотношенията със САЩ бързо се затоплиха. „Полярна зора“ без много шум беше върнат на американците, а на екипажа му бяха изплатени компенсации. Забраната кораби под американски флаг да преминават през Северозападния проход бе премахната, а скоро след това бе подписано и стратегическо споразумение за сигурност. В името на съвместната сигурност, казваше се в споразумението, Канада гарантираше на американските военни плавателни съдове правото да преминават през Прохода когато поискат. За президента беше по-важно, че допуснаха САЩ до газовото находище в пролива Мелвил. Само за месеци към

САЩ потекоха сериозни количества суровина, които бързо ограничиха ефекта от вдигането на цените на петрола.

Не така явно ФБР и канадската полиция отново прегледаха файловете си за Клей Зак. Без особена трудност успяха да свържат с него взрива в университета „Джордж Вашингтон“ и в арктическата база за добив на цинк, но останалите престъпления се откриваха по-трудно. Макар да имаше известни подозрения, връзката му със смъртта на Елизабет Финли във Виктория така и не бе доказана. Беше заподозрян обаче за редица други смъртни случаи сред известните опоненти на Мичъл Гоайет. Макар общината да го погребва в бедняшки гроб в гробището на Северен Ванкувър, действията му като убиец още дълги години щяха да занимават следователите.

Единственият сътрудник на Гоайет, който успешно се пребори с пороя от правни и медийни разследвания, беше министърът на природните ресурси Артър Джеймсън. Въпреки сериозното си участие в корупционните сделки Джеймсън излезе от скандала, колкото и да е странно, с обществено одобрение. Омразата към Гоайет беше толкова голяма, дори и след смъртта му, че престъпленията на Джеймсън бяха пренебрегнати заради доблестното му решение да даде сведения, които да изобличат магната.

Джеймсън се оттегли от министерския си пост, но веднага получи предложение да стане ректор на уважаван частен университет в Онтарио и му дадоха да чете лекции по етика. Уважението към него нарасна, така че скоро забравиха някогашните му прегрешения, а и той бързо свикна с по-скромния академичен живот. Единствено четирите му деца с удивление бяха подсетени за предишния му живот, когато, на трийсет и пет годишна възраст, получиха право да ползват вложения от по десет милиона долара в банки на Каймановите острови.

Самият Гоайет не получи особени симпатии и в смъртта си. Склонността му да дава подкупи, порочната му и алчна природа, както и пълното му пренебрежение към околната среда, му бяха спечелили всеобщо презрение. Същото отношение явно имаше и канадската полиция, която проведе съвсем повърхностно разследване за смъртта му. Служебните лица знаеха, че убиецът му трябва да се възвеличае, а обстоятелствата около смъртта му да се омаловажат. Общественият интерес към престъплението обаче скоро намаля, а във файловете на полицията се споменаха недостатъчно улики и толкова голям опис на

врагове, че всичко отмина твърде скоро. Без да се шуми особено, смъртта на Мичъл Гоайет скоро се превърна в остарял случай, от който никой не се интересувахе кой знае колко.

Едно елитно флотско подразделение изнесе ковчега от тъмно дърво по стълбите на неокласическата англиканска катедрала и внимателно го положи върху украсен лафет от XIX век. Хвалебственото слово беше продължително, както е редно при кралските церемониални погребения, със задължителните изказвания от министър-председателя и принца на Уелс. Изявените чувства бяха приповдигнати и патриотични, но не особено лични — все пак Франклин бе починал преди сто и шейсет години.

Погребението на сър Джон Александър Франклин беше импозантен и внушителен спектакъл и в същото време и вълнуващо събитие. Откриването на тялото му на борда на „Еребус“ бе събудило носталгични чувства сред британците, у които се съживи споменът за славните дни, когато Уелингтън бе командвал сушата, а Нелсън — моретата. Подвизите на Франклин в Арктика, до голяма степен забравена историческа подробност за новите поколения, бяха поднесени в детайли на изведнъж очарованата общественост, която настойчиво искаше още.

Общественият интерес оказа голям натиск върху екипа от археолози и патоанатоми, които изследваха кораба и прибраха трупа. При денонощната си работа те разгадаха две важни загадки още преди тялото на Франклин да пристигне в Лондон и да бъде изложено в Уестминстърското абатство.

Макар че множество болести бяха допринесли за смъртта му на шейсет и една годишна възраст, учените установиха, че най-вероятно го е погубила туберкулозата, която лесно се прихваща в зимуващ кораб. Още по-интересно беше откритието защо голяма част от екипажа на „Еребус“ е полудяла. Въз основа на данни от корабния дневник, който Пит бе изпратил на британските власти, учените направиха тест с проба от рутения, открит в офицерската каюта. Изследването показва, че южноафриканската руда съдържа голямо количество живак. Когато била загривана в кофи и легени върху печките, рудата отделяла токсични изпарения, които се натрупвали в

камбуза и в каютите на екипажа. Както е наблюдавано и при други подобни случаи, след многомесечно въздействие отравянето с живак предизвикало неврологични поражения и психически отклонения.

Множеството съпътстващи трагични събития само увеличи чара на историята и обществеността на тълпи се събираше да засвидетелства почитта си към Франклин. Вратите на Кензъл Грийн, старинното гробище в Западен Лондон, трябваше да се затворят в деня на погребението, след като трийсет хиляди души се струпаха около гроба.

Беше горещ и влажен летен ден, твърде различен от арктическите условия, при които беше умрял Франклин. Тегленият от коне лафет бавно се отдели от параклиса и пое по чакълената алея, всяка стъпка от копитата на расовите черни кобили отекваше силно. Дългата процесия бавно се отправи към един от изолираните участъци на гробищата, ограден от високи кестени, и спря пред отворения портал на семейна гробница. Един току-що изкопан гроб зееше празен до друг вечен дом с надпис „ЛЕЙДИ ДЖЕЙН ФРАНКЛИН, 1792-1875“.

Любимата съпруга на Франклин повече от всеки друг беше спомогнала за разкриване на участта на изгубената експедиция. С неуморни молби и много големи разходи тя сама бе екипирала поне пет експедиции. В преброяване на Арктика и опити да намерят съпруга ѝ и корабите му по-ранните експедиции, заедно с мисиите, изпратени от британското правителство, се бяха провалили. Друг арктически изследовател, Франсис Макклинтък, накрая научава каква е била съдбата на Франклин. Като обикаля с парната яхта „Фокс“ за сметка на лейди Франклин, той попада на ценни следи и на една бележка на остров Кинг Уилям, в която се съобщава за смъртта на Франклин през 1847 г. и за изоставените от екипажите кораби.

Сто шейсет и осем години бяха изминали, откакто Джон Франклин бе целунал жена си за довиждане на брега на Темза, но сега двамата най-после се събраха отново.

Душата му би била щастлива и по още една причина. Фрегатата на Кралския флот, която взе ковчега му от „Еребус“, за да го върне в Англия, мина по по-дългия маршрут — през Беринговия проток към Тихия океан и след това през Панамския канал.

В смъртта, ако не в живота си, сър Франклин най-накрая бе прекосил Северозападния проход.

Пит гледаше разсеяно от прозореца на кабинета си към Потомак далече долу и умът му се носеше лениво като течението на реката.

Откакто се бе върнал от Арктика, настроението му беше предимно кисело, беше черноглед и разочарован. Ясно му беше, че това донякъде се дължи на нараняванията му. Раните му зарастаха добре и лекарите твърдяха, че скоро ще се оправи, но макар почти да нямаше болки, намалената му подвижност го дразнеше. Отдавна беше захвърлил патерицата, но от време на време се налагаше да си помага с бастун. Джордино беше облекчил нещата, като му намери бастун, в който имаше скрито шишенце текила. Лорън също се грижеше за него и при всеки удобен случай влизаше в ролята на Майка Тереза. Нещо обаче му пречеше да бъде щастлив.

Знаеше си, че е заради провала. Просто не беше свикнал с такъв развой на събитията. Търсенето на рутения беше изключително важно, а той бе останал с празни ръце. Имаше чувството, че е предал не само Лиза Лейн, а и всички хора на планетата. Не че вината беше негова, разбира се. Беше следвал следите, които бе открил. И всъщност се беше справил добре. Правителството вече бе разпратило опитни геолози да търсят рутений навсякъде, но близко срочните очаквания не бяха оптимистични.

Минералът просто не съществуваше в големи количества и по отношение на това Пит беше безсилен.

Инстинктът му, по изключение, се беше оказал погрешен и това го изпълваше със съмнения. Може би просто вече беше в играта от прекалено дълго. Може би беше дошъл моментът нещата да се поемат от по-млади ръце. Като че ли най-добре би било да се върне в Хавай заедно с Лорън и да прекарва времето си в подводен риболов.

На вратата се почука и в кабинета му нахлуха Джордино, Гън и Далгрен и се настаниха като у дома си. Личеше си, че крият усмивките си, а и всеки криеше по нещо зад гърба си.

— Е, и това ако не са тримата влъхви! — възкликна Пит.

— Можеш ли да ни отделиш минутка? — започна Гън. — Искаме да споделим нещо с тебе.

— Моето време е и ваше. — Пит седна на масата, изгледа ги с подозрение и попита: — Какво сте донесли, та толкова го криете?

Далгрен показа сложени една в друга пластмасови чаши.

— Мислехме да пийнем.

Джордино измъкна иззад гърба си бутилка шампанско.

— Понеже съм жаден.

— Никой ли не ви е казвал за правилата по отношение на алкохола във федералните сгради? — Пит ги изгледа строго.

— Май никой — отвърна Джордино. — Ти чувал ли си нещо за това, Джак?

Далгрен се опита да изглежда тъп и тръсна глава.

— Добре де, какво сте намислили? — попита накрая Пит.

— Всъщност всичко се дължи на Джак — каза Гън. — Той спаси положението.

— Искаш да кажеш, че ти е спасил задника — захили се Джордино, махна фолиото от гърлото на бутилката, гръмна я и наля на всички.

— Всичко опира до скалата — опита се да обясни Гън.

— До скалата? — повтори Пит с растящо подозрение.

— Една от пробите от термичния отвор, който открихме близо до Аляска — каза Джордино. — Преди оная история с канадския леден лагер. Прибрахме всички проби в една торба, която Руди трябваше да донесе тук за подробен анализ. Той обаче я забрави на „Нарвал“, когато си тръгна от Туктояктук.

— Спомням си я тази торба. — Пит присви очи. — Всеки път се спъвах в нея, когато излизах на мостика.

— И аз — промърмори Далгрен.

— Тя не си ли остана на мостика? — попита Пит.

— Остана си и все още си е там — обясни Джордино. — На дъното на пролива Виктория заедно с „Нарвал“.

— Ами тогава за какво е шампанското?

— Нашият приятел Джак открил един камък в джоба си, когато се прибрал вкъщи — каза Гън.

— Всъщност не съм клептоман, честна дума — захили се Далгрен. — И аз се препъвах в тая торба и стана така, че вдигнах едно

от камъчетата и го сложих в джоба си. Изобщо го бях забравил и се сетих едва когато сменях дрехите си на „Санта Фе“. Реших, че е по-добре да го запазя.

— Много мъдро решение — похвали го Гън.

— Занесох го миналата седмица в лабораторията да го проучат и тази сутрин ми дадоха резултатите.

Гън извади камъка и го плъзна по масата към Пит.

Той го вдигна и го огледа. Беше тежък и матово сребрист. Сърцето му заби по-бързо, когато си спомни за подобните белези при рудата, която му бе дал старият геолог от миньорската кооперация.

— Не ми прилича на злато — каза той на тримата, за да види как ще реагират.

Те се спогледаха и се захилиха, а после Джордино каза:

— А не ти ли идва наум, че може да е рутений?

Пит се обърна към Гън и попита тихо:

— Вярно ли е?

Гън кимна.

— От най-чиста проба.

— Има ли как да разберем дали е в достатъчно количество?

— Изтеглихме резултатите от сензора на „Блъдхаунд“ и ги прегледахме. Макар че не е настроена да засича рутений, апаратурата все пак разпознава минералите от групата на платината. Според „Блъдхаунд“ в термалния отвор има повече платина и деривати на платината, отколкото е златото във Форт Нокс. А сродната с платината руда около отвора е рутений.

Пит не вярваше на ушите си. Чувстваше се така, все едно са му били инжекция адреналин. Настроението му изведнъж се подобри, интелигентните му зелени очи възвърнаха блясъка си.

— Поздравления, шефе — каза Гън. — Вече си имаш собствена мина за рутений на триста метра под повърхността на морето.

Пит се усмихна щастливо и грабна една от чашите.

— Е, за това вече ще пия.

След като се чукнаха и пиха, Далгрен погледна чашата си и заяви с провлачения си тексаски изговор:

— А бе да ви кажа, това е почти толкова добро, колкото „Лоун Стар“.

След десет месеца

Беше рядко безоблачен ден в Китимат. Водата бе лазурносиня, а въздухът имаше вкуса на чист кислород. На територията на бившия завод на „Тера Грийн“ се беше събрала малка група висши служители и журналисти, които се готвеха за церемония с прерязване на лента. Един човек с лице на херувим и бежов костюм, новият министър на природните ресурси, се изправи на подиума пред насядалите хора.

— Дами и господа, за мене е голяма чест и удоволствие да открия станцията за фотосинтеза в Китимат, първата по рода си в света. Както знаете, Министерството на природните ресурси наследи това предприятие миналата година. То беше построено като завод за пречистване на въглерод при не най-съвършените условия. С радост обаче заявявам, че предприятието е преустроено успешно в първия завод за изкуствена фотосинтеза. Станцията за фотосинтеза в Китимат по безопасен и ефикасен начин ще превръща въглеродния двуокис във вода и водород без какъвто и да е риск за околната среда. Радваме се, че заводът ще използва съществуващия тръбопровод до Атабаска и ще може да превърне в безвредни елементи почти десет процента от въглеродния двуокис, останал от рафинериите за петрол. Днес стоим пред прототипа на новото оръжие срещу замърсителите на атмосферата и в крайна сметка срещу глобалното затопляне.

Тълпата, сред която имаше й много жители на Китимат, заръкопляска възторжено. Министърът на ресурсите се усмихна широко и продължи:

— Както при всички исторически начинания, за преустройството на предприятието помогнаха изключително много хора. Това беше едно от най-плодотворните съвместни усилия, които съм виждал. Сътрудничеството между Министерството на природните ресурси, Отдела по енергетика на САЩ и университета „Джордж Вашингтон“ ще остане като послание за големите дела, които могат да се извършат в преследване на общия напредък. Бих искал да обърна специално

внимание на постиженията на госпожица Лиза Лейн, която има най-голям принос за създаването на това предприятие.

Седналата на първия ред Лиза се изчерви силно, но помахашърдечно на тълпата.

— Тук са заложи важни предпоставки за развитието на цялото човечество и аз очаквам с нетърпение зората на един нов свят, която започва със скромното начало, поставено тук, в Китимат. Благодаря ви.

Тълпата отново заръкопляска, после изслуша речите на още няколко политици, преди широката церемониална лента да бъде прерязана пред камерите. Когато приветствията приключиха, министърът на ресурсите отиде до първия ред, където Пит и Лорън седяха до Лиза.

— Госпожице Лейн, с радост ви виждам отново — сърдечно я приветства той. — Това сигурно е много вълнуващ ден за вас.

— Наистина е така. Не можех и да си помисля, че предприятието за изкуствена фотосинтеза ще се задейства толкова бързо — отвърна тя.

— Вашият президент и нашият нов министър-председател проявиха добра воля да придвижат нещата бързо.

— Господин министър, бих искала да ви представя моите добри приятели конгресменката Лорън Смит и съпруга ѝ Дърк Пит.

— За мене е удоволствие да приветствам и двама ви. Господин Пит, нали тъкмо вие препоръчахте заводът за пречистване да се преустрои в това?

— Идеята всъщност беше на децата ми. — Пит посочи Дърк и Съмър, които бяха тръгнали към бара. — Всички си мислехме, че не е лошо върху предишните прегрешения на Мичъл Гоайет да се изгради нещо положително.

Като чу името на Гоайет, министърът трепна, но се овладя и се усмихна отново.

— Откритието ви се оказало благодатно в много отношения, госпожице Лейн — обърна се той отново към Лиза. — Сега ще имаме възможност да разширим работата си в Атабаска, тъй като допълнителните мощности за изкуствена фотосинтеза ще обезпечат улавянето на емисиите от парникови газове. Това ще допринесе много за преодоляване на петролния недостиг в двете ни страни. Настоявам

пред министър-председателя да даде ход на строежа на още два-йсет завода. А как вървят нещата в Щатите?

— Благодарение на усилията на Лорън и на вицепрезидента вече е осигурено финансирането на трийсет завода, а планове-те са през следващите три години да се построят още петдесет. Започваме с течове-те си, които са източник на най-голямо замърсяване. Много е приятно, че накрая ще можем да изгаряме въглищата си спокойно и по този начин ще задоволим енергийните си потребности за десетилетия напред.

— Може би също толкова важно е, че подписахме споразумение и с китайците — добави Лорън. — Те обещава-т да изградят седемдесет и пет завода през следващите осем години.

— Това е чудесна новина, тъй като в момента китайците са главният разпространител на парникови газове. За това, разбира се, помага и лесното копиране на технологията в наши дни — заключи министърът.

— А също и че разполагаме с изобилен резерв от катализатора, благодарение на който процесът действа — добави Лиза. — Ако организацията на господин Пит не беше открила рутения близо до бреговете на Аляска, всичко това не би било възможно.

— Щастливо стечение на обстоятелствата — призна Пит. — Подводната ни минна дейност вече е разработена добре и засега добивът е повече от задоволителен. Надяваме се да извлечем достатъчно рутений от крайбрежието на Аляска, за да задоволим потребностите на хиляди заводи като този.

— И тогава ще очакваме с по-голям оптимизъм възможния край на глобалното затопляне още по време на нашия живот. Забележително постижение — възкликна министърът, преди един от помощниците му да го дръпне за нещо.

— Изглежда, дните ти на научна анонимност приключиха — шеговито подхвърли Лорън на Лиза.

— Всичко това е много вълнуващо, но истината е, че предпочитам да съм си в лабораторията. Има много неща, които трябва да се доизпитат, а и още не сме усъвършенствали начина за ефективно превръщане във водород. Слава богу, в университета ми дадоха нова, още по-хубава лаборатория. Сега ми трябва само да си намеря нов асистент.

— Изготвиха ли обвинителния акт за Боб? — попита Лорън.

— Да. Оказа се, че притежава над двеста хиляди долара в различни банки и всички те са свързани с Гоайет. Не мога да повярвам, че собственият ми приятел ме продаде.

— Както доказа съдбата на самия Гоайет, ненаситната алчност в края на краищата ти излиза през носа.

Орда журналисти заобиколи Лиза и я обсипа с въпроси за предприятието и за същността на откритието ѝ. Пит и Лорън се отдръпнаха, после тръгнаха в друга посока. Пит се бе възстановил напълно от нараняванията си и му беше приятно да се разходи.

— Тук е толкова красиво! — възкликна Лорън. — Защо не останем още два-три дни?

— Забравяш за пленарното си заседание следващата седмица. Освен това аз трябва да се върна във Вашингтон и да се поскарам малко на Ад и Джак. Имаме нова подводница, която трябва да изпробваме другия месец в Средиземно море, така че има доста неща за доизкусуряване.

— Вече явно си замислил новия си проект.

Пит кимна и в зелените му очи проблесна пламъче.

— Някой веднъж ми каза, че това ми било в кръвта.

Минаха покрай завода и излязоха на брега.

— Знаеш ли, новата технология има и един потенциален недостатък — каза малко замислено Лорън. — Ако глобалното затопляне някой ден се преодолее напълно, Северозападният проход ще замръзне отново завинаги.

Пит се взря в плискащите се пред тях вълни.

— Мисля, че дори Франклин би се съгласил с мене, ако кажа, че точно така и трябва да бъде.

Една бяла моторница влезе с голяма скорост в пристанището.

Тревър Милър скочи на кея, огледа тълпата и бързо откри високата жена с буйни червени коси, която търсеше. Взе си бира от масата с напитките и отиде при Дърк и Съмър, които се смееха на нещо близо до предишната барака за гардовете.

— Имаш ли нещо против да отмъкна сестра ти? — обърна се Тревър към Дърк.

Съмър го погледна с облекчение, после бързо го целуна по бузата и го скастри:

— Закъсняваш.

— Трябваше да наля гориво в новата си лодка — опита се да обясни той.

Дърк се ухили.

— Отмъквай я. И я дръж колкото искаш.

Тревър и Съмър се качиха на лодката и скоро се носеха по канала Дъглас. Стигнаха чак до пролива Хеката, където Тревър угаси двигателя и лодката се залюля кротко върху вълните.

Небето започваше да притъмнява. Тревър плъзна ръка около кръста на Съмър, заведе я на кърмата и погледна към остров Гил.

Дълго останаха така, загледи в спокойните води.

— Най-хубавите и най-лошите неща в живота ми, изглежда, се случват тук — прошепна той в ухото ѝ.

Тя също плъзна ръка около кръста му и го притисна към себе си, докато гледаха как кървавочервеното слънце бавно потъва зад хоризонта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.